

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
TRIBUTE
OF
FIRE

SARIAH
WILSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SARIAH WILSON İÇİN ÖVGÜ

"Bolca popüler kültür göndermesi ve inekçe espriler bu kitabı daha da güzelleştiriyor. Bu son derece sevimli."

-*Publishers Weekly* (starred review) "Bu sevimli romantik komedide, sahte randevu mecazı Anna ve Marco'nun şakalaşmaları ve inekçe göndermeleriyle başka bir seviyeye taşınıyor. Eğlenceye ek olarak, Anna'nın

büyükanne ve büyükbabalar ve onların evcil kuşları okurları gülmekten kırıp geçirecek. Taze ve

Wilson'dan eğlenceli bir romantizm."

-*Library Journal*

"*Aşkın Kimyası*, okuyucuları sırayla hem hüznlendirecek hem de kahkahalarla güldürecek komik anlarla dolu."

-Bookreporter

A TRIBUTE OF FIRE

A TRIBUTE OF FIRE

S A R I A H
W I L S O N

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2024 yazar Sariah Wilson Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662525933 (ciltli) ISBN-13: 9781662525148
(ciltlessiz) ISBN-13: 9781662525131 (dijital) Kapak tasarımı Elizabeth Turner Stokes Kapak görseli: © Separisa,© Peratek,© Studio77 FX vektör,
© Vasilius / Shutterstock İlk baskı

*Tüm Reylo dostlarım için
ve aşıklara düşman olan herkes için*

İÇİNDEKİLER

HARİTA

Ama ben . . .

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON

BES

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM ON

DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

DÖRT YIRMI BÖLÜM

YIRMI BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM
OTUZYIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ OTUZ
BÖLÜMSEKİZ BÖLÜM
OTUZ DOKUZ BÖLÜM
KIRK
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
DÖRT KIRK BÖLÜM KIRK
BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ KIRK
KIRK DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM ELLİ
BÖLÜM ELLİ BİR ELLİ
BÖLÜM İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ ELLİ ELLİ
BÖLÜM DÖRT BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ ELLİ
ELLİ BÖLÜMSEKİZ BÖLÜM
DOKUZ BÖLÜM ALTMİŞ
BÖLÜM ALTMİŞ BİR
BÖLÜM ALTMİŞ İKİ
BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ
BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ
BÖLÜM ALTMİŞ ALTI
ALTMİŞ ALTMİŞ SBÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM EKİZİNCİ
YAZARIN NOTU
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

Ama gelecekte genç kızlarından mahrum kalacak pek çok kadının kederlenmesine neden olacağım. Komutana, cinsel yasayı çiğneyene, tanrıça hırsızına uzun süre ağıt yakacaklar; kızlarını bir düşmanca bir yer, evlilikten mahrum.

. . . Locrians . . ve Pyronae vadileri Hepiniz, benimle dinsizce cinsel ilişkiye girdiği için, bin yıl boyunca tanrıçaya kefareti ödeyecek, [kurayla] seçilen evlenmemiş kızları yaşlanıncaya kadar besleyeceksiniz.

Yabancı bir ülkedeki yabancılar, onların hüznü mezarı ...
kumlu dalgalar tarafından yıkanacak, ... uzuvlarını yakacak
kütükler

Kısır ağaçların küllerini denize serpecek.
yok oldu . . .

Diğerleri, ölmek üzere olan kadınlar gibi, geceleyin ... tarlalarına
varacaklar.

. Sithon,

Tanrıça'nın evine girene kadar, gizli patıkları gözlüyorlar
ve yalvaranlar olarak diz çöküp dua edin.

Halkın nefret dolu öfkesinden kaçarak tanrıçanın kutsal topraklarını saf
suyla süpürecek ve süsleyecekler. Çünkü Ilion'her erkeği, elinde bir taş, siyah
bir kılıç ya da iri bir

Boğa öldüren balta ya da bir ... sopa,
kana susamış elini tatmin etmeye hevesli.

Halk, yazılı bir yasayla, katili onurlandıracak ve ona
dokunulmazlık sağlayacaktır.

Lycophron, *Alexandra*, satır 1141-73

BİRİNCİ BÖLÜM

Köşeyi çok keskin bir şekilde döndüm ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıp taş duvara sertçe çarptım. Omzumda bir acı hissettim. Dişlerimi sıktım ve koşmaya devam ettim, zor nefes alıyordum, ter sırtımdan aşağı akıyor ve tuniğimin üzerime yapışmasına neden oluyordu.

"Bu taraftan!" Arkamdan bir askerin seslendiğini duydum ve bu bana bir enerji patlaması yaşatarak daha da hızlı ilerlememi sağladı.

Bir ok başımın yanından vızıldayarak geçti, o kadar yakındı ki neredeyse kulağımı deliyordu. Nefesim kesildi ve olduğum yerde donup kalma dürtüsüyle savaştım.

Aptal kız, hareket eden bir hedefi vurmanın neredeyse imkânsız olduğunu unutma! Akıl hocamın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, bana yere yakın durmam ve olabildiğince hızlı koşmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Bir an alışılmadık bir dönme sesi duydum ve ardından bir anda bacaklarım altımdan çekildi. Zırhım şangırdayarak yere yuvarlandım. Toprağa o kadar sert çarptım ki nefesim kesildi.

Bir an için sersemledim ve sonra yere baktım. Ayak bileklerime bir bola atmışlardı. Ağır kaskı kafamdan ittim ve ipi bacaklarımdan çekmek için aşağı uzandım.

Erkek sesleri giderek yaklaşıyordu.

Sessiz bir iniltiyle ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Labirentin içinden sola, sonra sağa gittim. Yolun izini kaybetmişim ve nerede bilmiyordum. Korku sistemimi sardı, düşünmeyi daha da zorlaştırdı, buradan canlı çıkmanın bir yoluna odaklanmamı zorlaştırdı.

Bir mızrak vınlayarak yanımdan geçti, yere çarpmadan önce tuniğimin eteklerini deldi ve olduğu yerde sallanmaya başladı. Yanından koşarak geçtim ve tekrar sola döndüm.

Birkaç tur daha attıktan sonra tapınağa ulaşacaktım. Mabet.

Derinlere daldıkça nefesim daha da düzensizleşti, yolun geri kalanında uçmak kendimi zorladım. Uzuvarım yanıyor, ciğerlerim itiraz ediyordu ama devam etmek zorundaydım.

Bir ok daha. Bu seferki boşa gitti ama yine de yanımdaki açık alanı keserken sıcak havanın hücumunu hissettim.

"Neredeyse yakaladık!" diye zaferle bağırdı bir erkek sesi ve içimde dolaşan panik halindeki adrenalin onun haklı olduğunu söylüyordu. Çok yakın. Onlar

çok yakındı.

Arkamdaki askerler aramızdaki mesafeyi kapatırken kınlarından çekilen kılıçların seslerini duydum.

Bir yol ayrımına geldim. Sağa mı sola mı? Hatırlayamadım.

Düşünecek zamanım olmadığı için sağı seçtim.

İki dönüşten sonra ölümcül bir hata yaptığımı fark ettim. Yol çıkmaza girmişti. Önümde sadece taş bir duvar vardı. Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı duvara vurdum.

Kapana kısılmıştım.

Arkamda bir düzine asker toplanmış, silahlarını bana doğrultmuşlardı. Hançerimi çıkardım ama savaşıyor kurtulamayacağımı biliyordum. Belki sadece birkaç kişi olsalardı bir şansım olabilirdi.

"Yakalandınız," diye sevinçle duyurdu öndeki adam. "Henüz değil," diye tıslayarak karşılık verdim.

Kendi hançerini çekerek ileri doğru adım attı ve ben bileğini tutarak silahını düşürmesini sağladım. Yüzüne sert bir dirsek attım ve onu arkasındaki adama doğru ittim.

Sağ tarafımda biri bana doğru hamle yaptı; asasının savurduğu darbeyi savuşturdum ve momentumunu kullanarak onu dengesini bozacak şekilde ittim.

Kollar bana dolandı, belimden sertçe kavradı ve beni kaldırdı. Askerin şaşkınlığı karşısında tamamen gevşedim ve yere düştüm. Olabilecek en kötü savunma pozisyonuydu ama başka seçeneğim yoktu. Saldırganın dizinin arkasından tutarak onu öne doğru ittim, böylece bana çelme taktı ve en yakın iki adama tekme atarak ayağa fırlamak için bir yer açtım.

Tekrar savunma pozisyonuna geçtim ve silahımı uzattım. Takipçilerim bir sıra halinde dağıldı ve midem bulandı. Her şeyin bittiğini biliyordum.

Tek umudum onlarla teker teker savaşmaktı.

Korktuğum gibi, hep birlikte saldırdılar ve üzerimde beni aşağı çeken bir düzine el vardı. Onlara karşı mücadele ettim, ittim ve tekmeledim ama faydası olmadı.

Demaratus kalabalığın arasından ite kaka ilerlerken bağırmaya başlamıştı bile. "Aptal kız! Ben sana ne demiştim? Asla ama asla köşeye sıkıştırılmana izin verme. Ve sen de asla bu şekilde kuşatılmana izin verme!"

Alay beni serbest bıraktı ve ben de "Biliyorum" diye homurdandım. Akıl hocam bu ruh halindeyken, ki bu aslında her zaman böyleydi, daha iyiydim.

uysal ve olarak hizmet etti. Tartışmak onu daha da kötüleştiriyordu.

Alayımdan biri kalkmama yardım etmek için elini uzattı, ben de tuniğimdeki tozu fırçalayarak kabul ettim.

Demaratus'un yüzü nihayet görüş alanıma girdi ve kendimi güçlendirmek için derin bir nefes aldım. Bir kadına göre çok uzun boyluydum ama o benden bir baş daha uzundu. Neredeyse babam kadar yaşlıydı ama çok daha genç bir adam gibi hareket ediyordu. Öfke ve hayal kırıklığı yayıyordu. Kayıp sağ gözünün üzerindeki yama bile bana kızgın görünüyordu.

"Onlar kadar güçlü değilsin," diye bağırdı. "Saklanın! Kaçın! Kaçın! Savaşarak kurtulmaya çalışmayın." Hepsi de gizlilik yemini etmiş olan askerlerine doğru eliyle işaret etti. "Onlar daha eğitilmiş ve sizden daha güçlüler. Göğüs göğüse çarpışarak kazanamazsınız. Bir kol mesafesinden uzak durmalısınız! Size ellerini sürdüklerinde, her şey biter."

Nefesim normale dönerken tekrar "Biliyorum," dedim. Çoktan koyu bir renge dönüşmeye başlamış olan omzuma baktım.

Çürükleri açıklamak gittikçe zorlaşıyordu.

Sonra Demaratus tam önümdeydi, diğer askerlerine yaptığı gibi beni göğüs zırhımdan yakaladı ve yüzüne doğru çaktı. Nefesi her zamanki gibi alkol kokuyordu.

"Çeyrek verilmeyecek! Canlı ele geçirilmeyeceksiniz. Seni yakalarlarsa, köşeye sıkıştırırlarsa, öleceksin!" O kadar yüksek sesle kükredi ki saraydaki herkesin onu duyup duymadığını merak ettim.

Eski Daemonian generali zamanını ya konuşmayarak ya da avazı çıktığı kadar bağırarak geçiriyordu. Eğitimimiz sırasında bunun ortası yoktu.

Adımı bilip bilmediğini bile bilmiyordum. Bana sadece "aptal kız" derdi.

"O Ilionialı adamlara yaklaşırsan ne olur?" diye sordu.

"Beni öldürecekler." Bunu buradaki herkesten daha iyi anlıyordum, çünkü yakında başına gelecek olan bendim.

İki gün sonra gerçekleşecek olan seçime hazırlanmak için son bir yıldır Demaratus'la birlikte eğitim görüyordum. Yedi Kız Kardeş takımyıldızı bir hafta önce gökyüzünde belirmiş ve bize zamanın geldiğini haber vermişti.

Ve göğüs göğüse dövüş pratiği yaparken öğrendiğim en önemli şey, ne kadar çok teknik öğrenirsem öğreneyim, ne kadar

Çevik ya da atik olabilirdim ama birden fazla asker beni ele geçirirse işim biterdi. Demaratus haklıydı, benden daha güçlüydüler.

Tek umudum mesafemi korumaktı. Dışarı çıkmak için savaşıyordum. Köşeye sıkışmak kesin ölüm demekti.

Ve aşına bir yerde köşeye sıkıştın, diye işaret etti içimdeki endişeli ses.

Bu gerçek olduğunda, daha önce hiç adım atmadığım bir şehirde olacaktım.

Sonunda beni serbest bıraktığında biraz tökezledim. Demaratus'un bana ders vermeyi bitirdiğini gören diğer askerler dağıldı. Generalin onları sadece eğitimime yardım etmeleri için değil, aynı zamanda faaliyetlerimiz hakkında sessiz kalmaları için neyle tehdit ettiğini defalarca merak etmiştim. Çünkü onlar tanıdığım en büyük dedikoducu grubuydu. Sarayda neler olup bittiğini öğrenmek istediğimde içlerinden birine sormam yeterliydi.

"En azından Ilion'a gittiğimde bana ağırlık yapan bu kadar zırhım olmayacak," dedim omuzlarımdaki tokaları çözüp göğüs zırhının düşmesine izin verirken.

Demaratus yere düşmesini izledi. O bağırımadan uzanıp yerden aldım. Onu şimdiden kafamın içinde duyabiliyordum. *Aptal kız! Bir savaşçının zırhı saygıyı hak eder!*

Ama beni şaşırtacak şekilde, normalde sadece akşamları onu ziyaret ettiğimde tamamen sarhoş olduktan sonra duyduğum mantıklı bir tonda konuştu. "Eskiden hoplitodromos adında bir yarış vardı. Tam zırhla koşulan bir ayak yarıştıydı."

"Amaç sporculara işkence etmek miydi?"

Ben bileklerimdeki bilezikleri çözerken o şakamı görmezden geldi. "Yüzyıllar önce Sasaniler ve Daemonianlar arasında bir savaş oldu. Sasanilerin okçuları, oklarının üstünlüğü sayesinde Daemonianları kolayca alt etmeyi umuyorlardı. Beklemedikleri şey ise tam zırhlı askerlerden oluşan bir falanks hattının ön savunmalarını delerek üzerlerine gelmesiydi. Zırh eğitimi, Daemonianların düşmanlarımızın aksine zırhla uzun mesafeler koşabilmesini sağladı."

"Sasanilerle savaşmaya gitmiyorum," dedim bacak plakalarımı çıkarmak için eğilerek.

Sanki sinirlenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Şimdi zırhla yarışyorsun, böylece önemli olduğunda daha ağır bir yüke alışacaksın ve daha hızlı olacaksın"

Onsuz koştuğunuzda. Ve onunla antrenman yapmak sizi güçlendirir. Eğitimde daha çok terleyen bir savaşının savaşta daha az kanı akar."

Zamanı geldiğinde hiç kan kaybetmeyeceğimden emin olmak için yeterince terlemiştim. Zırhımı topladım ve göğsüme yasladım. "O oklardan biri neredeyse beni vuruyordu."

"korkmamayı öğrenmek zorundasınız ve bunu yapmanın tek bir yolu var."

"Bana ateş ederek."

Homurdandı ve eğer gülümseyen bir adam olsaydı, gülümseyeceğinden emindim.

"En azından bu sefer kimse bana balta fırlatmadı," dedim.

"Seni yaralama riskini istemedim. Sona bu kadar yakinken olmaz."

Ve bunun gelmekte olduğunu bilmeme, Ilionialıların iki gün içinde haraçlarını toplamak için kıyılarımıza çıkacaklarının farkında olmama rağmen, kalbime bir korku şimşeği saplandı ve mızrağın daha önce yaptığı gibi olduğu yerde titredi.

Bu hissi hemen bastırdım. Demaratus bana korkumu kontrol etmem gerektiğini öğretmişti. Panikleyen savaşçılar hata yapar.

Hata yapmayı göze alamazdım.

Yanındaki şarap uzandı ve sağ eliyle bağları ustalıkla çözdü. Ona sol elini nasıl kaybettiğini hiç sormamış olsam da, onsuz ne kadar kolay savaştığına her zaman hayranlık duymuşumdur. Tüm Locrian ordusunda şu anda onu yenebilecek tek bir asker bile yoktu.

İkisine de sahip olduğunda korkunç derecede ölümcül olmalıydı. Demaratus bana deriyi teklif ederek beni şaşırttı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"şarap," dedi.

Derin bir yudum aldım ve sonra tükürme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Bütün gün, her gün içtiği şey bu muydu? "Bu şarap değil," dedim yüzümü buruşturarak ve deriyi ona geri uzattım. "Tadı sirke gibi."

Yüz ifadesi değişmedi ama sesindeki hafif savunmayı duydum. "Bu Daemonian şarabı."

Daemonianlar savaştaki yetenekleriyle ünlüydüler ama şarapları arzulanan bir şey değildi.

"Daemonianların ölmekten korkmamasına şaşmamalı." Dudaklarında bir gülümseme hayaletinin dolaştığına yemin edebilirdim. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Ölmek üzere olduğumdan endişelendiğin için mi?"

Durumumla ilgili şaka yapabildiğim tek kişi akıl hocamdı. Daha doğrusu, o ters ters bakarken ben şakalaşıyordum.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

"Sana yarın daha iyisini yapmanı söyledim ama bu son eğitim seansımız. Sana öğrettiklerimin küçük bir kısmının aklında kalmasını ummak zorundayım. Değilse, en azından onurlu bir ölümün olacak, ki bu da herkesin isteyebileceği bir şey."

Tüm bu konuşma gerçeküstü geldi. Bayılmak üzere olmadığı sürece asla bu kadar çok konuşmazdı.

Gerçekten öleceğimden endişelendiğini düşündürdü bana.

Bunu anlıyordum çünkü bu korku beni birçok gece uykusuz bırakmıştı.

"Eşyalarını kaldır," diyerek düşüncelerimi böldü. O kadar çok şey vardı ki

O anda ona söylemek, tüm rehberliği, öğretileri ve bana kazandırdığı beceriler için teşekkür etmek istediğim çok şey vardı.

Bana bir mücadele şansı verdiğin için.

Ama ben konuşmadan çekip gitti.

Bu lanet zırhı bir daha giymek zorunda kalmayacağıma sevinerek cephaneliğe geri döndüm. Üzerime tam oturmuyordu ve sık sık beni rahatsız ediyordu. Odaya girdiğimde, alayım ekipmanlarını yerleştiriyor ve birbirleriyle dalga geçiyorlardı.

"İşte baldır parlatan!" Linus'un dediğini duydum ve hepsi gülmeye başladı. Tuniğime bir göz attım. Locris'te üst bacaklarımı gösterecek kadar kısa olduğu düşünülüyordu ama Demaratus bana bunun Daemonian kadınlarının egzersiz ve antrenman yaparken giydikleri şey olduğunu söylemişti. Ayak bileklerimi saran uzun kumaşlar olmadan koşmak çok daha kolaydı.

Normal bir tunikle çok uzağa gidemezdim.

Cüretkâr kısa etek boyum da cephanelikte bir pelerin bulundurmamın sebebiydi. Saraya bu kıyafetle gidersem, cevaplamak istemeyeceğim sorularla karşılaşacaktım.

"Neden kalçalarım bakıyorsun?" Ben de karşılık verdim ve alay Linus'un bu sözleriyle dalga geçerken bir kahkaha tufanı daha koptu.

Orada durdum ve hâlâ zırhımı tutarak onları izledim. Onlarla bir daha asla antrenman yapamayacağımı fark ettiğimde içimi bir hüznün dalgası kapladı. Geçtiğimiz yıl boyunca benim değişmez yoldaşlarım olmuşlardı. Her gün onlarla saatler geçirmiştım.

Ve bir daha asla yapmam.

Zırhımı kendime ayrılmış rafa koydum ve son bir kez okşadım.

"Belki de Telamon'un o okla Lia'yı sıyırıp geçmesinin nedeni budur," dedi Linus. "Çünkü onun bacakları dikkatini çok dağıtmıştı!"

"Ya da onun nişancılığı da seninki kadar kötü," diye karşılık verdim, bu da kalbimi kırılacakmış gibi sıkarak bir kahkaha daha atmama neden oldu.

Telamon bana, "Yaralı bir hayvandan daha hızlı koşabilseydin sana neredeyse çarpmayacaktım," dedi.

"Yaralı olmak Telamon'un bir kadını yakalamasının tek yolu!" Polymedes yüksek sesle gülerek söyledi.

Bu adam grubu bana her zaman kendilerinden biri gibi davranmıştı. Demaratus'un onlara saflarına katılacağımı söylediği ilk günden itibaren, tek bir asker bile bir kadınla eğitim yapmak zorunda kalmaktan şikayet etmedi ya da protesto etmedi.

Bunu yapacak çok kişi olduğunu biliyordum.

Boğazım sıkıştı, sanki yutamadığım büyük bir yumru varmış gibi hissettim. "Teşekkür ederim."

Sözlerim üzerine adamlar sustu, hepsinin yüzü bana döndü. "Teşekkür ," diye tekrarladım. "Tüm yardımlarınız ve beni de dahil ettiğiniz için. Ve kimseye söylemediğin için."

Yüzbaşıları Andronicus ayağa kalktı. Yirmi yaşındaydı -benden birkaç yaş büyüktü- ve ordudaki zorunlu hizmetinin sonuna yaklaşıyordu.

"Minnettarlığımızı ve sadakatimizi kazandınız," dedi. Elini yumruk yaptı ve bir askerin diğerine yaptığı hareketle göğsünün üzerine koydu. "Elimizden gelse her birimiz senin yerini alırdık ve Locris için yapacağın fedakârlığa saygı duyuyoruz. Birimiz çoğumuz için."

Sonra alayın diğer tüm üyeleri ayağa kalktı ve aynı şeyi yaptı. Gözlerim yaşlarla doldu ama onların önünde ağlamayacaktım. Eğer ağlarsam bana bir daha asla saygı duymazlardı.

Yumruğumu kendi göğsümün üzerine koyarak bana verdikleri onura karşılık verdim. "Birçokları için bir tane," diye tekrarladım.

Ben onların yüzlerini içime çekip hafızama kazırken hepimiz bir süre orada kaldık.

Sonra hareket etmeye başladılar, o an bitmişti, akşam için planlar yapıyorlardı.

Telamon utangaç bir şekilde bana yaklaştı. "Tavernada bize katılmak ister misin?"

Her şeyden çok, ama keşfedilmeden gidebileceğim türden bir yer değildi.

Gerçek kelimeleri söylemeden ne istediğini anladığımdan bahsetmiyorum bile. Telamon'a karşı hiçbir zaman romantik duygular beslememiştim. Geçmişte olası bir ilgi göstermişti ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiştim.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama bu akşam ailemle yemeğe çıkacağım."

Gülümsedi ve başını eğerek yurttaşlarının şimdi ona sunduğu acımasız azarlamayı kabul etti.

Linus, "Onu geri çevirdi! Sana reddedeceğini söylemiştim. Bana üç drahmi borçlusun."

"Son şansını da mahvettin," diye ekledi biri ama artık hepsi binanın dışındaydı ve hangisinin söylediğinden ya da Telamon'un ben ayrılmadan önce ne kadar zamandır onunla vakit geçirmemi istemeyi planladığından emin değildim.

Cephanelik artık tamamen sessizdi ve odanın etrafına son bir kez baktım. Saraya dönmem gerektiğini bilsem de ayaklarım beni ters yöne götürdü. Harap labirentin içinde yürüdüm. Kimse neden inşa edildiğini bilmiyordu. Polymedes bunun tapınağı güvende tutmak için bir savunma önlemi olarak düşünüldüğünü tahmin etmişti. Onun haklı olduğunu biliyordum ama bu bilgiyi kendime saklamıştım.

Tapınağın kapısı bin yıl önceki bir depremde kırılmış, ahşap kapılar ezilmişti ama yine de içeri sızmam için yeterli bir açıklık vardı. Bir duvardan aşağı yavaşça su damlıyordu ve her yer kirli ve küf kokuyordu. Ana odadan merdivenlere doğru yöneldim ve tanrıça heykelinin parçalara ayrıldığı yere doğru ilerledim.

Son basamağa ulaşmadan hemen önce, merdivenin tepesini kaldırmak için çömeldim ve içindeki eski kutuyu çıkardım. Kutuyu açtım ve içindeki kitabı çıkarıp heykele doğru yürüdüm.

Tanrıçanın başının yanındaki devrilmiş sütunun üzerine oturdum ve yüzündeki tozu biraz temizledim.

Büyük, boş göz çukurları bana bakıyor, benim acınası derecede seyrek planımla alay ediyor gibiydi.

Bu, bu tapınağı son ziyaretim olabilir. Büyükannem beni buraya iki yıl önce, ölmeden sadece birkaç ay önce getirmişti. Büyükannem

Bana kutuyla birlikte yanlış adımı gösteren kişi. Kitap o kadar eskiydi ki dokunmaya korkuyordum.

"Nedir bu?" Ona sormuştum.

"Bu Locris'in, evimizin bir kaydı. Yasaklanmış ve unutulmuş hikayelerin. şarkılar ve dualarla övdüğümüz tanrıça hakkında sözler. Ta ki bizi ve topraklarımızı lanetleyip kendi tapınağını yok edene kadar."

Kitabı saygıyla aldım ve okumaya başladım. Sayfaları çevirirken yaşadığım o heyecanı hatırladım, pek çok yeni şey öğrenmişim. Tapınağı biliyordum, önünden defalarca geçmişim ama hiç içine girmemişim. Gerçek anlamda önemli olduğunu fark etmemişim.

Ilion'a ödediğimiz yıllık haracı ve bunun nedenlerini biliyordum ama Locrialıların lanetlendiğimizde tüm inanç sistemlerini terk ettiklerini öğrendiğimde şok olmuşum.

Toprak tanrıçasının yüceliğı ve gücüne dair hikayeler, bir adamın eylemleriyle her şey yok edilmeden önce topraklarımızı binlerce yıldır nasıl kutsadığına dair hikayeler.

Benim atam.

"Bu kitabı baban bile bilmiyor," demişti büyükannem. dedi.

"Neden bana verdin?" Neden verdiğini anlamadığım için sordum. böyle bir risk almazdı. Babam bunu öğrenirse kitabı yok etmek ve annesini cezalandırmak zorunda kalacaktı.

Bakışlarının benimkileri nasıl delip geçtiğini hatırlayınca sırtımdan aşağı bir ürperti indi - o kadar net, o kadar kesin. "Bu mirası ileriye taşıyacak kişi sen olacaksın. Sözünü tutacaksın. Locris'te biri eski yöntemleri, tanrıçaya nasıl taptığımızı hatırlamalı ve topraklarımızı geri kazanmak için onun iyiliğini yeniden kazanmanın bir yolunu bulmalı. Ablan evlenecek ve gidecek. Kardeşin kanunlara ve halkına karşı sorumlu olacak. Peki ya sen? Hayatının yolu hakkında bir seçimin olacak. Ve sen eskiden ne olduğunu ve ne olabileceğini hatırlamayı seçmelisin."

Ya istemezsem? Sormak istedim ama sormayacağımı biliyordum. Bunun reddedilemeyecek kadar önemli olduğunu anlamışım. Nasıl hissettiğime bakmaksızın bu miras artık benimdi.

"İhtiyacınız olan tüm cevapların yazılı kelimelerde olduğunu her zaman hatırlamalısınız," diye devam etti. "Parşömenlerde, şiirlerde, şarkılarda, kitaplarda. Doğru kelimeleri bulduğunuzda cevabınızı alacaksınız."

Haklı olduğu ortaya çıktı. Kitaptaki tek bir satır dikkatimi çekmiş ve hayatımın tüm akışını değıştirmişti.

Sadece tanrıçanın gözü Locris'i geri getirebilir.

Merdivenlerden düşen taşların sesi beni ayağı kaldırdı, kılıcımı çektim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Çünkü biri beni bu kitapla bulursa idam edileceğimi biliyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

"Lia?"

Hemen rahatladım ve iç çektim. Sadece kız kardeşim Quynh'du.

Merdivenlerin tepesinden bana baktığında ona "Beni korkuttun," dedim. Her zaman aşağıya kadar inemeyecek kadar korkardı. Hançerimi kınına soktum ve kitabı kutusuna geri koyup taş kapağını yerine yerleştirdim. "Geri dönmezsem bunu Kallisto'ya götürmeyi unutmazsın değil mi?"

Ben burada olmasaydım ailemden biri bu mirası devam ettirmek zorunda kalacaktı.

"Evet, hatırlayacağım." Sesi o kadar sinirliydi ki bana Demaratus'u hatırlattı. "Ama geri geliyorsun."

İkimiz de benim yapmamamın daha muhtemel olduğunu biliyorduk. Başka hiçbir bakire yapmadı.

Ama o ve ben bu konu hakkında hiç konuşmadık.

"Annen seni arıyor. Temizlenmen ve akşam yemeği için hazırlanman gerekiyor," dedi. Demaratus ve alayım dışında, Quynh son bir yıldır ne yaptığımı bilen tek kişiydi ve bu yüzden beni her zaman kolayca bulabilirdi.

Başımı salladım ve ona katılmak için üst kata çıkmadan önce tapınağa son bir kez baktım.

"Acele et!" dedi, en üst kata ulaştığımda sırtıma bastırarak.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordum.

"Yemekten sonra Andronicus ile buluşma planlarım var," dedi gizli bir gülümsemeyle.

Ben de gülümsedim. "Sonunda elini isteyecek mi?"

"Yapmaması gerektiğini biliyor. Ben öğrenene kadar değil ..." Quynh'un sesi kesildi. "Kaderimi öğrenene kadar olmaz," diye onun yerine sözümü bitirdim. "Bunu yapmanı istemiyorum. planlarını benim için bir kenara bırak. Eğer yapmak istediğin buysa evlenmelisin."

Omuz silkti ve saraya geri döndük. Her nasılsa ben daha da fazla kir çekerken, o tozlu, kurak toprağın üzerinde süzülüyormuş gibi tertemiz kalmayı başardı.

Karnım guruldadı. "Açlıktan ölüyorum."

Ilionluların gelişiyle ilgili tek iyi şey, seçimi kutlamak işin yanlarında abartılı bir ziyafet getirecek olmalarıydı. Her tŸrlŸ zengin ve lezzetli et ve sebze, Locris'te kimsenin yılın başka bir zamanında yeme firsatı bulamayacağı meyve ve tahıllar, tuzlu, pul pul balıklar ve geçen yıl hepsini gŸrdŸğŸmde neredeyse ağlayacağım kadar çeşitli tatlılar olacaktı.

ÇŸl krallığımızda o kadar az şeyle geşiniyorduk ki, başkalarının rutin olarak bizden çok daha fazlasına erişebildiğini hatırlamak zordu.

Ve Ilionianlar'ın ticaret erişimimizi işin suçlu olduklarını.

"İşte," dedi Quynh, tuniğinin cebine uzanıp etrafına sardığı bir bezi çıkararak-

"Pasteli!" GŸrŸr gŸrmez haykırdım. Bal ve susamdan yapılmış ince bir çubuktu. Ağzım sulandı ve bana uzattığı parçayı hevesle aldım. "Nereden aldın bunu?"

Ilionianlar erken mi gelmişlerdi?

"Andronicus bu sabah rıhtımdan biraz aldı ve

Ben."

Kendimi suçlu hissederek ona geri vermeye çalıştım. "Sende . O senin almanı amaçlıyordu."

Saraydaki erkeklerin yarısı Quynh'a açıktı. Sadece fiziksel olarak gŸzel olduğu işin değil, beline kadar sarkan ipeksi, siyah saçları, alışılmadık uzun ve ince gŸzleri, her zaman pembe kızarmış gibi gŸrŸnen yŸksek elmacık kemikleri, ama işi de çok gŸzel olduğu işin. Nazik, cŸmert ve Ÿzverili biriydi, benim de ancak bu kadarını arzulayabilirdim.

Quynh'un yanında kendimi hep çelimsiz ve beceriksiz hissederdim ve onun gibi olmayı dilerdim. Bu kadar çabuk sinirlenen, yargılayan ya da sabırsız biri olmamayı. Ÿzerimde kesinlikle iyi bir etkisi vardı, annem de bunu sık sık dile getirirdi.

Quynh biz altı saraya katılmıştı. Gemisi yok edilmiş ve sahillerimize vurmuştu. Gemi enkazları alışılmadık bir durum değildi; gŸney kıyılarımızdaki garip ve yŸksek resif oluşumu pek çok gemiyi mahvetmişti. Ilion ablukası sayesinde tŸccarlar ve leş yiycilerden oluşan bir ulus haline gelmiştik; dŸnya bize yasaklandığından beri okyanusun sunduklarını alıyorduk.

Onu bulduğumuzda ağabeyim ve ben deniz kabuğu arıyorduk. O yardım getirmek işin geri koşarken ben onunla kaldım. Herkes

Hayatta kalmasına şaşırmıştım. Ortak dili oldukça iyi konuşuyordu; bize adını ve ailesinin doğuda Goguryeo denen bir ülkeden gelen tüccarlar olduğunu söyleyebildi. Gemilerini parçalayan bir fırtına yüzünden rotalarından sapmışlardı.

Sanki birbirimizi tanımak için yaratılmışız gibi ona karşı anında bir yakınlık hissetmiştim. Ruhum onunkini tanımıştı. Yetimler genellikle kendi çocuklarına sahip olamayan bir çift tarafından alınırdı, ama ben aileme onun bizimle eve gelmesine izin vermeleri için yalvarmıştım.

Buna izin vermişlerdi ve o da kalmıştı.

Quynh ailedendi. Benim kız kardeşim.

Ve en iyi arkadaşım.

"Andronicus pasteli seninle paylaşmama aldırılmaz," dedi elimi nazikçe iterek.

"Bunu sevgisinin bir göstergesi olarak yaptı," diye ısrar etmeye çalıştım ama pasteli bir şekilde ağzıma götürmeyi başardı. İlk ısırığı aldığımda ve balın tatlılığı dilimin üzerinde patladığında inlememeye çalıştım. Gerçekten de romantik bir hediye idi; bal aşk ve tutkunun, susam ise bereketin simgesiydi.

Locrian düşünlerinde sıklıkla sunulan bir ikramdı. Andronicus'un askerliği bittikten sonraki niyetini açıkça ortaya koyuyordu.

Odama girdik ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Şimdiye kadar bana sevgisini sayısız şekilde gösterdi. Eminim bu gecenin ilerleyen saatlerinde bana sevgisini tekrar göstermeyi planlıyordur."

Sanki Quynh benim bırakın girmeyi, göz ucuyla bile bakmadığım gizli bir dünyada yaşıyordu.

Soyunma perdemin arkasına geçip deniz süngerini ve soğuk suyla vücudumu hızlıca yıkadım ve beni beklemesi için bıraktığı tuniği giydim.

Ortaya çıktığımda "Otur," dedi. Kıyafetlerim eğitimden sonra her zaman hacimli gelirdi ve onlara yeniden uyum sağlamam biraz zaman alırdı. Tuvalet masamdaki sandalyeye oturdum ve cilalı obsidyen aynamın karşısına geçtim. Yansımalarımıza baktım ve yine kendimi yetersiz hissettim. Güzel olmadığımı biliyordum. Ne Quynh ne de kız kardeşimiz Kallisto gibi. Kallisto siyah saçları, kısa boyu ve cömert kıvrımlarıyla annemize benziyordu. Ben daha çok babamıza ve erkek kardeşimize benziyordum - bir kadın için fazla uzun, açık kahverengi saçları ve yeşil mi kahverengi mi olmak istediğine karar veremeyen gözlerimle.

"Saçımı kendim şekillendirebileceğimi biliyorsun," dedim ona. O kadar iyi yapamazdım ama yapabiliyordum.

Teklifimi görmezden geldi. Quynh genellikle başkalarının isteklerini yerine getiren bir kişi olsa da, konu kendisi için önemli olan şeylere geldiğinde inatçı ve değişmezdi. İstesem de istemesem de bu görevi benim için yerine getirecekti.

"Saçına biraz kokulu pudra sürmem gerekecek," diye homurdandı, daha çok kendi kendine. "Seçimden önce yıkaman gerekecek."

Ben . Kirli saçlarla ölüme yelken açamazdım.

Özellikle de tek makyaj malzemem olduğu için. Rengi sadeydi ama kalındı ve uçları hafifçe kıvrılmıştı. Tüm Locrian kadınlarının saçları gibi belime kadar sarkıyordu.

Quynh tam saçlarımı taramaya başlamıştı ki aniden durdu ve ben bir takılma hissettim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bileziğim. Bileziğim yakalandı." Sesindeki güçlü duyguyu duydum.

"Saçımı kes," dedim. Bu ona yapabileceğim en ciddi teklifti. Locrisli hiçbir kadın saçını kestirmezdi. Ama o bilezik ona ailesinden kalan tek şeydi ve onun mahvolmasına asla izin veremezdim. Quynh'un bileziğini kaybetmesindense benim kafamın kazanması daha iyiydi.

"Sanırım onu serbest bırakabilirim," dedi. Birkaç dakika sürdü ama sonunda başardı. "İşte oldu!"

Bileğini zaferle uzattı ve ben de bileziği dikkatle inceledim. Yeşil ve beyaz ipekten yapılmıştı ve ortasında çiçeği andıran büyük bir yeşil gukwa düğümü vardı. Daha küçük düğümler yeşim ve inci boncukları yerinde tutuyordu.

Rahat bir nefes aldım. Bu onun en değerli eşyasıydı. Bir kez olsun ona sahip olması benim için önemliydi.

Ben gittikten sonra.

"Peki bu gece Andronicus'la tam olarak ne planladınız?" Düşüncelerimi yeniden yönlendirmek isteyerek sordum.

Yanakları hafifçe kızardı ve başını eğdi. "Bu ve ."

"Öpüşmek mi?" diye sordum ve daha da kızardı.

"Birlikte antrenman yaptığınız erkeklerle aranızda hiçbir şey olmamasına şaşırdım. Andronicus'un ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl gözden kaçırdın?"

Çünkü onu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Andronicus benim kaptanımdı ve eğitimimin ikinci gününde gözümü morartan kişiydi. Annemin şüphesini üzerimden atmak için suçu kapıya çarpmaya atmıştım.

Alaydan hiçbirini olası romantik partnerler olarak görmemişim. Onlar benim arkadaşlarımdı, stajyer arkadaşlarımdı. Sadece görevime odaklanmıştım ve erkekler ya da öpücükler için zamanım olmamıştı. Ve Demaratus beni öpmeye çalışan her askeri öldürürdü.

Ilionian prensiyle nişanlı olduğumdan ve muhtemelen başka erkekleri öpmemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Ama şimdi seçimlerimden pişmanlık duyuyordum. Quynh öpüşmenin ne kadar heyecan verici olduğunu, aynı anda hem sıcak hem de ürpertici hissettirdiğini, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınızı ve zihninizin nasıl kapandığını anlatmıştı - bunu kendim deneyimlemeyi her şeyden çok isterdim.

Belki de Telamon'la birlikte gitmeliydim.

o.

İç çektim. Birini öpmeden ölmek istemiyordum.

Quynh saçımı taramayı bitirdi ve ön tarafta iki örgü oluşturdu. geri çekti ve birbirine bağladı. "İşte. En azından olduğun prensese benziyorsun."

Artık bunu söylemenin gerçek bir yolu yoktu. Büyükannem bir keresinde bana gençken hayatlarının nasıl olduğunu anlatmıştı. Tunikleri o kadar ince bir ketenden yapılmıştı ki neredeyse transparan, yumuşak ve lükstü. Kulaklarına, boyunlarına, bileklerine taktıkları mücevherler, başlarındaki taçlar.

Ancak Ilionian tarifelerinden kurtulmak için ailem bir zamanlar sahip olduğumuz neredeyse her şeyi satmıştı.

Giydiğim tunik, en iyilerimden biri olmasına rağmen, saraydaki hizmetkârların giydiklerinden ayırt edilemezdi.

Quynh ve ben yemek odasına doğru yola çıktık, meşalelerle aydınlatılmış taş koridorlarda birlikte yürüdük.

Görece yoksulluğumuz, Ilion prensiyle nişanlanmamın ailem için bu kadar önemli olmasının nedenlerinden biriydi. Ablukası nedeniyle uygulanan gümrük vergilerini düşürmesi için onu ikna etmem gerekiyordu. Ilion kralının hastalandığı ve veliaht prensin kendi halkından ve ablukadan aldığı vergileri, fahişelik ve içkiye harcamak için artırdığı söyleniyordu.

Tanrıça topraklarımızı lanetlediğinde, Locris sürülerle, tahılla, peynirle ve balla dolu bereketli bir yerdi. Ama bir zamanlar zengin olan toprağımızı kurak bir toza çevirmişti ve artık hiçbir şey yetişmiyordu. Su sorun değildi, hâlâ bol miktarda suyumuz vardı ama üzerine ne kadar su dökülürse dökülsün toprak çoraklaşıyordu.

Bin yıl boyunca ihtiyacımız olan her şeyi ithal edebilmiş, ocaklarımızdan tuz ve mermer blokları ihraç etmiştik.

Ancak abluka nedeniyle artan gümrük vergileri yüzünden daha az sayıda tüccar buraya gelmeye cesaret etti ve gelenler de çok daha yüksek fiyatlar ödeyerek maliyeti bize yansıttı.

Babamın danışmanlarıyla yaptığı toplantılarda kendisine taş ocaklarının neredeyse boş olduğunun söylendiğini duymuştum.

Locris'in genç insanları atalarının topraklarını ve evlerini terk etmiş ve yeniden başlamak için başka yerlere doğru yola çıkmışlardı. Benim yaptığımı gördüler.

Ülkem ölüyordu. Eğer işler böyle devam ederse, geriye kimsenin kalmaması uzun sürmeyecekti.

Muhtemelen mesele de buydu. Ilion her zaman bizim can düşmanımız olmuştu ve bizi kan dökmeden yok etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Haraç olarak istedikleri kızların kanının yanı sıra. Yemek odasına girdiğimizde herkes bizi bekliyordu.

"Quynh ve Lia! İşte buradasınız! Biz de sizi araması için muhafızları göndermek üzereydik," diye seslendi babamız Kral Ephesus masanın başından. Annemiz Kraliçe Hypatia masanın diğer ucunda oturuyor ve bize gülümsüyordu. Ablamız Kallisto da geldiğimiz için memnun bir şekilde gülümsedi.

Kalbim göğsümde burkuldu. Bu, ailemle baş başa yediğim son akşam yemeği olacaktı.

Ve bunu bilmiyorlardı bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kallisto'nun karşısına oturdum, o da uzanıp elimi tuttu ve sıktı. Ben de ona olan tüm sevgimle bu jeste karşılık verdim. O inanılmaz bir kız kardeşti. Quynh'a çok benziyordu, çok tatlı, cömert ve şefkatliydi. Aile yemeklerimizi çok severdi. Büyük sosyal toplantılardan hiç hoşlanmaz, yabancılarla sohbet etmektense odasının yalnızlığını tercih ederdi.

Yakında Locris'in kraliçesi olacak olması omuzlarına ağır bir yük bindirmiş olmalıydı. Lykaon adında Ilionlu bir soylu olan nişanlısı, nihayet yüz yüze görüşebilmeleri için seçim elçisine katılmayı planladığını söylemek için mektup yazmıştı.

Adamın yaklaşan gelişi onu tedirgin ediyordu ama bunu kimseye belli etmemeye çalışıyordu ve mutlu bir yüz ifadesi takınmak için gösterdiği güce hayran kaldım.

Neredeyse baldızım olan Doria, Kallisto'nun yanında oturuyordu. Kız kardeşimin aksine, Doria hiçbir zaman acısını ya da kalp ağrısını gizlemeye çalışmadı. Kardeşim için sürekli yas tutuyordu.

Babam fincanını kaldırdı. "Haemon'a." Biz kendimizinkini kaldırdık. "Haemon'a."

Her akşam yemeği tek kardeşime kadeh kaldırarak başlardı. İki yıl önce krallığımızı yeniden inşa etmemizi sağlayacak yeni bir ticaret yolu bulmak için yola çıkmıştı ve bir daha geri dönmedi.

Doria onun hâlâ hayatta olduğu konusunda ısrar etti; gerçekten ölmüş olsaydı bunu bilebilirdi. Ama Haemon, Kallisto ve benim gibi, Aianteioi'lerden biriydi. Tarifsiz bir suç işlemiş olan Küçük Ajax'ın torunları.

Bin yıl önce Aianteioi'lere nasıl davranılacağına ve bize sağlanacak korumalara ilişkin yasalar çıkarılmıştı. Bunlardan biri, düşmanın eline düşersek fidye almamız gerektiği idi. Tanrıça bu kuralı göz ardı edenleri cezalandıracaktı.

Haemon'un hayatta olmadığını biliyordum. Uzun zaman önce haber almış olmalıydık. Locris'e yapılanları gördükten sonra kimse tanrıçanın gazabını göze almaya cesaret edemezdi. Denizde boğulmuş olmalı.

Haemon ve Doria çocukken nişanlanmışlardı, çünkü Doria Locris'in soyluları olan Yüz Haneden birinin kızıydı. İlk tanıştıklarında birbirlerine aşık olmuşlardı. Birbirlerine nasıl davrandıklarını hâlâ hatırlıyorum; kahkahaları, gizli dokunuşları, gözlerindeki özlemi,

çalıntı öpücükler. Evlilikleri görücü usulü olmasına rağmen duygusal ve fiziksel bir bağ paylaşmışlardı. Adam yolculuktan döner dönmez onunla evleneceğine söz vermişti.

Birbirlerine olan aşklarını en başından beri açıkça ilan etmişlerdi. Romantik bir partnere "seni seviyorum" demek kopmaz bir bağ ve bağlılıktı. Doria bir keresinde bana bu sözleri söylemenin ruhunu Haemon'unkine tam olarak tarif edemediği mistik bir şekilde bağladığını söylemişti. Tanrıça bu sözleri hafife alanları ya da söyleyip de yeminlerine ve ilişkilerine sadık kalmayanları cezalandırmış. Doria ve Haemon sözlerinde ciddiydiler ve birlikte çok mutlu bir hayat yaşayacaklarını biliyordum.

Ilionialıların benden çaldıkları başka bir şey daha vardı - ablukaları ve yükselen tarifeleri kardeşimin hayatını almıştı ve bunun için onları asla affetmeyecektim.

Kederini asla atlatamamış olan Doria da atlatamazdı. Bir keresinde Sasanilerin ölümlerini dev bir odun yığnında yaktıklarına ve bazen kadınların onlarsız bir hayat yaşamaktansa kocalarını ateşe attıklarına dair bir hikâye duymuştum. Ona teklif edilseydi Doria'nın da bunu seçeceğini biliyordum.

Dul bir kadın gibi giyiniyordu ve eski bir gölgesi haline gelmişti. Kendisine bazı korumalar ve miraslar sağlayacak olan eş pozisyonu bile verilmemişti. Ailesi onu reddetmiş, önce prenses sonra kraliçe olarak statülerini yükseltmediği için kızmış, Haemon'a olan aşkını söylediği için öfkelenmiş ve başka bir adamla evlenmesine izin vermemişti. Bu yüzden ailem onu yanına almış, Doria'yı başka bir kızları olarak etmişti.

Hepimiz onun acısını paylaştık. Haemon ailemizin ışığı ve umut kaynağıydı. Kahkahalarını hâlâ duyabiliyordum, sanki şu anda masada oturuyormuş gibi. Doria'nın yanındaki, onun için her zaman açık bırakılan sandalyede.

Onun ölümü hepimizin hayatını büyük ölçüde değiştirmişti. Kallisto Ilion prensiyle nişanlanmıştı ama Locris'te kalıp sonunda kraliçe olması gerektiği için nişan bozulmuştu. Bunun yerine zengin Ilionlu asilzade ile yeni bir evlilik ayarlanmıştı. Prens onun eşi olacak ve en büyük çocukları Locris'in bir sonraki hükümdarı olacaktı. Nişanlısının zenginliği krallığa çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama getirecekti.

Ve daha önce en küçük kardeş olarak hayatım için olasılıklar varken, tüm bu seçenekler elimden alınmıştı. Birisi

en büyük düşmanımızla ittifak kurmak için veliaht prensle evlendi ve bu görev bana düştü.

Ama ben yeni bir yola girmeye karar vermiştim.

Akşam yemeği başladı ve her zamanki gibi arpa ekmeği, tuzlu hamsi ve bir kase sulu et suyu vardı. Eğitime başlamadan önce Demaratus sık sık akşam yemeğinde bize katılırdı. Yediğimiz basit yemekleri çok severdi ama eğitimdeyken asker arkadaşlarıyla paylaştığı yemeğe -kan, tuz ve sirkeyle pişirilmiş etten oluşan kara et suyuna- özlem .

Bana şarap dediği şey kadar iğrenç geldi.

Her gün hep birlikte yemek yedikten sonra bir şekilde ithal etmeyi ve bayılmayı başardı. Aslında buna benzer bir aile yemeğinde istemeden de olsa beni görevime başlatmıştı. Ilion'da tanrıçanın gözü hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmiştim ama Ilion tapınağına nasıl gidebileceğimden emin değildim. Seçmelerde seçilmek bana tapınağa ulaşma şansı verecekti ama katledileceğimi biliyordum. Ben bu gerçek üzerine endişelenirken, Demaratus sarhoş bir halde herkesi bir Daemonian savaşçısına dönüştürebileceğiyle övünüyordu - bir kadını bile.

Ertesi gün ona yaklaştım ve beni eğitip eğitmeyeceğini sordum. İddiasından geri adım atmayacak kadar gururluydu ve beni karşısına almıştı. O zamandan beri aile yemeklerinden uzak durmasının nedeninin bu olduğunu düşündüm.

-Aileme yalan söyleme riskini istemedi.

Ve ailemin her gün ne yaptığımdan tamamen habersiz mi olduğundan yoksa bilip de kendilerine saklamaya mı karar verdiklerinden emin değildim. Artık bir yetişkin olduğum ve nişanlandığım için günlerim bana aitti. Annem zamanımı Kallisto, Quynh ve Doria ile oturma odasında dokuma yaparak, bir kraliyet evinin nasıl yönetileceğini öğrenerek geçirmemi tercih ederdi ama benim başka planlarım vardı.

Haemon'un ölümünden önce annem bana öğüt verir ve onlara katılmam için ısrar ederdi. Ama Haemon'la son konuşmaları öfkeyle olmuştu ve kendini asla affetmemişti. Bu yüzden beni ya da kız kardeşlerimi terbiye etmekten korkuyordu.

"Ilionialıların gelişi için her şey hazır mı?" diye sordu babam ve ben neredeyse kaşığımı düşürüyordum.

Onların gelişi benim gidişim demekti.

"Evet," dedi annem. "Her şey olması gerektiği gibi."

Hazırlanmak için yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ilionianlar ihtiyaç duydukları her şeyi yanlarında getireceklerdi. Ne kadar fakir olduğumuzu ve onları düzgün bir şekilde ağırlayacak kaynaklara sahip olmadığımızı biliyorlardı.

Bu da bizi utandırmanın ve küçük düşürmenin başka bir yoluydu.

"Gemilerini daha limana yanaşmadan yok etmelisin," diye mırıldandı Doria hiç kimseyi şaşırtmadan. Haemon'un ölümünden de Ilionluları sorumlu tutuyordu ve bu onu kana susamış hale getirmişti.

Bu yüzden onu daha çok sevdim.

"Ilionluları yok etmemize gerek yok," dedim dikkatle. Uzun zamandır ailemin eski mitleri ve efsaneleri, Locrialıların tanrıçaya nasıl taptıklarını ne kadar bildiklerini ya da hatırladıklarını merak . Belki ona inanabilirlerse, ulusumuzu kurtarmanın bir yolu olduğuna inanabilirlerse, ben ayrıldığımda onlar için daha kolay olurdu. "Tanrıçanın lütfunu geri getirebilirsek, topraklarımızdan laneti kaldırması için bir yol bulabilirsek .

.."

Herkes sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. Yasak olduğu için konuşmamı kesmem gerekirdi ama devam ettim. "Eğer tanrıçanın gözünü bulabilirsek, Locris'i kurtarabiliriz."

"Tanrıçanın gözü." Neden benim masamda böyle sapkınca konuşuyorsun? Bu tür saçma hurafelere kim inanır?" diye alay etti babam öfkeyle.

Yaptığımı söylesem nasıl tepki verirdi? Onunla tartışmak, ona teslim olup halkımızın ölümünü izlemekten başka bir yol olduğunu göstermek istiyordum ama meydan okumamın onun benimle ilgili olası son anısı olmasını istemiyordum.

Annem konuyu değiştirerek Lykaon'un mektubunda söz verdiği malzemelerden bahsetti, böylece o ve kız kardeşlerim Kallisto'nun gelinliğini yapabileceklerdi.

"Bize katılabilirsin Thalia," dedi bana. Bugünlerde beni kızdırmaya en çok yaklaştığı an buydu; ulusun geri kalanı tarafından bilinen ismimi kullanıyordu.

Asıl adım olan Euthalia'yı hiç kullanmadım. Küçüklüğümde beri bu isimden nefret ederdim ve takma isimlerimde ısrar ederdim. Daha resmi durumlar için Prenses Thalia, arkadaşlarım ve ailem için Lia.

"Tek yapacağım senin dikkatli iplerini karıştırmak," dedim. Dokumayı her zaman sevmiş olsam da, kardeşlerim kadar iyi değildim.

Ayrıca tutamayacağım sözler de .

Ardından Doria, Kallisto'ya elbisesinin kenarlarına ne tür bir nakış yapmayı planladığını sordu ve yemeğin geri kalanı kız kardeşimin gelin gardırobunu tartışmakla geçti.

Ama tek düşünebildiğim babamın tanrıçanın gözüne hurafe demesiydi. Olmadı. .

Lanet gerçektir. Gözün gerçek olduğunu, Locris'in uzun zaman önce kendi gözüne sahip olduğunu biliyordum.

İnsanların unutulması, tanrıçanın kendilerine sırtını döndüğü gibi ona sırtlarını dönmeleri için kaç nesil geçmesi gerektiğini merak ettim.

Yemek bittiğinde okyanusa bakan balkona çıktım ve taş bir banka oturdum. Genelde burada oturmak bana huzur verirdi ama babamın sözleri kendimden ve yaptığım planlardan şüphe etmeme neden oluyordu.

Annem bankta bana katıldı ve "Kendi evliliğin konusunda gergin misin?" diye sordu.

Bir kahkahayı bastırarak "Hayır" dedim. Bu tamamen doğrudur. İlion'un aptal, savurgan ve bencil prensiyle evlenmek zorunda kalmaktan zerre kadar endişe duymuyordum, çünkü düğün falan olmayacaktı. Bir hafta içinde ya ölmüş olacaktım ya da tanrıçanın tapınağında bir yardımcı olacaktım. "Babamın söylediklerini düşünüyordum. Gözün batıl inanç olduğunu düşündüğünü. Büyü gerçektir. Biz gördük."

Kuşkulanmasına neden olabileceği için bu konuda ısrarcı olmamalıydım, ancak ifadem için daha derin bir bağlam aramadı. "Kadınlar için büyüye inanmak daha kolay çünkü yaşamı yaratma ve onu içimizde taşıma yeteneğine sahibiz. Biz zaten sihirliyiz. Ve bu hiçbir erkeğin asla anlayamayacağı bir sihir."

Bir anlamda haklıydı ama benim bu değildi. Yine de ne dediğini düşündüm. İçimde asla deneyimleyemeyeceğim bir sihir kıvılcımı taşıdığımı.

Başlangıçta, Haemon'un ölümünden sonra, benden isteneni yapacağımı, prensle evleneceğimi ve onun varislerini doğuracağımı düşünmüştüm. Kardeşim gitmeden önce bile bir gün evlenip çocuk sahibi olacağımı hayal etmiştim.

Anne ol.

Büyük olasılıkla vazgeçmek zorunda kalacağım bir rüya daha.

Bir korna gürültüyle ve derinden çaldı. Hızla çarpan kalbim boğazıma doğru fırlarken ayağa kalktım.

Dev bir gemi görüldü.

Ilionianlar erken gelmişlerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Demaratus'un kapısını çarparak açtım. Odanın köşesindeki yatağında yatıyordu. "İlionlular burada," dedim kapıyı arkamdan kapatırken. Odasında hiçbir kişisel dokunuş yoktu: ne duvar halısı, ne kilim, ne de dekorasyon, yani konforu çağrıştıracak hiçbir şey yoktu. Yatak yok, yastık yok. Hava soğuduğunda battaniye bile kullanmazdı.

"İlionialılar iyi rüzgâr almış olmalı," dedi, kelimeleri hafifçe geveleyerek.

Kesinlikle sarhoş. Bu konuşmayı mümkün kılacaktı. Onun tekli koltuğuna oturdum ve yumruklarımı kucağımda birleştirdim. "Rıhtıma gidip elimde bir bıçakla onlarla buluşmak ve her birini bıçaklamak istiyorum."

"Birini bıçaklamak için en iyi yer neresidir?" diye sordu, hâlâ öğretmen rolündeydi.

"Bir İlionialıyı bıçaklamak için her yer iyi bir yerdir," diye mırıldandım. Yüzündeki sinirli ifade üzerine, "Zırhlı bir asker için mi? Göz, boğaz ve koltuk altı." Korunmayan kısımlar aynı zamanda en fazla hasara neden olur.

Doğru cevabım onu tatmin etmiş görünüyordu.

"Pek bir şey başarabileceğimden değil," dedim rahatsız koltuğuna gömülmeye çalışırken. Neden medeni bir insan gibi minder kullanmıyordu ki? "Onlardan çok fazla var."

"Düşman kuvvetlerinin büyüklüğü önemli değil," diye düzeltti beni Demaratus. "Bir Daemonian asla geri adım atmaz, savaşmaktan asla vazgeçmez. Kurallar başka ne gerektiriyor?"

Bunun bir sınav olması mı gerekiyordu? Neden huzur içinde şikayet etmeme izin vermiyor? "Her zaman onurlu davranmak-"

Başını salladı ve sözümü kesti. "Kendini kontrol etmek hayati derecede önemlidir."

"Şu anda sarhoş olmasaydınız sözleriniz daha fazla ağırlık taşıyabilirdi," dedim ona.

Gözlemimi görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Her zaman kendinizin ve duygularınızın efendisi olmalısınız. Hizmetçisine öfkelenen bir Daemon kralı, adama 'Bu kadar öfkeli olmasaydım seni öldürürdüm' demiş. İşte böyle bir özdenetime sahip olmalısın."

"Sadece kendimi ve duygularımı kontrol etmek değil, en önemlisi korkuya hakim olmak. Yasalara itaat etmek. Ölümüne savaşmak. Birçokları için bir tane." Bir tane daha vardı ama hatırlayamadım.

"Ve asla bir savaştan kaçma," diye sordu.

"Evet. Asla bir savaştan kaçma. Gerçi sen bana bu savaştan nasıl kaçacağımı öğretmekten başka bir şey yapmadın."

"Çünkü ortada daha büyük bir savaş var. Gözü kurtarmak ve ulusunuzu yeniden kurmak." Bunu hafif bir alaycılıkla söylemişti çünkü tanrıçaya ya da büyüye inanmıyordu. Bana birden fazla kez inandığı tek şeyin çelik olduğunu söylemişti.

"Bir savaştan mı kaçtın?" Nefesimi tutarak sordum. Yakında ölebilirdim ve tüm merakımı gidermiş olarak ölmeyi tercih ederdim.

Sonunda cevap vermeden önce rahatsız edici derecede uzun bir duraklama oldu. "Evet."

"Neden?" Ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkmıştı. Tanıdığım en cesur adamdı. Savaş alanını terk ettiğini hayal bile edemezdim.

"Kalkanımı

kaybettim." "Nasıl

kaybettin?"

Sol kolunun ucundaki kütüğe baktı. "Bir tehlike anında en iyi arkadaşımı korumak için kalkanımı kaldırdım ve onun hayatını kurtardım. Ama düşmanın kılıcı kalkanımı tutan elimi kesti. Daemonianlar için düşen bir kalkandan daha kötü bir şey yoktur. Onurumu kaybettim."

Tüm öğretilerine rağmen kafam karışmıştı. "Ama arkadaşını kurtardın. Önemli olan tek şey bu olmalı."

Demaratus sağ elini kafa derisindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. Onu tanıdığımdan beri saçlarını hep kazıtmıştı. "Eğer bir silahı ya da zırhı düşürmüş olsaydım, para cezasına çarptırılır ya da cezalandırılırdım. Bir kılıç ya da miğfer beni korumak içindir. Ama bir kalkan falankstaki her savaşçıyı korur. Kalkanını kaybeden bir Daemonian sonsuza dek onursuzdur. Grup bireyden önce gelir. Birimiz çoğumuz için."

Yine de kalkanını kaybetmemişti, kelimenin tam anlamıyla ondan koparılmıştı. "Ama neden Locris'e geldin? Neden evine dönmedin?"

"Burada bir adam korkaksa, bu onun ya da ailesinin hayatını değiştirmeyecektir. Yine de pazara gidebilir, yine de arkadaşlarıyla buluşup ziyaret edebilir, yine de savaş alanında bir düşmanla karşılaşabilir. Hatta onu ordunuzun komutanı bile yapabilirsiniz. Ama Daemonia'da? Hoş karşılanmazdım. Gitmeye çalıştığım her yerde dayak yer ve reddedilirim ve onursuzluğum ailemin onuru olur. Karım ve çocuklarım bensiz daha iyi durumdalar. Yaptıklarım onları utandırdı ve eğer onlara geri dönseydim, bu hayatlarını mahvederdi. Bunu onlara asla yapmam."

Ellerimi kalbimin üzerine koydum. Bu o kadar üzücüydü ki ne diyeceğimi bilemedim.

Sanki çok şey paylaşmış gibi rahatsız edici bir ses çıkardı. "Çocukken kimin şikayet etmeden ya da ağlamadan en iyi dayanabileceğini görmek için defalarca kırbaçlanırdık. Seni sertleştirmek için kırbaçlamalıyım."

Konuşmamızın akışını değiştirme arzusuna saygı duyarak, "Sırtımdaki kırbaç izlerini aileme açıklamak zor olurdu" dedim.

"Sen yaratıcı bir yalancısın. Bir şeyler bulabilirdin."

Değerlendirmesi doğrudu. Zorunluluk beni çok yaratıcı bir yalancı olmaya zorlamıştı. "Çocukluğun kulağa korkunç geliyor."

"Bunların hepsi olabileceğimiz en iyi savaşçılar olmamıza hizmet ediyordu," diye karşı çıktı. "Yardıma oldu."

Çocukluk eğitiminin hoşuma gitmeyen özel bir biçimini şahsen tecrübe etmiştim-Demaratus sık sık alay üyelerimi bana saldırmak için odama gizlice sokardı. Gardımı asla düşürmemeliydim - her zaman hazır olmalıyım, her zaman hazırlıklı olmalıyım, asla gafil avlanabileceğim kadar derin bir uykuda olmamalıyım.

Demaratus bana kilit açmayı da öğretmeye çalışmıştı. Daemonianlar gibi hayatta kalmak için gerekirse hırsızlık yapmam konusunda beni cesaretlendirmek istemişti ama bu konuda umutsuzdum. Bana sayamayacağım kadar çok kez "aptal kız" dedikten sonra vazgeçmişti.

Gençken çaldığı her şeyi sıralamıştı ve ben de etkilenmiş görünmeye çalışmışım. Yüksek sesle hırsızlık yapmanın onur kırıcı olup olmadığını merak ettiğimde, onurun yakalanmamakta olduğunu söyleyerek beni ikna etmeye çalışmıştı. Bana garip bir mantık gibi gelmişti ama paha biçilmez bir şey çalmayı planladığım şu anki durumum için işe yaramıştı.

"Burada herkes yumuşak ve zayıf," diye yakındı Demaratus, uyku onu ele geçirmeye başladığında kelimeleri daha da bulanıklaştı. "Daemonia'da savunma duvarları olmadığını biliyor musun? Sadece korkakların surlarla çevrili şehirleri vardır."

Bir sonraki söyleyeceği şey bir horlama tarafından yutuldu.

Ilion'un başkenti Troas'ın, geçen yıl boyunca topladığım bilgilere dayanarak inşa ettiğim maketine doğru yürüdüm.

Saray, devasa bir duvar labirentinin ortasında yer alıyordu. İstilacıları dışarıda tutmak için tasarlanmıştı. Demaratus'un belirttiğine göre

Okçular için piyadelerin ulaşamayacağı yüksek duvarların tepesinde yürümek ve düşmanı teker teker avlamak çok kolaydı.

Şehrin diğer kısımlarına sadece labirentten geçerek ulaşılabilirdi ve tapınağa hızlıca ulaşabilmek için bu model üzerinde saatlerce çalışmış, her dönemeci ve çıkmazı, şehrin her bir bölümünün nerede olduğunu ezberlemiştim.

Tekrar bakmanın bana bir faydası olmayacaktı. Zaten tüm plan kafamdaydı. Demaratus'a baktım, kutlamaların hiçbirine gelmeyeceğini ve bunun veda etmek için son şansım olabileceğini biliyordum.

Yanına gidip onu alnından öptüm ve "Teşekkür ederim" dedim.

Homurdandı ve arkasını döndü. Keşke uyanık olsaydı da minnettarlığımı duysaydı.

Kışladan odama doğru yürüdüm, gölgelerin arasından gizlice geçip gözden uzak durdum. İyi bir alıştırmaydı.

Quynh beni bekliyordu. İçeri girdiğimde "Senin için endişelendim," dedi.

"Ben iyiyim. Kendi evimde tehlikede değilim," dedim yatağında onun yanına otururken.

"Ilionianlar geldi" demeden önce birkaç kalp atışı geçti. "Biliyorum.

Annem seçimin iki gün içinde yapılacağını söyledi.

Erken gelmiş olsalar bile. Lykaon'u ve nişanı kutlamak için yarın akşam bir ziyafet vereceklerini söyleyen bir haberci gönderdiler." Her ne kadar tüm Ilionlular için acı dolu bir ölüm dilesem de, yemeklerini yemek için fazladan bir fırsat olması umurumda değildi.

Bunu hakaret olarak kastetmiş olsalar bile.

"Prensle evlenmek daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu. "Eğer Ilion'un prensesi olsaydın, istediğin kadar gözünü arayabilirdin."

Ilion prensesi. Bu düşünce beni fiziksel olarak hasta hissettirdi. "Tapınağa sadece rahibelerin ve yardımcılarının girmesine izin verilir."

Eğitim yapmadığım zamanlarda, alaydan iki ya da üç kişinin benimle birlikte rıhtıma inip gelen tüccarlardan bilgi almasını sağlıyordum. Başkent Ilion'un modelini bu şekilde inşa edebilmişim. Tüccarlar ayrıca tapınağa girmenin tek bir yolu olduğu konusunda beni uyarmışlardı.

Seçim benim tek şansımdı.

"Prensle evlenmemenin bir sonucu olacağından mı endişeleniyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben erkeklerin uğruna savaşa gideceği bir kadın değilim. Ben Menelaia değilim."

"Kim?" diye sordu.

"Dünyanın en güzel kadınıydı, sevgilisiyle kaçtı ve Büyük Savaş'ı başlattı," dedim. Quynh'un bu ismi hatırlamamasına şaşımamıştım. Bencilce davranışları bize çok fazla acı ve kayıp verdiğini için Locris'te genellikle bu isim konuşulmazdı. "Ne olursa olsun, evlenip evlenmeyeceğimi seçme hakkım hâlâ . Prens nasıl kızabilir ki? Onun krallığında olacağım, tanrıçasının tapınağında hizmet edeceğim. İsterse tanrıçaya kızabilir. Ama bu onun için iyi olmaz."

"Bazı erkeklerin nasıl bilirsin. Kibirli ve gururlu olabilir. Gururuna zarar verdiği için ailemize savaş açabilir."

Bu daha önce düşündüğüm bir şey değildi ve midemi bulandırdı. "Bu aptalca bir seçim olur. Burada kazanılacak bir şey yok. Zaten bizi boğarak öldürüyorlar."

"Lia, onun üzerinde dengeleyici bir etki yaratabilirsin. Mantıklı düşünmesine yardım et."

Muhtemelen bunu yapabilecek son kişi bendim. "Eğer söyledikleri kadar pervasız ve sorumsuzsa, benim onunla evlenmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Locris'i kurtarmanın tek bir yolu var ve o da gelin olmak değil."

"Belki döndüğünde onunla evlenebilirsin."

Gözü bulmamın ve Locris'e dönmemin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Prens ne yaptığımı asla öğrenmemesini istiyordum. Ailemin nişanı olabildiğince erteleyerek bana arama yapmam ve eve dönmem için yeterli zamanı vermelerini umuyordum.

Döndüğümde, tanrıçanın gözü ellerimde olacaktı. Bu da Ilion ve prensle gecikmiş bir düğünün ötesinde yeni bir dizi soruna yol açabilir.

Ama zamanı geldiğinde bununla yüzleşecektim.

Sadece şimdi ve buraya konsantre olmam gerekiyordu.

"Belki," diye kabul ettim. "Ya da onunla evlenebilirsin. Mükemmel bir kraliçe olursun. Ve o korkunç adamın kalbine senin kadar dokunabilecek başka kimse yok."

"Kraliçe olmak gibi bir arzum yok," dedi. "Bunun neleri gerektirdiğini gördüm ve sevdiğim bir adamla sakın bir hayatı tercih ederim."

"Andronicus gibi mi?" Alay ettim ve o da omuz silkti.

Her ne kadar onunla birlikte olmaktan hoşlanıyor gibi görünse de, onu sevdiğini bir kez bile söylemediğini fark ettim.

Çok şey anlatıyordu.

"Ailelerimize ne yaptığınızı anlatmalısınız," dedi. "Onlara hazırlanma şansı verilmeli."

"Eğer onlara söylersem, yaptıklarımı geri almanın bir yolunu bulurlar," dedim. "Her şey yerli yerinde."

"Bir çocuk daha kaybetmek onları mahvedecek."

Sözleri bir kılıç gibi içime saplandı, kaburgalarımın hemen altına ve sonra kalbime doğru sürüklendi. Ölümümün aileme ne yapacağını düşünmüştüm ama çok yakından değil. Bu çok acı vericiydi. "Ben ölmeyeceğim. Ne kadar inatçı olduğumu biliyorsun."

Quynh güldü, niyetim de buydu zaten. "Lia, sen benim kalbimin kız kardeşisin."

"Ve sen de benimsin," dedim ona sarılırken. "Geri geleceğim. Locris'i restore edeceğim ve insanları kurtaracağım. Birçokları için bir tane."

"Keşke o kişi sen olmak zorunda olmasaydın," dedi omzuma yaslanarak. İç çekerek dedim ki, "Biri olmalıydı. Ben de olabilirdim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Herkes Ilionalıların gelişine hazırlanmaya çalışırken saray tam bir faaliyet kovanıydı. Annem evinin onların standartlarına uygun olmayabileceği için utanmayı reddetti, bu yüzden hepimiz temizlik yapmaya zorlandık. Bu günü ailemle konuşarak, söylemem gereken her şeyi söyleyerek geçirmeyi umuyordum ama bunun yerine taş zeminleri süpürüyordum.

Quynh beni bulduğunda ve Hippolyta'yı benim için bir banyo hazırlaması için tatlı dille ikna ettiğini söylediğinde neden en sevdiğim kişi olduğunu kanıtladı. Su ılık ve rahatlatıcıydı ve kendimi bıraktığımda iç çektim. Suyu getirdiği için Hippolyta'ya teşekkür ettim. Geriye kalan birkaç hizmetçimizden biriydi ve her zaman çok yardımsever ve tatlıydı.

Saçlarımı suyun altına soktum ve Quynh yıkamama yardım etmesi için ısrar etti. Genelde saçı temizlemek için kum sürer, sonra da fırçalardık ama özel bir gün olduğu için, giderek azalan sabun depomuza dalmıştık. Bu sabun donyağı ve külden yapılmıştı ve bu kadar temiz saçlara sahip olmak tam bir lükstü.

"Sence bunu erkek misafirler için de yapmamız gerekecek mi?" diye sordum. Bazı ülkelerde bir evin bakire kızlarının erkek ziyaretçileri yıkaması normaldi. Bu daha önce hiçbirimizin yaptığı bir şey değildi ama Ilionluların bunu beklediğine dair söylentiler duymuştum. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiştim. Biraz meraklanmışım.

"Umarım öyle olmaz," dedi. "Eğer çıplak, silahsız Ilionluların etrafında dolaşmanıza izin verilirse, korkarım ki sonunda öldürülürler ve o zaman kesinlikle savaşa girmek zorunda kalırız."

"Doğru," diye düşündüm. "Bu cazibe benim dayanamayacağım kadar büyük olabilir."

Beklediğimiz tek ziyaretçiler Ilionalılar değildi. Seçime katılmak için Locris'in dört bir yanından insanlar gelecekti.

Tanıklık etmek.

Quynh şenlik için hazırlanmama yardım etti. Yüzlerce insan tarafından dış görünüşümle değerlendirileceğimi bilerek sade tuniğime baktım.

Çenemi kaldırdım. Ben Locris'in prensesiydim. Başkalarının beni küçük hissettirmesine izin veremezdim.

"Annem büyükannemin incilerini takmanı istedi," dedi.

Bir kenara itmek zorunda kaldığım bir pişmanlık duygusu vardı. Planımın başarılı olmasını sağlamak için onları satmıştım. Sadece başımı salladım.

Quynh, "Gidip Kallisto'yu kontrol edeceğim ve bir şeye ihtiyacı var mı diye bakacağım," dedi. O gittikten sonra koridora çıkmadan önce bir süre daha yansımamı inceledim.

Tüm şenliklerin ve kutlamaların yapıldığı taht odasına doğru yürüdüm.

Boğuk bir çığlık duydum, ardından kısa bir çığlık ve birinin tokatlanma sesini duydum. Sola doğru daldım ve sese doğru bir koridordan aşağı indim.

Hippolyta yerdeydi, elleriyle başını kapatmış feryat ediyordu ve yabancı bir adam ona vuruyordu. Yanlarına koştum ve kendimi aralarına attım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ben talep ettim.

Bana cevap vermeden yumruğunun tersiyle yüzümün yan tarafına vurdu ve beni geriye doğru savurarak ayaklarımı yerden kesti. Temas ettiği yerde acı patladı, kararmış gözlerimin önünde yıldızlar canlandı.

İlk düşüncem, alayımın göğüs göğüse eğitimimiz sırasında darbelerini çektiği idi. Fark ettim ki hiçbiri bana bu adamın yaptığı gibi tüm gücüyle vurmamıştı.

Bu yüzden Demaratus bana uzak durmamı söylemişti.

Adam yanımdaki yere , "Haddinizi bilin ve üstlerinize itaat edin," dedi. Görünüşüyle ilgili olabildiğince çok ayrıntıya dikkat ettim. Onu daha sonra tekrar bulabileceğimden emin olmak istiyordum. Saçları garip bir renkteydi, neredeyse sarıydı ve koyu, acımasız gözleri vardı. Bana alaycı bir ifadeyle baktı ve sonra gitti. Silahım yoktu ve akıl hocam bana çok kızacaktı. *Aptal kız, hiçbir Daemonian savaşçısı kılıcından bir kol mesafesinden daha uzakta olmamalı!*

İçimdeki sesi duymazdan gelerek Hippolyta'ya doğru süründüm. "İyi misin?" Ona bakarak sordum.

"Ben iyiyim," dedi hıçkırıklar arasında.

Şu anda görünür bir çürük yoktu. Ama bu daha sonra olmayacağı anlamına gelmiyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi ağlamasını durdurmaya çalışırken. "Ona içecek bir şeyler getirmemi söyledi ve sanırım yeterince hızlı gitmiyordum."

"Yani sana vurdu mu?" Tamamen şok olmuş bir halde sordum. Bu tür şeylerin başka ülkelerde de yaşandığını duymuştum ama bu konuda hiç deneyimim yoktu.

Hepsi. Locris'in adamları nazik ve kibardı.

Onu sıkıca tuttum ve ağlamaları sona erene kadar salladım. Nefes alış verışı normale döndüğünde onu serbest bıraktım ve "Babama söyleyeceğim" dedim.

"Lütfen yapma," diye itiraz etti. "Ailen için sorun yaratmak istemiyorum. Bana karşı çok iyiler."

Ona yalan söylemekle ilgili bir sorunum yoktu. "Elbette." Kralı bulduğumda yapacağım ilk şey buydu.

Konuklarından birinin savunmasız bir kadına vurduğunu bilmesi gerekiyordu. "Mutfaklara geri dönmeliyim," dedi sesi titreyerek.

"Sadece eminseniz," dedim. "Ve belki de konuklara hizmet edecek başka birini bulmalısınız."

"Başka kimse yok," dedi kalbimi kıracak bir şekilde. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Yardıma ihtiyacın olursa beni çağır," dedim. Hippolyta başıyla onayladı ve mutfaklara doğru yöneldi.

İçimde adrenalin yükseliyordu. Bir şeye vurmak istedim.

Ya da birini bıçaklamak.

Ayağa kalktım, hançerimi almak için odama dönmeye niyetlendim. Bir daha onsuz hazırlıksız yakalanmayacaktım. Bir köşeyi döndüm ve neredeyse Andronicus'a çarpıyordum. Beni sabitlemek için ellerini omuzlarıma koydu. "Lia! Ben de seni arıyordum. Bir sürprizim var."

Elini arkasına götürdü ve hançerimi çıkarıp bana uzattı. Sanki o anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

"Bana kendi silahımı mı veriyorsun? Bunu sana sadece Quynh'a kur yaptığın için söyleyeceğim ama kadınlar zaten kendilerine ait olan hediyeleri almaktan hoşlanmazlar." Almaya niyetlendiğim şeyi bana getirmesinin tesadüf olmasıyla tedirgin olan sinirlerimi yatıştırmak için ona takılmak zorunda kaldım.

Andronicus gülümsedi. "Hayır, onu senin için bile dim. Quynh bu sabah bana verdi. İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

Hançer kınında duruyordu ama onu bacağıma bağlamak için kullandığım kayışlar büyük olasılıkla hâlâ odamdaydı. "Keşke iki dakika önce yanımda olsaydı."

"Neden?"

"'Misafirlerimizden' biri Hippolyta'vuruyordu ve müdahale ettiğim için suratıma ters bir yumruk yedim."

Dudaklarını öfkeli bir çizgiye bastırdı, kaşlarını çatı. "Nerede?"

İlk başta ne demek istediğini anlamadım. Nerede olmuştı? Yoksa yüzümün neresine vurulmuştu? İkincisi olduğunu anladım ve adamın bana vurduğu bölgeyi işaret ettim. Çenem hâlâ acıyla yanıyordu ama bu hissi bastırmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi.

Bu iyiydi, ama daha önce de belirttiğim gibi, şu anda bir çürük olmaması daha sonra olmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Hippolyta'ya göz kulak olması için birini görevlendirebilir misiniz?" diye sordum. "Bunun tekrar olmasını istemiyorum."

Bana sertçe başını salladı. "Sanırım Telamon bu gece izinli. Ben ona yaptırırım."

"Güzel. Bunun için de teşekkür ederim." Hançeri havaya kaldırdım.

"Bir şey değil. Ve eğer adamı bulursanız, onu bana gösterin. Onunla konuşmak isteyebilirim," dedi Andronicus ve sonra oradan ayrıldı.

Bana vuran adamı yakalamaya gidersem ailem için ne kadar kötü olacağını merak ettim. Kaptanımdan bir koruma istememiştim ve o da bana bir koruma önermemişti.

İkimiz de ihtiyacım olmadığını biliyorduk.

Elimde bir silah varken, bana dokunmasına izin vermediğim sürece her erkeğe karşı kendimi koruyabilirdim.

Vurulmaktan kaçmak, rakibimin silahının ya da yumruklarının savrulmasından kaçınırken darbeler ve kesikler almak konusunda genellikle çok iyiydim. Bu yabancıнын Hippolyta'ya ve bana evimizde, güvende olmamız gereken yerde saldırması o kadar beklenmedikti ki buna hazırlıksızdım.

Bunun tekrar olmasına izin vermem.

Demaratus bunu öğrenirse sonunu duymama asla izin vermez.

Kın için deri kayışlarımı almak üzere odama dönmeye karar verdim. Daha birkaç adım atmıştım ki babamın sesini duydum. Elimdeki hançere baktım. Onu saklayacak bir yerim ve açıklayacak bir yolum yoktu. Çaresizce etrafıma bakındım ve bakışlarım birinin geride bıraktığı bir servis tepsisine takıldı. Onu aldım ve hançerimi altına sakladım.

Babam beni gördü ve gülümsedi. "Bize katılıyor musun?"

"Evet, tabii ki. Şunu kaldırayım. Hemen geliyorum."

Hafifçe kaşlarını çatı. Bize rahat ve lüks bir yaşam sunamamasının, evimizin idaresine yardım etmek zorunda kalmamızın onu rahatsız ettiğini biliyordum. Ama başını salladı ve yoluna devam etti.

Onu takip eden kalabalık bir grup vardı ve onlar yanımdan geçerken başımı eğdim.

Son kişinin birkaç adım arkasında, yemek salonuna doğru yürüyen iki adam daha gördüm. Onlardan birinin bana vuran adam olduğunu fark ettiğimde kalbim kaburgalarımın çarptı.

Kanım kaynarken görüş alanımın kenarlarında kırmızı ışıklar parladı. Parmaklarım yeni bilenmiş hançerimin sapını sıkıca kavradı. Dünyada koşup boğazını kesmekten başka bir şey istemiyordum.

Aptal kız, bir savaşçı kanunlara uymak zorundadır.

Babamın evindeki bu misafire zarar vermem Locris yasalarına aykırı olurdu. Babam tarafından misafirperverlik ve koruma teklif edilmişti.

-Aralarında tuz paylaşmışlardı ve bu koparılamayacak kutsal bir bağdı.

Bu adamı durduğu yerde öldürmeyi çok istememe rağmen.

Ve kesinlikle sürpriz unsuru benim tarafımda olacaktı. Yere yığılmadan hemen önce, bıçağım boğazına fısıldadığında gözlerinin şok içinde nasıl açılacağını hayal ettim.

Her şeyde özdenetim, diye hatırlattım kendime.

Aptalca ve pervasızca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıydım. Dürtülerimi yeniden kontrol altına almak için çaresizce döndüm ve neredeyse hiç girmedığım bir avluya doğru yürüdüm.

Ortada çok büyük, eski bir zeytin ağacı duruyordu. Gündüzleri tüm alanı gölgelendirirdi. Geceleri ise yıldızların önünü kapatırdı.

Gözlerimi kapattım ve serin taş duvara yaslanarak öfkemin dağılmasını diledim.

Deri bir sandaletin yere sürtünmesi gibi bir ses duyuldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hâlâ elimde tuttuğum tepsinin altındaki hançeri kavradım.

"Orada biri mi var?" O adamın kaderiyle buluşmak için gelip gelmediğini merak ederek söyledim. Bana tekrar saldırırsa, kanını dökersem kanun beni aklardı. Bu meşru müdafaa olurdu.

Ama ses avlunun karşı ucundan, gölgelerin derinliklerinden geliyordu. Bir figür sütunlardan birinin etrafından dolanıp yaklaştı.

Farklı bir adam.

Yüzünü görür görmez kalbim "*İşte* diye fısıldadı.
Ben de seni bekliyordum.

ALTINCI BÖLÜM

Quynh ile ilk tanıştığım da hissettiklerimin aynısıydı. Biriyle ilk kez karşılaşmaktan ziyade bir tanıma, bir hatırlama.

Sanki kaderimizde tanışmak varmış
gibi. Ruhum onu çağırıyor.

Yine de bir fark vardı: Quynh'un benim kız kardeşim olması gerektiğini biliyordum.

Ve bu adama karşı hissettiklerimin ailevi hiçbir yanı yoktu.

"İyi akşamlar," dedi hafifçe eğilerek. Sesi dün yediğim pasteli bal gibi zengin ve derindi.

Ağzım açık kaldı ve cevap veremedim. Protokol, konuşmaya başladığım ilk andan itibaren kafama kazınmıştı ve şimdi hayatım buna bağlı olsa bile konuşamazdım.

O da aynı şeyi hissediyor muydu?

Yapsa bile ne fark ederdi ki? Bundan bir şey çıkmazdı.

Tam da hayatımı riske atmak üzereyken bunun gerçekleşmiş olması beni yıktı.

Uzun boyluydu. Demaratus'tan bile daha uzun. Daha genişti de. Çivit mavisini tüniği sade ve belden kuşaklıydı. Sağ omzuna bir iğneyle tutturulmuş daha koyu mavi bir pelerin giymişti. Bu da sağ kolunu açıkta bırakıyordu ve düzenli olarak çalıştığını gösteren kaslarını görebiliyordum.

Gençti. Bir çocuk değil, bir erkek. Muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü.

Altın sarısı teni tanıdığım çoğu erkeğinkinden daha koyuydu. Sanki tüm zamanını güneşin altında geçirmiş gibiydi. Saçları gece yarısı siyahıydı, meşale ışığında parlıyordu ve uçları hafifçe kıvrılmıştı, bana kendi saçlarımı hatırlatıyordu.

Gözlerinin ama dudakları dolgundu. Öpülebilir.

Yüzünün sağ tarafında, kara kaşının üstünden başlayıp yüksek elmacık kemiği boyunca ilerleyen ve güçlü çene çizgisinde son bulan iyileşmiş bir yara izi vardı.

Yüzünü kimin kestiğini ve bunun için onları bıçaklasam sorun olup olmayacağını merak ettim.

Belki de yara izi onu tehlikeli, bıçaklı kavgalara karışan bir adam olarak göstermeliydi, ama bu sadece yüzünü daha da ilginç hale getiriyordu.

Locrian taş ocaklarının bulunduğu Pyronean vadilerinden birinden olmalıydı, çünkü üzerinde o bölgeden gelen herkesin taktığı ayırt edici kehribar boncuklu kolye vardı.

Ama onu daha önce sarayda hiç görmemiştim. Onu hatırlayacağımı biliyordum.

Vücudumun ona verdiği tepki, dövüşmek üzereymişim gibi oldu. Kalbim hızlandı, cildim beklentiyle karıncalandı, kanım vücuduma sert bir şekilde pompalandı, nefesimi kontrol etmek zorlaştı.

Aklımı başımda tutmak zordu.

Quynh'un bahsettiği cazibe bu olmalıydı - bu kıvılcım, bu özlem, ona daha yakın olma arzusu.

Onun gibi bir adam tarafından öpülmek nasıl bir şey olurdu?

O aynı şekilde etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ben onunla ilgili her ayrıntıyı içime çekerken o bana bakmıyordu bile. Bakışlarını ağacın dallarına dikmiş, gövdesi boyunca ilerliyor ve parmaklarını ağaç kabuğunda gezdiriyordu.

"Bu ağacı duymuştum ve kendi gözlerimle görmek istedim. Locris'teki son ağaç, kaybedilen her şeyin bir hatırlatıcısı olarak bırakılmış." Durakladı ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirerek kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu. "Meyve vermiyor mu?"

"Hayır," dedim, sesimi yeniden kazandığım için rahatlamıştım. "Tanrıça'dan bir uyarı daha."

Birinin onun hakkında bu kadar rahat konuştuğunu duymak alışılmadık bir şeydi. Sanki onun gerçek olduğuna ve halının altına süpürülüp görmezden gelinecek bir şey olmadığına dair hiçbir şüphe yokmuş gibi.

"İşte bu yüzden Locris'in tüm kadınları uzun saçlıdır. Çünkü burada yetişen tek şey o."

Bana soruyor muydu yoksa söylüyor muydu? Emin olamıyordum. Tüm duyularım bulanıktı, kafam karışmıştı.

"Mahkemeye ilk kez mi geliyorsunuz?" Tam bir cümle kurabildiğim ve sesim titremediği için memnun bir şekilde sordum.

Sanki ona yaklaşmamı bekliyormuş gibi ağacın gövdesine yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle. Daha görkemli olacağını düşünmüştüm. Daha etkileyici. Dürüst olmak gerekirse biraz üzücü."

Muhtemelen bu küçümseme karşısında kişisel olarak hakarete uğramış hissetmemem gerekirken, hissettim. İğrenerek "Sen bir elitistsin" dedim.

Tepkim onu memnun etmiş gibi bana sırttı. "Genelde çoğu insandan daha iyi olduğumu düşünürüm, evet."

Sözleri onu benim için mahvediyordu. İşleri daha da kötüleştirmeden önce gitmeliydim. "Sohbetimiz ne kadar eğlenceli ve aydınlatıcı olsa da yapmam gereken başka işler var."

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu eliyle işaret ederek.

Bir çürük belirmiş olmalı. Bir iniltiyi yuttum. Bunu anneme nasıl açıklayacaktım? Elimi yanağıma bastırmak istedim ama hâlâ hançerimi ve tepsiyi tutuyordum. "Bir adamın hizmetçiye zarar vermesini engelledim."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu inanamayarak.

"Neden bir adamın kendisinden daha küçük ve zayıf birine fiziksel olarak zarar vermesini engelleyeyim ki?" Ben de aynı şekilde inanamayarak sordum.

"Evet, ciddi şekilde yaralanabilirdin. Bu aptalca görünüyor."

Omurgam gerildi ve daha dik durdum. "Onu kurtarmak için başka birinin gelmesini beklemeli miydim?"

"Evet," dedi, sanki bu çok açıkmuş gibi.

"Buna bir son verdim." Yüzümle, ama bu şu anda gereksiz bir ayrıntı gibi görünüyordu. "Onu kurtardım ve kendimi kurtarmaktan daha fazlasını yapabilirim."

"Öyle misin?"

Nereye varmaya çalışıyordu? "Evet."

"Peki kendini kurtarmayı planlıyorsun?" "Şu anda mı? Bu konuşmadan."

"Gitme."

Yalvarışının beni neden yumuşattığını açıklamakta zorlanırdım. Bu bir emir ya da komut olarak söylenmemişti. Son bir yıl içinde bunlardan çokça yaşamıştım.

Onun yerine benden ayrılmak istemiyormuş gibi .

Ne yaptığını biliyordum. Cazibesini ve yakışıklılığını bana karşı bir kılıç gibi kullanıyordu ve daha önceki beyanına rağmen, saldırı karşısında kendimi çaresiz hissediyordum.

Belki de beni kurtaracak başka birine ihtiyacım vardı. "Neden gitmeyeyim?" diye sordum.

"Çünkü seni öpmemi istiyorsun ve ben de bunu memnuniyetle yaparım."

"Ne?" Uzuvarım titriyordu, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim.

Ailemin sarayının avlusunda bir yabancıyı öylece öpemezdim. Ve ona olan arzumu doğru okumuş olması aşığalayıcıydı. Bunu asla yapamazdım. Yapamazdım. Annem şok olurdu, babam öfkelenirdi. Benim gibi insanların böyle davranmaması gerekirdi.

Yapılacak en akıllıca şey ayrılmak olurdu. Çekip gitmek ve bunlar hiç olmamış gibi davranmak.

Ben öyle bir şey yapmadım.

Sanki çok vakti varmış gibi yavaşça bana doğru yürüdü. Kalbim bir şekilde daha da hızlı atmaya başladı ve diğer her şeyi bastırdı. Önümde durdu ve sıcaklığı üzerime yayıldı. Tepsime uzandı ve onu yere bırakmak niyetiyle aldı.

Hançerim yere çarptı ve gözleri sesi takip etti. Tepsiyi bıçağımın yanına koyarken bana yarım bir gülümseme verdi. "Bir hançer mi? Bir silaha ihtiyacın var mı?"

"Sanırım bu ne yapmayı planladığınıza bağlı."

Başka bir gülümseme. "Ben sadece senin hoşuna gidecek şeyler yapmayı planlıyorum. Ama beni bıçaklamayı düşünüyorsanız, bunu yapan ilk kadın olmayacağınızı bilin."

Bu bir uyarı mıydı? Dikkate almalıydım, ama onun yerine onu izliyordum, tamamen büyülenmişim, kaçamıyordum.

"Beni ilk gördüğünden beri dudaklarıma bakıyorsun." Kelimeleri o kadar yumuşak mırıldandı ki duyabilmek için hafifçe eğilmem gerekti.

"Etmedim," diye itiraz ettim sessizce, ama bunun nedeni şu anda sesimi yükseltebilecek durumda olduğumu düşünmememdi. Sanki bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum.

"Seni öpmemi istiyorsun." Bunu bir gerçeğin ifadesi olarak söyledi ve ben bunu protesto etmek istedim çünkü zihnimin arkasında Demaratus'un sesine benzeyen bir şey bana şöyle diyordu: *Aptal kız, nişanlı bir prenses böyle davranmamalı!*

Bunu biliyordum. Ama bir hafta içinde ölmüş olabilirim. Edebi bir kenara itme zamanı.

"Eğer gitmemi istiyorsanız, giderim," dedi.

"Adını bile bilmiyorum." Sesim soluksuz ve kararsızdı. "Jason."

"Ben Lia."

"Kalbin çok hızlı atıyor, Lia. Nabzını boğazında görebiliyorum."

"Oh," diye cevap verebildim sadece.

Sıcak parmak ucuyla o noktaya dokundu ve ben de aynı nabzın tepki olarak sıçradığını hissettim.

Jason ağzını benimkine yaklaştırdı ama kışkırtıcı bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve içim beklentiyle sıkıştı. "Titriyorsun. Daha önce hiç öpüldün mü?"

Kalbim göğsümün içinde devasa bir davul gibi yankılandı. "Hayır."

"Nişanlandınız mı?"

Birimizin bu konuda endişelenmesinin iyi bir şey olduğunu düşündüm. "Öyleyim ama uzun sürmeyecek." Muhtemelen yalan söylemeliydim ama bunu yapmak istemediğimi fark ettim.

Onun için değil.

"Nişanlın bunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Henüz bilmiyor."

Dudakları bir şekilde bana dokunmadan yaklaştı. "Seni öpmek ve başka bir erkeğin öpücükleri için seni mahvetmekten nefret ederim."

İfadesindeki mutlak küstahlık kırmalıydı. Ama öyle olmadı.

Aksine, iddia ettiği kadar usta olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Ve eğer sonunda ağzını benimkine dayayacağı anlamına gelecekse, Jason'ın beni gelecekteki herhangi bir partnerle öpüşme konusunda mahvetmesine seve seve izin verirdim.

"Normalde senin gibi kadınları öpmem. Dokunulmamış. Masum. Babalarının ne konuda ısrarcı olabileceğini asla bilemezsiniz."

Devam etmesi, merakımı gidermesi ve beni öpmesi için umutsuz bir ihtiyaç mideme yerleşti ve beni tüm bahanelerini yok etmeye çağırdı. "Ona söylemeyeceğim."

"Ben de öyle." Gözlerinde bir parıltı vardı ve keşke gün ışığında ne renk olduklarını bilseydim, çünkü şu anda beni içine çeken mürekkep gibi siyah havuzlardı. "Yine de kelimeleri söylemek zorundasın. Seni öpmemi istediğini söylemelisin."

On dakika önceki Lia olsa onu yumruklardı. Ama şimdi olduğum kişi? Bana dokunmadan beni ne hale getirmişti? "Beni öpmeni istiyorum" demeden önce gururumun nereye gittiğini merak ettim. Ama ne yaptığımı bilmiyorum."

"Çok kolay. Benim yaptığımı yap. Beni takip ."

Tüm dünyanın varlığı sona erdi ve her şey bu ana odaklandı - sonunda ağzının indiği yere. Beni nazıkçe öptüğünde gözlerim kapandı ve bir ses çıkardım, dudakları benimkilerin içinde eriyor gibiydi. Tuhaftı ama istenmeyen bir şey değildi. Ağızlarımız dokunduğumuz tek yerdi. Kısa bir süreliğine onun o geniş kollarının beni sarmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim.

İlk başlarda ne yaptığımın aşırı derecede farkındaydım. İyi bir öğrenci olmaya çalışarak çok dikkat ettim. Onun yaptığını yapmaya, dudakları benimkilere doğru kayarken ve bastırırken hareketlerini taklit etmeye.

Ama sonra bir şeyler değişti. Ne yaptığına odaklanmak ve buna nasıl karşılık vermem gerektiğini anlamaya çalışmak yerine, kendimi bırakmaya başladım ve kısa süre sonra her şey doğal gelmeye başladı. Öpücük, gergin ve endişeli olmak yerine bir parçası olduğum ve zevk aldığım bir şeydi.

Sanki biraz önce banyoya girmişim gibi hissettim. Sıcak ve rahattım ve uzuvlarım rahat bir pus içinde sürükleniyormuşum gibi esnek ve gevşek hissediyordu. Öpücükleri nazık ve yumuşaktı, sanki aramızdaki ilişkiyi tatlı tutmaya niyetliymiş gibi.

Bu güzel olsa da, hiç de beklediğim gibi değildi. Quynh'un bana tarif ettiği gibi değildi.

Sanki bir parça eksikti.

Sanki içimdeki kargaşayı hissetmiş gibi geri çekildi.

İlk konuşan bendim. "Bunu tekrar yap. Ama bu sefer doğru yap. Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum."

Çenesi sıkıştı, kaşları çatıldı, gözleri karardı. "Sana daha fazlasını göstermemi ister misin?" Sesi hırıltılı ve gergindi, bu da açıklanamayacak kadar heyecan vericiydi.

"Evet."

Ellerini yüzüme doğru kaldırdı ve yüzümü kavradı. Gözleri birkaç kalp atışı boyunca gözlerimin içine baktı ve oradaki yoğunluk hipnotize ediciydi. İstesem bile karşı koyabileceğimden emin değildim

Ve karşı koymak istemedim.

Sonra beni yuttu. Öpüşlerindeki çılgınca tutkuyu, ağzını benimkine karşı umutsuzca hareket ettirişini anlatacak başka bir kelime yoktu. Bana tam olarak neyi kaçırdığımı gösterdi.

İlk denemesinde kendini tuttuğunu anladım, tıpkı benim alayın bütün bir yıl boyunca kendini tuttuğu gibi. Bu hiç de sıcak bir banyoya girmeye benzemiyordu.

Aktif bir yanardağın içine atılmak gibiydi, erimiş ısı içime doğru akıyor, damarlarımı yalıyor, beni bir şekilde sadece Jason'ın yerine getirebileceğini bildiğim ağrıyan bir ihtiyaçla dolu akılsız bir bedene dönüştürüyordu.

Aniden geri çekildi ve başparmağı alt dudağımı çekiştirdi. "Dudaklarını benim için ayır," dedi.

Söylediğini yaptım ve dili ağzımı işgal etti. Dilini ağzımın içinde gezdirinceye ve dizlerimin bağı çözülene kadar içime bir şok dalgası yayıldı. Elleri belime dolandı ve beni kaldırarak kendine doğru çekti. Sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi beni kaldırdı.

Büyüklüğü ve gücü beni korkutmalıydı, ama onları sarhoş edici buldum.

Diliyle beni kızdırmaya başladı. Dudaklarımda usulca gezdirdi, sonra tekrar ağzımın içine soktu, içimde başlattığı cehennemi alevlendirdi. Ağzıyla ve diliyle her yer , sanki beni işaretlemişti. Beni kalıcı olarak damgalamıştı.

Quynh'un bunu bu kadar sevmesine şaşmamalı!

"Yabancı erkeklerin seni bu şekilde öpmesine izin vermemelisin." Sözleri dudaklarımda kırıldı. Tepkim karşısında şaşırmış gibiydi. Sanki benim coşkulu katılıma değil de bir tokat ya da protestoya hazırlanmıştı.

Vücudundan aşağı kaydım ve tekrar kendi ayaklarımdan üzerinde durabildim. "Ve yabancı kadınlara izin vermemelisin-"

Cevabımı ağzıyla yuttu. Elleri her yerdeydi.

-Saçlarımdan, boynumdan, belimden tutup beni kendine çekti. Sürekli hareket eden dokunuşunu sadece kısa bir süre fark edebildim, öpücüğümüzle ne yaptığımıza çok fazla kapılmıştım.

Sonunda neler olduğunu anlamıştım. Bu tamamen farklı bir silahla yapılan bir kılıç oyunuydu. Acıyla değil, mümkün olduğunu hayal bile etmediğim bir zevkle sona erecek bir savaş türü. Basın

ilerlemek, geri çekilmek, ayağımı tutmak, ellerimi devreye sokmak, savaşa dalmak.

Ve nasıl dövüşüleceğini biliyordum.

Alabildiğim kadar iyi verdim, vuruşa vuruş, tada tat, dokunuşa dokunuş, öpücüğe öpücük kattım.

"Tadın bal gibi," diye mırıldandım ağzına karşı. Jason gülümsedi. "Tadın baldan daha tatlı."

Ellerimi geniş omuzlarına koydum ve onu ağaca doğru manevra ettirdim. Sırtı temas ettiğinde tekrar gülümsedi. "Benim sana liderlik etmem gerekiyor, tam tersi değil."

"Her zaman hızlı çalışmışımdır," dedim, eğilip ağızlarımızı tekrar birleştirmek için.

Hareketim karşısında boğazının altından inledi, ben ona doğru bastırırken vücudu benimkine karşı sıcak, güçlü bir çizgi oluşturdu ve bir noktada kibirli, kendini beğenmiş bir palavracıdan başka bir şeye dönüştüğünü fark ettim.

Onu dönüştürdüğüm bir şey.

Artık kontrolü elinde tutmuyor, bana talimat vermiyor, benimle ya da söylediğim şeylerle eğlenmiyordu. Hayır, bana karşı yavaş yavaş çözülüyordu. Nefes alış veriş düzeni bozulmuştu; kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Bana karşı ürperdi.

Jason etkilenmemiş değildi.

Sanki bu savaşı bir şekilde kazanmışım gibi, bunun bana verdiği zafer duygusuyla zafer kazanmak için sadece bir anım vardı, ağzı benimkine karşı vahşileştiğinde. Şimdi dudaklarına ve saldırısına karşı inleyen bendim.

Enfes hisler bedenimi sarstı, sanki buz gibi bir ateş damarlarımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Aynı anda hem yanıyor hem de donuyordum, bu da beni hem şaşırtıyor hem de heyecanlandırıyordu.

Sık sık sihir yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim ve bundan çok farklı olduğunu hayal edemezdim - iki insanın sadece öpüşerek yaratabileceği sihir. Neredeyse uhrevi bir şeydi.

Ve ne zaman daha fazla tutku, daha fazla yoğunluk, daha fazla arzu olamayacağını, öpücüğün daha derin, daha vahşi ya da daha ateşli olamayacağını düşünsem, defalarca yanıldığımı kanıtladı. Beni baş döndürücü bir yüksekliğe taşıdı, zihnimi bulanıklaştırdı, öpücüğü ve dokunuşundan başka bir şey düşünemez hale getirdi.

Daha önce hiç bayılmamıştım ama gerçek bir olasılık gibi hissetmeye başlamıştım.

Ona daha yakın olmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyordum. Elim ipeksi salarındaydı ve yüzünde gezdirerek boynuna uzattım. Teni çok sıcak, çok canlı, çok yumuşak ama aynı zamanda güçlüydü. Onun daha fazlasına erişmek istiyordum. Aramızdaki tüm engelleri yıkmak istiyordum.

Geri çekildi ve sızlanan sözsüz protestoma gülümsedi. "Acele etmene gerek yok," dedi ve ben buna yürekten karşı çıkmak istedim.

Ama sonra çenem boyunca, açıkta kalan boğazımın kenarına yumuşak öpücükler kondurarak dikkatimi dağıttı. Bu yeni, ilginç ve zevkliydi. Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya yasladım ve iç çektim. Gülümsemesini tenimde hissedebiliyordum.

Sesi sert ve derindi. "Tüm Locriyalı kadınların Ilionialı erkeklere karşı bu kadar misafirperver olduğunu bilseydim buraya uzun zaman önce gelirdim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Zihnimin berraklaşması ve az önce ne söylediğini tam olarak anlamam biraz zaman aldı.

Tam darbesi bana çarptığı anda kendimi geriye attım ve hançerimi almak için yere yuvarlandım. Hızlı bir hareketle hançerimi kınından çıkardım ve tekrar ayağa kalktım, elimde hazır tutuyordum.

Yine de endişeli görünmüyordu. Aksine eğleniyor gibiydi. "Öpücük hoşuna gitmedi mi?"

"Kimsin sen?" Dövüş pozisyonuna geçerek talepte bulundum.

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Bu tartışmayı zaten yapmıştık. Benim adım Jason."

"Bir Ilionian." Kelimeyi tükürerek

. "Evet. Ben de az önce bunu açıkça belirttim."

Hançerimi boynundaki kehribar boncukları işaret etmek için kullandım. "Pyronean boncukları takıyorsun. Senin bir Pyronean asilzadesi olduğunu sanıyordum."

"Ben bir soylu değilim." Ona silah doğrultmamdan endişe duyduysa bile bunu belli etmedi. Rahatlığın ve eğlencenin resmiydi. "Ben bir denizciyim. Trierarch Nereus'un ikinci kaptanıyım. Kendisi her yıl bakirelerin taşınmasını denetleyen kaptandır."

Bu sadece Ilion'lu olmaktan çok daha kötüydü. Jason kızların kurban edilmesine aktif olarak katılıyordu. Hançerimi daha yukarı kaldırdım.

Kollarını çözdü ve bana doğru bir adım attı. O konuşmaya devam ederken ben yerimde kaldım. "Bugün erken saatlerde çok yardımsever bir Pyronean kadını buldum ve bana sevgisinin bir göstergesi olarak bu boncukları verdi."

Boğazımda safra yükseldi. Neyim vardı benim? Ruhumun onunkini tanıdığını nasıl hayal edebilmişim? Masum kızların öldürülmesine aktif olarak katılan ve görünüşe göre Locris'teki ilk gününün tamamını karşısına çıkan her kadını öperek geçiren Ilionlu bir denizciyle birlikte olmanın kaderim olduğunu düşünmemin benim hakkımda ne söylediğini merak ettim.

Kaşlarımı çattım. Aramızda geçen her şeyi değersizleştirmişti. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, ben sadece onun cazibesine kapılacak kadar aptal bir başka gönüllü kadındım. Sunduğu tehlikeyi fark etmemiştim.

Gerçekten de Demaratus'un beni sürekli suçladığı o aptal kızdım.

O anda istediğim iki şey vardı; birincisi odama dönmek ve beni öptüğü ya da dokunduğu her yeri fırçalamaktı.

İkincisi, az önce bana yaşattığı acının bir kısmını bile ona yaşatmaktı. O sadece bir denizciydi. Babam bir denizcinin bağırsaklarını deştığım için bana çok kızmazdı, değil mi?

Özellikle de kızları Ilion'a götüren birini?

Jason sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Hançerini bir kenara koymalısın. Kendine zarar vermeni istemem."

"İncinecek olan ben değilim. Senin yalancı dilini kesip atacağım."

"Az önce ne kadar zevk aldığını görünce bu çok yazık olur." Kelimeleri mırıldandı, sesi ipeksi ve hafif tehditkârdı. Vücudum haince ürperdi, ses tonunun ve söylediklerinin tadını çıkarıyordu. Başımı iki yana salladım. Bir daha asla onun tarafından baştan çıkarılmayacaktım. Bana doğru bir adım daha attı.

"Ilion'dan geldiğini bana en başından söylemeliydin!"

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki? Dürüst olmak gerekirse, sana hiçbir şey söylemedim.

Bir varsayımda bulundunuz."

Jason bunu bana karşı kullanmayacaktı. Silahıma daha sıkı sarıldım.

"Seni keseceğim-"

Hareketleri o kadar hızlıydı ki tepki verecek, karşı bir önlem bulacak zamanım olmadı. Ayaklarımı altımdan çekerken aynı anda hançerimi elimden düşürdü.

Ben yere çakılmadan önce o oradaydı, beni yakaladı ve son bir parça aşağı indirdi. Sonra beni olduğum yere sabitledi, elleriyle bileklerimi tutarken kalçalarımın üzerine oturdu ve üzerime çıktı.

Mücadele ettim, hareket etmeye çalıştım ama sanki taş bir duvar tarafından tutuluyordum. Sıkışmıştım.

Bana bakarken ikimiz de zor nefes alıyorduk. Vücudum onun yakınlığı karşısında karıncalandı ve ben bunu durdurmaya çalıştım. Ama sanki zihnimden bağımsız çalışıyordu ve tepkisini kontrol edemiyordum.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve beni öpmesini istemekle ellerimi serbest bırakıp boynundaki hayatı sıkmanın bir yolunu bulmak arasında kaldım.

Birkaç uzun, acılı, çaresiz kalp atışı boyunca ne yapacağını bilmiyordum.

Ya da buna nasıl cevap vereceğimi.

Sonra sesi alçaldı, ölümcül bir şiddetle doldu. "Eğer rakibinin boğazını kesmeye niyetliysen, önce bu konuda konuşmamalısın. Tereddüt etmeyin. Hemen harekete geç. Düşmanınız da aynısını yapacaktır."

Ona kafa atacaktım ama beni tutmayı başarırken ona ulaşamayayım diye yolumdan çekildi. Gövdemi yukarı kaldırmaya çalıştım ve bir hayal kırıklığı çığlığını boğmak zorunda kaldım.

"Seni öldüreceğim," dedim ona.

"Bunu deneyen ilk kişi sen olmazsın. Acheron Denizi'ndeki her limanda kumar borcum var." Yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi ve birkaç dakika daha taş zeminde uzandık.

Ta ki kendimi ve eğitimimi hatırlayana kadar. Çırpınmayı bıraktım ve Demaratus'un bana öğrettiği manevrayı yaptım. Dirseklerimi aşağı çekerken kalçalarımı yukarı kaldırdım. Bu onun öne doğru savrulmasına neden oldu, bileklerini serbest bıraktı ve ben de belini kavrayıp başımı karnına doğru çektim.

"Ne?" dedi ama ben çoktan harekete geçmiştim. Sol kolumu sağ dirseğine dolayarak aşağı çektim ve onun şaşkınlığından yararlanarak bizi sola doğru yuvarladım. Sırt üstü yattığı anda kendimi kurtardım ve ondan uzaklaştım.

Ellerimi savunurcasına havaya kaldırıp bir sonraki hamlesini beklerken nefesim metalik bir hal aldı.

Bana bir kez daha eğlenerek sırttı ve ayağa kalktı. Hafifçe eğildi ve sonra avludan çıktı. Beni sersemlemiş ve az önce ne olduğundan emin olamamış bir halde bıraktı.

Beni dövmesine ve yere yatırmasına izin verdiğime inanamıyordum. Uzun zamandır bu kadar aşağılanmamıştım -eğitime ilk başladığımdan ve tam bir acemi olduğumdan beri. Bugün ikinci kez hazırlıksız yakalanmış ve yabancı bir adam tarafından alt edilmişim.

Bir daha olmasına izin vermeyeceğim bir şey.

Haçerimi buldum ve tepsiyi aldım. Merakımı gidermek, ölüme mahkûm edilmeden önce bir erkeği öpmek istemişim ve bu, tanrıçanın benimle dalga geçmesiydi. Bana öpmem için bir adam göndermişti, ama o Ilion'luydu.

Jason'ın beni bu kadar kolay silahsızlandırması ve etkisiz hale getirmesi korkutucuydu. Öpücüğü beni baştan çıkardığı için kendimi tamamen unutmuşum.

Demaratus'un bana birçok kez kendimi kontrol etmemi öğütlemesine şaşmamalı. Duygularımın ya da hislerimin hareketlerimi belirlemesine izin vermemem için. Çünkü ben tam da bunu yapmış ve düşmanımı öpmüştüm.

Tepsiyi ve hançeri yatak odama geri taşıdım. Takip edilmeyi bekler gibi arkamı kontrol etmeye devam ettim.

Ama orada kimse yoktu.

Kapımı kapattım ve iyi bir önlem için kilitledim. Ne olur ne olmaz. Her şeyi yere bıraktım ve leğenime gidip soğuk su doldurdum. Jason'ın tüm izlerini temizlemeye kararlı bir şekilde yüzümü tuzla ovdu.

İşe yaramıyordu. kapattığımda hâlâ kollarının beni sardığını, beni kendisine doğru çektiğini, ağzının hararetle benimkiyle oynadığını hissedebiliyordum ve midem o erimiş sıcaklıkla kasılıyor ve dönüyordu.

"Bah." Tiksinti dolu bir ses çıkardım. Gidip Demaratus'a tam olarak ne yaptığımı söylemeliydim, o zaman bana birkaç saat bağırabilirdi ve bu beni biraz daha iyi hissettirebilirdi.

Başka bir şey olmasa bile en azından dikkatimi dağıtırdı.

Onun yerine kının bantlarını buldum ve hançeri uyluğuma bağladım. Bu beni biraz rahatlattı.

Ama bu hissettiğim arzuyu, Jason'ı tekrar görme fikrinin ensemde yarattığı sıcaklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Bunu bir şekilde kontrol altına almalıyım.

Kısa bir süre odamda saklanmayı düşündüm ama birilerinin beni aramaya geleceğini biliyordum.

Yemek salonu tika basa yemek yiyen, içen ve gülen insanlarla doluydu.

Düşmanlarımızla.

Gerçi bu konuda söyleyebileceğim pek bir şey yoktu, az önce düşmanla ne yaptığımı düşünürsek.

Locrialıların kutlamaları daha resmi geçerken, masalarda oturup yemek servisi yapılırken, Ilionialılar daha rahat bir kutlama yöntemi izlerdi. Yemekler hazırды ve konuklar diledikleri yemekten almakta özgürdü. Muhtemelen daha önce bir sıra vardı ama şimdi kimse yemek masalarının yanında durmuyordu.

Aceleyle yanlarına gittim ve önümde duran şey karşısında gözlerim sulandı, ağzımın suyu aktı. Ağzında elma olan kızarmış bir domuz. Soğan, sarımsak, nane ve rezene ile kaplanmış kuzu incikleri. Havuç, şalgam, pırasa ve lahana içeren tavşan yahnisi. Dereotu, salatalık ve sarımsakla pişirilmiş geyik eti.

Tereyağı, maydanoz ve kekikle kavrulmuş bütün tavuklar. Şarap, sirke ve zeytinyağında kızartılmış Kıbrıs salyangozu.

Ve bu sadece bir masaydı. Her türlü lezzetle dolu daha pek çok masa vardı. Sebzeler vardı -marul, turp, kuşkonmaz, kereviz, enginar- hepsi çeşitli şekillerde hazırlanmıştı. Bazıları ezilmiş, bazıları çiğ, bazıları soslarda sotelenmiş, bazıları da baharatlarla pişirilmişti. Ayrıca üzüm, zeytin, elma, incir, armut, erik gibi çok çeşitli meyveler de vardı. Sebzeler gibi onlar da çeşitli şekillerde sunuluyordu; tek başlarına, kendi suları içinde, bal sürülmüş, pişirilmiş, kurutulmuş.

Mayasız bazlamadan buğdaydan yapılan kaba esmer ekmeğe ve en iyi öğütülmüş undan yapılan yumuşak, yastık gibi beyaz ekmeğe kadar her şeyi içeren on iki farklı ekmek türü saydım.

Tatlılar! Gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bal veya üzüm pekmezi sürülmüş cheesecake'ler, ballı kekler, kuru incir, kuru üzüm ve narlar, tatlı çavdar çörekleri, ceviz, badem ve balla gömülmüş ince hamur işleri, şurupla süslenmiş kızarmış hamurlar, pudingler, un ve tatlı aromalarla pişirilmiş börekler vardı.

Elbette her yerde tuzluklar vardı. Başka bir ülkede bu kadar çok şey sunmak abartılı ya da aşırı görünebilirdi ama kısa sürede ihraç edebileceğimiz tek mal haline gelecekti.

Bir borudan yüksek sesle bir nota çalındı ve neler olduğunu görmek için döndüm. Kürsüde bir yaşam büyücüsü duruyordu. Koyu yeşil bir tunik giymiş ve sadece bir kolu hareket edebilecek şekilde ince bir pelerin sarmıştı.

Ilionialı bir hizmetkâr elinde pişmiş toprak bir saksı içinde bir bitkiyle yaklaştı. Saksıyı yaşam büyücüsünün yanındaki masanın üzerine koydu. Büyücü elini tuniğinin içine soktu ve tılsımını çıkardı. Yeşil mücevher şeridi meşale ışığında bile parlıyordu.

Adam gözlerini kapadı ve sağ elini bitkinin üzerinde sallayarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Birkaç atış boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra bitkinin tepesinde büyük bir ampul büyümeye başladı. Gittikçe büyüdü, ta ki patlayıp koyu pembe bir çiçeği ortaya çıkarana kadar. Çiçek, tam bir çiçek haline gelene kadar yavaşça açıldı.

Yaşam büyücüsü az önce sergilediği küçük sihirden tamamen bitkin düşmüş bir halde arkasındaki sandalyeye yığılırken seyirciler saygılı ama sıkılmış bir alkış kopardı. Birkaç saat daha bu şekilde, dünyadan habersiz kalacaktı. Büyü yapmak kullanıcıyı ciddi şekilde tüketiyor gibiydi.

Kimse heyecanlanmadı çünkü bu numarayı seçimden önce her yıl görmüştük. Buna ilk kez tanık olduğum anı hâlâ hatırlıyorum; doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi değiştirmişti. Büyükanem bana eski hikâyeleri anlattığında nasıl inanmazdım? Gözümün önünde sihir yapıldığını görmüştüm.

Geçen yılki seçimde, büyücü uyandırıldıktan sonra onu çok ama çok sarhoş etmişim. Çekingen ve sessiz bir adamdı ama içtiği zaman tam tersi bir hal alıyordu.

Benimle büyük bir bilgi zenginliği paylaşmıştı.

En önemlisi, eskiden tapınağımızda bulunan Locrian gözüne ne olduğunu bana anlatmıştı.

Lanetten sonra, gözümüz Ilion büyücüleri tarafından alınmıştı. Yeşil mücevheri küçük parçalara ayırdılar ve her adam bir tanesini kendisi için alıp bir muskanın içine yerleştirdi. Ulusumuzun yıkımını boyunlarında taşıyorlardı. Muskaları babadan oğula geçiyordu ve bir şeyleri büyümeye ya da solmaya zorlamak gibi küçük, anlamsız büyü parçaları yapmalarına izin veriyordu. Tılsımı takarken hissettiği güçten söz etmişti - göğsünde vızıldayan küçük, sabit bir uğultu.

O bayıldıktan sonra tılsımını çalmışım. Yine de bana hiçbir faydası olmadı. Bahsettiği uğultuyu hissetmemiştim ve büyüü nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

İşe yaramamasının iki nedeni olduğuna karar vermişim. Birincisi, mücevher parçası yeterince büyük değildi. Locris'i geri getirmek için gözün tamamına ihtiyacım olacaktı. İkincisi ve en önemlisi, tanrıçanın büyüünü sadece erkekler kullanabilirdi.

Bu da Ilionlu bir yaşam büyücüsünü kaçırmam ve gözlerini çaldıktan sonra onu benimle birlikte geri getirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Gösteri bittikten sonra yiyecek bir şeyler almak için döndüm. Her şeyi denemek istiyordum ve ilk olarak ne alacağıma karar vermekte zorlanıyordum.

"İyi akşamlar, güzel Lia."

Jason sol tarafımda, yanımda duruyordu. silahsız bırakmış, yere yatırmış, olabilecek en kötü şekilde aşağılamıştı ve şimdi de görünüşümle alay mı ediyordu? Ailemin sarayında olay çıkaracak değildim. "Git başımdan."

"Sana ilk öpücüğünü veren adama böyle mi davranılır?" Ben hançerime davranmadan önce beni durdurabilecek miydi?

Ağız kulağının yanında olacak şekilde başını eğdi. "Nasıl kızardığına bak. Çok çekici."

Sertçe yutkunmak ve dudaklarının kulağının kabuğuna hafifçe değmesinin yarattığı his nedeniyle gözbebeklerimin başımın içine yuvarlanmasını engellemek zorunda kaldım. Bir tavuk buduna uzandım ve onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde tabağıma koydum.

Jason görmezden gelinmekle ilgilenmiyordu. "Buraya gelip, gölgeli bir köşeye çekilmek istersen müsait olduğumu haber vereyim dedim."

"Eminim öylesinizdir," dedim dişlerimi sıkarak.

Yine de teklifine karşılık vücudum alev alev yanmaya devam etti. *O benim düşmanım,*

Kendime hatırlatmaya çalıştım. *Onu geçmek istiyorum, öpmek değil.*

Ama titreyen ellerim mesajı almamıştı.

"Yine de tüm sivri nesneleri geride bırakmanızı rica etmek zorundayım," dedi. "Tüm vücut parçalarımı şu anda bulundukları yerde tutmayı tercih ediyorum."

"Anlaşma yok," diye karşılık verdim.

Güldü ama neyse ki sözümüz kesildi.

"Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Babamın sesi salonda gümbür gümbür yankılanıyordu. "Kızım Prenses Kallisto'nun Ilionlu Pelias'ın oğlu Lykaon ile nişanını kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Yarın gerçekleşecek seçimden hiç bahsedilmedi.

Kız kardeşim tatlı tatlı gülümsedi ve alkışlayan kalabalığa el salladı.

Onu.

Sonra nişanlısı yüzünü odaya döndü ve ben tabağımı yere bıraktım.

Yere düştü ve orada kırıldı.

Kız kardeşimin yanında duran adam bana vuran adamla aynıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Birkaç kişi bana doğru döndü ve ben de hemen eğilip kırık kil tabağı aldım.

Daha iki gün önce sarayın dış duvarına çarpıp ölen kirli bir martı için gözyaşı döken nazik kız kardeşim, o canavarla mı evlendirilecekti?

Bunun olmasını engellemeliydim. Ama nasıl?

Kraliyet evlilik sözleşmelerini tüm taraflar kabul ettikten sonra geri almak neredeyse imkânsızdı. Ailemin Prens Aleksandros ve Kallisto ile yaptıkları ilk anlaşmayı bozabilmelerinin tek nedeni beni yedek olarak sunabilmeleriydi.

Babamın çalışma odasında Lykaon'un ailesinden gelen evlilik sözleşmesini görmüştüm. Bizim değil, onun ailesinin lehine olacak şekilde yazılmıştı. Daha önce başka bir sözleşmeyi bozduğumuz için bazı yasal pürüzler çıkmıştı ve bu kadar kolay bir kenara atılmayacaklarından emin olmak istiyorlardı.

O zamanlar ailemin neden böylesine ağır bir belgeyi kabul ettiğini merak etmiştim ama şimdi anlıyorum ki Locris'teki durum sandığımdan daha vahim olmalı.

O sözleşmenin şartları bizi mahvedebilir. Lykaon'un ailesi, annemle babam anlaşmayı bozarsa ciddi mali cezalar verebilirdi. Ve Lykaon'un bana yaptıklarını onlara anlattığımda bu işi bitireceklerini biliyordum. Bunu Kallisto'yu korumak için yapacaklardı.

Başka bir yolu olmalıydı. Locris geri getirilebilirse, savaşmak ya da Lykaon'un ailesine ödeme yapmak için kaynaklarımız olurdu.

Ya öyle olacaktı ya da ölmüş kardeşimi bulup onu diriltmenin bir yolunu bulacaktım. En büyükleri olarak taht ona ait olacaktı. Eğer yaşasaydı, Kallisto güvende olurdu. Bir yaşam büyücüsünün güçlerinin tam bir gözle ne kadar uzağa gidebileceğini merak ettim.

"Neyin var?" Jason yanıma eğilip yardım çalışırken sordu.

Ellerine vurup uzaklaştırdım. "Ben sadece sakarım."

Sonra ona bakmak gibi bir hata yaptım. Bakışları benimkilere kilitlendi ve başka tarafa bakmama izin vermedi. "Sakar değilsin. Sen çok

Hareketlerinizde pratik, emin ve kendinden emin olun. Daha önce hiç yapmadığınız hareketlerde bile."

Ne demek istediğini açıklığa kavuşturmasına gerek yoktu; sözlerinin ve imalarının altında kendi yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Hippolyta elinde bir tepsiyle yanımdan geçerken tüm dağınıklığımı topladım. Onu çağırdım ve atması için her şeyi tepsiye koydum.

Jason, onunla işimin bittiğini açıkça belirtmiş olmama rağmen bana yakın durdu. Kürsüye doğru başını salladı. "Onun için üzülüyorum."

"Prenses için mi?" diye sordum. Başını sallayınca, "Neden?" diye ekledim. "Lykaon ve babası Troas'ta zalimlikleriyle tanınırlar. I Prenses doğum yapar yapmaz Lykaon'un onu öldürteceğine ve böylece tahtını ele geçireceğine bahse girmeye hazırım."

Ağzım açık kaldı, elim midemde gezinmeye başladı. Bu başlangıçta düşündüğümünden çok daha kötüydü. Zihnim çılgınca hızlı bir çözüm bulmaya çalıştı.

"Belki Ilion'dan evlenebileceği başka bir adam vardır. Daha zengin bir adamla." Lykaon'un ailesinin uygulayacağı mali cezalardan onu koruyabilecek biri.

"Babası Pelias buna asla izin vermez. Tüm Ilion'da ondan daha zengin kimse yok ve her yerde nüfuzları var. Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemez."

"Prens bile mi?" diye sordum. Prens Alexandros Kallisto'yu kurtarmak için uygun bir yol olacaksa belki de planlarımı yeniden değerlendirmem gerekecekti.

Jason gülerek, "Özellikle de o," dedi. "Prens güçsüz, zavallı bir adam."

Umutlarım suya düştü. "Onu tanıyor musun?"

"Bu zevki hiç tatmadım. Tecrübelerime göre kraliyet benim gibi insanlarla fazla vakit geçirmiyor."

Bu şu anda doğru değildi ama bu bilgiyi onunla paylaşmayacaktım. Bunun yerine kendimi "Prensi kraliyet töreninde gördünüz mü? Ya da ..." Ilion'da kraliyet mensuplarının görünebileceği başka neler yapıyorlardı? "Dini bir geçit töreni mi?"

"Geçit törenlerinde aval aval bakarak fazla vakit geçirmiyorum. Yapacak bir işim var. yap."

Lanet olası merakım beni ona soru sormaya zorladı. Ben de Daha önce hiç bir Ilionlu ile konuşmamıştım ve Prens Alexandros'un kocam olması gerekiyordu. Daha fazlasını öğrenmek istedim. "Onun şekilsiz olduğunu duydum."

"Ne şekilde?" diye sordu.

"Bazı tüccarlar onun yarı insan, yarı canavar olduğunu söylüyor."

Jason omuz silkti. "Onu görmediğim için bunun doğru olup olmadığını teyit edemem. Ben bunun bir uydurma olduğuna inanmaya meyilliyim."

Bu bir hayır değildi. Prens, büyükannemin hikâyelerinden birindeki efsanevi bir canavar da olabilirdi. Eğer Alexandros Jason'a benzeseydi, planım hakkındaki fikrimi değiştirmeyi düşünebilirdim.

Ve bunu düşündüğüm için nefret ediyordum. Bir Ilionian hakkında böyle hissetmemeliydim.

"Kralın çok sinirli olduğunu ve çocuklarını dövdüğünü de duydum." Bunu alçak sesle söyledim, duyulma riskini göze almak istemedim. Bir tüccar bunu bana bir gece kadehlerine gömüldükten sonra, sanki büyük bir sırmış gibi anlatmıştı. Locris'te çocuklarımıza değer veririz. Bir ebeveynin çocuğuna, özellikle de kendi çocuğuna nasıl zarar verebileceğini hayal bile edemezdim.

"Bu söylentiye ben de duydum."

Bu beni şaşırtmadı. Eğer biz bunu ta Locris'te duyduysak, onun da Ilion'da duymuş olması mantıklı geliyordu.

"Diğeri nerede?" diye sordu.

Ne demek istediğinden emin değildim. "Diğer ne?"

"Diğer prenses. Kaptan daha önce onun Prens Alexandros ile nişanlı olduğundan ve birkaç ay içinde onu buraya getireceğimizden bahsetmişti. O zaman ikimiz de ona iyice bakabilir ve yarı boğa olup olmadığını görebiliriz."

Burada olmayacaktım ve Jason'ın sanki birbirimizi tekrar görecekmişiz gibi konuşması hoşuma gitmiyordu. Onun gibi biriyle benim gibi birinin birlikte olabileceği bir gelecek olmayacağı açıktı. Sadece mevki farklılıklarımız yüzünden değil, hayatım buna bağlı olsa bile bir Ilionian'la evlenmeyeceğim için. Sanki birini arıyormuş gibi odanın etrafına göz gezdirdim.

"Onu göremiyorum."

Gülümsedi. "Prensin evlenmek istediği kadın kadar güzel olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Neden bir yanım Prens Alexandros'un benden başka biriyle evlenmek istemesine öfke duyuyordu? Ben de onu istemiyordum ama bu konunun dışında görünüyordu. "Nasıl biri?"

"Chryseis mi? Tatlı, nazik ve ağırbaşlı bir tanrıça olduğu söylenir. Derler ki Ilion'un tüm erkekleri onu kendilerine eş yapmak istermiş."

"Bunu istiyor musun?"

"Ben Ilion'lu bir adamım, değil mi?" diye sordu kurt gibi sırtarak ve midemi bulandırdı. Öfkeyle, hiç düşünmeden öpücükler çalan ve başka bir kadın istediğinden bahseden zampara bir adama ilgi duymayı bırakmasını söyledim.

"O Lykaon'un kız kardeşi," diye ekledi ve bu benim prensten daha da nefret etmeme neden oldu. Eğer bu Chryseis korkunç ağabeyine birazcık bile benziyorsa, kimsenin sonsuz bağlılığını hak etmiyordu.

Gerçi prens nişandan kaçtığımı öğrendiğinde, belki de öfkesini ailemden çıkarmazdı - tanrıça benzeri harpy'siyle evlenmekte özgür olurdu. Dikkatini benim yaptıklarımından uzaklaştıracak başka birinin olması iyi bir şey olabilir.

Bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemediğim için Jason'a sırtımı döndüm ve tabağımı doldurmak niyetiyle yemek masalarına döndüm.

Kovulduğunu anlayınca bana son bir tokat atmaya karar verdi. "Bu akşam işlerini bitirdiğinde, birlikte bir yerlere gizlice gitme konusunda fikrini değiştirdiysen bana haber ver. Ben gemimde olacağım."

Uzaklaştı ve ben de arkasından bakmaktan kendimi alamadım. Ev işleri mi? Benim bir hizmetçi olduğumu düşündü. Dürüst olmak gerekirse, kıyafetimde ya da görünüşümde aksini düşünmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ve çoğu prenses muhtemelen silah çekip insanları öldürmekle tehdit etmezdi.

Bu kısma kızmamıştım ama öpücüklerine onu arayacak kadar muhtaç olduğumu düşünmesi beni çileden çıkarmıştı. Onunla tekrar gönüllü olarak vakit geçireceğimi nasıl düşünebilirdi? Gemisine gizlice girip onu bulmaya çalışmaktansa gemisini yakıp kül etme ihtimalim daha yüksekti.

Yine de kendimi tam da bunu yaparken hayal edebiliyorum.

İnleyerek kendimi yemeğe dikkat etmeye zorladım. Demaratus gitmeden önce yiyebildiğim kadar et yememi isterdi. Bunun savaşa giden bir savaşçıyı güçlendirdiğine inanırdı.

Ve ben de mücadeleye atılmak üzereydim.

Yemek yerken gözüm Lykaon ve Kallisto'nun üzerindeydi. Kahkahalarla noktalanmış kolay gülümsemeleri vardı. Lykaon'un cazibesi kız kardeşimin üzerinde işe yaradıkça utangaçlığının yavaş yavaş kaybolduğunu gördüm. Bu Ilionian erkeklerinin sahip olduğu özel güç neydi? Locrialı kadınların savunmalarını düşürmek için tam olarak ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını nasıl biliyorlardı?

Ben de herkes gibi bu tuzağa düşmekten suçluydum.

Kız kardeşim bu tür politik oyunlar için fazla nazık, fazla yumuşaktı. Dış görünüşüne rağmen, nişanlısının sinsi ve hesapçı bir yüzü vardı.

Kallisto kocası olarak onunla asla yaşayamazdı.

Quynh'un dün geceki soruları bütün gün aklımdan çıkmadı. Planım başarısız olursa ne yapacaktım? Aileme ne yapacağımı söylemem gerekmez miydi? Locris'i ve ailemi kurtarmak için başka bir çözüm bulmaya çalışmalı mıydım?

Ama o canavarın değerli kız kardeşime kur yapmasını izlerken, cevap çok açıktı. Tek bir seçenek vardı. Harika bir plan olmayabilirdi ama elimdeki tek seçenek buydu ve işe yaraması için bir yol bulacaktım.

Yemeğe odaklanmaya çalıştım ve beni doyurması uzun sürmedi. Bugün yaşadıklarımın sonradan midem bulandı, korkularım ve endişelerim seçtiğim şeyin tadını bozdu. Belki de yatak odama dönüp sakinleşmek için kendime zaman tanımam daha iyi olacaktı. Belki de Demaratus'un bana verdiği tahta hedefi bıçaklama alıştırması yapmalıydım. Hissettiğim saldırganlığı biraz azalttıktan sonra, kalan tatlıları bitirmek için mutfığa gizlice girebilirdim.

Taht odasından çıktığımda, koridorda Hippolyta'nın peşinden giden Telamon'a rastladım.

"Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil." Durakladı ve sonra boğazını temizledi. Aramızdaki havanın değiştiğini hemen hissettim. Bir şeyler değişmek üzereydi. "Ama bunu onun için yapmıyorum. Senin için yapıyorum."

"Oh, Telamon ..." Bunun şimdi gerçekleşiyor olmasından dolayı inanılmaz derecede kötü hissediyordum. Dün gecenin bunun sonu olmasını ummuştum.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Yerimi ve senin ne yapacağını anlıyorum." Çok gergin ve kararsız görünüyordu ve bu kalbimi sızlattı. O benim arkadaşımdı. Onu incitmek istemedim. "Belki seni bir veda öpücüğüyle uğurlayabilirim."

Jason'la tanışmadan önce, bunu yapabiliirdim. Sadece nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için. Ama şimdi bunun ne bana ne de Telamon'a haksızlık olacağını biliyordum.

Ona karşı arkadaşlığın ötesinde duygular beslediğime inanmasına izin vermek doğru olmazdı. Eğildim ve hemen yanağından öptüm. "Her şey için teşekkür ederim. Umarım sevgine layık bir kadın bulursun."

Sonra yüz ifadesini görmek istemediğim için arkamı döndüm. Onunla ilgili anılarımın birlikte güldüğümüz ve kavga ettiğimiz zamanlar olmasını istiyordum, onu hayal kırıklığına uğrattığım zamanlar değil. Hızlı adımlarla odama geri döndüm ve Quynh'u orada görünce hiç şaşırmadım.

Ona ne zaman ihtiyacım olduğunu hep biliyor gibiydi.

Lykaon'la olanları ve onun kız kardeşimize ve Locris'e yapacaklarından ne kadar anlattım. Gözleri büyüdü ve kısa bir süre Jason'la paylaştığım öpücüğü ona anlatırsam ne düşüneceğini merak ettim.

Yine de kimseye anlatamayacak kadar küçük düşürücüydü. Bunu kendime sakladım.

"Eğer gitmeden önce Demaratus'u göremezsem, Kallisto'ya göz kulak olabilmesi için ona Lykaon'dan bahsetmenizi istiyorum."

Başını salladı. "Başımı sallayacağım. Ve o Ilion canavarı ne zaman yakınına gelse onun yanında kalacağımdan emin olabilirsiniz."

Duyarlılığını takdir etsem de, Quynh'un varlığının onu caydırmaya yeteceğini bilmiyordum ve iki kız kardeşime de zarar verebileceği düşüncesi beni yeniden canı yaptı.

Sessizce oturduk, ikimiz de uzaktaki duvara bakıyorduk. "Bunun tek yol olduğuna emin misin?" diye sordu.

En azından son bir deneme yapması gerektiğini düşündüm. Elini okşadım. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Seçim günü de bir önceki gün kadar yoğun geçti. Temizlenecek ve hazırlanacak çok şey vardı ve kendimi akılsız fiziksel emeğin içinde kaybetmek iyi hissettirdi. Olacaklardan uzaklaşmama yardımcı oluyordu.

Bir akşam yemeği kutlaması daha vardı ama ben başımın ağrıdığını söyleyerek katılmaktan vazgeçtim. Zaten ailemle vakit geçiremeyecektim ve midem de bir şey tutamayacak kadar bulanıyordu. Quynh odamda benimle kaldı, ikimiz de zamanın gelmesini beklerken elimi tuttu.

Quynh'un yardımıyla dikkatlice giyindim. Seçildiğimde en iyi şekilde görünmek istiyordum. Sessizce ağladı. Gözyaşlarının omzuma düştüğünü hissettim. Kendimi kontrol altında tutmak için dişlerimi sıktım. Ağlamama izin veremezdim.

Çünkü başlarsam asla duramayacağımdan korkuyordum.

Ilionlulara, bir kişi hariç, ya sarayda ya da gemilerinin sınırları içinde kalmaları emredildi.

Ilionian tanığı.

Katıldığım her seçmede aynı adam olmuştu. Okuyamadığı için seçilmişti ve konuşamaması için dili kesilmişti.

Ilion halkına bakirelerin hangi ailelerden geldiğini söylediği ve bakirelerin Ilionlular tarafından yakalanıp fidye için tutulduğu bir dönem olmuştu. Aileler ödemiş, ancak Ilionlular kuralları çiğneyerek kendilerini riske atmak istemedikleri için bakireler yine de ölmüştü. İhtiyati bir tedbir olarak, mevcut tanık bakirelerin ya da ailelerinin isimlerini verememiştir.

Gemiye bindiklerinde başını sallayarak kızların kimliklerini teyit ederdi. Kızlarını bir başkasıyla değiştirmeye çalışan pek çok varlıklı aile olmuştu. Tanık, Ilion'a yelken açan bakirelerin ilk başta seçilenlerle aynı olduğundan emin olmalıydı

-Yasa çiğnenemezdi.

Bir kızın seçilmediğinden emin olmanın tek bir yolu vardı. Hâlâ kaynakları olanlar, çocuklarının adını kuradan uzak tutmak için seçiciye rüşvet verdiler.

Büyükannemin incilerinin artık bende olmamasının sebebi de buydu. Onları rehin bırakmış ve seçtiğimden emin olmak için paraları seçiciye vermiştim.

Elbette hiçbir zaman garanti yoktu - rüşvet verilebilecek bir adam onursuz bir adamdı. İsteğimi görmezden gelip başka birini seçebilirdi.

Benim adım . Bu almak zorunda olduğum bir riskti.

Hepimiz agoranın ana meydanında toplandık. Pazar yeri boşaltılmış, tüm tezgahlar ve stantlar kapatılmıştı. Törene sadece Yerlilerin katılmasına izin verilmişti. Bugün yabancılar yoktu.

Hava tedirgindi, gerginlik aşikârdı. Toz, binlerce metrenin etrafında dönüyordu. İnsanlar birbirleriyle göz teması kurmuyordu. Ebeveynler isimlerinin söylenmesinden korkarak kızlarına sarıldılar.

Yaşları on beş ile on dokuz arasında değişen tüm kızlar agoranın ortasına kurulmuş olan kürsüye doğru . Statü ya da rütbe ayrımı yoktu. Sözde hepimiz eşit derecede seçilme riskiyle karşı karşıyaydık.

Kallisto çağrılmayacak kadar yaşlı olduğu için son derece minnettardım.

Babamın danışmanlarından biri, bir tarihçi, daha önce defalarca dinlediğimiz hikâyeyi anlatmak için öne çıktı. Uzun, beyaz sakallı, yaşlı bir adamdı. Gri cübbesi solmuş ve yırtık pırtıktı. Bir zamanlar çok güzel olmalıydılar ama zaman onlara iyi davranmamıştı. İki elini havaya kaldırarak sessiz olmamızı ve dinlememizi işaret etti.

"Toplanan herkes başını öne eğecek ve şimdi anlatacağım hikâyeyi tekrarlamayacağına ve seçilen kızların isimlerini asla söylemeyeceğine dair yemin edecektir. Yemin ettiğinizi söyleyin, yoksa hayatınızı kaybedersiniz."

Bu olay, herhangi bir dine sahip olmaya en çok yaklaştığımız andı. Yemin etmek kutsaldı ve Locrialılar kendilerinden olanları korurdu. Özellikle de genç kızları. Herkes başını eğdi ve "Yemin ederim." dedi.

Memnun olan tarihçi, açık pazar yerinde gürleyen sesiyle hikâyesine başladı.

"Ilion Prensi, dünyanın en güzel kadınıni kaçırıp Troas surlarının arkasına saklayarak tanrıçayı gücendirdi. O kadının kocası, aralarında Locris Prensi Ajax'ın da bulunduğu dünyanın gelmiş geçmiş en büyük savaşçılarını bir araya getirdi. Bu kahramanlar kendilerine Akha'lar diyorlardı ve onlar Tanrıça'nın yasasını onurlandıranlardı.

misafirperverlik ve evliliğin kutsallığı. Büyük Savaş'ta yıllarca savaştılar ve sonunda Akalar, Ilionluları yenerek zafer kazandılar."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, karnım sıkıştı. Bir sonraki kısımdan nefret ediyordum.

"Gelenek olduğu üzere, Akhalar hak ettikleri savaş ganimetlerini bölüşmeye başladılar. Kysandra adında bir Ilion prensesi ve rahibesi, gerektiği gibi kendini galiplere teslim etmek yerine saraydan kaçtı. Onların talimatlarına aldırmadan tanrıçanın tapınağına koştu ve kollarını tanrıçanın heykelinin ayaklarına dolayarak sığınak talep etti. Locrisli Ajax onu orada buldu ve yaptıklarından dolayı cezalandırdı."

Ancak on beş yaşıma geldiğimde bu iğrenç cezanın ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Küçük Ajax Kysandra'ya cinsel saldırıda bulunmuştu. Bakire olmasına ve sığınak talep etmesine rağmen ona olabilecek en kötü şekilde tecavüz etmişti.

Ajax insanlığın ve tanrıçanın yasalarını ihlal etmişti.

Babam o zamanlar her şeyin farklı olduğunu, kadınların bir zamanlar alınacak ganimetlerin bir parçası olarak görüldüğünü anlatmaya çalışmıştı ama yine de bu beni iğrendiriyordu. Böyle bir adamın soyundan geldiğim için utanıyordum.

"Tanrıça, Locrisli Ajax'a yaptıklarından dolayı kızgındı ve öfkesinden Locris'in suçunun bedelini ödeyeceğine yemin etti. Hiçbir şey yetişmesin diye bizi çorak topraklarla lanetledi. Prens Ajax bir suç işlediğini inkâr etti; sadece Kysandra'yı tapınaktan saçlarından tutup çektiğini söyledi. Akhalar onun anlattıklarına inandılar. Kysandra labirenti kullanarak Akhaları atlatmayı ve şehirden kaçmayı umarak kaçtı. Ajax adamlarına onu takip etmelerini emretti. Onu takip ettiler, yakaladılar ve ..." Sesi kesildi.

Onu öldürdüler, diye zihnimde bitirdim. O adamlar onu bir hayvan gibi avlamış ve sokaklarda öldürmüşlerdi.

Tarihçi boğazını temizledi. "Tanrıça, Akhaların Locrisli Ajax'ı cezalandıracağını umuyordu ama cezalandırmadılar. Öfkelenen tanrıça yeryüzüne açılmasını emretti ve yeryüzü Ajax'ı askerlerinin gözü önünde yuttu, onu henüz hayattayken gömdü. Tanrıça daha sonra Akhaların tapınağında olanlara yüz çevirmelerinin cezası olarak evlerine dönmelerinin yıllar almasını sağlamak için kötü rüzgarlar ve fırtınalar gönderdi."

Tanrıçanın cezalandırmasından sonra başka hiçbir ulusun Locris'e yardıma gelmemesinin nedenlerinden biri de buydu. Kimse onun gazabını göze almak istemiyordu. Bazı insanlar işleri bir adım öteye taşıyarak onun gözüne girmeyi umuyordu. Birçok paralı asker Ajax'ın torunları olan Aianteioi'leri avlamaya başladı ve bir uluslar konseyi bizi korumak için yasalar çıkardı, çünkü yanlış bir şey yapmadığımızı ve atalarımızın suçu için ölüm cezasını hak etmediğimizi düşündüler.

"Tanrıça daha sonra Locris'ten kaybettiği rahibenin yerini almasını talep etti - tapınağında hizmet etmesi için her yıl kurayla çekilen iki bakire için haraç ödememiz gerekiyordu. Tanrıçayı yatıştırmak için gönderilen ilk iki bakire olan Periboea ve Kleopatra'yı onurlandırıyoruz."

Yasalarımız her zaman intikamın iki kat yapılmasını emrediyordu. Eğer bir rahibe kaçırılmışsa, borcun ödenmesi için iki rahibe gönderilmelidir.

Hepimiz başımızı eğdik ve birkaç dakikalık sessizlikle ilk bakireleri onurlandırdık. Locris'te tanrıçadan sadece seçim sırasında söz edilirdi. Yılın geri kalanında herkes sanki o yokmuş gibi davrandı ve ondan bahsetmek bile küfür sayıldı. Bu tek olayda ondan bu şekilde bahsedilmesi bana hep garip gelmişti

-Sanki hayatlarımız üzerinde hâlâ kontrolü varmış gibi.

Ki öyle olduğunu sanıyordum.

Dini geçmişte bıraktıklarını ve artık inanmadıklarını iddia etmek istemelerine rağmen, Locrialılar bile yeniden anlatımdaki rolünü kaldırarak tanrıçayı daha fazla rencide etmeye cesaret edemediler.

"Ama tanrıça tüm Locrialılar için başka bir ceza tasarlamıştı. Locrialı bakireler için yolculuk kolay olmayacaktı. Rahibe olarak hizmet etmelerine izin verilecekti, ama sadece tapınağa canlı varabilirlerse. Troas kenti boyunca yarışacaklar ve tapınağa ulaşırlarsa rahibe yardımcısı olarak kabul edileceklerdi. Ama tanrıça Ilionlu erkeklere silahlarını -taşlarını, kılıçlarını, baltalarını, sopalarını- toplamalarını ve tapınağa ulaşmadan önce genç kızları katletmeye kalkışmalarını söyledi. Tanrıça, isteğini yerine getirdikleri için masum kanı dökmelerini bağışlayacağına söz verir. Tanrıça kanlı bir kurban istiyor ama kızlarımıza hayatta kalma fırsatı veriyor, bu Kysandra'ya gösterilmeyen bir nezaket." Bu, eğitimini kısımdı. Şehirdeki her adam beni öldürmek için bekliyor . Beni öldüren adama bir ödül verilecekti. bir bakireyi öldürdü ve halkı tarafından onurlandırıldı.

Hiçbir Locrialı bakire tapınağa canlı ulaşamamıştı ve bu yüzden Locris her yıl Troas sokaklarında katledilenlerin yerine iki bakire daha göndermek zorundaydı.

"Bir Locrian gülü kadar kısa" sözünün yaygın olmasının bir nedeni vardı.

Locris ilk başta Ilion'a hiç bakire göndermeyi reddetmişti. Locris nüfusunun neredeyse yarısını öldüren korkunç bir veba salgını patlak verdi. Phocis'teki kahine danışıldı ve kahin bunun bakireleri göndermediğimiz için tanrıça tarafından verilen bir ceza olduğunu, itaat etmezsek tüm ulusumuzun tamamen yok olacağını söyledi.

Bunun üzerine Locrialılar kararnamenin etrafından dolaşmanın yollarını aradılar. İki bebek kızlarını bakıcılarıyla birlikte gönderdiler ve bunun Ilionluların elini kolunu bağlayacağını düşündüler.

Öyle olmadı.

Bazı bakireler tuniklerinin altına korunmak için zırh giyerlerdi ama bunun tek yaptığı onları yavaşlatmak ve daha hızlı yakalanmalarını sağlamaktı.

Locris uluslar konseyine sadece bir bakire göndermemiz gerektiğini savunmaya çalıştı, ancak konseyin yöneticisi Kral Antigonos buna karşı çıktı. Kanun kanundu. İki bakire gönderilecek, kura çekilecek ve ailelerine belirli tazminatlar ödenecekti. Hiçbir şey değişmeyecekti.

Böylece her yıl, hiç aksatmadan, Ilionlular insan haraçlarını almaya geldiler ve Locrialılar direnmediler.

Tarihçi şöyle dedi: "Geriye kalanların bizde kalabilmesi için çok değerli, kıymetli kızlarımızdan ikisini tanrıçaya kurban ediyoruz. Hizmet etmeye çağrılanların bu çileye dayanacak güce sahip olduklarını biliyoruz."

Bu da beni her zaman rahatsız eden bir başka husustu. Kadınların tanrıçayı memnun edecek kadar özel oldukları ama nihayetinde kolayca gözden çıkarılabilir ve önemsiz olduğumuz inancı. Katledilecek kadar güçlüydük ama uğruna savaşılacak kadar önemli değildik.

Bu yüzden öne çıkmak bana düşmüştü. Savaşacaktım.

Kendimi takip edecek her kadının lanetini ve kaderini değiştirdim.

"Bakireler geceleyin Ilion'a girecek ve tanrıçanın tapınağına doğru yarışacaklar. Yakalanırlarsa öldürülecekler, cesetleri çorak dallardan oluşan bir ateşte yakılacak ve külleri denize atılacak."

Suçlular bu şekilde idam edilirdi. Meyve vermeyen ağaçların dalları ile ve uygun bir yaşamın ayrıcalığına ve onuruna izin verilmeden.

toprağa gömülmek. Gömülmeyenlerin ruhlarının bir sonraki yaşamda huzur bulamayacağı söylenirdi.

Haemon'un bir ruh olup olmadığını, evinin yolunu asla bulamayacağını birçok kez merak etmiştim.

"Seçilen bakirelerin ebeveynlerine on beş minae verilecek ve yapmaya çağrıldıkları nihai fedakârlığa şükran olarak vergiden muaf tutulacaklardır."

Kalabalıktan huzursuz bir mırıltı yükseldi. Vakit neredeyse gelmişti.

Tarihçi okumasını bitirmiş ve seçiciye başıyla işaret etmişti. Seçici siyah bir tunik giymişti ve Locris'in tozu üzerine yapışmıştı. Kıyafeti onu dışlanmış biri olarak gösteriyordu. Ulusumuzun en nefret edilen adamıydı; sadece her yıl iki isim çektiği için değil, aynı zamanda pek çok kişinin sefaletinden kazanç sağladığı için.

Bu yıl çekiliş sırası bizde olduğu için, üzerinde başkent Naryx' tüm uygun kızların isimlerinin yazılı olduğu deri çantayı havaya kaldırdı. Kapağını açtı ve elini içine uzattı.

İşte bu kadar. Nefesimi tuttum, yumruklarımı o kadar sıktım ki tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Seçilen ilk bakire ..."

Agorada bekleyen onca insana rağmen mutlak bir sessizlik vardı.

"Thalia, Ephesus ve Hypatia'nın kızı."

Hissettiğim ilk şey, her şeyin planladığım gibi gitmesinden duyduğum garip bir rahatlamaydı. Olaylar artık hareket halindeydi.

İkincisi ise annemin boğazından kopan insanlık dışı sesin verdiği ızdıraptı. yığılışını izlemek için döndüm, babam onun yanında diz çökmüş, çılgılık atarken onu sımsıkı tutuyordu. Ses ruhumu delip geçti ve tanıgın yüzümü görebilmesi için öne doğru adım atmak tüm gücümü aldı.

Annemin bir çocuk daha kaybetmek istemediğini biliyordum. Ama benim kaybolmaya niyetim yoktu.

Belki haracı sona erdirmenin bir yolunu bile bulabilirim. Tüm Locrian bakirelerini korumak için.

Bunun ailem için zor olacağını biliyordum ama ya başarırısam?

Tüm Locris'i kurtaracaktım.

Yüzüm ileriye dönük olması gerekirken, bakışlarımı çevirmekten kendimi alamadım. Onlara koşmayı o kadar çok istiyordum ki.

onları rahatlatmak için. Her şeyin yoluna gireceğini bilmelerini sağlamak için.

"Seçilen ikinci bakire ..." Seçici çantasına uzandı ve başka bir yazılı taş çıkardı. "Quynh, Ephesus ve Hypatia'nın evlatlık kızı," diye duyurmadan önce ona baktı.

ONUNCU BÖLÜM

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi tozlu toprağa sertçe bastırdım. Tiz bir çığlık sesi diğer tüm sesleri engelledi ve benden geldiğini anlamam biraz zaman aldı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Nefeslerim göğsümde sert bir şekilde gıcırdarken korku boğazımı tırmaladı.

Hava yoktu. Nefes alamıyordum.

Quynh değil. Quynh'dan başkası.

Bu bir hataydı. Bir hata olmalıydı.

Quynh yanıma geldi ve ben onu kalabalığın içine geri itmek istedim.

Böyle bir şey olamazdı.

Başka bir bakirenin seçileceğini biliyordum.

Ama sevdiğim biri olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim bile.

Demaratus eğitimimizin üçüncü gününde beni ikinci haraç konusunda uyarmıştı.

"Savaşınızın ilk zayıtı o olacak," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini ve bir başkasını koruman için seni eğitemem. Sadece kendini kurtarabilirsin."

Bu beni rahatsız etmişti. Hedeflerime ulaşmak için kimseyi feda etmek zorunda kalmak istemiyordum. Belki başka bir kadını benimle antrenman yapmaya ikna edebilirdim. İki kişi bir kişiden daha iyi olurdu, değil mi? Bu kesinlikle birimizin tapınağa canlı girme şansını artırırdı. "Belki seçiciye ikinci bir isimle rüşvet verebilirim. Bizimle çalışmak isteyen birini bulabilirim."

"Ne kaynaklarınız var ne de yaptığınız şeyi yapmaya istekli başka bir bakire bulabileceğinize inanıyorum. Sadece kendi kaderini kontrol etmeye çalışabilirsin."

O gün, benimle birlikte seçilen kişiyi terk etmek zorunda kalacağımı kabul etmiştim.

Demaratus'u dinlememeliydim. Quynh'u benimle antrenman yapmaya zorlamalıydim. Her anından nefret ederdi ama en azından o zaman savaşıma şansı olurdu.

Ya da istediğim gibi gemilerinden iner inmez tüm Ilionluları öldürmeliydim.

Yanıma çömeldi ve gırtlığımda sıcak bir düğüm oluştu. "Çok üzgünüm, Quynh. Çok üzgünüm."

Ama cevap vermek yerine kollarını bana doladı ve sonunda onunla birlikte ağlamaya başladım.

İleriye dönük olarak güçlü olmalıyım, duygularımı tekrar kontrol altına almalıyım ama iç içe geçmiş kaderlerimizin yasını tutmak için bu anı kendime ayırmalıyım.

Hayal bile edemeyeceğim karanlık bir gelecek.

Bize doğru uzanan elleri fark ettim. Babamız Quynh'u ayağa kaldırmış ve saraya doğru yürümesine yardım ediyordu. Annemizin kıpırdamadan yattığını ve birkaç muhafız tarafından geri götürülmek üzere bir sedyeye yerleştirildiğini gördüm.

Andronicus beni ayağa kaldırdı, destek olmak için kolunu belime doladı. Kendim olsaydım, kaptanımın beni bu halde görmesinden utanırdım.

Dışarıdan çılglık atmıyor olabilirdim ama yine de zihnimin içinde oluyordu.

Quynh değil.

"Onu korumalısın," dedi.

"Biliyorum." O anda kesinlikle emin olduğum tek şey buydu -Quynh'unkini kurtarmak için hayatımı vereceğimi söyledim. Başka bir seçenek yoktu. "Vereceğim."

"Nasıl?" Andronicus sordu.

O kısmı bilmiyordum. Eğitimsiz bir kadının bizi öldürmeye çalışan koca bir şehirden sağ çıkmasına nasıl yardım edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim kadar hızlı koşamazdı. Dövüşemezdi. Tapınağa giden yolu bilemezdi.

Ne yapacaktım ki? "Demaratus nerede?" diye sordum. "Bayıldı."

"Şimdiden mi?" Daha erkendi.

"Senin yüzünden," dedi.

Başımı salladım. Demaratus ve ben neye imza attığımızı biliyorduk. Risklerin ve tüm olasılıkların farkındaydık.

Ama Quynh
değildi. Bu hiç adil
değildi.

Babam Quynh'u odasına götürmeye çalıştı ama Quynh hemen itiraz etti ve onun yerine benim odama götürdü.

"Şimdilik dinlenmelisiniz. İkinizi de kurtarmanın bir yolunu bulacağım," dedi yatağıma tırmanmamıza yardım ederken. Sesi çok çaresiz, çok korkmuştu. Sözlerine rağmen bakışlarının ne kadar kasvetli olduğunu gördüm. Gerçeği o da benim kadar iyi biliyordu.

Bundan kaçış yoktu.

O anda ona ne yaptığımı söylememeye karar verdim. Onun ve annemin bilmemesi, tüm bunların rastgele ve anlamsız düşünmeleri daha iyi olacaktı. Seçimime kasten sebep olduğumu bilselerdi, bu onları mahvederdi.

"Prens Alexandros'a söylemeyin," dedim.

Babam kısa bir süre kaşlarını birbirine çattı. "Neden?"

"Çünkü Quynh ve ben gözü bulup Locris'e döneceğiz." Rahibeler tapınağı terk etmezdi. Bunun ömür boyu sürecektir bir bağlılık olması gerekiyordu ama umurumda değildi. Göz ve kız kardeşimle birlikte tekrar eve dönecektim. "Ilion'da kimsenin orada olduğumu bilmesini istemiyorum. Hâlâ saraydaymışım gibi davran. Onu ve nişanı ne kadar geciktirebilirsen geciktir."

Babamın yüz ifadesinden tanrıçanın gözüne inanmadığı anlaşılıyordu ama bana karşı çıkmadı. Sadece "Ya prens sizinle görüşmek için buraya elçiler gönderirse?" diye sordu.

"O zaman hastayım ve kimseyi kabul edemem. Gerekirse benim adıma mektup gönder. Nişanı bozma ve Locris'i riske atma. Geri döneceğiz."

Babamı hiç bu kadar üzgün görmemiştim, Haemon'un öldüğünü anladığımızda bile.

"Siz dönene kadar evdeki ateşin yanması için elimizden geleni yapacağız," dedi babam ve öne eğilip beni alnımdan öptü. Sonra Quynh'un alnını da öptü. "Benim küçük çiçeklerim, siz her zaman çok cesur oldunuz" derken sesi titriyordu.

"Cesur olmaya devam edeceğiz," dedim. "Ve geri döneceğiz."

Söylemese de, yüz ifadesinden inanmadığını .

Ben

. Bizi tekrar öptü ve ihtiyacımız olursa onu çağırmanızı söyledi.

Kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslandım ve Quynh kıvrıldı. I ona ne diyeceğimi bilemedim. Bunu daha iyi hale getirmek istedim ama yapamayacağımı fark ettim.

"Belki de semboliktir," dedi. "Belki de kovalamaca bir ritüeldir ve tapınakta hizmet eden düzinelerce Locrian bakiresi vardır."

"Sembolik değil." Rıhtımdaki tüccarlar bakirelerin başına gelenlerle ilgili çok fazla korku hikâyesi anlatmışlardı. "Keşke öyle olsaydı."

O kadar uzun süre cevap vermedi ki, günün olaylarının etkisiyle uykuya daldığını düşündüm. Ama sonra "Burada uyuyabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Quynh ailemize ilk katıldığında karanlıktan çok korkardı. O geldikten sonra yıllarca aynı yatağı paylaştık.

Ve şimdi hayal edilebilecek en kötü karanlığa doğru yol almak üzereydik. "Eğer bana bir şey olursa," dedi, "ve ben yakalanırsam, senin bensiz devam et."

Bu bir olasılık bile değildi. "Eğer yakalanırsan, burada kalıp sana yardım edeceğim. Seni koruyacağım."

"Lia, sen bile tek koca bir orduyla savaşamazsın." Belki yapamazdım ama deneyecektim.

Uykuya dalması uzun sürmedi, nefes alıp vermesi sakinleşti. Birkaç saatliğine kaçma şansını kışkandım.

Tek başıma strateji geliştirmem gerekecekti. Ama ne kadar yaşamamız için bir yol bulmaya çalışsam da, Demaratus'un bir yıl önceki sözlerine geri döndüm.

İkimizi de kurtaramayacağımı.

Birkaç saat sonra ablam odama gizlice girdi. "Lia?"

"Uyandım," dedim. Ben otururken o da yatağıma doğru ilerledi.

Bana şiddetle sarıldı, yüzünü boynuma gömdü. "Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi. "Ben de inanamıyorum."

Beni serbest bıraktı, yüzüme bakmak için arkasına yaslandı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Ve bu kısmen doğrudu. Çünkü bu benim için bir zorunluluktuk. Kendimin ve duygularımın kontrolünü yeniden kazanmak.

Quynh'un hayatı bunu yapabilmeme bağlıydı. Plan yapmak, bu durumdan bir çıkış yolu bulmak.

"Siz bizimkilerden daha iyi durumdasınız," dedi. "Ağlamasını durduramayan annemle otuyordum. Ne zaman seni görmek için ayağa kalksa, tekrar yere yığılıyor. Doktor az önce ona bakmak için geldi. Babam, bu durumdan bir çıkış yolu bulabilmek için danışmanları ve avukatlarıyla birlikte kütüphanesine kapandı."

"Yapmayacaklar. Eğer haraç aşılabilseydi, son bin yıl içinde birileri bunu çözmüş olurdu."

"Şey, umudumu kaybetmeyeceğim. Hâlâ sabaha kadar vaktimiz var."

Umudumu yitirmemiştım. Gerçekçi davranıyordum. "Senden iki iyilik isteyeceğim."

Ellerimi sıktı. "Ne istersen."

"Birincisi, Büyükannem bana tanrıçaya tapınma ve tarihimizdeki diğer yasaklı dini hikayeler hakkında bir kitap bıraktı. Tapınağın en alt basamağında. Merdiven sahte ve içinde bir kutu var. Büyükannem kitabı bir sonraki nesle aktarmamı, hikayeleri kendim için öğrenmemi ve en kötüsü olursa bu mirası sana vermemi istedi."

"Yapmayacaksın-"

"İkinci şey," dedim sözünü keserek, "nişanlıyla ilgili. Lykaon. O tehlikeli bir adam." Bana ve Hippolyta'ya yaptıklarını anlattım.

Ağzı bir karış açık kaldı. Bana hemen inanması yakınlığımızın bir göstergesiydi.

"Onunla asla yalnız kalmamalısın," dedim. "Asla. Hangi sebeple olursa olsun. Ne söylediği, ne vaat ettiği ya da tehdit ettiği umurunda değil. Yanında her zaman baban ya da muhafızlardan biri olsun. Gerekirse onu fiziksel olarak durdurabilecek biri."

"Beni korkutuyorsun," dedi ve titreyen sesi sözlerini kanıtladı.

Ama korkması onun için iyi bir şeydi. Çok saftı, çok güveniyordu. "Belki sana vurmaz. Yine de bu riski almak istemiyorum." Jason'ın Lykaon'un ona bir varis verdikten sonra onu öldüreceğine dair öngörüsünü ona anlatmayacaktım. Kallisto'nun kaldırabileceği çok fazla şey vardı ve ben zaten o sınırı zorluyordum.

Elleri benimkilere yapışmış, en kötü kısmı kendime saklamakta haklı olduğumu onaylıyordu.

"Kalli," dedim.

Şaşkınlıkla bana baktı. Küçüklüğümüzden beri onun lakabını kullanmamıştım. Ama bundan sonraki kısmın ne kadar önemli olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

"Düğünü ertelemek zorundasın. Bana altı ay ver. Tanrıçanın gözüyle geri döneceğim ve Locris'i eski haline getireceğim."

"Lia, buna inanıyor olamazsın-"

"İnanıyorum! Biri inanmalı yoksa hepimiz mahvoluruz." Ellerini sıkıca kavradım. "Altı ay. Onunla evlenmeden önce elbiseni bitirmek zorunda olduğunu söyle. Ve sonra her gece o gün ne ördüysen geri al. Geciktirmek için her şeyi yap."

Haemon'u zaten kaybetmiştim, Quynh'u da kaybedebilirdim. Kallisto'nun kötü bir adam tarafından yok edilmesine izin veremezdim.

"Bana yemin et," dedim.

"Yemin ederim. Altı ay."

Rahat bir nefes . bir şey daha azalmıştı. Entrikalar çevirmek ya da yalan söylemek onun doğasında yoktu ama bana yemin etmişti ve Kallisto her zaman sözünü tutardı.

"Gidip annemi kontrol etmeliyim," dedi.

Başımı salladım ve sessizce odamdan çıkmadan önce sarıldık.

Kapı kapandığında ve karanlık beni tekrar sardığında uyumaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Ama benden kaçtı. Gözlerimi kocaman açmış, tavana bakarak yatıyordum. Güneşin doğmasına ve ayrılma vaktinin gelmesine sadece birkaç saat kalmıştı.

Şafağın gelişinin hem Quynh'u hem de beni güvende tutacak bir çözüm getireceğini ummak zorundaydım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ama şafakla birlikte kapım çalındı ve giyinip yola çıkmaya hazırlanmamız gerektiği söylendi.

Geçmişte bakirelere seçimden sonra aileleriyle birlikte bir hafta ya da daha fazla süre verilirdi, ancak çok fazla kişi ya kaçmaya çalıştı ya da haraçtan kaçınmak için kendi hayatlarına son vermeyi seçti, bu yüzden süreç şimdi daha hızlı ilerledi.

Quynh ve ben sessizce hazırlandık. Hançerimi kalçama bağladım. Ilionianların silahım olup olmadığını kontrol etme zahmetine gireceklerinden şüpheliydim. Bir kap dolusu Locrian toprağını aldım ve üzerini sıkı bir bezle örterek çantama koydum.

Kemerime yerleştirmeyi planladığım iki küçük hançerle birlikte Daha sonra.

Ayrıca yarış başladıktan sonra yemek için de bir şeyler hazırladım. Su tulumu. Ilion'da ağırlığınca altın değerinde olan birkaç torba tuzum vardı. Demaratus bana her zaman aşırı hazırlık yapmayı öğretmişti.

Ailem odamın dışındaki koridorda bizi bekliyordu. Annem hemen gözyaşlarına boğuldu ve kollarını boynuma doladı. Onu yatıştırmaya çalışıyordum ama histerikleşmeye başlamıştı.

Sonra dikkatini Quynh'a çevirdi ve hıçkırmaya devam etti. Quynh da onunla birlikte ağladı.

Kendime verdiğim sözü tuttum. Bir damla daha gözyaşı dökmeyecektim. Duygularıma hakim olacaktım. Onlar beni kontrol edemeyecekti.

Sakin ve zihnim açık kalırdım. Ne olursa olsun.

Annem bir şeyler söylüyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. Hem ona hem de Quynh'a sarılmak için yanına gittim, sonra babam ve kız kardeşim de aynısını yaptı. Andronicus yaklaşına kadar orada bir grup olarak durduk, annemin kalbi hala yüksek sesle kırılıyordu.

"geldi," dedi, yüzü keder ve acıyla kaplanmıştı.

İlk uzaklaşan ben oldum. "Hepinizi seviyorum. Hem de çok." Bunu onlar için yapıyordum ve bunu onlara söyleyememek beni mahvediyordu.

Ve her biri karşılığında beni sevdiklerini söylediler. Bu sözlerin kalbimin derinliklerine işlemesine izin verdim. Onları ateşime yakıt olarak kullanacaktım, böylece ne olursa olsun devam edecektim. Quynh, karşılık bulan kendi sevgi ve minnettarlık sözlerini paylaştı.

"Seninle birlikte yürüyeceğiz," dedi babam.

"Hayır." Yelken açtığımızda onları rıhtımda ayakta görmek zorunda kalırsam soğukkanlılığımı koruyabileceğimden emin değildim. "Bu bizim vedamız olsun. Ve size dönmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Babam başını salladı ve gözlerindeki akmayan yaşları gördüm.

"İkinizle de çok gurur duyuyoruz," dedi. "Babanız için çok minnettarım."

Başımı salladım. Bunu yapmasına izin veremezdim. Hayatımızın geri kalanında babamız olmaya devam edecekti.

Uzun olmasını planlamıştım.

Quynh'un eline uzandım ve ailemize son bir kez baktım.

Babam ve Kallisto kollarını annemize dolamışlardı.

"Gidelim," dedim. Uzaklaşmaya başladık ve annemiz çığlık attı ve ona geri dönmek için tüm irademi kullandım.

Artık onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onun ruhunu rahatlatmak için Quynh ile birlikte dönene kadar beklemem gerekecekti.

Rıhtıma doğru yöneldik ve deniz tuzu ve salamura kokusu bizi karşılamak için yükseldi. Bugün ticaret yapılmıyordu, balık getirilmiyordu. Locrialılar saygılarından dolayı rıhtımdan ve denizden uzak durdular. Hayat bizi onurlandırmak için bu an için durdu.

Ama Demaratus Locrian değildi. Rıhtıma inen patikada durmuş bekliyordu.

"Devam et," dedi Andronicus bana. "Quynh ile yalnız konuşmak istiyorum."

Başımı sallayarak akıl hocamın durduğu yere doğru yürüdüm. İçki içmekten kendinden geçip ertesi gün tamamen zinde ve odaklanmış olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Bunda bir ders var mı diye merak ettim.

"Çenene ne oldu?" diye sordu, çürüğü daha net görebilmek için başımı çevirirken. darbe aldığım yerden ağrıyordu ama acıyı bastırmaya çalışıyordum.

"İlionlu Lykaon. Kız kardeşimin nişanlısı. Bir hizmetçiyi dövüyordu ve ben onu durdurmaya çalıştım. Hâlâ sarayda. Ne kadar kalacağını ya da ben yokken ziyarete gelip gelmeyeceğini bilmiyorum ama ona göz kulak olmanı istiyorum. Muhafızları da aynı şeyi yapmaları için uyar. Onun Kallisto ile yalnız kalmasını istemiyorum."

"Başını boynundan ayırmamı ister misin?"

Her şeyden çok, eğer bu benim son isteğimse, Demaratus'un kendi hayatına mal olsa bile bunu yerine getireceğini biliyordum. "Ben yokken herhangi bir savaşın başlamasını istemiyorum, o yüzden hayır. Locris'e döndüğümüzde bunu kendim yapacağım."

Başını salladı, bakışları Andronicus ve Quynh'a döndü. Quynh ağlarken Andronicus onu teselli ediyordu. "Kız kardeşinin seçildiğini duydum."

"Evet. Onu nasıl hayatta tutabilirim?"

Demaratus bana o delici, alaycı bakışını attı. Cevabı zaten bildiğimi söyleyen bir bakış. "Bilmiyorsun. Başarılı olmanın ve onun ölmesini engellemenin bir yolu yok. Bazen fedakârlık yapmak gerekir. Sevdiklerimiz için bile."

"En iyi arkadaşını korumak için elini kaybettin!" Elbette anlayacaktır.

Ama o yapmadı. "Senin de aynı seçimi yapman için artık çok geç. Artık onu koruyamazsın. Ailenin ve ulusunun geri kalanını hâlâ koruyabilirsin ama kız kardeşini çoktan kaybettin."

"Bunu kabul etmiyorum."

"Kabul etseniz de etmeseniz de bu bir gerçek. Kaybınız için üzgünüm ama yapılabilecek bir şey yok. O size yük olacak."

Hayal kırıklığı içinde saçlarımı kökünden koparmak istedim. İstedğim cevap bu değildi. Bunu düzeltmek için Demaratus'a ihtiyacım vardı. Bana yardım edecek özel bir Daemonian yöntemi ya da hilesi olmalıydı. Onun uzman, usta stratejist olması gerekiyordu.

"Bana hayattaki en büyük zevkin herkesin imkansız dediği bir şeyi yapmak olduğunu söyleyen sen değil miydin?" diye sordum. "Şans eseri değil, kendi seçimimle yaşamak istiyorum."

Soruma ya da ifademi yanıtlamadı ve sadece "Onu geride bırakmak zorunda kalacaksın" dedi.

"," dedim başımı sallayarak.

"O zaman ikiniz de ölürsünüz ve tüm bunlar boşa gitmiş olur."

Sözleri havada asılı kaldı. Onları kastettiğini biliyordum ve içimde küçük bir parça haklı olduğundan şüpheleniyordu. "Bu paylaşacağını düşündüğüm ilham verici konuşma değildi."

Bu bilgiyi değerlendirdikten sonra şöyle dedi: "Size son komutanımın yenilmez bir düşmanla karşı karşıya kaldığımızda bana verdiği cevabı verebilirim. "Kahvaltı burada, akşam yemeği yeraltında."

Seçimden bu yana ilk kez gülümseme isteği duydum. "Bu korkunç." Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Senin için bir şeyim var." Bir hediye mi? Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

Demaratus elini yanına götürdü ve xiphos'unu çıkardı. Kılıcı sol kolunun üzerine koydu ve bana uzattı.

Tereddüt ettim, yanlış anladığımdan emindim.

"Sorun değil. Senin almanı istiyorum."

Bu tür kılıçlar çok pahalıydı ve genellikle babadan oğula geçerci. Kabzasına uzandım ve tuttum. Kalkıdyalı çeliğinden dövülmüş, yaprak biçimli, çift ağızlı bir kılıçtı. Uçta daha geniş, ortada kısıtılmış, altta çapraz korumanın hemen üzerinde inceliyordu.

Tepesindeki ağırlık onu kesmek, yarmak ve saplamak için mükemmel hale getiriyordu.

Zarif bir silahtı ve elime mükemmel bir şekilde oturdu.

Xiphos bana verebileceği en anlamlı ve düşünceli hediyeydi.

"Bunu yıllar önce içki parası için sattığını sanıyordum," dedim boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak.

". Ama sonra onu satın alan adamı geri vermeye ikna ettim.

Ben.

"Tanrıça adına, Demaratus! Hâlâ hayatta mı?"

"Evet," dedi savunmacı bir tavırla. Sanki alıcının ölümü çok gerçek bir olay değilmiş gibi.

olasılık. "Yanında taşıdığın oyuncaktan çok daha iyi."

Kılıç sadece on iki inç uzunluğundaydı, benim hançerimden çok daha uzun değildi. "Benim hançerim oyuncak değil. İnsanları gayet iyi bıçaklar."

"Bu insanları daha iyi bıçaklayacak."

havayı yararak ağırlığı test ettim. "Daemonian xiphos neden diğer kılıçlardan çok daha kısa?"

Bir omzunu silkti. "Savaşlar çok kolay olmaya başlamıştı. Savaşları ilginç kılacak bir şeyler yapmamız gerekiyordu."

Şaşkınlığımla kılıcı yanıma düşürdüm. "Bu bir şaka mıydı?" Şok olmuş bir halde sordum.

kaşını da kaldırdı ama yanıt vermedi.

Sonunda Demaratus'un benimle şakalaşmasını sağlamıştım ve bunun için tek gereken ölümle yüzleşmemdi.

Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Yüzlerce yıl önce, Sasaniler topraklarımızı işgal ettiğinde, toprak ve sudan oluşan bir haraç talep eden elçiler gönderdiler. Bunlar tam teslimiyetin sembolik simgeleri idi. Daemonianların bu talebe nasıl cevap verdiklerini biliyor musunuz? Elçiye derin bir kuyuya atıldılar."

"Öyle mi?"

"Evet. Elçiye dipten istediği kadar su ve toprak toplamakta özgür olduğu söylendi." Demaratus kollarını kavuşturdu. "İlionlular da sizden aynı şeyi istiyor. Sen ve kız kardeşin toprağın ve suyun haracısın. Tamamen teslim olmanızı, değer verdiğiniz her şeyden ve herkesten vazgeçmenizi istiyorlar. Bunu onlara vermeyin! Bunun yerine, ateş ve çelikten bir haracı boğazlarından aşağı itin!"

Gözlerimi ondan kaçırıp yere bakmak zorunda kaldım. Boğazım , gözlerim yanıyordu. "Yapacağım." Duygularımı tekrar kontrol altına almam ve onunla tekrar yüzleşebilmem birkaç saniye sürdü. "Söz veriyorum."

Memnuniyetle başını salladı ve ben "Bugün çok laf kalabalığı yaptın" demeden önce birkaç dakika sessiz kaldık.

Demaratus şarap tulumuna uzandı. "İçmeye erken başlamam gerekiyordu." Sebebin ben olduğumu söylemese de, ben olduğumu biliyordum. "Panik yapmamayı unutma," diye hatırlattı bana. "Panik her zaman ölüm."

"Biliyorum. Yapmayacağım." Sonra içimde taşıdığım şeyi itiraf ettim, çünkü beni gerçekten anlayabilecek tek kişi oydu. "Korkuyorum."

"Kurallar, ölümü umursamadığı için savaşa koşan bir adamın onurlu olmadığını söyler. Savaşta yaşamak isteyenler için cesaret vardır. Cesaret ancak korkuyla aynı alanda var olabilir."

Bunu daha önce de duymuştum. "Sizi reddeden bir ulusun kurallarına neden hala bağlısınız?"

Cevap vermeden önce sorumu düşündü: "Sanırım adamı Daemonia'dan çıkarabilirsin ama Daemonia'yı adamdan çıkaramazsın."

En uzak rıhtımda bir kayığın yanında duran bir denizci ıslık çaldı. Bu, zamanımızın dolduğunun bir göstergesiydi.

"Teşekkür ederim," dedim Demaratus'a. "Her şey için. Eğer yaşarsam, bu sadece senin ve bana öğrettiklerinin sayesinde olacak."

"Eğer yaşarsan, bu senin sayende olacak." Tekrar boğazını temizledi ve onun da benimle aynı duygularla boğuşup boğuşmadığını merak ettim. "Kurallara bağlı kalırsan iyi olacaksın."

"Ben Daemonian değilim," diye hatırlattım ona. "Doğuştan hariç her yönden öylesin."

Bu şimdiye kadar söylediği en övgü dolu şeydi.

"Peki." Bana hafifçe, rahatsız edici bir şekilde başını salladı ve sonra uzaklaşmaya başladı. Bir süre onu izledim. Sonra döndüm, Quynh'u alıp yolumuza devam etmek niyetindeydim.

"Aptal kız."

Demaratus bu sözleri bana daha önce hiç bu tonda söylememişti. Genelde kızgındı ve bana bağırırdı. Şimdi ise yumuşak ve tatlıydı. Sesinde çok fazla duygu vardı -üzüntü, endişe ve sevgi gibi hissettiren bir şey.

Ama yüzünü ona döndüğümde ifadesi donuklaşmış, sesi her zamanki monotonluğuna yaklaşmıştı.

"Ölmemeye çalış."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hançerimi Demaratus'un xiphos'uyla değiştirdim ve çantama yerleştirdim. Andronicus yaklaştığını gördü ve Quynh'a son bir kez sarıldı, sonra da uzun bir öpücük verdi.

Biz kayığa doğru ilerlerken o ağlıyordu. Tanık orada durdu ve başıyla doğru kızlar olduğumuzu onayladı. Bir denizci kayığa binmeme yardım etmek için bana elini uzattı ama ben onu görmezden geldim ve kayığa tek başıma tırmandım. Neredeyse ikimizi de alabora edecektim ama ayağımı buldum ve kendimi dengeledim.

Okyanus kıyısında yaşamama rağmen, gemilerde fazla zaman geçirmemiştim. Ilionialılar, onlara karşı bir daha asla savaşa giremeyeceğimizden emin olmak için balıkçı teknesinden daha büyük bir gemi inşa etmemizi suç saymışlardı. Kardeşim ablukayı yabancı bir tüccarın gemisiyle gizlice geçmişti.

Quynh'un kayığa binmesine yardım ettim ve birlikte ön tarafa yakın bir banka oturduk. Tanık ve bize ıslık çalan denizci de arkamdan bindiler ve adamlar kürek çekmeye başladılar.

Yüzüm kıyıya dönüktü. Yüzeye çıkmak için mücadele eden duygularımı bastırarak, bildiğim tek ev olan saraya baktım.

Sonra gözlerimi Opuntian sıradağlarının en yüksek noktası olan Knemis Dağı'na çevirdim. Bu dağlar Locris'in batı sınırıydı, geçit vermezdi, bizi kuşatıyordu.

Ülkeme döndüğümde gördüğüm ilk şey Knemis Dağı olacaktı ve bu görüntünün zihnime kazınmasını istiyordum.

Ilionian gemisine ulaşmamız uzun sürmedi. Döndüm ve onun sıradan bir gemi olmadığını gördüm. Bir trireme, bir savaş gemisiydi.

İnanamayarak başımı salladım. Bizi almak için bir savaş gemisi göndermişlerdi. Bu tüm Locris'e gözdağı vermek için miydi, yoksa sadece korkutmak için miydi?

Quynh ve ben mi?

Trireme yaklaşık yüz ayak uzunluğunda, en geniş yerinde yirmi ayak genişliğindeydi. Geminin uçları keskin noktalara geliyordu, buralar bronz kalkanlarla kaplıydı ve her bir ucunda boyanmış devasa gözler vardı. Dev direkler gökyüzüne doğru yükseliyordu ama yelkenleri yoktu.

Kürekçiler için üç sıra vardı. En üstteki banka güvertedeydi, diğer ikisi ise alt katlardaydı. Bu üç seviye geminin

Adı. Kürekler yan taraftaki deliklerden dışarı çıkmış, uçları deri kaplıydı.

Haemon gemilere, özellikle de triremlere hayrandı. Bana birden fazla kez onların aldatıcı derecede hafif ve güçlü olduklarını, çok derin ya da çok sı  sulara kolayca yol alabildiklerini söylemişti. Çok fazla hasar ve delik alabildiklerini ama yine de ayakta kalabildiklerini söylemişti.

Ölümünden buna benzer bir geminin sorumlu olup olmadığını merak ediyordum. Ve bunu asla bilemeyecek olmaktan nefret ediyordum.

Güney ucunda geminin adının yazılı olduğunu gördüm.

Nikos.

"Zafer" anlamına geliyordu. Bunu bir alamet, sadece bana yönelik bir mesaj olarak kabul etmeye karar verdim.

Kazanacak ve herkesi kurtaracaktım.

Sandal triremenin yanına yanaştı ve tırmanmamız için bir ip merdiven vardı. Quynh için yolun açık olduğundan emin olmak ve yukarı çıkmakta ona yardım edebilecek bir konumda olmak için önce ben  ıktım.

Parmaklıkların üzerinden tırmanmak benim için zor olmadı - Demaratus'un eğitimde hepimize defalarca yaptırdığı türden bir şeydi bu.

"Neden?" Polymedes sormuştu. "Bir deniz savaşına girme şansımız hiç yok."

"Sessiz olun!" Demaratus kükreyerek karşılık verdi. "Neyle karşılaşaca ını ya da karşılaşmayaca ını bilmiyorsun!"

Belki de bunu benim iyili im için yapmıştı, böylece düşmanım tarafından gemiye çekilmek zorunda kalmayacaktım.

Quynh zirveye yaklaşırken kendini nasıl konumlandıraca ını bilemedi i için ilk benim gitmem doğru bir karardı.

"Bana elini ver," dedim ona. Tutundu ve ben de onu yukarı çektim. Kolay olmadı ve bu kadar küçük olduğu için minnettardım.

"Bırak yardım edeyim," diyen bir ses duydum ve onu duymazdan gelerek kızı tek başıma kaldırdım.

Jason.

Quynh'un ayakları güvenli bir şekilde güverteye ulaştığında, ona ters ters baktım.

Yüz ifadesi pişmanlık doluydu ama samimi olup olmadığını anlayamadım.

Sonra gözlerinin tonunu fark ettim. Güzel bir altın kahverengi.

Tabii ki gözleri bal rengindeydi. Tanrıça bana işkence etmeye niyetli görünüyordu.

  imde bir arzu nabzı atıyordu.

Neden bu adamdan etkilenmiştim?

İçsel mücadelemi yarıda keserek konuştu. "Lia. Seçildiğin için üzgünüm."

"İlionian olduğun için üzgünüm," diye karşılık verdim ve kız kardeşimi de yanıma alarak ondan uzaklaştım.

Quynh'un gözleri şaşkınlıkla benimkilere kaydı. Muhtemelen ona ondan bahsetmeliydim. Bir yanım onun Lykaon'la birlikte Naryx'te kalacağını umuyordu, her ne kadar bana haraç gemisinin kaptanının ikinci kaptanı olduğunu söylemiş olsa da. Onu tekrar göreceğimi tahmin etmeliydim.

"Demir alın! Kürekçiler yerlerini alsın!" diye seslendi arkamızdan yaşlı bir adam, muhtemelen kaptan, ve güverte bir hareket kovanına dönmüştü, adamlar emirleri yerine getirmek için koşuşturuyorlardı.

Mandallar yerlerine çakılıyor, denize indirilmeye hazırlanırken kürekler kürek kilitlerine çarpıyor, çapayı çeken adamlardan homurtular geliyordu.

Kaptan "İleri!" diye seslendi ve kürekler suya vurdukça gemi aniden yalpaladı. Kendimi huzursuz hissediyordum ve bunun Jason'ın yakınlığından mı yoksa ahşap tahtaların ayaklarımın altında yuvarlanıp hareket etmesinden mi kaynaklandığından emin değildim. Bu doğal değildi. Bundan hoşlanmamıştım.

Bir davulcu ve flütçü çalıyor, kürekçilerin takip ettiğİ sabit bir ritim tutuyorlardı.

Kimse bize herhangi bir talimat vermedi ve ben de kendi başımızın çaresine bakmamız gerektiğini düşündüm. Gemi küpeştesinin yanında tahta bir sandık vardı ve Quynh onun yanına kıvrıldı. Dizlerini yüzüne doğru çekti ve kollarını bacaklarına doladı. Gözleri fıldır fıldır kapalıydı. Sallanan gemiye hiç aldırıyor gibiydi. Bunu stresli olaylar sırasında da yapardı; moralini düzeltmek ve onu üzen şeyden kısa süreliğine kaçmak için hızlıca uyuklardı. Onun her yerde, her zaman uyuyabilme yeteneğine imrenirdim.

Yine de uyuyamadım. Nereye gittiğimizi görmem gerekiyordu.

Ablukaya ulaşmamızın üzerinden sadece birkaç dakika geçti. Her iki yönde de göz alabildiğine uzanan bir gemi hattı vardı. Küpeşteyi sıkıca kavradım.

Bu geminin komutasını ele geçirip buradaki her gemiye çarparak onları yok etmeyi ve böylece ölkemin altına girdiğİ ezici ekonomik yükü kaldırabilmeyi diledim.

Ve Ilionlular kurallarına uymayanlara karşı acımasız olduklarından, çok az kaçakçı gemisi onları geçmeye cesaret edebilirdi. Troas'ın konumu birkaç büyük ticaret yolunun merkezinde olduğu için, hiçbir ulus Ilion'un hattını geçerek bu yollardan mahrum kalmak istemiyordu.

Ticaret yollarının kontrolü, Ilion'un Büyük Savaş'tan sonra bu kadar hızlı bir şekilde yeniden inşa edilebilmesinin nedenlerinden biriydi ve ablukayı oluşturmak için yeterli parayı nasıl toplayabildiler, böylece bizi sadece Ajax'ın günahı için değil, başkentlerine yapılan yıkım için de cezalandırabileceklerdi.

"Manzarayı mı seyrediyorsun?" Jason yanıma gelip dururken sordu.

"O gemilerin yanmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Böyle şeyler hakkında şaka yapmamalısınız. Denizciler batıl inançları olan bir gruptur ve ateş en büyük korkularımızdan biridir. 'Ateş, kadınlar ve deniz, üç kötülük.'"

Denizciler tüm zamanlarını denizde geçirdikleri için bu kesinlikle mantıklı değildi, ama onunla ilgilenmek istemiyordum. Beni yalnız bırakmasını istedim.

Böylece kaslı kollarının beni ona sıkıştırmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamayacaktım.

Sıcak ağzı benimkini
mahvediyordu. "Git buradan,
Ilionian."

"Benim adım Jason," diye hatırlattı bana.

"Ilionian sana daha çok yakışıyor."

"Bu gemideki adamların çoğunun Ilionian olması dışında, bu kafa karıştırıcı olabilir."

Bütün erkekler Ilionian değil miydi? Bu ilginç bir bilgiydi. Kürek çekmeye yardım etmeleri için paralı askerler mi tutmuşlardı? Para için çalışan adamlar satın alınabilirdi. Bağlılıkları değişti.

Üst güvertedeki kürekçilere bakarken, her birinin nereden geldiğini söylemenin bir yolu olmadığını fark ettim. Locris ve Ilion aynı atalar grubundan geliyorlardı.

Jason'ın bakışları üzerimdeydi ve benim tepki olarak yanıyor gibiydi. "Sana kimin vurduğunu bana hiç söylemedin."

Sanki çenemdeki çürüğe dokunmak istiyormuş gibi elini uzattı. Ondan uzaklaştım ve kolu düştü.

"Çünkü sana bir açıklama borçlu değiliz." Ablukayı geçip açık okyanusa doğru kürek çektik.

"Locrian erkeklerinin barbar olduğunu duymuştum," demeden önce birkaç dakika sessiz kaldı.

Cevap vermem için beni kışkırttığını bilmeme rağmen yine de yemi yuttum. Kılıcıma uzanmamam gerektiğini kendime hatırlatarak onunla yüzleşmek için döndüm. "Kadınları kesen biz değiliz."

"Bir suç işlendi ve bunun karşılığı ödenmeli."

"Masum kanı ile iki bin kat geri ödendi," diye karşılık verdim. "Bu sizin kana susamış, intikamcı milletinizi tatmin etmeye yeter."

"Buna ihtiyacı olan Ilion değil. Tanrıça istiyor."

Bu kadar sakın, bu kadar mantıklı olması sinir bozucuydu. Ona vurmak istedim. "Peki tanrıça adına kim konuşuyor?"

Kaşları hafifçe kalktı. "Bu küfrün sınırında." "Masumlar ölürken seyirci kalmaktansa küfretmek daha iyidir."

"Tanrıçanın emriyle, Ilion vatandaşlarının hiçbir Locrialı bakireye yardım etmesine izin verilmez."

Bunu daha önce duymamıştım ama Jason'ın bana yalan söylemek için bir nedeni yoktu. "Bana vuran bir Locrianlı değildi. Senin hemşerilerinden biriydi. Lykaon."

Gözlerinde öfke parladı; dişlerini birbirine kenetledi, yanakları tepki olarak büküldü.

Neye emin değildim ve umurumda da değildi. "İşte. Şimdi merakın giderildi. Yapacak işin yok mu?"

"Sana olanları herkes kabul etmiyor. Bu geminin kaptanı olsaydım, seni Locris'e geri gönderirdim."

Yine ona inandım ve inandığımı için nefret ettim. Ve sözlerinin ona karşı duyduğum öfkenin sınırlarını yumuşatma etkisi daha da çok nefret ettim.

Omzumun üzerinden hâlâ etrafında toplanmış küçük bir grup adama emirler vermekte olan trierarch'a baktım. "Kaptanı öldürebilirim ve sen de onun yerine geçersin."

Jason sanki bu onu eğlendirmiş gibi bana sırtıttı. "Gemide bunun olmasına izin vermeyecek üç yüz adamımız var. O sevilen biri ve ben de hırslı değilim. Ama hiçbirimiz tanrıçaya itaatsizlik edemeyiz. Onun istediği de bu."

"Bin yıl oldu. Kana susamışlığının şimdiye kadar dinmiş olması gerekirdi."

"Eğer tapınağa gidersen, belki ona bunu söyleyebilirsin."

Kendimi tapınağın kapılarını açarken ve eşikten geçerken hayal etmiş olsam da, sonrasında neler olacağını bir kez bile hayal etmemiştim.

Quynh ve ben geldik. Rahibeler ve yardımcıları ne yapardı? Hiçbir fikrim yoktu.

Tanrıça ile gerçekten iletişim kurabilecek miydim? Tapınakta onun adına konuşan biri var mıydı?

Kaptan ve başka bir adam bize yaklaştı ve Jason dikkat kesildi. Bir şeyler olacağının farkında olarak ayağımla Quynh'u dürttüm.

"Selamlar. Ben Trierarch Nereus. *Nikos*'a hoş geldiniz." "Teşekkür ," dedim, her ne kadar içimden biraz ölmüş olsam da Locrian kızlarını ölümüne taşıyarak geçimini sağlayan bir adama karşı kibar. Quynh ayağa kalktı ve arkama saklandı.

"Bu Acmon." Acmon yaşlı bir adamdı, yüzü kırışıklıklarla kaplıydı ve yüzünde koyu kahverengi güneş lekeleri vardı. "Size alt kattaki hücrenize kadar eşlik edecek."

"Hücre mi?" Tekrar ettim. "Senin misafirin olduğumuzu sanıyordum."

"Bu mürettebatla burası sizin için en güvenli yer olacaktır. Biz gelene kadar sizi güvende ve bütün tutmak benim sorumluluğum," dedi kaptan umursamaz bir tavırla. "Jason, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Acmon kolunu uzatarak bize merdivenleri işaret etti. Aşağı inerken keçilerin melemelerini duydum ama onları görmedim. En alt katta geminin arka tarafına doğru yürüdük, burada amforaları ve mallarla dolu sandıkları tutuyorlardı.

Kapısı açık, büyük bir metal kafes bizi bekliyordu. İçeride kovalar, battaniyeler, yastıklar ve yere serilmiş samanlar vardı. Önce Quynh içeri girdi ve içimdeki her şey içeri girmeyi protesto etti. Burada başka bir seçenek olmadığını biliyordum ve Jason gibi biri tarafından sürüklenmektense hücreye girmeyi tercih ederdim.

İçeri girdim ve Acmon anahtarı kilidin içinde çevirerek kapıyı arkamdan kapattı. "Öğle yemeğini birazdan getireceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Sanki esirimiz değil de hizmetçimizmiş gibi.

Anahtarı ulaşamayacağım kadar uzaktaki bir direğe astı. Sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve ben de onun geri çekilişini izledim.

Demaratus bana kilit açmayı öğretmeye çalışırken gerçekten daha dikkatli olmalıydım.

"En azından mürettebattan korunacağız," dedi Quynh ve yüzümü parmaklıklara yaslarken sadece başımı sallayabildim.

Bunun bizim yararımıza olduğundan şüpheliydim. Bizler tutsaktık ve öyle muamele görüyorduk, Troas vatandaşları bizi lime lime edene kadar "güvende ve bütün" tutuluyorduk.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hücrede kaldıktan birkaç saat sonra aşırı derecede hasta oldum. Quynh bana deniz tutması olduğumu ve deniz bir insan olsaydı onu bıçaklayacağını söyledi. Hiç bu kadar hasta olmamıştım. Nemliydim, terliyordum, başım dönüyordu, başım zonkluyordu ve sürekli kusuyordum. Kafesin köşesinde top gibi kıvrılmıştım ve ona beni bu ızdıraptan kurtarmasını söylemeyi düşünmeye başlamıştım.

"Bu çabuk geçecek," dedi.

"Neden hasta değilsin?" Titrerken sordum.

Üzerime bir battaniye daha örttü. "Daha önce de gemilerde bulundum, hatırladın mı? Alışacaksın. Umarım er ya da geç."

Bilincim gidip geldi. Demaratus'un bana birkaç kez bağırıldığını duydum.

Aptal kız! Kendini kontrol et. Bu hastalıkla savaşabilirsin!

Bir noktada Jason'ın hücreye yaklaştığını ve Quynh'un onunla konuştuğunu fark ettim.

Gözlerimi araladım ve ona bir fincan ve içinde yiyecek olan bir torba verdiğini gördüm. "Bir şeyler yemesi gerekiyor. Biraz toz zencefili suyla karıştırdım. Mide bulantısına iyi gelecektir. İçmesini sağla."

"Ona zarar vermeyeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Bunu birçok kez kullandım," dedi. "Yardımcı olacağına söz veriyorum."

Quynh terli saçlarını alnımdan itti ve içebilmem için beni boynumdan tutup yukarı çekti.

"İstemiyorum," diye zayıfça itiraz ettim. "Onun yemeğini ya da ilaçlarını istemiyorum."

"Mantıksız davranıyorsun."

"İç organlarınız ağzınızdan kaçmaya çalışsaydı siz de kaçırdınız."

Beni görmezden geldi ve bana içirip yedirdi. Suyun biberli ama hafif tatlı bir tadı vardı. Ve üzüntüme rağmen işe yaradı. Oldukça büyük bir kısmını kustum, ama o acımasızdı ve bana yemek yedirmeye, boğazımdan aşağı ilaç dökmeye devam etti. Ertesi sabah kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Quynh hâlâ uyurken Jason bizi kontrol etmeye geldi. Sanırım bana göz kulak olmak onu çok yormuştu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Bir değil." Ona ters ters baktım.

"Ah, işte o çok iyi bildiğim nefret bakışı," dedi kafesin yanına gelip kollarını içeri sokarken ve parmaklıklara yaslanırken. Bir bohçayı içinden geçirip yere bıraktı.

"Kahvaltı," dedi.

Kısa bir süre kılıcımı çekip onu kesmeyi düşündüm ama gemideki kimsenin silah taşıdığımı bilmesini istemedim. Bana büyük bir tatmin sağlayacak olsa da buna değmezdi.

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Ona sordum. "şu anda mı? Pek yok."

Sonra orada durup bana baktı. Kanını akıtma arzum her geçen an daha da artıyordu.

"A değil misin?" Başını bohaya doğru eğdi.

Açlıktan ölüyordum, çünkü son yirmi dört saati defalarca içimi boşaltarak geçirmiştim.

"Hayır."

Sonra midem yüksek sesle guruldayarak bana ihanet etti. Güldü. "Vücudun farklı olmak için yalvarıyor."

Evet, vücudum ve ben son zamanlarda çok farklı fikirlere sahiptik. Özellikle de Jason söz konusu olduğunda. Ben onu ya görmezden gelmek ya da xiphos'umun sivri ucuyla tanıştırmak istiyordum; bedenim ise onu hücreye çekip onunla birlikte olmak istiyordu.

Quynh yanımda kıpırdandı ve bir şeyler homurdandı ama bakışlarımı ona dikmeye devam ettim.

Bohaya uzandım ve düğümü çözdüm. Kendimi tutamadım, içindekileri gördüğümde nefesim kesildi.

"Pasteli?" Bir ısırık aldım, gözlerimi kapattım ve mutlu bir i çektim.

Gözlerimi tekrar açtığımda yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Pasteli için neden bu kadar heyecanlanıyorsun? Askerlerin savaşa gitmeden önce yemek için çantalarında taşıdıkları şey. Denizcilerin uzun yolculuklarda yanlarında getirdikleri şey. Çünkü ucuzdur ve iyi muhafaza edilir."

Ne demek istediğini anlamıştım. Bu sıradan bir yemekti ve ben sanki gelmiş geçmiş en iyi yemeklerden biriymiş gibi davranıyordum. Onun küçümsemesi benim zevkimi engelleyemezdi. "Bizi kesime götürmeden önce için teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme ve başını salladı. "Yemene izin vereceğim."

Neden küçük bir parçam onun gitmesine üzülyordu?

Birkaç adım uzaklaştığında durdu ve bana doğru döndü. "Lia, bir şey söylemek bana düşmez belki ama sende farklı bir şeyler var. Bir kumarbaz olarak, başaracağına bahse girerim."

Hırladım, ona bahsiyle ne yapabileceğini söylemeye hazırdım, ama bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Bir an sonra merdivenlerden çıktığını duydum.

Haklı olsaydı ve tapınağa ulaşabilseydim bile, Quynh'un da ulaştığından emin olmak için hâlâ bir yol bulamamıştım. Acheron Denizi'ni geçmek sadece dört ya da beş gün sürmeliydi ve ben bunlardan birini hasta olduğum için boşa harcamıştım.

Birkaç gün içinde ona ne öğretebilirdim ki? Onu eğitmenin ya da yeteneklerini onunla paylaşmanın hiçbir yolu yoktu. Dövüşmeyi bilmiyordu. Her gün birkaç mil koşma pratiği yapmamıştı. Hiç bir erkekle savaşmamıştı. Kimse ona ok atmamıştı, bu yüzden taş kesildiğinde bile hareket etmeye devam edebiliyordu. Ya kendini tamamen kapatırsa?

Kız kardeşim güçlüydü ama yenilmez değildi. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Ya

p. Onu geride bırakmamak dışında.

"Bu da neydi şimdi?" Quynh kara gözlerini bana kırıştıtararak sordu.

İlk başta ne demek istediğinden emin değildim, çünkü düşüncelerim

Ama sonra Jason'dan bahsettiğini anladım. Yanıma oturdu ve gerindi.

"Jason'la mı?" Açıklığa kavuşturdum. "Bize kahvaltı getiriyordu. Pasteli. Sen de biraz almalısın."

Yine de dikkatini dağıtmayı başaramadım.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Onunla tanıştım. Kallisto'nun nişanının kutlandığı gün."

Kaçamak cevaplarımdan etkilenmemişti. "İkinizin arasında bir şey oldu." demeden önce beni inceledi.

Yanaklarım kızarmış mıydı? Bir şekilde onu uyarmış mıydım? "Sana bunu söyleten ne?"

Quynh tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Seni ne kadar iyi tanıyorum."

Sorusundan kaçmaya çalışmadan önce bunu hesaba katmalıydım.

"Onunla ağacın avlusunda tanıştım ve öpüşmüş olabiliriz."

"Bir Ilionian'ı mı öptün?" Bu sözleri neredeyse çılgılık atarak söyledi. "Bilerek değil!"

"İlk öpücüğünün bir Ilionialı ile olduğuna inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum. Düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Bu doğru değildi. O olayın anısı beni heyecanlandırdı ve onu bulup bunu tekrar yapmak istedim. Artık kim olduğunu bildiğim için bu sefer farklı olup olmayacağını görmek için.

O kadar zevk alıp almayacağımı öğrenmek için.

Aynı derecede yoğun, aynı derecede tatmin edici olacağından şüpheleniyordum ki bu endişe vericiydi çünkü benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

Ama bunların hiçbirini başka biriyle paylaşamazdım. Yüksek sesle söylemek çok aşığılayıcıydı.

"Tanımadığın bir adamla yalnız kalmamalıydın," dedi ve bize defalarca aynı şeyi söylediği için annemin sesini duyar gibi oldum. "Sana ciddi şekilde zarar verebilirdi."

"I . . ." Sesim kesildi çünkü gölgelerden çıktıktan sonra Jason'ın bana zarar vereceğinden korktuğum tek bir an bile olmadığını fark ettim.

Belki saflığımdan ya da öpücüklerinin gücünden kaynaklanıyordu ama ondan hiç korkmamıştım. Beni yere yatırdığında ve hareket edemediğimde bile.

Lykaon'un aksine, onu hemen korkutucu bulmuştum.

"Haklısın," dedim sonunda, çünkü orada çok uzun süre sessizce oturmuştum. "Onu gördüğüm anda oradan ayrılmalıydım. O zaman korkunç bir Ilionian'ı asla öpemezdim."

"Hepsi kötü olamaz," dedi.

"Yapabilirler," diye karşı çıktım. "Özellikle de Jason. Bizi avlanmamız için taşıyor."

Bizi öldürmeye götürdüğünü söyleyemem. Quynh'la başımıza gelecekler hakkında konuştuğumda, onun iyiliği için pozitif kalmaya çalışıyordum. Belki başaracağına inanırsa başarırdı.

"Hepimiz aynı kurallara tabiyiz," dedi. "Bu konuda onun bizden daha fazla suçu yok."

Bu bana zayıf bir bahane gibi geldi. "Birileri bu arkaik olaya karşı durmalı."

"Birisi. Sen."

Yaptıklarımın haracın kaldırılmasına yol açmasını umuyordum ama bunun garantisi yoktu. Ben daha çok Locris'i restore etmeye odaklanmıştım. Bunu başardıktan sonra dikkatimi Ilion ve onların mantıksız talepleriyle uğraşmaya verebilirdim.

"Bir dahaki sefere buraya geldiğinde belki de onunla konuşmalısın. Sorumlulukları olmasına rağmen seni birden fazla kez aradı. Bence bu bir şeyler söylüyor. Bu onun için bir öpücükten daha fazlası olabilir."

Duygularının beni etkilemesine izin vermeyecektim. Ve ona eşlik eden heyecanlı ürpertiği görmezden gelecektim.

Çünkü bir anlamı yoktu. Eğer tapınağa ulaşırsam, tanrıçanın hizmetkârı . Gözü bulduğumda, Quynh ve ben eve döndüğümüzde, ulusuma karşı görevlerim ve sorumluluklarım olacaktı. Basit bir denizciyle asla evlenemezdim.

Pişmanlık duymaktan nefret ediyordum. Bir yanım sıradan bir kız olabilmeyi diliyordu, böylece onun gibi biriyle flört etmeyi göze alabilirdim.

Beni bu duruma sokan tek şey bir andı. Eğer farklı bir seçim yapmış olsaydım, kalmak yerine avludan ayrılmış olsaydım, kendim için bir zorluk katmanını ortadan kaldırmış olacaktım. Jason'la aramızda herhangi bir bağ olmayacaktı ve ben de ona karşı hissetmeye devam ettiğim çekimle içten içe mücadele etmeyecektim.

Dikkatimi dağıtmaya başlamıştı ve bu tür şeylerin hiçbirini karşılayamazdım.

Şim

di. "Neden hep başkalarının içindeki iyiliği arıyorsun?" Quynh'a sordum.

"Bu kişisel bir başarısızlık," dedi küçük bir gülümsemeyle.

verdim. "Sanırım öyle. Bunu yapmayı bırakmalısın." Bir süre sonra

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun." diye ekledim.

Ruhunun cömertliği ve pozitifliği onun en iyi yönlerinden ikisiydi.

"İstemediğini biliyorum."

Jason'la geçirdiğim bir anın hayatımı nasıl değiştirdiğini düşünmek beni, bizi bu ana getiren tüm seçimleri, kaderin tüm cilvelerini düşünmeye itti.

Quynh'un ailesinin seçimleri istemeden de olsa buna yol açmıştı.

"Hiç ailenizin ülkesine geri dönmeyi dilediniz mi?" Ona sordum.

"bile oraya gidemezdım." "Seni götürmesi için bir tüccar kiralayabilirdik."

Başını iki yana salladı. "Ailemizin bunu yapacak parası yok. Olsaydı bile oraya gittiğimde ne yapardım? Etrafım yabancılarla çevrili olurdu."

"Orası eskiden senin evindi. Orada bir ailen olabilir."

Quynh bileğini kaldırdı. "Olmayabilir. Tek umudum birinin bilekliğini tanıması ve beni ailemin ailesine yönlendirmesi. Çünkü onlar benim ailem değil. Siz, ailemiz, Kallisto- siz benim ailemsiniz. Hatırladığım tek aile. Benim evim sizin yanınız."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Lia."

Jason tenimi yalamak, sıcak öpücükler bırakmak ve beni ısırarak arasında gidip gelirken boğazıma doğru adımı fısıldıyordu. Adımı bir dua gibi söylüyordu, sanki saygı göstermek istediği bir tanrıçaymışım gibi.

Parmaklarımı koyu renkli, ipeksi saçlarında gezdirdim ve ne kadar çok dokusal farklılığa sahip olduğuna hayret ettim. Yumuşak saçlar, pürüzlü bir çene, sert kasların üzerinde sıcak, kadifemsi bir ten. Her biri dokunulmak, keşfedilmek için yalvarıyordu.

Ve ben de bunu yapmayı planladım. Ama önce, ona daha yakın olmalıydım.

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çekerken köprücük kemiğime doğru inledi. Daha önce hiç görmediğim bir odada, onun yatağında yatıyorduk. Bir han mı? Onun evi mi? Emin değildim.

Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum ve erimiş sıcaklık içime doğru beni ağrıyan bir karmaşaya bıraktı. Artık konuşamayan, sadece hisseden biriydim. Onu daha önce hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyordum.

Dudakları benimkilere döndü, sıcak ve sahiplenici.

Sen benimisin.

Kelimeleri söylemedi ama öpüşünde hissettim. Ama onun olamadım.

Buna bir son verilmeliydi.

Beni derinden öpebilmek için kollarını başımın iki yanına dayamıştı ama ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım vardı. Onu aşağı çekmek istedim, böylece ağırlığı lezzetli bir şekilde içime baskı yapacak ve parmaklarını dolaşmak için serbest bırakacaktı.

Ağzını uzaklaştırdı ve elmacık kemiklerime, çeneme hararetli öpücükler kondurdu, ona ait olduğumu asla unutmamam için beni işaretledi. Onun için yanıyordum, o kadar parlak ve yoğun bir şekilde ki altımdaki yatağı ateşe verebileceğimden endişeleniyordum.

"Bana boyun eğ." Kelimeleri tenime karşı mırıldandı ve ben onları hem duydum hem de hissettim. "Teslim ol."

Neden direniyordum? İstemiyordum. Ama kendimi şöyle derken buldum: "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapabilirsin," diye beni cesaretlendirdi, kalçaları benimkilere bastırıyordu ve bunun neden olduğu enfes acıyla bir iniltiyi ısırdım. "Teslim ol. Seni benim yapmak istiyorum."

Öpüşmeyi bıraktı, hareket etmeyi kesti. Yüzünü benimkinin üzerinde tuttu ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bakışları benimkileri hiç terk etmedi ama parmaklarının uzanıp tuniğimin kolunu omzumdan ittiğini ve çıplak tenime dokundukları her yerde kavurucu izler bıraktıklarını hissettim.

"Lia. Lütfen."

Tam evet demek üzereydim ki, yatak ve oda da onunla birlikte ortadan kayboldu.

Birdenbire Locris'teki eğitim alanındaydım. Demaratus bana bağırırken Andronicus sopasını kafama doğru savurdu. Yoldan çekildim ve böbreklerine olabildiğince sert bir yumruk atmak için uzandım.

Hafifçe eğildi ve sopasını düşürürken bir "oof" sesi çıkardı. Sonra iki eliyle göğüs zırhımın arkasını kavradı ve beni havaya, doğrudan alayın geri kalanına doğru kaldırdı.

Ben yere yığılırken diğerleri gülüyordu. Demaratus başımda dikiliyordu, boynundaki damarlar şişkinleşmişti.

Aptal kız! Uzak dur!

Etrafımdaki her şey değişti ve bir kır çiçekleri tarlası yayıldı. Güzellikleri karşısında hayrete düştüm. Daha önce hiç bu kadar çok çiçeği bir arada görmemiştim. Uzandım ve ortası siyah olan parlak sarı bir çiçeğin yumuşak yapraklarını omzum kadar yüksekte hissettim.

Uzun boylu bir kadın gördüm, Jason'dan bile daha uzun. Ayak bileklerine kadar sarkan uzun altın sarısı saçları vardı. Güneş ışığı gibi parlıyor, yürüdükçe dalgalanıyordu. Gözleri parlak yeşil, tuniği parlak beyazdı. Cübbesinden gelen güçlü bir koku vardı, tatlı ama aynı zamanda toprak kokusuydu. Kırdağı çiçekler yüzlerini ona doğru çevirmiş, onun uhrevi güzelliği karşısında benim gibi büyülenmişlerdi.

Güneş doğudan yükseliyordu ve yüzünü ona doğru çevirdi, ışığıyla yıkandı, teni parlıyordu.

Konuştı ve sesi beni çok etkiledi.

Euthalia.

Onu takip etmek istedim. Benden ne isterse yapmak. Bağlılığımı söz vermek için.

Altımdaki zemin yarıldı ve düştüm, Demaratus üzerime eğilmiş çılgın atarken Locris'in tozuna çarptım.

Aptal kız, uyan!

Hücremde doğrulup otururken bir nefes verdim. Rüya görecektik kadar derin bir uykuya dalmıştım. Bu gerçekleşmeyeli uzun zaman olmuştu.

Adamlar bağıırıyordu. Hücremizin solundaki lomboza baktım ve karanlık olmasına rağmen başka bir gemi gördüm. Çok yakındaydı. Kılıçlar birbirine çarpıyor ve üstümüzdeki güvertelerden gümbürtüler geliyordu. Kalbim göğsümde çarpıyor ve ağzımı metalik bir tat dolduruyordu. Tehlikede miydik? Neler oluyordu?

Kılıcımı çıkardım ve çömelerek pozisyon aldım. Quynh'u uyandırmalı mıyım?

Ben bunu tartışırken, meşale ışığı merdivenlerden göründü. Biri geliyordu.

Nefesim içimde katılaşıırken ciğerlerim sıkılaştı.

Meşalenin yüzünü aydınlattığı bir adam göründü. Onu tanıyamadım ama gemide o kadar çok adam vardı ki bu şaşırtıcı değildi. Hücremize konulduğumuzdan beri Acmon ve Jason'ı sadece bize yiyecek ve su getirirken görmüştük.

Adam feneri bir braketeye yerleştirdi ve anahtarı direkte asılı olduğu yerden aldı. Yanındaki keseye uzandı ve yere bir şey fırlattı. Tahtalara çarptığında bir tür tıslama sesi duydum ama az önce ne yaptığından emin değildim. Bana doğru yürüdü ve hücreden bir kol boyu uzakta durdu.

"Kimsin sen?" diye sordum. Silahlı olduğumu görebiliyor muydu? Kılıcımı yanımdan ayırmadım ve gölgelerin arasında saklı olduğunu umdum.

"Kurtarıcınız."

Koyu renk saçları ve kahverengi teniyle bir Ilionian ya da Locrian'a benziyordu ama aksanı daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu.

Sessiz kalıp durumumu değerlendirdim. Yanında henüz çekmediği bir kılıç vardı. Ama anahtarı ve hücremizin kapısını açabilirdi.

Ellerini bana ya da Quynh'a koyabilirdi. "Seni kurtarmaya geldik," dedi.

Bir an için Quynh'u da onlarla birlikte gönderebileceğimi düşündüm. Ben Ilion'a devam ederdim ama o bu adamlarla kaçabilir ve güvende olurdu. Mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu.

"Bize güvenebilirsiniz. Sana zarar vermek istemiyoruz," diye ekledi ve bu çok ileri bir adım gibi geldi.

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeyler genellikle öyledir.

Şimdi kafamın içinde babamın sesini duyuyordum. Beni uyarıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye teklif etti.

Tepemizde savaş sesleri yükseliyor, kılıçlar kılıçlarla buluşuyor, adamlar yere serilirken bedenler güverteye çarpıyordu. Hangi taraf kazanıyordu? Bu adamla tek başıma mı yüzleşecektim yoksa daha fazlası da olacak mıydı?

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Sanırım burada kalacağım."

Cık cık diye bir ses çıkardı ve başını salladı. "Bu yanlış cevaptı."

Merdivenlerde daha fazla ayak sesi duyuldu ve adama iki kişi daha katıldı. Yeni gelenler silahlarını çoktan çekmişlerdi.

Olacaklara hazırlanırken sinirlerime ürkütücü bir sakinlik yerleşti. Adamın bana ulaşmak için hücrenin kilidini açması gerekecekti ve o zaman saldırma şansım olacaktı. Diğerleri bana ulaşmadan önce ona çok fazla zarar verebilirdim.

"Belki küçük arkadaşın da bize katılmak ister. Onu nazikçe uyandıracağız ve sonra ona soracağız. Ve bizim özel sorgulama tarzımızdan hoşlandığından emin oluruz," dedi adam ve arkadaşları güldü.

O zaman kılıcımı kaldırdım, öfke içimi kavradı. "Ona dokunursan seni öldürürüm."

"Küçük bıçağınla mı?" diye sordu, eğlenerek.

"Birçok insan bu kılıç yüzünden hayatını kaybetti. Seni de bu listeye eklemekten mutluluk duyarım." Kabadayılığını anlamayacağını umuyordum. Bizi üç silahlı savaşçıya karşı savunabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Güvertedeki adamların hepsi hayatları için savaşıyordu. Kimsenin ben ve Quynh için endişelenecek vakti yoktu.

Kendi başımızaydık.

"Lia?" Uyanmak için o anı seçti ve midem ayaklarıma kadar indi. Uyumaya devam etseydi daha iyi olurdu. Bundan sonra olacakları görmesini istemiyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedim yumuşak bir sesle. "Elinden geldiğince alçakta ve yoldan uzak dur."

Hemen kendini hücrenin uzak köşesine attı.

Adam anahtarı havaya kaldırarak kapıyı açmaya niyetli olduğunu belli etti. "Bunu kolaylaştıracağını umuyordum ama önce mücadele edersen çok daha eğlenceli olacak. Locriyalı kadınların kendilerine nasıl davranılmasından hoşlandıklarını biliyoruz."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama ondan daha fazla açıklama istemeyecektim çünkü bunun bir önemi yoktu. Bize zarar vermek istedikleri çok açıktı.

En azından Ilionlular sadece bizi öldürmeyi planlıyorlardı ve önce bize tecavüz etmeye niyetleri yoktu.

Adam ileri atıldı, anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Aynı anda parmaklıkların arasından uzandım ve kalçasına bir bıçak sapladım. İlk kez kasten kan akıtmıştım. Kükredi ve kapıyı fırlatarak açtı, hemen geri çekildi. Bana acımasızca küfretti, sonra bilmediğim bir dile geçti.

Arkadaşlarına bir şeyler söylerken kılıcını çekti. Diğer adamlar dağıldı ve hücrenin üç tarafından da saldıracaklarını gördüm. Quynh bunu anladı ve ben söylemeden hemen arkama, geminin ahşap duvarına doğru ilerledi.

Menzilden olabildiğince uzağa.

Aynı anda saldırmaları mümkün değildi. Bana ilk ulaşanla ilgilenecek ve diğer ikisinin darbelerinden kaçınmak için elimden geleni yapacaktım.

Neredeyse gülmek istiyordum. Quynh ve benim Troas sokaklarında vurulmamız konusunda o kadar endişeliydim ki, gemi yolculuğunda hayatta kalamayabileceğimiz hiç aklıma gelmemişti.

"Teklifimizi kabul etmeliydin," dedi ilk adam silahını kaldırırken. Sonra bir kılıç göğsüne saplanırken gözleri büyüdü, ucu hızla geri çekilmeden önce meşale ışığında parlıyordu.

Adam yere yığıldığında arkasında Jason'gördüm.

Sonra Jason diğer iki adamı sanki papirüsten yapılmışlar gibi parçaladı. İki istilacının etrafında dans ederken kılıcı kavis çiziyor ve kesiyordu, daha önce bir adamın savaşta hareket ettiğini hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu.

İkinci adam daha kendini savunmak için silahını kaldıramadan Jason onu çoktan yere sermiş ve sonuncusuna doğru ilerlemişti. Üçüncü adamı o kadar çabuk indirdi ki, adam yere düşüp arkadaşlarına katılmadan önce Jason kılıcını kınına sokmuştu bile.

Bir çeşit savaş büyüsü gibi. Sanki tanrıça tarafından kutsanmış gibi.

Jason'ın beni silahsızlandırmaya çalışacağını düşünerek kılıcımı hâlâ havada tutuyordum.

"İyi misin?" diye sordu ve ben cevap veremedim.

Bir süre daha orada durdu, gözleri üzerimde gezindi ve sonra kavgaya yeniden katılmak için yukarı koştu.

Tehlike geçtikten sonra adrenalın sistemimi hızla terk etti ve havayı tekrar ciğerlerime çektim. Kılıcımı yere bıraktım ve Jason'ın az önce ne yaptığını düşünürken dizlerimin üzerine çöktüm.

Bizi kurtarmıştı ama tek düşünebildiğim, bir denizci böyle dövüşebiliyorsa, Quynh ve benim Troas'ın eğitimli vatandaşlarına karşı ne umudumuz olabilirdi ki?

Gemiden bir metre bile uzaklaşmadan ölebilirdik.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

O dehşet dalgası geçtikten sonra ayağa kalkıp hücre kapısını kapattım ve anahtarı saklayarak kilitledim. Savaş hâlâ devam ediyordu ve daha fazla istenmeyen ziyaretçi gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Kılıcımı sağ elime aldım ve beklemeye başladım.

"O adamlar bizi öldürecek." Quynh bu sözleri fısıldadı. Onu tüm bu olanlardan koruyabilmeyi her şeyden çok diledim.

"Evet. Korsan olmalılar." Yıllardır tüccarlar korsan saldırılarının ne kadar yaygınlaştığından şikâyet ederlerdi. Sık sık kardeşimin bu yüzden mi öldüğünü merak etmiştim.

Ama eğer bu adamlar sadece korsansa, Quynh ve benim Locrian olduğumuzu nereden biliyorlardı? Ve hangi gemide olduğumuzu? Sanki buraya özellikle bizi bulmak için gelmişler gibi davranmışlardı.

Bu saldırı rastgele değildi.

Birinin "Geri çekilin!" diye bağırdığını duydum ve daha fazla bağırış ve güvertede yarışan ayak sesleri duydum. Korsan gemisinin küreklerinin aşağıya inip suyu yararak gemilerini ileriye doğru itmesini izledim. *Nikos*'un mürettebatı zafer çığlıkları atıyor, birbirlerini kutluyor ve gemilerine zamanında ulaşamayan adamların işini bitiriyorlardı.

Quynh'un yanına oturdum ve kollarımı ona doladım. Titriyordu ve benim de titrediğimi anlamamasını umuyordum.

Bu karşılaşmadan önceki her sefer benim için alıştırmaydı. Rol yapıyordum. Polymedes'e ya da Telamon'a saldırdığımda asla temas kurmamıştım. Daha önce hiç kimseyi gerçekten bıçaklamamıştım. Hiç kimsenin ölümünü izlememiştim.

Düşündüğümünden daha tedirgin ediciydi.

Bir sıçrama oldu, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Okyanusa ölü bedenler attıklarını fark ettim. Her iki tarafın da kaç kayıp verdiğini merak ettim.

Merdivenlerde aşağıya doğru inen birden fazla ayak vardı. Jason diğer üç adamla birlikte odaya girdi. Tek kelime etmeden, üç adam da korsan cesetlerinden birer tane kaptı ve onları yukarı taşımaya başladı.

Diğer adamlar gittikten sonra Jason bana "Bu gece nöbette ben olacağım," dedi.

Ama ben soramadan merdivenlerden yukarı çıktı.

"Seninle konuşmak istiyor," diye teklif etti Quynh.

"Yalnız." "Bunu neden istesin ki?" diye sordum.

"Belki de gidip öğrenmelisin. Cevapları olabilir."

Bir şeyleri bilmemekten nefret ederdim. Küçük bir kızken bile, boşlukları doldurmaları için öğretmenlerimi ve ebeveynlerimi sürekli rahatsız etmiştim. Her şeyi bilmek, işlerin tam olarak nasıl ve neden yürüdüğünü anlamak istiyordum ve insanların bana bunu açıklayamamasından nefret ediyordum.

Kardeşimin ölümünün peşimi bırakmamasının nedenlerinden biri de buydu. Kimse bana parçaları tatmin olacak şekilde bir araya getirebilmem için herhangi bir ayrıntı veremedi.

Quynh haklı olabilirdi ve Jason'ın bu gece olanlarla ilgili cevapları olabilirdi. Onları elde etme fırsatını kaçıramazdım, özellikle de gemide bildiklerini benimle paylaşacak tek kişi muhtemelen o olduğu için.

"Eğer gidersem kapıyı kilitlerim ve iki bıçağımı da size bırakırım," dedim.

"Tek istediğim uyumak." Sesi endişeli ve stresli geliyordu ve ben yine bu yükü ondan alabilmeyi diledim. Şehirde tek başıma koşabilmeyi.

Bugün karşılaşacaklarımızın sadece küçük bir örneğiydi. En kötüsü daha gelmemiştir.

Su sıçraması durmuştu ve adamların üstümüzdeki güvertelerde hamaklarına yerleştiklerini duydum. Jason gün boyunca kürekçilerin vardiyalı olarak çalıştığını, böylece her adama toparlanma ve dinlenme şansı verildiğini söylemişti. Kürekçiler yabancı bir dilde aynı şarkıyı tekrar tekrar söylüyorlardı. Bütün gün bu şarkıyı dinlemek zorunda kaldığım için melodi beynime kazınmıştı. Sonunda, kelimelerin ne anlama geldiğini anlamasam da fonetik olarak eşlik edebildim.

Tüccarlarla olan etkileşimlerimden, nöbet tutan adamlar dışında gemideki neredeyse herkesin geceleri uyuduğunu biliyordum.

Ve bu gece Jason da o adamlardan biri olacaktı.

Birkaç dakika içinde Quynh hemen uyudu. Onu yere yatırdım ve bıçakları uyurken yanlışlıkla üzerlerine devrilmeyeceği ama yine de kolayca ulaşabileceği kadar uzağa koydum.

Ayağa kalktım ve kendimi hücreden dışarı attım, kilitlemeden önce kapının emin oldum. Xiphos'umu uyluk kılıfıma geri koymuştum ve

anahtarı elime aldım. Ben orada olmadan kimsenin hücreye girmesini istemiyordum.

En üst kata ulaşana kadar sessizce merdivenleri çıktım, yarı yarıya bir muhafızın dışarı fırlamasını ya da beni sorgulamasını bekliyordum.

Tahtalara ayak bastığımda, orada tanecikli bir his vardı. Sanki birisi güvertenin her tarafına kum serpmiş gibiydi. Çok tuhaftı.

Sağımda bir deniz feneri vardı. Daha önce hiç şahsen görmemiştim, sadece çizimlerini görmüştüm. Gündüzleri güneşi için aynalar kullandıklarını, geceleri ise ateşle aydınlattıklarını biliyordum. Kıyı şeridinden çok uzak olmayan bir yere demirlemişiz gibi görünüyordu.

"Bu tarafa."

Jason'ı göremiyordum ama sesini takip ettim. Teknenin arka tarafındaki iki dümen küreğinin arasında oturuyordu, gölgeler içinde gizlenmişti. Gözlerimi dört açarak ona dikkatlice yaklaştım. Başka kimseyi görmedim. Tam önünde durana kadar süründüm.

"Uyumaya çalışmalısın," dedi.

Aslında beni kendisine katılmaya davet ettiği düşünülürken, bunu söylemesi garipti. Tabii Quynh ve ben yanlış anlamadıysak. "Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım."

Başımı salladı. "Ben de öyle. Bu yüzden bu nöbeti almak için gönüllü oldum. Daha önce nöbette olsaydım, belki de tüm bunları önleyebilirdim. Herkesi güvende tutabilirdim."

Bir yanımda Jason'ın beni izlemesi, koruması fikrinden hoşlanıyordu. Ayrıca, eğer isteseydi o üç adamı çıplak elleriyle parçalara ayırabileceğini bilmek de beni heyecanlandırıyordu.

"Senin gibi hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim." Ben daha hatırlayamadan kelimeler ağızımdan çıkmıştı. Onunla ilgili bir şeye hayran olduğumu bilmesini istemiyordum.

"Beni daha önce de bu şekilde hareket ederken görmüştün. Seni kollarıma aldığımda."

İpeksi, baştan çıkarıcı sözleri ensemin karıncalanmasına ve saç çizgimin terlemesine neden oldu.

"Kavgada her zaman becerikliydin," diye ekledi, becerisini sanki hiçbir şey değilmiş gibi görmezden gelerek.

Demaratus dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ordusuyla eğitim görmüştü ama o bile Jason kadar hızlı ve ölümcül hareket edemiyordu.

Kendime sadece neler olduğunu öğrenmek için burada olduğumu söylesem de, gerçek şu ki ona doğru çekiliyordum. O benim düşmanımdı.

Quynh ve beni ölüme götürmüştü ama ben yine de onu istiyordum. Ondan daha önce gördüğüm katıksız ölümcüllük beni korkutmalıydı, ama bu sadece onu daha da çekici hale getirmeye yaramıştı.

Yüzünü incelerken kalbim hızlandı. Sertçe yutkundum ve tüm sorularım kafamdan uçup gitti. O kadar güzel, o kadar erkeksi ve güçlüydü ki, sanki sadece bu amaç için yaratılmış gibi öpüştüğünü biliyordum. Aramızdaki hava yoğunlaştı ve nefes almamı zorlaştırdı.

Dudaklarım beklentiyle karıncalanıyor, umutsuzca istediğim şeyi almam için beni teşvik ediyordu.

"Güvertenin üstüne ne için geldin?" diye sordu, sesi derindi, bir davet gibiydi. İçime bir şehvet duygusu saplandı, midem ihtiyaçla kasıldı ve kucağına tırmanıp ona karşı hissettiğim her şeyle onu öpmemek için tüm irademi kullandım.

"Buraya geldim. . ."

Ama sonra uzanıp elimi tuttuğunda konuşma yetimi kaybettim. Sıcaklığı ve gücüyle beni sardı. "Bir savaştan sonra, bir askerin hala hayatta olduğunu hatırlamak için karşısına çıkan ilk istekli kadının üzerine düşmesi alışılmadık bir şey değildir."

Bu benim ateşimi anında söndürdü. Elimi , tiksindim. Onun için bu muydu? Beni kullanılacak, ona yaşadığını hatırlatacak bir bedenden başka bir şey olarak mı görüyordu?

Yoksa bunun benim motivasyonum olduğunu mu ima ediyordu? Buraya sadece bu nedenle geldiğimi mi?

İkisi de berbattı.

Eğilimim ayrılmak ve kendimi hücreme geri kilitlemekti. Ama daha önce olanlarla ilgili cevaplarımı hâlâ almamıştım ve onurumu koruyarak çıkmama izin vermiyordu. "Buraya sana ne olduğunu sormaya geldim."

Sırıttı. "Şey, bir erkek ve bir kadın birbirlerini arzuladıklarında, genellikle öpüşerek başlarlar ve sonra-"

Sözlerinin içimi ısıtmasına aldırmadan hemen sözünü kestim. "Ben ..."

Kendimi onu arzulamadığımı söylemekten aciz buldum. Arzuluyordum.

Bu arada tanıştığı her kadını arzuluyordu.

Boğazımı temizleyerek, "Saldırıyla ilgili olanları kastetmiştim" dedim.

Sanki savaş sıradan bir şeymiş gibi tek omzunu silkti. "Korsanlar.

Oldukça yaygındırlar. Bu yüzden gündüzleri yelken açıyoruz ve

Geceleri kıyıya. Korsanların kıyıya bu kadar yaklaşması genellikle risk almaya değmez. Çalınmaya değer bir yük taşımadığımızdan bahsetmiyorum bile. Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum."

Ben. Ve Quynh. Bizi çalmaya çalışıyorlardı, ipekleri, baharatları ya da tuzu değil. Gerçi bunu ona söylemedim.

Ona güvenmeme izin veremezdim. Onu dışarıda tutmak için diktiğim başka bir bariyeri yıkmak için.

Biri yaklaştı ve ay ışığında kaptan olduğunu gördüm. Parmaklarım kıpırdadı, silahıma davranmaya hazırdım.

"Jason." İkinci kaptanına başıyla selam verdi. "Kaptan."

"Mahkûmları neden serbest bıraktınız?" Jason'a bana hücreme kadar eşlik etmesini mi emredecekti?

Jason, "Eğer kaçacak olsalardı, bunu fırsat bulduklarında yaparlardı," dedi.

Nereus bu bilgiyi alarak başını salladı. "Vardiyanız bittiğinde sıradaki adamı uyandırdığınızdan emin olun."

"Yapacağım."

Trierarch sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi bir an oyalandı ama onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve güvertenin altına yöneldi. Acaba diğer adamlarla birlikte bir hamakta mı yatıyordu yoksa kendine ait özel bir odası mı vardı?

Sonra Jason'ın hücrenin yakınındaki kavga sırasında gördüğü ve yaptığı her şeyi neden paylaşmadığını merak ettim. Anahtarın Quynh ve bende kalmasına tek taraflı olarak karar verdiğini yüzbaşıya bildirmemişti. Başka ne saklıyordu?

"Ona silahlı olduğumu söyleyecek misin?" diye sordum. "Hayır." Jason'ın cevabı hızlıydı, hiç tereddüt etmedi.

"Neden silahımı benden almaya çalışmadın?" O korsanları yok ettikten sonra ayrıldığından beri bunu merak ediyordum. Ne kadar hızlı ve güçlü olduğu göz önüne alındığında, bunu yapması kolay olurdu.

"Bir Daemonian xiphos'u gördüğümde tanırım. Bu da ya bir Daemonian öldürüp ondan aldın ya da sana bir Daemonian tarafından hediye olarak verildi demektir ve her iki durumda da sen hafife alınacak biri değilsin demektir."

Bu beni memnun etti, oysa . "Troas'taki erkekleri kıskanmıyorum," diye ekledi.

Konuşma tarzından, katılmayı planlamadığı anlaşılıyordu. "Beni avlamayacak mısın?"

Kıpırdamadan durdu, yoğun bakışları benimkileri delip geçti. "Seni asla incitmem."

Ve yine ona inandım. Gerçi yüklü kumar borçları yüzünden bir yerde uzun süre kalamayan çapkın bir adamın sözüne neden inandım ve kendimi neden güvende hissettim, emin değildim.

Başını sola, deniz fenerine doğru çevirirken, "En azından bir ya da iki gün dinlenebileceksin," dedi. "Korsanlar teknenin gövdesinde yelken açmadan önce onarılması gereken pek çok delik bırakmışlar."

"Bir bakıma, bu neredeyse daha kötü. Kaçınılmaz olanı ertelemekten hoşlanmıyorum." "Ben de öyle." Ve o ballı ses tonu geri geldi. Eğer kabul edersem, her türlü zevk ve haz.

Rüyamı hatırladım, beni öptüğünü, üzerime uzandığını ve teslim olmam için yalvardığını.

"Burada bizden başka kimse yok," diye ekledi. "Benim diğer özel yeteneklerimle yeniden tanışmak isteyip istemediğinizi soracak kimse yok."

İçime bir arzu saplandı ve bacaklarımı güçsüz hissettirdi. Belki de, her ne kadar itici bulsam da, bir savaştan sağ çıkanların yaşadıklarını kendilerine hatırlatmak için başkalarını aradıklarına dair önerisi biraz dikkate alınmayı hak ediyordu.

Çünkü kendimi hiç beni öptüğü zamanki kadar canlı hissetmemiştim.

Kabul etmek çok kolay olurdu. Gölgelede onu tekrar öpmek, dokunuşunda kendimi kaybetmek, bana gelecek olan her şeyi unutturmasına izin vermek.

Ilion'a indiğimizde yanımda taşıyabileceğim güzel bir anı.

Tıpkı rüyamda olduğu gibi, hayır demek istemedim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ama onu reddetmek istemesem de, bunu yapmak zorundaydım. Kendimi ve duygularımı kontrol altında tutmalıydım.

Bu ne kadar zor olsun.

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla geminin kıyıya bakan tarafındaki küpeşteye doğru yürüdüm. Beni takip edeceğini biliyordum ve etti de.

Belki o da benim kadar güçlü bir çekim hissetmiştir.

Sudan gelen garip bir ışık vardı. Açık mavi ve beyazın canlı bir tonunda parılıyordu, sanki canlıymış gibi, kıyıya doğru ilerleyen dalgalarla birlikte titreşiyor ve hareket ediyordu.

"Bu da ne?" Hayranlıkla sordum.

Jason sol omzumun yanında durmuş bana bakıyordu. Yakınlığından, yaydığı sıcaklıktan nefesim kesildi, sanki o bir güneşti ve ben onun ışınlarının tadını çıkarmak istiyordum. "Kimse emin değil. Büyü mü? Ruhlar mı? Tanrılar mı?"

"Tanrılar mı?" Bakışlarımı ona çevirerek tekrarladım. "Yani, birden fazla mı?"

"Pek çok farklı tanrı ve tanrıçaya tapan pek çok insan var."

"Fark etmemiştim." Dünya görüşüm çok sınırlıydı. Büyükannemin bana verdiği kitapta sadece tanrıçayla ilgili hikâyeler vardı. Onun dışında bir tanrı ya da tanrıça olabileceğini hayal bile etmemiştim.

"Ölmekten korkuyor musun?" diye sordu ve ben bu soru karşısında şaşırdım. Muhtemel ölümümü kaç kez onun yüzüne vurduğumu düşünürsek, muhtemelen şaşırmamalıydım.

"Korkmuyorum. Ölmek istemiyorum. Başarmak istiyorum." Ama Quynh'u kurtarmak hayatıma mal olacaksa, bu bedeli seve seve öderim.

"Peki ya ailen?"

Elimde olmadan kısa ve acı bir kahkaha attım. Ailem tamamen darmadağın olmuştu. Quynh ve ben geri dönmedikçe annemin bir daha bütün olup olamayacağını bilmiyordum. "Ağabeyim birkaç yıl önce öldü. Bunu atlattılar; bizim ölümümüzü de atlatacaklar."

"Bizim' mi?"

"Quynh benim kız kardeşim. Evlat edinilmiş olsa da bu benim için bir fark yaratmıyor. Onu da diğer kardeşlerimi sevdiğim gibi seviyorum." Sanki annem yanımdaymış gibi

Dirsek, bana başkalarına nezaket ve saygıyla davranmam gerektiğini hatırlatarak, "Kardeşin var mı?" diye sormak zorunda hissettim.

"Bir kız kardeş ve üç erkek kardeş," dedi ama yüzünde, ailesi hakkında daha fazla soru sormamam gerektiğini düşündüren bir gerginlik vardı. Onlara yakın değil miydi? Yaşamını bu şekilde sürdürme kararını onaylamıyorlar mıydı? Başlarına bir şey mi gelmişti?

Merakım bir gün beni öldürecekti. Tabii önce bir kılıç beni öldürmezse.

Jason'ı düşünmeyi tamamen bırakmalıydım. Neden burada olduğumu ve Quynh'un ölümünü nasıl engelleyebileceğimi hatırlamam gerekiyordu.

"Gemide rüşvet verilebilecek kimse var mı?" Ben sordum.

Parmaklıklara yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Alayımın üyelerini tuniklerinin üst kısmı olmadan pek çok kez görmüştüm ama Jason'ın kıyafetlerinin altında nasıl görüldüğünü görme arzusuyla dolup taşıyordum.

Parmaklarımı, beni yakın tuttuğunda göğsümde hissettiğim çıkıntılar ve düzlemler üzerinde gezdirmek için.

Hafif alaycı cevabı beni hayallerimden kopardı. "Mürettebatımın parayı onurdan üstün tutup tutmadığını test edecek bir fırsatım olmadı."

"Peki ya kaptan?"

"Tüm trierarchlar gibi o da yemin etti. Kime rüşvet vermeyi planlıyorsun?"

"Quynh'u alıp bir yere bırakacak herhangi biri. Nereye gideceği benim için önemli değil, Troas dışında bir yer olsun yeter. Ilion'a vardığımızda, yetkili her kimse ona yolculuk sırasında öldüğünü söyleyebiliriz. Belki de gemimiz korsanlar tarafından saldırıya uğradığında." Bu harikaydı -neden bunu daha önce düşünmemiştim ki? Zaten karaya çok yaklaştığımız. Kayığı şimdi gönderebilir ve kimse bizi fark etmeden geri dönebilirdik.

Jason cevap vermeden önce isteğimi ciddiyetle değerlendiriyor gibiydi. "Üzgünüm ama bu tartışmayı zaten yaptık. Elimiz kolumuz bağlı. Tanrıça rahibesinin değiştirilmesini istiyor."

"Bakirelerin yaşamasına izin verseydi bunu iki bin kat daha fazla elde edebilirdi."

"Onun isteğini yerine getiriyoruz."

"Vasiyeti korkunç olsa bile mi?" Karşı çıktım.

"O zaman bile, ne yazık ki."

Harala ilgili olarak olaya şahit olmuş olabilecek hiç kimseye bir şey soramamıştım. "Ya Quynh gemide kalırsa? İnmeyi ya da katılmayı reddederse?"

"Sonra biri gelip onu sűrűkleyerek çıkaracak ve rıhtımda ldűrecekler. İkinizin de kaçmaktan bařka çaresi kalmayacak."

şimdiye kadar yaptığım tűm planları yerle bir ediyordu ve ben de kızgınlığımın ve öfkemin arttığını hissediyordum. Kaçırdığım bir řey, hesaba katmadığım bir aı olmalıydı.

"Sandığınızdan daha fazla şansınız olabilir," dedi. "İlion'da haraca katılmayan pek çok kiři var. Rıhtımları geçtikten hemen sonra ve şehrin surlarına girmeden önce, Sithon Tarlaları denilen açık bir alan var. Ava katılacak adamlar orada sıraya girecek. Katılmak istemeyenler evlerinde kalacak ve hayatlarını her zamanki gibi yaşayacaklar. Birçok kiři haracın tamamen kaldırılması gerektiğini söyledi. Ancak bu tűr şeylerin değişmesi zaman alır."

"Zamanım kalmadı," dedim ona. "Ve Quynh'un yarıştan sağ ıkamayacağından korkuyorum!" Hayal kırıklığıyla yumruklarımı korkuluklara vurdum.

"O senin için bu kadar önemli mi?"

Az önce ona kız kardeřim olduęunu söylememiř miydim? "O benim için dűnyadaki herkesten daha önemli. Onun ldűęűnű görmeyeceğim. Lűtfen onu gűvende tutmanın bir yolunu bulmama yardım et."

Uzun bir sűre sessiz kaldı. "Keřke yapabilseydim. Ama ben sadece bir kiřiyim."

"Dűnyayı değiştirmek için sadece bir kiři gerekir, bir hayat kurtarmak için bir kiři," diye karşılık verdim. Ona ve kendime fkeliydim. Ondan yardım istememem gerektiğini bilmeliydim. Bana sadece kendini ve arzularını önemseyen bir adam olduğunu göstermişti.

Dndűm ve ondan uzaklařtım. Adımı seslendi ama arkama bakmadım. Artık gece yarısı gűvertede gizli toplantılar olmayacaktı.

Dikkatimi daha fazla dağıtmasına izin veremezdim.

Ertesi sabah, műrettebattan iki kiři alt gűvertenin tahtalarını çoktan kirletmiř olan kanı için geldi.

Ayrıca hücremde bulduğum kırmızı toprağı da temizliyorlardı. Bir avuç dolusu topladım ve inceledim. İlk korsanın kesesinden çıkarıp yere attığı şey buydu. Dün gece üst güverteye çıktığımda ayaklarımın altında hissettiğim şey de bu olmalıydı.

Neden biri dövüşe başlamadan önce yere toprak atar ki? Dünya hakkında o kadar az şey biliyordum ki, bu benim farkında olmadığım bir savaş ritüeli olabilirdi. Demaratus'un bundan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum.

Gerçi eski Sasanilerin toprak ve sudan oluşan bir haraç talep ettiklerine dair bir şeyler söylemişti.

Bu onunla bağlantılı mıydı? Ama nasıl? Eğer bir şey varsa, korsan bana haraç vermişti. Karşılığında bir şey talep etmemişti.

Mantıklı gelmiyordu ve anlamadığım ve kimseye sormadığım için sinirleniyordum.

Jason istediğim cevaplara sahip olabilirdi ama kendime onunla hiçbir şekilde iletişim kurmayacağıma dair söz vermiştim.

Sonraki birkaç gün boyunca sözümü tuttum. Jason ve Acmon sırayla bize yiyecek ve taze su getirdiler ve Jason ne zaman gelse onu görmezden geldim. Quynh onunla sohbet ediyordu ve hücreye her yaklaştığında bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ben ona sadece sırtımı gösteriyordum.

O günleri Quynh ile elimden geldiğince çok bilgi paylaşarak geçirdim, Demaratus'un kafama defalarca kazıdığı şeyleri. Ulaşılamayacak bir yerde durmak, bir saldırganın beni ele geçirmesine asla izin vermemek, kendimi küçültmek. Hareket eden bir hedefi vurmanın neredeyse imkânsız olduğunu.

Ne kadar yorulursa yorulsun koşmaya devam etmesi gerektiğini.

Ayrıca, bana bir şey olursa devam etmesi gerektiğini de unutmamasını istedim. "Eğer sen tapınağı ulaşırsan ve ben ulaşamazsam, gözü alıp Locris'e geri dönmek zorundasın. Sana yardım etmesi için bir yaşam büyücüsünü kaçır ya da rüşvet ver." Ona planı anlatmama gerek yoktu, zaten biliyordu. Bunu ona defalarca anlatmıştım.

"Bilekliğimi almalısın. Ne olur ne olmaz." Çözmeye başladı ama ben elimi onunkinin üzerine koydum.

"Hayır. Tapınağın kapısından içeri girerken bunu takıyor olacaksın."

Gözlerindeki hüznü, tahminime katılmadığını gösteriyordu. "Lia-"

"Yapma." Ses tonundan tam olarak ne söylemek üzere olduğunu anladım. "Benden bunu isteme. Bunu yapamazsın. Ne olursa olsun seni bırakmayacağım. Söz veriyorum."

"Bana vazgeçmeyeceğini, benimle kalacağını söyle."

Ağzının kenarları aşağı doğru döndü ve birkaç uzun kalp atışından sonra nihayet, "Söz veriyorum," dedi.

Yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Onu geride bırakmam konusunu o kadar çok açmıştı ki, beni zorlayacak bir yol bulacağından korkuyordum. Ama Quynh asla sözünden dönmezdi.

"Güzel."

Üstümüzdeki güvertede kürek çekenler o iğrenç şarkılarını söylemeye başladılar ve ben de bir daha duymamak için bayılana kadar kafamı duvara vurmak istedim.

Quynh hayal kırıklığını paylaşıyor gibiydi ve dikkatimi dağıtacak bir şey istedi. "Bana Daemonian şarkılarından birini söyleyebilir misin?"

Demaratus bana Daemonianların savaştan önce kendilerini yatıştırmak için şarkılar söylediklerini söylemişti ama ondan bildiğim tek şey içki şarkılarıydı. Endişelerimi hafifletmek için çok az şey yapsalar da, onu güldürdüler.

Tüm dünya karardığında ilk nakarata ulaşmıştım. Biri çığlık attı ve mürettebat birbirine seslenirken, kürekler düşerken, bir bank devrilirken bir karışıklık sesi .

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Gidip öğrenelim," dedim. Hücremizi açtım ve onu elinden tutarak merdivenlerden üst kata çıktım.

Gözlerimi gölgeledim ve yukarı baktım. Bu bir tutulmaydı.

Acmon geminin arka tarafındaydı, bir topun içine kıvrılmış, çığlık atıyordu.

"Onu denize atmalıyız," dediğini duydum bir adamın. "Üzerimize bir haberci getirecek."

Jason birdenbire ortaya çıkmış gibiydi, o kadar hızlıydı ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Denizcilerin batıl inançları vardır," dedi ve sözlerinin benim için mi yoksa kendisi için mi olduğunu bilemedim. "Gemide kadın olmasından zaten hoşlanmıyorlar ve Acmon'un bu şekilde davranması, sanki aklını kaçırmış gibi ... buna müsamaha göstermezler. Bir hastalık gibi yayılacaktır."

Acmon'un yanına gitti. Ne yapacaktı ki?

Arkamdaki başka bir adam Acmon'un histerileriyle gemiye küfrettiğinden bahsetti ve iç çekerek Acmon'a bir şey olmasına izin veremeyeceğimi anladım. Gemiye geldiğimizden beri hem Quynh'a hem de bana karşı çok nazik davranmıştı. Vicdanım bir kenara çekilmeme izin vermiyordu.

Jason onunla konuşuyordu ama Acmon yüksek sesle çığlık atmaya devam ediyordu ve sözlerini anlamak zordu. "Güneş", "lekelenmek", "ölüm", "alamet", "herkes ölsün" gibi şeyler duydum. Bunu halletmenin kolay bir yolu vardı.

Yakındaki denizcilerden birinden bir pelerin kaptım ve omuzlarından yırttım. İtiraz etti ama pelerin kolayca ellerime düştü.

Ben çok küçükken atlarımız vardı. Hepimizin göremediği bir şeyden ürkmüş iri kestane rengi bir aygırı hatırlıyorum. Binicisinden kurtulmuş, vücudunu ağılın etrafına fırlatmış, çitlere çarpmış ve sürekli anırmıştı.

Eğitmen aygırın gözlerine bir battaniye örttü ve aygır hemen sakinleşti.

Ben de aynısını yaptım. Pelerini Acmon'un başının üzerine attım ve tıpkı aygır gibi o da sustu.

"Derin nefes al," dedim ona. "Al ve ver."

Onu izleyen kalabalık dağıldı. Neyse ki artık Acmon sakinleştiğine göre, onu okyanusa atmaktan söz eden yoktu.

Pelerinin altından inledi, "Güneş dünyayı terk etti. Tanrıçayı gücendirdik. Korkunç bir şey olmak üzere."

Pelerini ondan aldım ve havada tuttum. Gözleri ışığa alışırken bana birkaç kez göz kırptı.

"Bunu görüyor musun?" Pelerini sallayarak sordum. "Tutulma, güneşin üzerine büyük bir atılması gibidir, sadece daha büyük ve daha uzak. Başka bir şey değil. Bu kötü bir alamet değil."

"Aristarchus ve onun güneş merkezli evren modeli üzerine çalıştın mı?" Jason sordu. Doğrusu onun orada olduğunu unutmuştum.

Sesindeki şoku duydum ve bu anlaşılabilir bir şeydi. Locrialı kadınlar okuyabilse de, çoğunun öğretmeni yoktu ya da özel okullara gitmiyorlardı. Ve saraydaki etkileşimimizden benim bir hizmetçi olduğumu düşünmüştü. Quynh dirseğiyle beni dürttü; o da aynı sonuca varmıştı. Burada dikkatli davranmalıyım.

"Babam astronomiyle ilgileniyor," dedim. Bu kesinlikle doğrudu ve onu daha fazla araştırmaktan caydırmak için yeterli bir açıklama olduğunu umuyordum. "Bu elimde. Gidebilirsin."

Hareket etmedi ve onu itme dürtüsüne direndim, bunun taş bir duvarı itmek gibi olacağını biliyordum, boşuna bir egzersiz ve

Hayal kırıklığı.

Dikkatimi tekrar Acmon'a çevirdim. "Şimdi iyi olacak mısın?"

Başını salladı ama benim şüphelerim vardı. Tutulma sona erene kadar güvertenin üstünde kalmam gerektiğini hissettim. Jason ve Acmon'u arkamda bırakarak uzaklaştım.

"Çok yakındı," dedi Quynh endişeyle ve ben de başımı salladım. İhtiyacım olan son şey bu geminin mürettebatının gerçek kimliğini öğrenmesiydi.

Yine de Jason'dan ve sorularından kurtulmayı başaramamıştım. "Acmon'a neden yardım ettin?" diye sordu.

Nedenini anlamasam da ses tonundan bu sorunun onun için ne kadar önemli olduğunu duyabiliyordum. Dürüstçe cevap verdim. "Çünkü buna ihtiyacı vardı ve bana karşı nazikti."

Gözlerindeki ifade bana, kendisinin de bana karşı nazik davrandığını, hatta hayatımı kurtardığını söylemek istediğini düşündürdü ama bunu . "Bana sürekli hatırlatmaktan hoşlandığın gibi, o seni ve kız kardeşini Ilion'a götürecek adamlardan biri."

Belki de Quynh ve Jason haklıydı ve *Nikos*'taki adamların hiçbirini suçlamamalıydım. Bu sistemden şahsen sorumlu değillerdi. Tıpkı benim bin yıl önce bir adamın yaptıklarından sorumlu olmadığım gibi. Ama işte buradaydım, hâlâ o bedeli ödüyordum.

"Saçma sapan batıl inançlara teslim olmak için hiçbir neden yok," dedim. "Bu tutulma fiziksel bir olguya dayanıyor. İşin içinde büyü olduğu ya da başımıza korkunç bir şey geleceği anlamına gelmiyor."

Altımızdaki derinliklerden yüksek, sulu bir kükreme yayıldı ve tüm gemiyi titreştirip zıplattı.

"O da neydi?" Quynh en az benim kadar görünerek sordu. Jason kılıcını çekerken "Bir ejderha," diye cevap verdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kitabı birlikte incelerken büyükannem "Kaç tane element var?" diye sormuştu.

"Beş. Toprak, hava, su, ateş ve aether."

"Doğru. Peki bu elementleri hangi yaratık temsil ediyor?"

"Ejderhalar." Düzinelerce çizim vardı - pulları kayaları andıran toprak ejderhaları, uçmalarını sağlayan devasa kanatlarıyla mavi-yeşil hava ejderhaları, tek bir nefesle bütün bir ormanı yakabilen kırmızı pullu ateş ejderhaları. Aether ejderhalarının hiç çizimi yoktu. Hiç kimse onlardan birini görmemişti, varlıkları bile sorgulanıyordu.

Ama beni en çok korkutan su ejderhası olmuştu. Bir ejderhadan çok bir yılana benziyordu, pulları yanardöner maviler içinde parılıyordu, avını avlarken gözleri suyun hemen üzerindeydi. Okyanusun derinliklerinde yaşarlardı ve bütün gemi filolarını yok etmişlerdi. Devasa balinaları bütün olarak yutabiliyorlardı.

Tahmin edilemez, ölümcül, yıkıcı.

"Bu kadar kuzeye hiç gelmezler!" diye bağırdı biri ve tüm mürettebat arasında tam bir kargaşa olduğunu fark ettim. Kendimi hafızama kaptırmış ve diğer her şeyi dışarıda bırakmışım.

Bir ejderha.

Altımızda bir su ejderhası vardı.

Kalbim göğsüme çarptı ve kulaklarımda tiz bir çınlama oldu. Başımı salladım. Neler olup bittiğine dikkat etmem gerekiyordu.

"Keçiler! Keçileri getirin!" diye bağırdı kaptan.

"O cesetleri okyanusa atmamasını söylemişim," diye homurdandı Jason. "Suya yem attık. Gelip bizi bulması için yalvarıyorduk."

Quynh'un eli benimkinin etrafında sıkılaştı, güvence arıyordu, ama sunacak hiçbir şeyim yoktu. Boğazım sanki kendi üzerine kapanacakmış gibi hissediyordum. Su ejderhasından kaçmanın bir yolu yoktu; okyanusa atlarsak bizi yerdı. Ve gemide saklanacak bir yer yoktu. Eğer isterse, ejderha bizi teker teker avlamak için geminin gövdesini ikiye ayırabilirdi.

Belki de triremenin merkezine yaklaşmalıydık ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Neler olduğunu, ejderhanın bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmeliydim.

Üç mürettebat üyesi, her biri kucağında büyük bir keçi taşıyarak güverteye koştu.

"Ne yapıyorlar-" Quynh sormaya başladı ama sonra adamlar üç keçiye de denize attılar.

"Hayır!" diye bağırdı ve korkuluklara doğru koştu.

Onu kenardan geri çektim. "Sakın bakma."

Yüzünü omzuma gömdü ama ben kendi tavsiyemi dinleyemedim. Denizden devasa mavi bir sürüngen burnunun çıkışını izledim, güneş ışığı ve su pullarından parlıyordu. Çenesini sonuna kadar açtı, bu da suyun dişlerinden burnuna doğru akmasına neden oldu.

Ejderha üç keçiye de o kadar hızlı yuttu ki şok oldular.

Bu kadar yemek yeterli olur muydu? Yoksa hala aç mıydı?

Tekrar aşağı dalabileceğini düşündüm. Bu en akıllıca manevra olurdu.

-Okyanusun örtüsü altında hareketlerini gizleyebilirdi ve bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edemezdik.

Ama ejderha bunu yapmadı. Bunun yerine kendini yavaşça denizin dışına doğru yükseltmeye başladı. Güverteye sessizlik çöktü, tüm denizciler hareketsizdi. Boyu gittikçe uzayan ejderhanın sırtık gibi yanlarından su nehirleri akıyordu. Uzun, kıvrımlı vücudu hafifçe ileri geri sallanıyor gibiydi. Devasa pençeleri kılıç gibi parlıyor ve keskin görünüyordu. Sergilediği güç ve potansiyel yıkım şaşırtıcı ve ürkütücüydü.

Korkunç altın rengi gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. Başka tarafa mı bakmam gerekiyordu? Ona bakmak bir meydan okuma olarak mı görülecekti? Elimde olmadan bakmaya devam ettim - bakışlarında doğüstü, güçlü bir şey vardı ve hipnotize olmuş gibi hissettim.

Alçak bir uğultu içimde yankılanıyor gibiydi. Sanki bana şarkı söylüyordu. Sesleniyordu.

Hayır, o değil. Kadın. Beni çağırıyordu.

Kollarım Quynh'dan ayrıldı ve bir adım öne çıktım. Ejderha, keçileri suda yakaladığı gibi beni de gemiden yakalamak niyetinde miydi? Beni hızla yutacak mıydı?

Korkmalıydım ama korkmadım.

"Lia." Jason'ın sesi puslu havayı delip geçti. Elini bileğime dolayıp beni yavaşça korkuluklardan aşağı çekerken sesi aldatici bir şekilde sakindi.

Tırmadığımı hatırlıyorum.

Bir koluyla beni göğsüne doğru çekti; diğer koluyla da kılıcını tutuyordu. Büyük ihtimalle ejderhanın onu bir tehdit olarak görmemesi için kılıcını yanında tutuyordu.

"Yenmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu sessizce, sözleri kulağıma karşı sıcak ve öfkeliydi.

"Haraçtan kaçınmanın bir yolu da bu olurdu," dedim küçük bir kahkaha atarak, hâlâ bu muhteşem yaratıkla açıklayamadığım bir tür bağlantıya kapılmışım.

Eğlencemi paylaşıyor gibi görünmüyordu.

Ejderha birkaç dakika daha bizi izledi ve sonra kendini o kadar dikkatli ve sessizce suya bıraktı ki sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Jason'ın hâlâ omuzlarıma kenetlenmiş, sırtımı önüne doğru iten güçlü ön koluna baktım.

Neden bu kadar tehlikeli ve ölümcül şeylere çekildim?

İçimi baş döndürücü bir heyecan kapladı ve arkamı dönüp kendimi ona doğru bastırırsam, yumuşaklığım onun gücüne karşı koyarsa ne yapacağını merak ettim. Onu öpersem tepkisi ne olurdu? Burada, herkesin önünde?

Parmak uçlarımı ön kolunda gezdirdim, teni güneşten ısınmıştı. Elleri boyunca damarların dış hatlarını izledim. Hiç düşünmeden başımı hafifçe eğdim ve dudaklarımı bileğinin üst kısmına hafifçe bastırdım. Usulca küfrederken kolu bana doğru gerildi.

"Az önce ne oldu?" diye sordu ve bir an için neyi kastettiğinden emin olamadım. Ona dokunmamdan mı? Kazara öpüşmemiz mi? Yoksa ejderhadan mı?

"Ejderhalarla konuşuyor musun?" diye sorarak kafa karışıklığımı çabucak giderdi.

Ejderhalarla konuşabilen insanlar var mıydı? Yaşam büyücüleri bunu yapabilir miydi? Ne kadar muhteşem bir güç . Başımı salladım. Ne olduğunu bilmiyordum. Ben konuşmamıştım, o da konuşmamıştı. Ama ona katılma dürtüsü hep oradaydı. Tıpkı Jason'ı öpmek istememe neden olan bu artık, sevinçli duygu gibi.

"İyi misin?" Quynh sordu ve Jason ancak o zaman beni serbest bıraktı. Ondandır birkaç adım uzaklaştım ve her birinden pişmanlık duydum. Onu öpmek ve ona yakın kalmak için garip bir arzu duyuyordum.

Sorusu neredeyse aptalca görünüyordu. Kendimi coşkulu hissediyordum, sanki dünyayı fethedebilmişim gibi. Zarar görmemiştim. Aksine, yeniden enerji kazanmışım.

"Ben iyiyim."

"Kimse ejderhalar hakkında bir şey söylemedi," dedi Quynh suçlayıcı bir tavırla Jason'a. Sanki bu olaydan onu şahsen sorumlu tutuyormuş gibi.

"Genelde onları görmeyiz," dedi kılıcını kınına sokarken. "Ya bize saldırmaya çalışsaydı?" diye sordu.

"Dişi," diye düzelttim. "Ejderha dişiydi."

Jason konuşmadan önce ikisi de uzun bir süre bana baktı. "Ejderhalar tanrıça için kutsaldır. Bize onlara saygı duymamız öğretili ve onları rahat bırakmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Bu, insanların zaman zaman bir tanesini öldürmediği anlamına gelmiyor, ama genellikle onları beslediğiniz sürece iyi olurlar. Bu yüzden her yolculuğa keçi getiriyoruz. Her ihtimale karşı." Sonra hararetli bakışları bana döndü. "Ve genel bir kural olarak, kendinizi öğlen atıştırması olarak bir tanesine sunmamalısınız."

"Tanrıçanın arabasını hava ejderhaları çeker," diye özellikle kimseye söylemedim ve bu söz hem Quynh'un hem de Jason'ın bana delirmişim gibi bakmasına neden oldu.

Zihnimin kopuk bir kısmı bunu yapıp yapmadığımı merak etti.

"Geminize bu yüzden göz boyamıyor musunuz?" Quynh sordu. "Canavarları korkutmak için mi?"

"Eğer öyleyse, işe yaradığını sanmıyorum," diye ekledim.

Neredeyse neşeli görünen bir ses tonuyla, "Öyle değil," diye onayladı. Kürekçiler yerlerine dönmüştü ve gemici bizi olabildiğince uzağa götürmek için hızlı bir melodi çalıyordu.

Ama süzülürken, ejderhayı bulmak için kendimi denize atmak istediğimi fark ettim. Şimdi bana açıkça görünüyordu ki, ona katılmamı istemişti. Yenmek için değil, başka bir amaç için.

Beni yerimde sabit tutan tek şey Quynh'un elimi tutuşuydu.

Sonraki iki gün çok hızlı geçti. Quynh'a temel dövüş tekniklerini, bir saldırıyı nasıl engelleyeceğini, bir açıklığı nasıl arayacağını gösterdim ve sürekli olarak aklını başında tutması ve hissettiği korkuyla savaşması gerektiğini hatırlaması için cesaretlendirdim.

Jason ve Acmon yemeklerimizi ve suyumuzu getirmeye devam ettiler. Jason'ı görmezden gelmesem de artık onunla konuşmuyordum. Ejderha ortaya çıktığında aramızda olanlardan dolayı utanmıştım. Hiçbir şey bilmiyordum.

Davranışına bir açıklama getiremiyordu ve beni her gördüğünde yüzünde beliren o bilmiş sırıtış hiç yardımcı olmuyordu.

Son hızla yaklaşıyordu ve şu anda umursayabileceğim tek kişi Quynh'du.

Limana varmadan bir gece önce Acmon bize büyük bir ziyafet çekti. Yemeklerin sayısı ve çeşitliliği beni şaşırtmıştı. Bizi önemli biri olarak işaretlediklerini, onurlandırdıklarını fark ettim. Bize kraliyet ailesi gibi davranıyorlardı. İki prensesin seçildiğinden haberleri yoktu ve rol yapmalarına gerek yoktu.

Yemeği geri çevirecek biri değildim. Midem rahatsızdı ama kendimi yemeye zorladım. Sağlayacağı güce ihtiyacım vardı. Ayrıca bize saf, tatlı, filtelenmemiş şarap verdiler ve kendime sadece küçük bir yudum izin verdim. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Quynh şaşırtıcı derecede sakindi ve bu benim sinirlerimi yatıştırmama yardımcı oldu.

Ziyafet bittikten sonra Jason elinde kumaş demetleriyle aşağı indi. Onları kafesin parmaklıkları arasından geçirdi. "Bunu giymeni istiyorlar."

Pırıl pırıl parlayan beyaz tuniklerdi.

"Evet," dedim benimkini havada tutarken. "Yerimizi tespit etmenin daha kolay olması için göze çarpmamızı sağlamak istiyoruz. Aralarına karışmak istemeyiz. Ve muhtemelen daha da önemlisi, hayatlarımızı talep eden adam için kanımızın açıkça görülebildiğinden emin olmak istiyoruz."

Jason utanmış görünüyordu, sanki sözlerim ona acı vermiş gibiydi ve ben buna sevindim. Kendini kötü hissetmeliydi.

Ama o gittikten sonra kendini kötü hisseden ben oldum. Quynh'un önünde ölümlerimiz hakkında konuşmamak için çok uğraşmışım.

"Örgülerinizi yapayım," dedi. Bunun nedeni sadece saçlarımızın çok kirlenmiş olması değildi, aynı zamanda güvenlik önlemi olarak saçlarımızı toplamayı planlamıştık.

O çantasını karıştırırken ben de onun önünde yere oturdum. Ben silah, rüşvet ve yiyecek getirdiğime emin olurken, Quynh bir tarak ve saç tokası getirmişti.

Şimdi buna sevinliyordum - uzun saçlarımız koşarken bizi dezavantajlı duruma sokacaktı. Tutup çekmek çok kolay olacaktı. Dün kafa derilerimize tutturacağımız örgüler yapmaya karar vermiştik, böylece kimsenin tutunabileceği bir halka oluşturmayacaktık.

"Gölgelerde kalacağız," dedim ona. "Eğer birkaç pelerin çalma ya da kıyafetimizi değiştirme şansımız olursa, bunu yapacağız."

Bizi daha kolay hedef haline getirecek bir şey giymek zorunda kalacağımı hesaba katmamıştım.

Ama Quynh kabul etmek ya da cevap olarak bir şey söylemek yerine yıllardır duymadığım bir melodiye mırıldanmaya başladı. Küçükken annemin bize söylediği, karanlıktan korkmamız için bir neden olmadığını, güvende , annemin bizi izleyeceğini anlatan bir şarkıydı.

Artık güvende değildik.

Annem bize göz kulak olmak için burada değildi. Ve karanlıktan korkmak için her türlü sebebimiz vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yüzbaşı bizzat aşağı inerek bize hücremizden eşlik etti ve yukarıda kendisine katılmamızı istedi. Arkasındaki iki silahlı muhafızı görünce bunun bir rica olmadığını anladım. Quynh ve ben en üst güverteye ulaşana kadar merdivenleri çıkarken el ele tutuştuk.

Geminin ön tarafında bir yere götürüldük. *Nikos* Troas Limanı'na yeni girmişti. Çok fazla gemi vardı, yüzlerce. Hepsi de ticaret için değerli yükler taşıyordu.

Quynh ve ben en nadide kargolar olarak .

Ve yolumuz üzerindeki her gemi ve teknenin dikkatini çektik.

Troas şehri göründü ve aynı anda iki şeyin farkına vardım.

Önce rıhtıma doğru yola çıktık. Trierarch'ın demiri indireceğini ve akşam karanlığını bekleyip rıhtıma o zaman varacağımızı düşünmüştüm.

İkincisi ve daha da endişe verici olanı ise haritamın yanlış olmasıydı. Çok dikkatli bir şekilde oluşturmuştum ama ya yalanlarla ya da hatalarla doluydu. Denizcilere ve tüccarlara ödediğim tüm rüşvetleri ve nasıl tamamen yoldan çıkarıldığımı düşündüm.

Tanrıçanın tapınağının labirentin merkezinde olması gerekiyordu ama ortada bir merkez yoktu.

Kendime olan güvenim buharlaştı ve yerini nefes alamama neden olan ezici bir dehşete bıraktı.

Hissettiğim mutlak paniğe kendimi bırakamayacağımı biliyordum. Planladığım ya da öngördüğüm hiçbir şey gerçekleşmiyordu.

Koşuyor olurduk ve hangi yöne gideceğim hakkında hiçbir fikrim olmazdı.

Kontrol edebileceğim en azından bir şey vardı. Kaptanla yüzleşmek için döndüm. "Gece vakti varmamız gerekiyordu."

Sesi sempatik geliyordu. "İnsanlar beklemez. Eğer denersek limana doğru kürek çekip sizi burada alacaklar. Dün gece varmış olmalıydık ama korsan saldırısı yüzünden geciktik."

Karanlığa ve gölgelere siper olarak ihtiyacımız vardı.

Quynh sabahtan beri kusuyordu ve şimdi de dün geceki ziyafeti geminin kenarına kusma arzusuyla savaşıyor bendim.

Ölecektik.

Bu tamamen kaçınılmaz görünüyordu.

Şehir devasaydı, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyüktü. Sanki benimle ve planlarımla alay edercesine önümüzde uzanıyordu. Saray en uzak noktadaydı ve ötesinde hiçbir şey yoktu. Şehrin geri kalanının üzerinde, labirent duvarlarla çevrili, uzak tarafı uçurumlarla çevrili bir tepenin üzerinde duruyordu.

Ama tanımlanabilen tek bina buydu. Labirentin duvarları kum renginde, dar ve iç içe geçmişti. Ve binalarla tıka basa dolu büyük açıklıklar vardı. Labirentin içine serpiştirilmiş yüzlerce cep. Tanrıça'nın tapınağı bunlardan herhangi birinde olabilirdi.

Aradığım her yerde sadece kiremitli ve düz çatılar gördüm. Yerini nasıl bulabilirdim ki?

Kır çiçekleriyle dolu bir tarlada güzel bir kadın gördüğüm rüya birden aklıma geldi. Kadının güneşin doğudan doğuşunu izlediğini, yüzünün o yöne dönük olduğunu hatırladım.

Ya bu bir tür ipucu olsaydı? Zihnim bu ihtimali değerlendirdi. Eğer öyleyse, heykelinin olabildiğince fazla ışık alabilmesi için tapınağının batıda olması mantıklı olurdu.

Ya da doğuya yerleştirilmiş olabilirdi, böylece güneş doğduğunda ona daha yakın olacaktı.

Çaresizlik net düşünme ve karar verme yeteneğimi bozdu.

Çünkü yanlış seçim yaparsam, yanlış yöne koşarsak, bu kesin ölüm anlamına gelirdi.

Elimde kalan tek şey umuttu ve o da beni hızla terk ediyordu.

Kaptan arkamdan, "hiçbiri etkinliğe katılmayacak," dedi ve bizden ne yapmamızı beklediğini bilmiyordum. Teşekkür etmemizi mi? Bu bizi rahatlatmak için bir girişim miydi?

Ancak ben bir karşılık veremedim, açıklaması hakkında tam olarak ne düşündüğümü ona bildirerek uzaklaştı.

Quynh'un eli benim elimde titredi. "Çok büyük."

Korkularıma ses veriyordu ve ben onları kovmaya kararlıyım. "Onu bulacağız. Merak etme."

Limandaki su yeterince derindi ve tehlikeli kayalıklar yoktu, böylece doğrudan rıhtıma gidebiliyorduk ve Locris'ten ayrılırken yaptığımız gibi sandalla seyahat etmek zorunda kalmıyorduk.

Adamlar ahşap rıhtımda onları yakalamak için bekleyenlere halat atarken, üzerimizde daha fazla göz olduğunu hissettim. Herkes açıkça baktı. Başka bir

Boğazımda bir bulantı dalgası yükseldi ama onu yuttum.

Jason öksürdü ve ardından, "Kaptan sizi iskele iskelesinde bekliyor," diye anons .

Başımı salladım ve ona bakmak için döndüm. Gözlerinde bir şey vardı, kelimelerle tarif edemeyeceğim bir şey. Bunun yerine onu midemin derinliklerinde hissettim.

Gitmemi istemiyordu ama bunu durdurmak için en az benim kadar güçsüzdü. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Yüz ifadesi, bunu istemenin benim için ne kadar zor olduğunu anlادığını gösteriyordu. "Elimden gelen her şeyi yaparım."

"Eğer birimiz ya da ikimiz tapınağa canlı varabilirsek, hücremde küçük bir kap bıraktım. Onu oraya getirir misin?" Hançerimin, tuz, yiyecek ve su torbalarımın olduğu çantam . Fırlatma bıçaklarım kemerimdeydi, xiphos'um kalçama bağlıydı.

Gözü ve bir yaşam büyücüsünü bulduğumda test etmek için saksıyı Locrian toprağıyla birlikte getirmiştim. Gözü toprağıma koyacak ve bitki yetiştirdiğinden emin olacaktım. Eve dönmeden önce gözün krallığını geri getireceğini bilmem gerekiyordu.

Ama başarabileceğimden emin değilkten sırtımda bu kadar ağır bir şey taşımanın anlamı yoktu.

"Evet," dedi. "Yemin ederim."

Onun daha çekilmez, daha kibirli olmasına alışmışım ve bu ciddi adamın isteğim üzerine yemin etmesine ne anlam vereceğimi bilemiyordum.

İskeleye vardık ve kaptan onu gönderdi.

Jason kimsenin duymaması için bana doğru eğildi ve "Seni kurtarabilseydim kurtarırdım" dedi.

Ve fiziksel olarak bunu yapabileceğine inandım. Mürettebatın her bir üyesiyle dövüşecek ve ardından rıhtımda toplanan kalabalığın arasından kendine yol açacaktı. Diğerleri kılıçlarına uzanmaya bile fırsat bulamadan o onları kesip biçirdi. Bunu yapabilecek kapasitedeydi ve kısa bir an için kendime bunu yapabileceğini hayal etme izni verdim - tek başına bütün bir orduyla yüzleşip başarılı olarak Quynh ve beni kurtaracağını.

"Ama yapamazsın. Ve yapmayacaksın da. Şu anda sözlerinin pek bir önemi yok," dedim.

Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi bir süre daha oyalandı. Ama söylemedi ve onun yerine gidip ana direğe yaslanmış bir süpürge aldı. Şaşkınlık içinde güverteyi süpürmeye başladı.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama ev işlerini yapmaya başlamasını beklemiyordum.

Sesi güçlü ve berrak bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

*Maviye, maviye, maviye
Denizin gökyüzüyle
buluştuğu yere Suyun
üzerinde uçacağız
Yelken açmaya, dolaşmaya
Tuzlu dalgalar evimizdir
Maviye, maviye, Maviye,
maviye doğru*

Gemiye bindiğimizden beri kürekçilerin durmadan söylediği şarkıydı bu. İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, onun bir deniz şarkısı söylemesi hiç de uygun görünmüyordu. Küçük bir parçam nihayet ortak dildeki sözleri bildiğim için memnun olsa da, geri kalanım tam bir inançsızlık içindeydi.

En azından davranışları bana biraz netlik kazandırdı. Onun için biraz da olsa önemli olduğumu düşünmüştüm. Ama nasıl bir adam olduğu konusunda bana karşı çok dürüsttü ve ben de aksini iddia eden bir aptaldım.

İstekli bir çift dudak, fırtınada bir liman olmuştum, ne eksik ne fazla.

Kaptan, silahlarını çekmiş olan mürettebatının birkaç üyesiyle çevrili olarak bizi iskeleden aşağıya doğru yürüttü. Bunun bizi korkutmak için mi yoksa toplanan kalabalığı kontrol altında tutmak için mi olduğunu merak ettim.

Belki ikisinden de biraz.

Quynh hemen arkamdayken ilk ben indim. Diğer kaç bakirenin buraya kadar gelebildiğini merak ettim. Kaç tanesi hücrelerinden çıkmayı reddetmişti? Gemiden çıkmayı? Rıhtımın ötesine geçmeyi reddetmiş, boş yere güvende olmayı ummuştu?

Tapınağa ulaşmaya çalışarak koşmalarının daha iyi olacağını anlamaları ne kadar sürmüştü?

Quynh'a baktım ve yüzündeki korkuyu görebiliyordum.

Diğer bakireler de benim ona yardım edeceğim şekilde birbirlerine yardım etmişler miydi?

Yoksa her kadın kendisi için miydi?

Rıhtımdan çıkarken sarkık binaların önünden geçtik. Tabelalarda bunların depo, ticaret ofisi, gemi yapımcısı olduğunu belirten işaretler gördüm,

askere alma ofisleri. Buradaki toprak tozlu değil, zengin, koyu, koyu kahverengi bir topraktı, neredeyse siyahtı.

Ve ağaçlar vardı. Çok fazla ağaç. Baktığım her yerde yeşil yapraklar gördüm.

Bırakın rıhtımdan çıkan tek bir caddeyi, tüm dünyada bu kadar yeşil olabileceğini hayal bile edemezdin.

Şehir surlarına yaklaştıkça etrafımdaki her şeyin farkına varmaya başladım. Vurulan metalin sesi, yeni kesilmiş odunla birleşen lezzetli ekmek kokusu ve okyanusun tuzluluğu. Güneş üzerimize vururken martılar tepemizde tembelce uçuyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Dudaklarım kurumuştum ama su tulumuma uzanmadım.

Bunun için daha sonra zamanımız olacaktı.

Nakliye bölgesini geçtik ve Jason'ın bana bahsettiği yere, Sithon Tarlaları'na ulaştık. Çimenlerle kaplı geniş açık alanlardı. İçimden uzanıp dokunmak geldi ama kendimi tuttum.

Jason bana Troas'taki tüm erkeklerin törene katılmadığını söylemişti, bu yüzden birkaç düzine, belki de daha az kişi olacağını düşünmüştüm.

Ama sıraya dizilmiş yüzlerce silahlı adam vardı. Belki de binlerce.

Yapmaya çalışacağım şeyin imkânsızlığını fark ettiğimde kalbim ayaklarıma kapandı. Bundan sağ çıkabileceğimize dair varsayımlarımda çok kibirliydim.

Adamların çoğunun üzerinde zırh vardı ama tam takım değildi. Çoğunlukla göğüs zırhları ve bazı bileklikler vardı. Muhtemelen gerekli olmadığını düşündükleri için ek parçalar giymediklerini tahmin ettim.

Şimdiye kadar diğer bakirelere karşı buna gerek olmamıştı.

Ama karşı koyacaktım.

Jason'ın ne kadar hızlı olduğunu, Lykaon'un bana ne kadar sert vurduğunu hatırladım ve Demaratus'un tüm eğitimini takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya ve burada kimsenin bizi yakalamasına izin vermemeye karar verdim.

Açılan şehir kapısında, kraliyet ailesinin armasını taşıyan mor bir bayrakla işaretlenmiş bir hat çekilmişti.

Babamın kütüphanesindeki yazışmaların üzerindeki balmumu mühürlerde bunu tanıyacak kadar çok görmüştüm.

Geçit üstümüzde yükseliyordu. Dış duvarlar otuz fit yüksekliğindeydi. En azından tüccarlar bu konuda haklıydı. Duvarlar canavarları dışarıda tutmak için inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Çizginin yakınında iki adam duruyordu. Birinin elinde pirinç bir boru, diğerinin elinde ise derme çatma bir masanın üzerinde duran küçük bir su saati vardı.

Nereus iki adamı selamladı ve sonra bizimle konuşmak için döndü.

"Ne kadar çok yaparsam yapayım bu asla kolaylaşmıyor," diye kendi kendine homurdandı. Sonra boğazını temizledi ve yüksek sesle duyurdu: "Locrian bakireleri, tek bir kural var: hayatta kalmak. Ve kazanmanın tek bir yolu var: Tanrıça'nın tapınağına girmek."

Başımı salladım ve boğazıma yerleşen kayayı yuttum. Bu ana hazırlanmak için o kadar uzun zamanım olmuştu ki sakın olmalıydım. Bunun yerine kalbim bir koçbaşı gibi kaburgalarımın çarpıyordu.

"Yarış zamanının geldiğini belirtmek için bir korna çalınacaktır. Size bir dakikalık avans verilecektir. Korna, kovalamacanın başlayabileceğini belirtmek için tekrar çalacak. Bunu anladınız mı?"

"Evet." Konuşmak zordu.

Cevabımı kabul ederek başını salladı. "Tanrıça seni kutsasın."

Kibarca söylediğini anlıyordum ama sanki kılıcını çekmiş ve beni karnımdan bıçaklamış gibi hissettim.

Sonra kaptan muhafızlarıyla birlikte gemiye geri döndü.

Jason'ın muhtemelen hâlâ o cehennem şarkısını söylediği yerde.

Trompetçi borusunu çalmadan önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Kılıcımı çıkardım, kınını çözdüm ve çantama yerleştirdim. Tunığimin alt kısmını kesmek için xiphos'u kullandım ve saçma uzunluktan kurtuldum.

Sonra aynısını Quynh'un tuniğine yaptım. Fazlalıklar ayaklarının etrafında bir havuz oluşturarak yere düştü ve o da tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Birisi silahım olduğu için üzülseyse ya da endişelendiyse, hiçbir şey söylemediler ve kimse silahımı elimden almaya çalışmadı.

İçimin boşaldığını hissettim, sanki bedenimden kopmuş gibiydim. Kalp atışlarım yavaşlayarak ağır bir gümbürtüye dönüşürken korku ciğerlerime doldu. Bayrak direğini yakaladım ve bayrağı keserek dalgalanmasına izin verdim. Ahşap direği Quynh' uzattım.

"Çok yaklaşan olursa vur," dedim. Ona daha önce hançerimi teklif etmişim ama başkasından çok kendine zarar vereceğinden korktuğunu söylemişti. Bir çeşit silahı olmasını istedim.

Başını salladı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Kendini oldukça iyi toparlıyordu ve onunla gurur duyduğumu hissettim.

"Hazır mısın?" diye sordum. "Duramayız. Tereddüt edemeyiz. Dinlenemeyiz. Ne olursa olsun tapınağa ulaşana kadar ilerlemeye devam etmeliyiz."

"Anlıyorum." Elleri direğin etrafında sıkılaştı. "Eğer bu sonsa, seninle birlikte olduğum için mutluyum."

"Bu son değil," dedim. Elinden tuttum ve çömelip beklemeye başladım.

Adamın boruyu dudaklarına götürüp tüm gücüyle uzun ve sert bir nota üflemesini izledim.

"Yürü!" Bağırdım ve koşmaya başladık.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hareketlerimde bir aşinalık vardı, sanki birçok kez pratik yaptığım için vücudum tam olarak ne yapacağını hatırlıyordu.

Ana kapının hemen ötesinde labirent sekiz farklı bölüme ayrılıyordu. Batıdaki dördünün toprak yollara, sağdaki dördünün ise parke taşlara sahip olduğunu gördüm.

Eğer batıya doğru gidersem, bizi daha kolay takip edebilirler. Ama tapınağın o yönde olmasına karar vermiştim.

"Bu taraftan," dedim Quynh'un elini çekiştirerek onu ayak uydurmaya zorlarken. Demaratus, zırh olmadan ne kadar hızlı koşabileceğimi düşünerek bana ağırlık yapsın diye zırhla antrenman yaptırmıştı.

İkimiz de şimdi daha da ağır bir yük taşıyacağımızı tahmin etmemiştik.

Labirentin duvarları dış duvar kadar yüksek değildi, belki yirmi ayak yüksekliğindeydi. Bizi bekleyen okçular olmadığından emin olmak için yukarı baktım.

Açıktılar.

Yol boyunca koştum, sadece içgüdülerime dayanarak solu veya sağ seçtim.

Patika yol, yerleşim alanı gibi görünen bir yere açılıyordu. Sıkışık ve kötü inşa edilmiş apartmanlar üst üste dizilmişti. Bazı küçük çocuklar ağaçların gölgelediği evlerinin dışında toprakta oynuyordu. Çoğunlukla ıssız bir sokaktan geçtik ve pencerelerinden bizi izleyen insanların gözlerini hissettim.

Bizi takip eden adamlara hangi yöne gittiğimizi söyleyerek yardım edip etmeyeceklerini merak ettim.

Quynh çoktan arkamda nefes nefese kalmıştı ve bu karnımda bir düğüm oluşmasına neden oldu. Sert nefes alması iyi değildi. Kovalamaca henüz başlamamıştı bile.

Yavaşlamayı, çok fazla zorlamamayı düşündüm ama peşimizdekilerle aramıza olabildiğince mesafe koymalıyım. Bir ara sokağa saptım, koşarken etraftaki binalara baktım. Burası tapınağın inşa edileceği türden bir yer değildi. Daha pahalı bir bölgede olmalıydı.

Birkaç sokaktan daha geçtik, bazı açık meydanlar ve labirente açılan başka bir kapı bulmak için bir sokaktan aşağı indik. Tekrar içeri daldım, asla

Elim ve onun bileği terlemiş olsa da Quynh'u tutmayı bıraktım.

İkinci boru çaldı, ancak çok uzakta görünüyordu. O kadar çabuk mu gelmiştik, yoksa duvarlar sesi mi bozuyordu?

Adamlar bağırarak başladıklarında gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu.

Bize yetişmeleri ne kadar sürerdi? Quynh'un adımları kısıydı ve o adamların çoğu çok uzun boyluydu ve yeri bizden daha hızlı yiyip bitirebilirlerdi.

Aptal kız. Onu terk etmelisin.

Demaratus'un sesi kafamı doldurdu, ama daha önce yaptığım gibi, dinlemeyi reddettim.

Quynh'a iyi olup olmadığını sormak istedim ama konuşursak bizi bulmalarının daha kolay olacağından korktum. Onunla sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşacaktım.

Sola döndük ve yaklaşık on beş metre ötede bir çıkmaz sokak olduğunu gördüm. Kayarak durdum ve sonra döndüm, Quynh'u da peşimden sürükleyerek sağa doğru ilerledim.

Hırıltılı nefes alıyordu ama yine de bana ayak uydurmayı başarıyordu. Ve itiraf etmesem de, onun iyiliği için biraz yavaşlamıştım.

Demaratus'un sesi hâlâ kafamın içindeydi ve bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylüyordu ama başka seçeneğim yoktu.

Labirent başka bir cebe, bir pazar yerine açılıyordu. Tapınaklarını böyle bir meydana mı koyarlardı? Yoksa ticaretin ibadetlerine karışmasını istemezler miydi?

"İşte oradalar!"

Omzumun üzerinden baktım ve bir grup adam gördüm, belki bir düzine, kılıçlarını kaldırmışlardı. Agoraya farklı bir tünelden girmişlerdi ve ben de sağıma doğru sertçe dönerek pazar yerine doğru ilerledim.

Katılımcı olmayan insanların geçim kaynaklarına zarar vermekten nefret etsem de, Quynh'un hayatta kalması birkaç sikkeden daha değerliydi.

Aptal kız, kaos ve karmaşanın savaşta senin müttefikin olduğunu unutma!

Geçerken kavunlarla dolu bir masanın ayağını kestim, böylece tüm kavunlar yere döküldü. Birkaç adamın takılıp düştüğünü duydum; duramayacak kadar hızlı koşuyorlardı.

Quynh ve ben bir köşeyi döndük ve keçilerle dolu bir ağıl gördüm. Mandalı çözüp kapıyı açtım. Ellerimi sallayarak bağırdım ve keçiler dışarı fırladı, doğruca karşıdan gelen adam grubunun içine daldı. Onları geride bırakıp dar bir sokaktan sağa döndüğümde daha fazla küfür ve karışıklık vardı.

Diğer uçta birinin bizi bekliyor olabileceği ihtimalini düşündüm ve kılıcımı hazırladım.

Ama sokağa girdiğimizde tek gördüğüm saman dolu arabalardı. Quynh'a "Burada kal," dedim.

Yakınlardaki bir çukurda ateş yanıyordu ve ben de kütüklerden birini kapıp arabalara geri getirdim, takipçilerimizin bağırırlarını duymadan önce yakabildiğim kadarını yaktım.

Aynı sokağa doğru gidiyorlardı. Arabalardan birini çıkışın önüne ittim. İnsanlar yangınları söndürmeye yardım etmek için evlerinden ve dükkânlarından çıktılar, onları kasıtlı olarak çıkardığımı fark etmemişlerdi.

Bir adam yaptı. Kılıcını çekti ve bana doğru geldi.

O harekete geçmeden eğildim ve karnına bir kesik attım. Onu öldürecek kadar derin değil ama peşinden gitmesini engelleyecek kadar. Elini karnına götürdü, kaldırıma kan akmaya başladığında yüzünde şok ifadesi belirdi.

Ateş ve çelik.

Quynh'a doğru koştum ve onu bileğinden yakaladım. O kadar sert çektim ki neredeyse omzunu yuvasından çıkaracaktım.

"Özür dilerim," dedim. Kendimi yenilmez hissediyordum, sanki her düşmanı alt edebilir ve dünyayı istediğim gibi yönlendirebilirdim.

Demaratus dövüşün heyecanından bahsederken bunu mu kastetmişti?

Dikkatimi dağıtmama rağmen hâlâ takip ediliyorduk. Bir açık hava meyhanesi gördüm ve rotamızı değiştirerek doğruca oraya yöneldim. Eşiği geçtiğimde masaları devirmeye başladım, içkiler havada uçuşuyordu.

Sarhoş adamlar protesto için bağırdılar ama biz uzaklaşırken tüm öfkelerini birbirlerine ve bizi takip eden adamlara yönelttiler. Bir çıkış noktası bulduğumda yumrukların etle buluşma sesini duydum.

Bir şekilde eskisinden daha ince görünen duvar labirentine geri döndük. Quynh'un bileğini bırakmak zorunda kaldım, çünkü artık yanımda koşamazdı ama tam arkamda olması gerekiyordu.

Bu daha da kötüleşecek miydi? Sonunda duvarların tamamen kapandığı ve geçilmez olduğu bir nokta olur muydu?

Başka bir patıkaya girdiğimizde ve duvarlar tekrar genişlediğinde korkum hemen azaldı.

Bu labirentin başlangıçta gördüğüm çoklu yollarla nasıl bağlantılı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adamlar bizi başarıyla takip etmiş olsa da, artık önümüzde olduğu kadar arkamızda da avcılarının olacağını varsaymak zorundaydım.

O adamlar bu şehri biliyordu ama ben bilmiyordum.

Bu da bana yardımcı olabilirdi. Nereye gittiğimi bilmediğim için seyahat rotamı tahmin etmenin bir yolu yoktu.

Bir köşeyi döndük ve Quynh'un çığlığını duydum. Döndüm ve bir adamın sol eliyle Quynh'un tuniğine yapışıp onu kendine doğru çektiğini gördüm.

"Lia!"

Panik içinde tamamen aptalca bir şey yaptım. Adama doğru koştum, ona çarptım ama o beni bir sinekmişim gibi savuşturdu.

"Bende bir tane var!" diye bağırdı ve ona kaç kişinin katılacağını merak ettim. O çektikçe Quynh hâlâ öne doğru geriliyordu. Ellerini tutup onu kurtarmaya çalışmayı düşündüm ama bunun bana bir faydası olmayacağını hemen fark ettim.

O çok güçlüydü.

Dönüp kılıcımı kaldırdım ve elimden geldiğince sert bir şekilde bileğine indirdim.

Sol eli yere düşerken çığlık attı.

Kan kokusu havayı ve Quynh uzaktaki duvara çarptı, artık onu tutmadığı için momentum onu ileriye doğru itiyordu.

Yaptığım şey midemi bulandırmıştı ama başka bir seçenek de yoktu.

"Gidelim!" Adam sol kolunu tutup düşerken Quynh'a bağırdım. dizlerinin üzerine çökmüştü ve hâlâ çığlık atıyordu. Ağzımı dolduran metalik tadı görmezden geldim ve labirentin derinliklerine indim.

Sağa döndüm ve son derece uzun bir geçit vardı. Aşağıya yöneldim, duvarların hemen ötesinde bazı binalar gördüm. Başka bir açıklık olmalıydı.

Ama sona ulaştığımızda bunun bir yanılsama olduğunu fark ettim.

Bir çıkış varmış gibi ama görüş alanının hemen dışında kapatılmıştı.

Çıkmaz sokak.

Bunun için Demaratus'un bana bağırmasına bile gerek yoktu. Ben daha iyi biliyordum. "Geldiğimiz yoldan geri dönelim," dedim ama bu beni endişelendirdi. Adamın elini orada kesmiştim ve o da birine seslenmişti.

Bu bir tuzak olabilir.

Birinin ofladığını duydum ve geçidin sonunda başka bir avcıya çarpmak üzere olduğumuzu fark ettim. Quynh'a döndüm. "Yere yat. Yaralanmış gibi davran. Ağla."

"Öyle davranmak zorunda değilim," dedi yere ağlamaya başlarken. Yanına çömelip kılıcımı vücudunun diğer tarafına, görülemeyeceği bir yere yerleştirdim.

Elinde balta olan bir adam köşeden koşarak beni gördü.

"Lütfen," dedim silahını havaya kaldırarak yaklaşırken. "O yaralı. Yardıma ihtiyacımız var."

Yavaşlayarak yürümeye başladı, gözleri sanki başka birinin dışarı fırlamasını bekliyormuş gibi fırıl fırıl dönüyordu. Temkinliydi ama umarım yeterince temkinli değildi.

"Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandım nefesimin altında. Acele etmesine ihtiyacım vardı.

Sonunda ona ulaştığımda kılıcımı aldım ve kalçasına sapladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiç ses çıkarmadı ve geriye doğru düştü. Bir asker olmamalıydı - eğer olsaydı, yere yığılmadan önce o baltayla kafamı koparırdı.

"Ayağa kalk!" Quynh'a söyledim.

Çıkmaz sokağın girişine vardık ve sağa döndük. Gördüğüm binalar pahalı malzemelerden inşa edilmiş gibi görünüyordu. Belki de tapınak oradaydı.

Sonra zırhlı bir adam beni omuzlarımdan tutup duvara çarparak ciğerlerimdeki nefesi keserken ayaklarımdan çekiliyordum. İki ayağımı da kaldırdım ve göğsüne olabildiğince sert bir tekme atarak beni bırakmasını sağladım.

Sırtıma tahta bir sopa çarptı ve döndüğümde ağzı bir karış açık Quynh'u gördüm. "Çok özür dilerim! Ona vurmaya çalışıyordum!"

Dikkatimin dağılmasından faydalanan adam beni koltuk altlarımdan tuttu, sanki beni taş duvara kafa üstü fırlatmaya niyetliymiş gibi.

Direnmek ya da karşı koymak yerine, Locris'teki son eğitim seansımda ne yaptığımı hatırladım ve tamamen gevşedim. Düşündüğüm gibi bu onu şaşırttı.

Bıraktı ve yere düştüğümde kendimi onun arkasına attım. Baldırlarının arkasını kestim, en yakın ve açıkta kalan kısmını.

Adam küfredip bana uzanmaya çalıştı ama Quynh sonunda sopasını adamın kafasına sertçe indirdi.

Yere yığılmadan önce tam bir daire çizerek döndü ve o ve ben bir süre birbirimize bakarak durduk. Quynh gülmeye başladı.

Attan daha büyük bir adam elimden çekip yüzüme yumruk atana kadar ben de katıldım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Demaratus daha dikkatli olmadığım için, zaferimi erken kutlamadan önce ilk adamın yalnız olup olmadığını kontrol etmediğim için kafamın içinde bana küfrediyordu. Başım zonkluyordu ve kılıcımı almak için sürünmeye niyetlenerek sırt üstü döndüm.

Quynh'un adama çalıştığını gördüm ama adam onu iterken sopayı elinden aldı. Kafası duvara çarptı ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Quynh!" Çığlık attım, şimdi onun yanına gitmeye çalışıyordum.

Adam sopayı dizinin üzerinden bir çocuk oyuncağıymış gibi ikiye ayırdı ve sonra bir kenara fırlattı. Fırlatma bıçaklarımı çıkardım ve bir tanesini ona doğru savurdum, ama boşa gitti. Koşarak yanıma geldi ve diğerini elimden aldı.

Beni çekip kaldırdı ve taş duvara çarptı. Başımı çarpmamak için öne doğru eğildim. Bilincimi kaybedemezdim.

"O benim kardeşim!" diye bağırdı adam, elleri boğazıma sarılırken ve başını şu anda yerde kanlar içinde yatan zırhlı adama doğru eğerken.

Saldırganım çok güçlüydü. Parmaklarını içeri bastırdı ve nefes borumu ezmeye başladığında ellerini pençeledim. Ayaklarımla saldırmaya çalıştım ama yeterince uzundu ve benden uzak durabiliyordu.

"Bıçağımı senin üzerinde kullanmayacağım," diye hırladı bana, dişlerini göstererek. "Çıplak ellerimle canını çıkarmak istiyorum. Her Locrian acı dolu bir ölümü hak eder."

Adamın ellerine vurup bırakmasını sağlamaya çalışırken tutuşu sıkılaştı ve panik, yoksun ciğerlerimi yırttı. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve görüşümün kenarları siyaha dönmeye başladı.

Buraya
kadarmış.
Bitmişti.

Dünya kararmaya başladığında, Quynh'un sağımda durduğunu, kılıcımı tuttuğunu ve bana uzattığını gördüm.

Uzanıp silahı aldım ve hızla kaldırıp adamın boynuna sapladım. Elleri boğazımdan çekilirken kan fışkırdı ve silahımı kapladı. Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese kaldım ve derin nefesler aldım, sanki bir daha asla yeterince hava alamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Lia! İyi misin?" Quynh yanımda yere çöktü, parmaklarıyla hafifçe boynuma bastırarak kontrol etti.

"Beklenebileceği kadar iyiyim," dedim sonunda, sesim sert çıkıyordu. "Kılıcı bana vermene gerek yoktu. Onu bıçaklayabilirdin."

"Sana tekrar vuracağımdan korktum."

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak bir baş dönmesi dalgasından kurtuldum. Hedefinin ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında, iskalaması ve kazara beni bıçaklaması ihtimali çok azdı. "Düşünceniz için minnettarım."

Bana küçük bir gülümseme verdi ve labirente geri dönmeden önce tüm eşyalarımızı topladık.

Vücudum titriyordu, boğazım ağrıyordu.

Ama duyularım tamamen körelmemişti ve havayı kesen bir mızrağın sesini duydum. Quynh'a doğru daldım ve mızrak uçup giderken onu yere düşürdüm.

Hemen ayağa kalkmasına yardım ettim ve koşmaya devam ettik. "O mızrak neredeyse-" dedi.

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "Konuşma. Nefesini kendine sakla. Yürümeye devam et."

Batıya, gördüğüm çatılara doğru ilerlemeye devam ettik. Şanslıydık ki ilk karşılaşmamız dışında kimse bize grup halinde saldırmamıştı. Her seferinde sadece bir adamla uğraşıyorduk. Bunun değişeceğinden endişeliydim.

Sadece kendileri için zafer kazanmak isteyen bazı avcılar olsa da, geri kalanlar bizi vahşi hayvanlar gibi sürüler halinde avlamanın daha iyi olacağını anlayacaklardı.

"Lia!" Quynh seslendi ve ben döndüm, xiphos'um havada, onu savunmaya hazırды. "Dinlenmem gerek," dedi. "Özür dilerim. Duramayacağımızı biliyorum ama bir şeyler içmek için."

Güneş gökyüzündeki tepe noktasını geçmiş ve yavaş yavaş aşağı inmeye başlamıştı. Geceye saatler vardı. Karanlığın örtüsü altında durup dinlenmek için daha iyi bir şansımız olabilirdi. Devam etmek istiyordum ama bana bu kadar iyi ayak uydurduğu için bir molayı hak ediyordu.

Eğer biri bu geçitten aşağı inerse bizi anında fark ederdi. Saklanacak iyi bir yer yoktu. Ve birisi bize çoktan bir mızrak fırlatmıştı; hâlâ takip edildiğimize şüphe yoktu.

Quynh'a çantamı uzattım, o da su tulumunu buldu. Uzun, derin bir yudum aldı. "ok fazla değil," diye uyardım onu. "Midene kramp girecek."

Başıyla onayladı ve bana uzattı. Tam bir lokma almıştım ki arkamda birinin olduğunu hissettim ve hemen eğilip dönerek bedenimi uzaklaştırdım. Kılıcının ucu yanağımı öptü. Kılıcımı yukarı kaldırarak hamlesini savuşturdum ve silahını yere düşürdüm.

Biri bana kaç kez sinsice yaklaşabilirdi ki? Quynh için duyduğum endişe dikkatimi dağıtıyordu. Saldırganım tuniğime uzandı ve omzumdaki kumaştan bir avuç aldı. Bana yumruk atmak niyetiyle sağ elini kaldırdı. Son anda yüzümü çevirdim, böylece yumruğu alnımın üstündeki saç çizgimle buluştu ve darbenin şoku içimde çınlasa da, o daha kötüsünü yaşadı.

Elindeki kemiklerin yanağım yerine kafamın en sert kısmına çarparak kırıldığını duyduğumda tiz bir sesle bağırdı. Bu sadece gerçekten uyguladığım başka bir manevraydı - bu kadar işe yarayacağını fark etmemiştim.

"Git!" Quynh'a bağırdım. Ben adamın işini bitirmek için dönerken o koşmaya başladı. Düşen kılıcını belli ki baskın olmayan eliyle kaldırdı ve ben de kendi kılıcımı kolunun iç kısmından geçirip kanını toprağa akıtırken onun hamlesini kolayca savuşturabildim.

Onunla yeterince uğraştığımı düşünerek tüm eşyalarımı topladım ve kız kardeşimin peşinden koştum. Bir yol ayırmasına gelmişti.

"Sola!" Ona bağırdım. Onu yakaladım ve öne geçtim.

Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü uzun boylu bir adam yolumuza çıktı. Elinde geniş bir kılıç ve devasa bir kalkan vardı ve tüm yolu doldurarak geçmemizi imkansız hale getirdi.

Kemerimden bıçaklarımdan birini kaptım ve xiphos'umu havada tutarak doğruca ona doğru ilerledim. Kalkanını kaldırdı, ona arpmamı bekliyordu, çarpışmaya hazırlanırken duruşunu genişletti.

Bu da tam olarak yapmasını istediğim şeydi.

Son anda bacaklarının arasından yere doğru kaydım ve yanından geçerken tendonlarının arkasını kestim.

Acıyla kükredi ve yere yığıldı.

Ayağa kalktım ve Quynh'a baktım ama o çoktan geçmişti. Ona yetiştüğimde, "Bacağın!" dedi.

Aşağıya baktım. Dış uyluğum parçalanmış, kirin altında kırmızı çizgiler görünüyordu. "Hissetmiyorum bile!"

Bu doğrudu. Demaratus'un bana öğrettiği gibi, acının ötesindeydim.

Üç farklı yolun olduğu bir kavşağa gelene kadar hızla koşmaya devam ettik. "Bekle," dedim ona.

Takip edildiğimizi biliyordum ama koşmaya devam edemezdik ve yanlışlıkla tapınağa takılacağımızı umuyorduk. Yönümü bulmaya çalıştım. Güneş batıya doğru gidiyordu, bu da sarayın tam kuzeyimizde olduğu anlamına geliyordu. Duvarlara baktım ve ilk kez kenarlarında soluk boyalar olduğunu fark ettim.

Biri mor, biri mavi, biri sarı ve diğeri de yeşildi. Bunun bir nedeni olmalıydı. Neydi peki?

Sanki cevap tam orada, bilincimin sınırındaymış gibi hissediyordum ama bunu anlayamayacak kadar bitkin ve yorgundum.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Duvarların kenarları. Boyanmışlar." Bunca zamandır bu şekildeydiler de ben mi fark etmemiştim? Takip edilmeye çok odaklanmış ve etrafıma yeterince dikkat etmemiş miydim?

"Neden?"

Güzel bir soruydu. Neden biri duvarları boyasın ki? Renkler soluktu. Benim gibi Troaslı olmayan biri kolayca gözden kaçırabilirdi.

Bu da onların şehir halkı için yaratıldığı anlamına geliyordu.

Sonra cevap beni bir şimşek gibi çarptı.

Yol tarifi.

Kodlanmış talimatlardı.

Jason'ın sesi kafamı doldurdu: *Maviye doğru git*, . Mavi, mavi okyanusun yanındaki rıhtıma giden yol demek olmalı.

Ve mor beni saraya götürecekti, kraliyetin rengine.

Sarının ne anlama geldiğini bilmiyordum - buğdaydan yapılmış ekmeklerle dolu bir pazar yeri belki de?

Ama yeşil ... yeşil toprak tanrıçasının rengiydi. Ağaçlarının, çalılarının ve çimlerinin rengiydi.

Jason bana yardım edemese de, ben farkına bile varmadan bana bir ipucu vermişti.

İçimde bir heyecan kabarmıştı. "Yeşil boya bizi tapınağa götürecekt!"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Yeşil yolu takip ederken düşünce sürecimi kısaca açıkladım. Bu, hedefimize kolaylaştıracak olsa da, yolumuza daha fazla avcı çıkaracağını da anlamıştım.

"Haklı olup olmadığımın emin değilim," dedim sözümü bitirdiğimde, "ama ortalıkta dolaşmamızdan iyidir."

"Katılıyorum," dedi.

Yeşil patika bir açıklığa çıkıyordu ve buradaki binalar geçtiğimiz ilk yerleşim bölgesinden daha güzeldi. Evler ve işyerlerinin bir karışımını gördüm ve tanıdığım bir ses duyduğumda caddeye henüz adım atmıştık.

Bu sefer yeterince hızlı değildim. Bir uyarıda bulundum ama ben onu yoldan çekemedim bir bola Quynh'un ayak bileklerine dolandı. Yüzüstü yere düştü. Kılıcımı bıraktım ve ona yardım etmek için koştum.

Onu ters çevirdiğimde yüzünün kanlar içinde olduğunu gördüm. Kalbim dehşetle çarparak boğazıma fırladı. Hemen fark ettim ki sadece sıyırmış ve kanın çoğunun geldiği burnunu vurmıştı.

"Arkanda!" diye seslendi.

Bir adam kılıcıyla bana doğru hamle yapmaya başlamıştı ve onu durduramayacağımı fark ettim. Kollarımı bileğimden kavuşturdum, darbeyi emeceklerini biliyordum ama bir ya da daha fazla uzvumu kaybetmek ve kan kaybından ölmek üzereydim. Şimdi keşke zırh giyseymdim diyordum.

Kendimi destekledim, çeliğinin korunmasız etime batacağı anı bekledim.

Hiç gelmedi.

Yüksek sesli bir ıslık, adamı göğsünden vurup geriye savuran okun tek uyarısıydı. Okun ucundaki parlak sarı tüylerin titreyişini şaşkınlıkla izledim.

Ayağa kalktım, kılıcımı almaya çalışırken atıcıyı arıyordum. Bir ok saldırısına karşı hareket etmeye devam etmekten başka bir savunmam yoktu. Bakışlarımı okun geldiği yöne çevirdim ama kimseyi göremedim.

Tek mantıklı açıklama, birinin bana nişan almış ve ıskalamış olmasıydı. Ama eğer bu doğruysa, bir okçunun ilk seferinde hedefini vuramadığında yapacağı gibi, bir ok daha atması gerekirdi.

Başka ok yoktu.

Quynh inledi ve ben de ayak bileklerindeki ipi çıkarmasına yardım etmek için yanına gittim. Ayağa kalktığında hemen yere yığıldı ve onu dik tutmak için kolumu beline dolamak zorunda kaldım.

"Bileğim!" diye haykırdı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ağırlığını üzerine vermeye çalış," dedim.

Söylediğimi yaptı ve bana doğru düşerek . "Sanırım burkulmuş," dedi.

Koşmaya devam etmemizin imkânı yoktu. Bir süre dinlenmesi gerekecekti çünkü ne kadar istesem de onu tapınağa taşıyamazdım. Tam olarak nerede olduğunu bilsem bile.

Aptal kız, kullan! Odaklan!

Demaratus yine haklıydı. Toprağa basılmış "Beni takip et" yazısını görene kadar etrafıma bakındım.

Quynh'a daha sıkı sarıldım. "Yardım almak için nereye gidebileceğimizi biliyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Olabildiğince hızlı hareket ettik. Quynh'un ne kadar acı çektiği belliydi ama şikâyet etmedi.

Sanki buna ben sebep olmuşum gibi inanılmaz derecede suçlu hissediyordum. Daha önce ona yaralıymış gibi davranmasını söylemişim ve bir şekilde bunun olmasını istemişim. Bu kötülük ben söylediğim için var olmuştu.

"Beni bırakmalısın," dedi. "Daha önce seni yavaşlatmaktan endişeleniyordum, ama şimdi? Bunu başarmamızın imkânı yok. İkimiz de yakalanacağız."

Sözlerin yazılı olduğu ayak izleri sola doğru gitti ve ben onları takip etmeye devam ettim. "Gerekirse seni kendime bağlarım. Seni bırakmayacağım."

"Lia, mantıklı . Daha fazla devam edemem."

"Evet, yapabilirsin. Yakın olabiliriz. Tapınağa varacağız ve sonra iyileşmek için bolca vaktin olacak."

Ayak izleri kırmızıya boyanmış ahşap bir kapıya gidiyordu. Kapıyı çaldım ve hafifçe açıldığında ayağımı içeri sokup ön odaya girdim. Ben yanından geçerken kapıdaki kadının nefesi kesildi. İçeride birkaç kadın daha toplanmıştı, hepsi de çeşitli parlak renklerde ince dokunmuş ketenler giyiyordu.

Quynh nerede olduğumuzu fark etti. "Hetaerae."

Hetaerae'ler pahalı fahişelerdi, mesleklerinin en iyileriydi. Ve alayımın benimle paylaştığına göre hetaerae'ler, potansiyel müşterilerin işlerini kolayca bulabilmeleri için tabanlarına metal çivilerle "beni takip et" yazan sandaletleri özel olarak sipariş ederlerdi.

Aynı şeyin Ilion'da da geçerli olmasına çok sevindim.

Yaşlı bir kadın aşağı indi. Simsiyah saçları başında toplanmıştı, koyu, delici gözleri bizi içine çekiyordu. "Bütün bunlar da ne? Kimsiniz siz?"

"Biz Locrian bakireleriyiz. Kız kardeşim yaralandı ve sizden dinlenmek, iyileşmek için bir yer istemeye geldim." Kalbim içimde gümbür gümbür atıyordu. Bunun büyük bir risk olduğunu biliyordum, ama sokaktan çıkmamız gerekiyordu.

Kadın başını bana doğru salladı. "Size yardım edemeyiz."

"Hiçbir Ilion vatandaşı bize yardım edemez. Siz vatandaş mısınız?"

Bunun üzerine tereddüt etti. "Hayır. Ben Sasaniyim." Bana sağ bileğini gösterdi ve orada bir dövme vardı. Uluslarını temsil eden dört dikdörtgen yaprakla çevrili küçük bir nokta.

"O zaman bize yardım edebilirsin." Locris'teki tüm hetaeralar başka yerlerden gelmişti ve aynı şeyin Ilion'da da geçerli olacağına dair kumar oynamıştım.

"Buradaki varlığınız kızlarımı tehlikeye atıyor."

Bizi barındırarak risk alıyordu, bunu anlıyordum. "Şehrin erkekleri peşimizde ve ikimiz de yaralıyız. Sizden kadın kadına rica ediyorum, lütfen bize yardım edin. Yardım etmezseniz öleceğiz."

İçinde bulunduğumuz durumu, erkeklerin merhametine nasıl bir şey olduğunu anlayacak biri varsa, onun o olmasını umuyordum. Kadın isteğimi değerlendirdi.

İşleri daha da zorlama fırsatını değerlendirdim. "Gün ortasında şehre girmememiz gerekiyordu. Bize gecenin korumasının sağlanması gerekiyordu ve bu bile bize verilmedi. Lütfen bize bir savaş şansı verin."

Nefesimi tuttum ve bekledim.

Ne düşündüğünü tahmin edemediğimden, belli ki duygularını gizleme konusunda iyi çalışmış biriydi.

"Pekâlâ. Akşama kadar. Müşterilerimiz o saatte gelmeye başlayacak ve bu karmaşada sizi gizlice dışarı çıkarmak yeterince kolay olacaktır." Yanından geçip gittiğim kıza döndü. "Kapıyı kapat."

Rahatlama bedenimi sular altında bıraktı. "Teşekkür . Çok teşekkür ederim." "Yukarı gel. Kullanabileceğin bir oda var.

Ben Mahtab."

Quynh her adımda küçük bir acı sesi çıkarmaya devam ederken biz de onun peşinden gittik.

"Ben Lia, bu da kız kardeşim Quynh."

Mahtab bu açıklamama şaşırması gibi kaşlarını hafifçe kaldırdı, çünkü kan bağımlı olmadığı açıktı, ama bu konuda yorum yapmadı.

"Biraz temiz su alabilir miyiz? Ve sargı bezi? Ve kahverengi ya da bej tunikler? Çoğu kadının giyebileceği bir şey olsun ki fark edilmeyelim," dedim. Belli ki aşağıdaki hetaeraların giydiği parlak sarılar, pembeler ve turuncularla dışarı çıkamazdık. "Size ödeme yapabiliriz."

Üst kata çıktıktan sonra uzun bir koridordan geçerek depo olarak kullandıkları küçük bir odaya girdik. Bir yatak ya da başka bir mobilya için çok küçüktü. "Size getirebildiğim kadarını getireceğim," dedi. "Burada kalın, ben döneceğim."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar. Çıkmadan önce başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Güneş ışığı odaya doldu ve Quynh'un ayak bileğini daha iyi inceleyebilmek için kaldırdım. Hafifçe dokunduğumda tısladı. Biraz şişmiş görünüyordu ama parlak kırmızı değildi. Kırık kemik de görmedim.

Burkulmanın ne kadar sürede iyileştiğini de bilmiyordum ama koşmaya devam etmemizi sağlayacak kadar çabuk olmayacağından şüpheleniyordum.

Mahtab alt kattaki kadınlardan biriyle birlikte geri döndü ve ellerinde çamaşır leğeni de dahil olmak üzere her türlü malzeme vardı. Elimi çantama attım ve getirdiğim tuz torbalarından birini onlara verdim. Bize verdiklerinden çok daha değerliydi ve ne olduğunu anladığında diğer kadının gözlerinin açıldığını gördüm.

Ilion ablukasının uyguladığı gümrük vergileri olmasaydı Locris'in sahip olabileceği zenginliği bir kez daha öfkeyle düşündüm.

"Size tapınağın yerini söyleyemeyiz," dedi Mahtab, elindeki tuz torbasını arkadaşına uzatarak. "Söylersek öldürülürüz."

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum," dedim. "Sormayacağız. Bizim için çok şey yapıyorsunuz ve ben o kadar nankörlük etmem."

"Akşam karanlığında ayrılmak zorunda kalacaksın," diye tekrarladı. "Bir arama düzenleyecekler ve sizi bulana kadar ev ev dolaşacaklar. Bu duvarların içinde yaşayan hiç kimsenin tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim. Hepsi benim korumam altında."

"Anlıyorum."

Başını salladı ve bizi tekrar yalnız bıraktı.

Quynh'un yüzünü yıkamasına ve tuniğini değiştirmesine yardım ettim. Tüm bu süre boyunca yüzünü buruşturdu ve homurdandı; ayak bileğinin ne kadar acıdığını açıkça görebiliyordum.

Onu kurtaramayacaksın.

Demaratus'un sözlerini bir kenara ittim ama zihnime yerleşip tekrar tekrar yinelendiler. Kısa keserek kendi tuniğimi giydikten sonra elimden geldiğince yıkandım, el bezini uyluğumun üzerinde gezdirirken irkildim. Acıdan zonkluyordu ama iyi olacaktı. Bu noktada neredeyse her yerim bir çeşit çürük ya da kesikle ağrıyordu. Bir bandajı kendi bacağıma, diğerini de Quynh'un ayak bileğine elimden geldiğince sıkıca sardım.

Dışarıdan bir adam sesinin "Locrian kızlarını gören var mı?" diye bağırıldığını duyduğumuzda ikimiz de kıpırdamadan durduk. Bilgi için ödüllendirileceksiniz!"

Kimse ona cevap vermedi ama kapının açılmasını ya da kadınlardan birinin yerimizi gönüllü olarak söylemesini beklerken rahatlamam birkaç dakika sürdü.

Öyle bir şey olmadı.

Quynh başını duvara yasladı, belli ki çok acı çekiyordu.

Suyu ona uzattım ve içtiğinden emin oldum.

Neredeyse hiç almadı.

"Suya ihtiyacın olacak," dedim. Bana

sıkı bir gülümseme verdi.

"Biliyorum."

"Aç mısınız?" Bize biraz fındık ve meyve getirmişlerdi. Onları ikiye böldüm ve Quynh'a kendi payını verdim.

Ama ona dokunmadı.

Onun yerine bileziğini çıkarmaya başladı. "Bunu istiyorum." İçimde bir alarm çaldı ve dehşete kapıldım. "Neden?"

"Annem bunun bana iyi şans getireceğini söylemişti. Ve öyle de oldu. Beni sana ve ailemize getirdi." Düğümle boğuşuyordu ve ben ona yardım etmeye çalışmadım.

"Hâlâ şansa ihtiyacın var," diye hatırlattım ona.

"Sana sahibim ve bu yeterince büyük bir şans," dedi. Sonunda onu çıkarmayı başardı ve onu hiç onsuz görmediğimi fark ettim. Hayatım boyunca bir kez bile. Banyo yaparken bile takıyordu.

Bir yanım bunun vazgeçtiği anlamına gelmesinden korkuyordu ama vazgeçmeyeceğine dair bana söz vermişti.

Bana teklif ettiğinde "Kabul edemem," dedim.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Genelde senden bir şey istemem ama bunu istiyorum."

"Onu alırsam öleceğimizi kabul ediyormuşum gibi hissediyorum." Ya da o ölecek ve ben devam edip bileziğini güvende tutmak zorunda kalacağım.

"Lia, lütfen." Yalvarışlarının işe yaramadığını görünce taktik değiştirdi. "Bileziğimi alıp güvende tutacağına söz vermezsen bir adım daha atmayacağım."

Başka çare göremeyince bileziği aldım. Bileğime bağlamama yardım etti. Kolumda yanlışı duruyordu, sanki oraya ait değilmiş gibi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Bunu sana daha önce de söyledim ama eğer bana bir şey olursa-" Ben itiraz etmeye başlayınca iki elini birden kaldırarak beni durdurdu. "Eğer

Bir şey olursa, lütfen boşa gitmesine izin verme. Devam edeceğine dair bana söz ver."

Boğazımda biriken dökülmemiş gözyaşları sıcaktı ve beni yakıyordu.
"Bana söz verdirtme."

"Yap şunu, Lia."

Bu konuda pes etmeyeceğini söyleyebilirim. Ben de başımı salladım.

"Söz veriyorum."

"Güzel." Tüm vücudu gevşedi ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.
Memnundum, vücudunun kendini toparlaması için bir şansa ihtiyacı vardı.

Uzaktaki duvara yaslandım ve seçeneklerimizi düşündüm. Mahtab'a bir torba tuz daha teklif edip Quynh'a burada göz kulak olmasını istemeyi düşündüm ama reddedeceğini anladım. Bunun evine ölüm getireceğini ve bize geçici bir barınak sunacak kadar nazik olsa da, bizim için göz kulak olduğu kişilerin hayatlarını tehlikeye atmaya istekli olmayacağını anladım.

Quynh'u yanıma almak için dışarı çıkıp başka birini arayamazdım. Çoktan bu bölgeyi arayan adamlar olabilirdi ve yakalanıp öldürülebilirdim. Birini bulsam bile yalan söyleyip bizi ihbar edebilirlerdi.

Yapabileceğim tek şey ilerlemektir. Tapınak iki sokak ötede ya da iki mil ötede olabilirdi. Bunu bilmeme imkân yoktu. Yine de fark etmezdi, çünkü onu bulacaktık.

İkimiz de. Birlikte.

Mecbur kalırsak tüm yolu topallayarak gideriz.

Bize getirdikleri fındıkları kemirirken, biz dinlenirken avcılarımızın da aynı şeyi yapıyor olabileceğini düşündüm. Hala aramaya devam eden ve kendilerini yoranlar olabilirdi ama herkes bunu yapmazdı.

Quynh ve ben ciddi şekilde yaralanmışken, onlar taze ve bizi karşılamaya hazır olacaktı.

Fazla şansımız olmayacaktı.

Güneş batmaya devam ediyor, bizi gitmemiz gereken zamana gittikçe yaklaştırıyordu. Birinin beni tanıyabileceği korkusuyla pencereye gitme riskini almak istemedim. İhtimaller düşüktü ama kaderi kışkırtmak istemiyordum.

Karanlık, denizden gelen bir dalga gibi yuvarlanarak geldi. Ön kapının açıldığını duydum ve ardından alt kattaki erkeklerin sesleri mutlu geliyordu. Çantamda kılıfımı buldum ve tekrar bacağıma bağladım.

Deponun kapısı açıldı ve hetaerae'lerden biri kafasını içeri uzattı. "Beni Mahtab gönderdi. Gitmek zorundasın."

Eşyalarımı çoktan toplamıştım ve Quynh'u hafifçe sarsmak için eğildim, koşmamız gerekmeden önce mümkün olduğunca çok dinlenmesini istiyordum. Adını söyledim ve hemen uyandı.

"Vakit geldi mi?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Burada sizi çatıya çıkaracak bir merdiven var," dedi kadın. Alt kattaki müşterilerini nasıl geçeceğimiz konusunda endişeliydim ve bu mükemmel bir çözümdü. Ayrıca bizi, adamların bizi aradığı sokaklardan da uzak tutacaktı.

Quynh ayağa kalktığında yine bana doğru yığıldı ve yüzünü omzuma gömdü. Umutsuzca durumunun düzeleceğini ummuştum ama bu gerçekleşmemişti.

Elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekiyordu.

Önce onu merdivene tırmandırdım. Mahtab'ın gönderdiği kadın elini omzuma koydu. "Annem Locrian'dı. Tapınak buradan yarım mil kuzeyde. Tapınağın kapısının üstünde ağaç ve arpadan oluşan bir taş oyma var. Tanıması kolay."

"Teşekkür ederim," dedim, neredeyse rahatlama ve minnettarlıkla dolup taşarak. "Bizi kurtardınız."

Başını salladı ve sonra hızla gitti. Sonunda yeniden umutlanmıştım. Çok yaklaşmıştık.

Quynh en üst basamağa ulaşmıştı ki arkamdan bir adamın "Locrian bakireleri!" dediğini duydum. Locrian bakireleri burada!"

Yarı çıplaktı ve bana doğru koşmaya başladı. Kılıcımı çıkardım ve tırmanmaya başladım ama Mahtab'ın arkasında belirmediğini, halının kenarından tutup adamın altından çekerek onu ileri doğru uçurduğunu gördüm.

Onu kontrol etmek için koştu, mırıldanarak iyi olup olmadığını sordu ve bana hızlıca başını salladı. Hızla yukarı tırmandım ve kapıyı kapattım. Yakınlarda büyük bir kil vazo vardı ve takipçilerimizi yavaşlatmak için onu kapının üstüne yuvarladım. Hetera evinin çatısı ve çevresindeki binaların hepsi düzdü. Buraya kadar koşabilir ve sokaktan uzak durabilirdik.

Ama seslenen adam alarm vermişti ve altımızdaki adamların harekete geçtiğini duydum. Nereye gittiğimizi anlamaları çok uzun sürmezdi.

Quynh'a elimden geldiğince yardım ettim ama çok yavaşlık. En azından şimdi daha koyu renk kıyafetlerimiz vardı ve gece bizi korumaya yardımcı oluyordu. Başka bir çatıya , sonra bir başkasına.

Kırılma sesi gece havasını kesti. Kapının üstüne koyduğum tencere.

"Acele etmeliyiz," dedim gereksiz yere. Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Ama arkamızda kaç adam olduğunu ya da yolumuza devam etmenin benim için ne kadar zor bilmiyordum.

Bulduğumuz çatı ile bir sonraki çatı arasında bir boşluk vardı. Aşağı inecek bir yol göremedim. Atlamamız gerekecekti.

"Önce ben gideceğim, sonra da seni yakalamaya yardım edeceğim," dedim. "Koşman gerekecek.

Canın yanacak ama bunu yapabilirsin."

Başıyla onayladı. Zor bir atlayış değildi ama bileğim de burkulmamıştı. Atlayışı kolayca yaptım ve sonra dönerek kenara yaklaştım. "Sıra sende!"

Birkaç adım topallayarak koşmak için elinden geleni yaptı ama yaralı ayağından sıçramak gibi bir hata yaptığını gördüğümde midem dibe vurdu. Bu, atlayışını yanlış hesaplamasına neden oldu.

Korku buzdan pençeleriyle kalbimi sıktı.

Quynh başaramayacaktı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Atlayışı kısa sürdü ama yine de çıkıntıya tutunmayı başardı. Hızla kaymaya başladı ama ben göğsümün üzerine daldım ve iki bileğinden tuttum.

"Seni yakaladım!" Dedim. Onu tekrar yukarı çekebilmek için pozisyonumu değiştirmeye başladım. Şu anda elimde hiçbir koz yoktu.

"Bakireler burada!" dedi bir adam altımızdan. Yüzünü göremiyordum ama yollarda ve kaldırımlarda koşan deri sandaletlerin sesini duyuyordum. İnsanlar Quynh'un ayaklarının altında toplanmaya başladı.

"Bana yardım et," dedim ona. "Bana tutun."

Ama Quynh korkumu bin kat daha artıran bir ifadeyle bana baktı.

"Hayır!" Bağırdım.

Ellerim terliyordu ve sol eli gevşedi. Ona uzandım ama ıskaladım.

"Lia." Sesi hiç bu kadar sakin, bu kadar derli toplu çıkmamıştı. " geldi.

İzin ver

git."

"Merdiven getirin!" dedi altımızdan biri.

"Bunun için zamanımız yok. Diğer elini ver, hemen şimdi!

Quynh, lütfen! Yapma bunu!" Histeri ve dehşet tüm acıları ve diğer tüm duyguları bastırdı. "Seni kaybedemem!"

"Adım seçildiği anda kayboldum. Biz sadece kaderi erteliyorduk."

İki elimle sağ bileğini kavrayarak onu yukarı çekmeye çalıştım ama bana yardım etmiyordu ve gevşemişti. "Çok yaklaştık. Başarabiliriz. Bana diğer elini ver!"

Kolum yanıyordu ve omzum kopacakmış gibi hissediyordum.

Dışarı.

"Seni seviyorum," dedi ve bu sözde daha da kötüleştiren bir kesinlik vardı.

benim çılgın korkum.

Sırtımdan ter boşandı ve ona tutunmak için her şeyimi harcadım. Gücüm azalıyordu.

"Bana söz vermiştin," dedim hıçkırarak. "Vazgeçmeyeceğine söz vermiştin."

"Vazgeçmiyorum. Sana bir şans veriyorum. Bırak gideyim."

"Yapmayacağım!" Göğsüm ve boğazım ağrıyarak kelimeleri geri bağırdım.

Keskin bir çekiştirme oldu. Kalabalığın elinde meşaleler vardı ve onları net bir şekilde grebildiğimi fark ederek gözlerimi kırptım. Bir merdiven bulmuşlardı ve bir adam ayaklarından çekmek için merdivene tırmanmıştı. Teni bir hayalet kadar soluk, saçları alevden daha kızıldı. Sanki yeraltı dünyasından kız kardeşimi almaya gelmiş bir hayalet gibiydi.

"Quynh!" Yalvardım. "Lütfen!"

Bileğimi tutuyordu ama parmaklarını açarak bıraktı. "Birçok kişi için bir tane" dedi.

Bileğ i ellerimin arasından kayarak benden uzaklaşırken çığlık attım.

ığlıklarını dinlerken sırt üstü yatarak yuvarlandım. İzleyemedim. İzlemeliydim. Ona bu onuru vermeliydim, ölümüne tanıklık etmeliydim ama yapamadım.

Bu görüntü beni hareketsiz bırakırdı ve bu da bitti.

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum, sesi engellemek istiyordum, gözlerimi sıkarak kapatıyordum. Teslim olma, ona katılabilmem için beni almalarına izin verme arzusu çok güçlüydü.

Aptal kız! Onun fedakarlığının boşa gitmesine izin verme!

İkimiz de artık pes edemeyeceğim kadar ilerlemiştik. Ona devam edeceğime söz vermiştim.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağ a kalktım ve düz çatılar boyunca koşmaya başladım, aşağ i inmenin bir yolunu arıyordum. Burada olmak şu anda peşimdekilerden kaabilmem için daha iyi olsa da, yüksekte, ara sokaklardan aşağ i koşamadan ya da saklanmak için binaların arasından geemeden bulunmamı da kolaylaştıracaktı. Çok aıktaydım.

Quynh'un adı kalbimde çarpıyordu. Her atış onun içindi.

Kuzeye, Locrian hetaera'nın bana kamamı sylediğ i yöne gittim. Sadece sokaklarda avlanmıyordum, aynı zamanda bir ya da iki çatı arkasında beni takip eden adamlar vardı.

Ay ışığında, taş oymalı tapınağ i gördüm. Bu değildi çok uzak.

Başarabilirdik, kalbim acı acı ağlıyordu, ama bunun olmayacağını biliyordum.

Doğru. Artık çok fazla avcı vardı. Tek umudum olabildiğince hızlı koşmak ve onları geride bırakmaktı.

Az ileride uzun beyaz bir branda gördüm. Bir yelken tüccarı mallarından birini sergiliyordu. Fırlatma bıçağımı çıkardım ve

yelken açtım, brandayı delmek için uzandım, böylece tüm uzunluğu boyunca güvenle seyahat edebildim.

Beklediğimden biraz daha ani bir iniş yaptım ve içine yuvarlandım, zıpladım ve devam ettim. Oklar, mızraklar, kayalar vardı.

Ama bu tür füzelerle nasıl başa çıkacağımı biliyordum. *Sadece hareket etmeye devam et.* Bir ok omzumu sıyırmayı başardı ama bir tane daha olsa ne olurdu ki?

Yara izi mi?

Bir adam bana çarptı ve beni duvara doğru itti. Ben . Sersemlemiş ya da şaşırılmış bir halde elimden geldiğince darbeyi karşılamaya çalıştım. Baltasını bana savurmak için kolunu kaldırmak gibi bir hata yaptı ve ben de bu değerlendirerek onu koltuk altından bıçakladım.

Demaratus benimle gurur duyardı.

Zihnimin bir kısmı saldırganlığımın ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu. Bugün adam öldürmüştüm. Bu bana muhtemelen daha anlamlı gelmeliydi ama o adamlar bana ve Quynh'a zarar vermeye çalışıyordu.

Belki de Demaratus savaşta düşman öldürmekten o kadar sık bahsettiği için buna alışmıştım.

Ve Quynh'u kaybetmek... bu yeterli bir bedeldi. Artık dökecek gözyaşım, ikimizin de ölmesini isteyen adamlar için hissedecek suçluluk duygum yoktu.

Gitmiş olması tamamen gerçek dışı geliyordu. onca şeyden, hayatta kaldığı onca şeyden sonra, her şeyin bu şekilde sona ermesi?

Şimdi bunu düşünemezdim. Koşmaya devam etmeliydim.

Bir avcı yolun ortasında beni bekliyordu, mızrağını önünde tutuyordu. Sanki kendimi ona saplayacak kadar aptalmışım gibi. Kılıcımla onu yolumdan çekip sırtına vurduğum ve bıçağımın onu kestiğini hissettim.

Bir yanımda arkamı dönüp muhtemelen saldırganlarımla yüzleşmek istiyordu. Ölümde Quynh'a katılmadan önce onlardan alabildiğim kadarını almak istiyordum.

Ama Kallisto elimde kalan tek kardeşimdi. Lykaon'la evlenmesine izin veremezdim, ölü bir ülkenin kraliçesi olmasına izin veremezdim.

Hâlâ kurtarmam gereken birçok insan vardı.

Dolunay gökyüzünde alçakta asılı duruyordu, sanki bana rehberlik ediyordu. Bir köşeyi döndüm ve işte oradaydı.

Tanrıçanın tapınağı. Beni çağırıyor.

Beni bekleyen bir tuzak olduğunu düşündüm. Birini avlıyor olsaydım ve tam olarak nereye gittiklerini bilseydim, kalkanları ve silahları olan zırhlı adamlarla bir puslu planlardım.

Orada adamlar vardı ama sokakta ve kaldırımında yatıyorlardı. Uyuyorlar mıydı? Ölmüşler miydi? Bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Tapınağa giden yol açıktı. Rahatlama ya da minnettarlık hissetmedim. Uyuşmuştum. Açık kemerli bir çit vardı ve içinden koşarak geçtim. Taş avlunun ortasında bir çeşme sessizce şırıldıyordu. Onu hızla geçtim, basamakları koşarak çıktım ve taş oymaları ve çatıyı tutan dev sütunların arasından geçtim.

Kapılar devasa ve bronzdan yapılmıştı. Yanımdaki duvara bir ok isabet etti ve döndüğümde kemerli geçitte birkaç adam gördüm. Avluya girmediler, şu anda durduğum uzun verandaya çıkmadılar.

Sanki onları geride tutan görünmez bir çizgi varmış gibi.

Yine de oklarını bana fırlatmalarını, benimle alay etmelerini, beni kendilerine geri çağırmaya çalışmalarını engellemedi.

Onları görmezden geldim ve elimi kapıya koyup ittim. Hiçbir şey yoktu.

vermedi.

Bir panik dalgasıyla savaştım ve bir ok daha bana isabet etmeye yaklaşıırken tekrar denedim.

Sonra ilkinin sıkıştığını düşünerek diğer kapıyı ittim. İkisi de çalışmadı. İki kapı da kilitliydi.

Bir adım geri çekildim ve avlunun dışındaki avcı grubuyla aramda bir taş sütun tuttum.

Hiç pencere yoktu, içeri girmenin bir yolu yoktu. Birinin gelip benim için açabileceğini düşünerek kapıya vurdum.

Yanıt yok.

Bir noktada o adamlar ya benim peşimden buraya gelecekler ya da tapınak alanının etrafında halka oluşturup beni vuracak bir ateş açacaklardı.

Yere yığıldım. kadar gelmişim. Kapıları kilitli bulmak için gelmişim ve bu adamlardan birinin beni öldürmesi an meselesiydi.

Şimdi ne yapmalıyım?

Aptal kız! Kapılar içeri girmenin tek yolu değil. Yukarı çık! Tırman!

Aceleyle ayağa kalktım ve tapınağın yan tarafına doğru koştum. En az yirmi metre yüksekliğindeydi, ancak ön taraftaki pürüzsüz cephenin aksine

Buradaki kayalar bitmemişti ve ayak ve el tutamakları sağlıyordu. Xiphos'umu kılıfına geri soktum. İki elime de ihtiyacım olacaktı.

Homurdanarak tırmanmaya başladım. Kemerin dışında ve çitin ötesinde hâlâ bağırış çağırış ve kargaşa vardı ama adamlardan hiçbiri beni fiziksel olarak takip etmeye çalışmadı. Kötü bir şekilde ateş etmeye devam ettiler.

Bacaklarım ve ellerim yanıyordu. Bu düşündüğümünden daha zordu, büyük bir denge ve güç gerektiriyordu.

Neredeyse çatıya çıkmıştım ama tutunacak başka bir şey olmadığını fark ettim. Tutunacak bir şey bulmak için çaresizce etrafıma bakındım ama hiçbir şey bulamadım.

Sıkıştım. Sıkışıp kalacaktım.

Sonra, bir duaya cevap verir gibi, bir mızrak duvara saplandı. Mızrağı fırlatan kişi mızrağı yerine yerleştirmek için son derece güçlü olmalıydı ya da taş düşündüğümünden daha yumuşaktı. Her iki durumda da tam istediğim . Test ettim ve ağırlığımı gördüm. Tırmanmaya devam etmek için onu kullandım ve kendimi çatının kenarına getirdim.

Kenar duvardan dışarı çıkıyordu ve yukarı çıkmanın tek yolu dışarı sıçramak ve düşmeden önce saçağı yakalamayı ummak olacaktı. Kılıcımı çıkardım ve yukarı uzanıp kenardaki kil kiremitlere vurmak için kullandım, onları tutarsam hiçbir şeye bağlı olmadıkları için kayacaklarını biliyordum. Benim için boş bir yer kalana kadar birbiri ardına düşmeye başladılar. Xiphos'umu kılıfına geri koydum.

Üç kadar saydım, nefesimi tuttum ve sonra atladım.

Parmaklarım kenarın etrafında kıvrıldı ve sallanmaya başlarken sıkıca kavradım. Kendimi ayağa kaldırmak için yeterli ivmeye ihtiyacım olacaktı. Bacaklarımla tekme attım, ileri geri sallandım, her geçişte daha da sertleştim.

Birkaç deneme yaptım, kollarım zorlanmaktan zayıflamıştı. Kendime bu kadar başarısız olmak için gelmediğimi hatırlattım. Son bir hamleyle sonunda başardım, dirseklerimden birini kenardan geçirdim, sonra diğerini ve onları kendimi yukarı kaldırmak için kullandım.

Tırmanırken çatının kenarı beni çizdi ama umursamadım. Kendimi tamamen yukarı çektiğimde arkamı döndüm ve sırtımın altındaki serin kiremitlere uzandım. Ama sonra bir başka mızrak, hareket etmeye devam etmem gerektiğini hatırlatırcasına birkaç metre ötemde işe yaramaz bir şekilde şakladı.

Çatı eğimliydi ve daha yukarıdaki kiremitler yerlerine cıvatalanmıştı. Kaymak ya da düşmek istemediğim için dikkatlice tırmandım. En tepede xiphos'umu çıkardım ve kabzasını kiremitleri kırmak için kullandım.

sıgımam için. Altındaki ahşap destek kirişlerini gördüm. Kendimi aşağı indirdim, ayaklarım kalın bir kirişe değdi. Öne doğru eğildim ve bacaklarımı arkamda açtım. Kirişi sıkıca kavrayarak orada asılı kaldım ve taş zemine ne kadar düşmem gerektiğine baktım.

Bu acıtacaktı.

Dişlerimi sıktım ve bıraktım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Çarpmamla birlikte yer beni karşılamak için yukarı fırladı. Acı anlık ve eziciydi. Nefes alamadan taş zemine uzandım. Bir kaburgamı kırdığımdan oldukça emindim. Bacaklarımı oynattım ve sağlam görünüyorlardı, derimden dışarı çıkan bir kemik yoktu. Bu iyi bir şeydi.

Aldığım ve verdiğim her nefes beni yakıyordu. Sadece aldığım yaralar yüzünden değil, Quynh'u kaybettiğim için de.

Tapınağa ulaşmıştım ama bu bana onun hayatına mal olmuştu. Bu asla kabul edeceğim bir pazarlık değildi.

"Sizin türünüz burada hoş karşılanmıyor."

Benimle konuşan sesi bulmak için hafifçe yuvarlandım ve bir noktada yüzümü çarpmış olmam gerektiğini fark ettim çünkü sol gözüm şişip kapanmıştı. Odanın ortasında üç kadın duruyordu. Hepsi farklı tonlarda yeşil tunikler giymişlerdi.

Ortakdaki kadın tüm yüzünü kaplayan bir peçe takmıştı. Solundaki kadın benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu, sağındaki ise yaşlıydı, gümüş rengi saçları sağ omzunun üzerinden uzun bir örgü halindeydi.

Peçeli rahibe sözlerini tekrarladı. "Sizin türünüz bu kutsal yerde hoş karşılanmıyor. Gitmeniz gerekiyor."

Locrians'ı mı kastediyordu? "Benim türüme hayatta kalmaları ve tapınağa canlı varabilirsek tanrıçaya hizmet etmeleri emredildi," dedim, kör edici acı yüksek sesle inlememe neden olurken oturmaya çalıştım. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Ayağa kalkmak istedim ama şu anda kendi ağırlığımı taşıyabileceğimi sanmıyordum.

"Sizi tutmak gibi bir yükümlülüğümüz yok," dedi rahibe. "Onu sokağa atın."

Bu kadın bunun bana neye mal olduğunu asla anlamayacaktı. Beni bir kenara atmasına izin veremezdim. Almak için geldiğim şeyi alana kadar bu tapınakta kalacaktım. Sonra, ancak o zaman gidecektim.

Beni göndermeyecekti, özellikle de şimdi, o avcılar büyük olasılıkla beni beklerken. "Beni tutmakla yükümlüsün."

Keşke yüzünü görebilseydim. Yine de tüm vücudu sanki bir dövüşe hazırlanmış gibi gerilmişti. Kılıcım nereye gitmişti? Gerçi ... bana ne faydası olacaktı ki? Şu anda kimseyle savaşıyordum.

"Değilim," dedi.

"Evet, öylesiniz. Ben Aianteioi. Dini bir kurum olarak, yasalara göre, eğer istersem bana konukseverlik ve sığınak sunmak zorundasınız, yoksa tanrıçayı gücendirme riskine girersiniz." Babamın Aianteioi'yi koruyan tüm yasaları ezberlememi istemiş olmasına son derece minnettardım.

Çünkü o kanunlar hayatımı kurtarmak üzereydi.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde çok uzun bir sessizlik oldu. Her şey acıyordu ve Quynh olmadan kendimi bir daha bütün hissedebileceğimi sanmıyordum ama olduğum yerde kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Toprak tanrıçasının bir rahibesinin onun yasalarını isteyerek çiğneyeceğini düşünmezdim," dedim. "Bunu yapmanın büyük sonuçları olacağını varsayıyorum." Yüzünü göremesem de diğer iki kadının ifadeleri yeterince açıktı. Şok olmuşlardı ve hatta biraz ... korkmuş görünüyorlardı?

Bir uzun sessizlik daha ve sonunda rahibe tükürdü, "İyi. Kalabilirsin. Ama sana bir Locrian gibi davranılacak. Ona daha uygun kıyafetler bul ve kafasını tıraş et."

Genç kadın muhtemelen talimatları yerine getirmek üzere odadan çıktı.

Bir an için yanlış anladığımı düşündüm. Az önce birine kafamı tıraş etmesini mi söylemişti? Ciddi olamazdı. Saçımın benim için ne anlama geldiğini bilmiyorlar mıydı? Ama odaya siyah bir bez, makas ve ustura taşıyan iki kadın daha girdi.

"Hayır," diye itiraz ettim ama kollarım yerinde tutuldu ve ayağa kaldırıldım. Acıdan neredeyse bayılacaktım ama bu kadınların gülünç derecede güçlü göründüklerini fark ettim, çoğundan bir baş daha uzun olduğum halde beni bir çocukmuşum gibi kaldırıyorlardı.

Ya da belki de tüm yaşadıklarımın sonra inanılmaz derecede zayıf düşmüştüm.

Tuniğim kabaca çıkarıldı ve siyah bir tane giydirildi. Suçluların ve dışlanmışların giydiği türden.

Dizlerimin üzerine geri itildim ve sağ omzumdaki güçlü bir el beni yerimde tuttu.

Saçımı keseceklerdi. Kafamı tıraş edeceklerdi. Yine, sanki bir suçluymuşum gibi.

"Locrialı bir kadının saçını kesemezsiniz! O bizim için kutsaldır!" İtiraz ettim ama kimse cevap vermedi.

İstifa etmiş bir dehşet duygusuyla, bunun olacağını anladım. Bunu durduramazdım. Beni daha fazla onursuzlaştıracak başka bir şey yapamazlardı.

Demaratus, saçımı ve onurumu almalarına izin vermektense bu odadaki herkesi yere sermemi ederdi.

Ama ben bir Daemonian değildim. Hâlâ yerine getirmesi gereken bir görevi olan bir Locrianlıydım.

O sadece saçtı. Tekrar uzayacaktı.

Dişlerimi sıktım ve Quynh'un özenle yaptığı örgüleri çözerek saçlarımı çekip çekiştirdiklerinde tamamen hareketsiz kaldım. Onları makasla kestiler ve örgülerin kalın ipler gibi etrafımdaki zemine düşmesini izledim.

Bakışlarım aşağıya yönelmişken Quynh'un bileziği gözüme çarptı. Parmak uçlarımin altındaki çiçek düğümünü hissetmek için ona dokunmak üzere uzandım. Hetera'nın evinde ne yapacağını biliyordu. O zaman bile kurbanını planlıyordu. Belki daha uzun süredir.

Onu bir yerde, karanlıkta yalnız düşünemezdim. Çok korkardı. Hayır, korkmazdı. Bir daha asla korkmazdı. O gitmişti. Ve onu meyve vermeyen odunlarla yakacaklardı, külleri denize savrulacaktı. Ona düzgün bir cenaze töreni yapma, veda etme şansım bile olmayacaktı. Asla huzuru tadamayacaktı. Bu da başka bir hayal edilemez kayıptı.

Ustura kafa derimin üzerinde dikkatlice gezdiriliyordu ve ben gözlerimi dolduran öfkeli yaşlara koydum. Ağlamayacaktım. Bu kadınlara bu zevki tattırmayacaktım.

Tüm incinmişliği, kayıplarımı, acılarımı ve ağrımı öfkeye dönüştürdüm.

İntikam.

Tanrıçanın gözünü bulacak, ulusumu yeniden inşa edecek, kız kardeşimi kurtaracak ve sonra buraya geri dönüp tüm bu şehri yerle bir edecektim.

Ciğerlerim artık nefes alamayacak hale gelene kadar gittikçe daraldı. Öne doğru düştüm, bayılmadan önce dünya kararıyordu.

Bir anda uyandım ve silahıma uzandım.

Orada değildi.

Her şey geri geldi, dev bir dalga gibi üzerime çöktü.
Acı içime işledi, her uzvuma çarptı.

Quynh gitmişti. Tapınağa ulaşmış ve istemedikleri halde beni tutmaları için onları zorlamıştım.

Bileğimi kaldırdım ve bileziğinin hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım.

Sonra parmaklarımı kafa derimde gezdirmek için uzandım.

Sadece kirli sakal vardı, parmak uçlarıma sertçe değiyordu. Bayılmış olmama rağmen işi bitirdiklerinden emin olmuşlardı.

"Günaydın," dedi fazlasıyla mutlu bir ses bana.

Yine kendimi kılıcıma uzanırken buldum. Yatağımın ayak bir kız duruyordu. Kısa boyluydu ve siyah saçlarını toplamıştı. Açık kahverengi gözleri, açık kahverengi teni ve pembe yanakları vardı. Soluk yeşil bir tunik giyiyordu.

Quynh ile fiziksel benzerliği çok az olsa da, bana kız kardeşimi hatırlatan bir şey vardı. Sanki bu kızla daha önce tanışmışım gibi tanıdık ve doğru gelen bir şey.

Sanki onu bana kız kardeşim göndermiş gibi.

İçimden bir sesin "*Ona güvenmelisin*" diye fısıldadığını duyduğumda bunu doğruladım ve bu ses tıpkı Quynh'un sesine benziyordu.

Kalbim tepki olarak sıkıştı.

"Ben Iolanthe," dedi kız. "Ama herkes bana Io der." "Lia," diye teklif ettim.

"Tapınağa hoş geldiniz. Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

İçgüdülerim sesin söylediklerini kabul etmek ve onun yardım etmek isteyen iyi bir insan olduğuna inanmaktı ama Demaratus'un içimde beslediği temkinli doğa hiçbir yere gitmemişti. Kısa bir süre önce, rahibeler beni kovmaya hazırdı ve beni kabul etmek zorunda kaldıklarında, onlardan biri olmayacağımı bildiğimden emin olmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Bu Io bana neden bu kadar nazik davranıyordu?

"Su." Boğazım gibi hissediyordum.

Aceleyle bir masanın yanına gitti, orada bir sürahi ve bardaklar gördüm. Benim için bir tane doldurdu ve getirdi.

Hevesle aldım, soğuk sıvı dudaklarımdan süzüldü, ama sonra hemen tükürdüm.

"Bu da ne?" diye sordum. Tanımadığım garip bir metalik tat vardı.

Io şaşkın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu zehirli mi?" Rahibeler benimle bu şekilde mi başa çıkmaya karar vermişti? Beni öldürmek için hile mi kullanıyorlardı?

"Hayır. Alabilir miyim?" Bardağıma uzandı ve ben de ona geri verdim. Bana geri vermeden önce büyük bir yudum aldı. Birkaç saniye bekledikten sonra iki elini de havaya kaldırdı. "Gördün mü? Zehirli değil."

"Tadı neden böyle?"

"Suyumuzu özel bir çeşmeden alıyoruz ve bu sadece tadı. Alışırısın," dedi ve yatağımın yanına bir sandalye çekti. "Yine de şüphelerinizi anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Paylaşmaya değmeyecek kadar uzun ve karmaşık bir hikaye," dedi başını sallayarak ve beni zehirlenmenin gerçek bir olasılık olduğu hangi koşullarda bulunduğunu merak bıraktı. Io durakladı ve ellerine baktı. Sanki göz teması kurmak onun için zordu. "Geldiğinizde pek hoş karşılanmadığınızı duydum."

Ha. Kesinlikle hafife alıyordu. "Arkadaş canlısı değillerdi, hayır."

"Ve onlar ..." Başımı işaret ederken sözleri kesildi.

Kendimden utanarak kafa derime dokundum. "Yaptılar. Bunu sana da yaptılar mı?"

"Hayır."

Demek ki sadece Locrian kızlarına özel bir muamele yapılıyordu.

"Birkaç aydır ," diye ekledi ve sanki konuşmamızın gidişatını değiştirmeye çalışıyor gibiydi.

Ilionialı kadınların tapınağa nasıl katıldığını bilmediğimi fark ettim. "Rahibe olmak için nasıl bir süreç izliyorsunuz? Seni de kovalıyorlar mı?"

Utanmış görünüyordu ve başını hafifçe eğdi. "Öncelikle, ben sadece bir yardımcıyım. Senin gibi. Rahibe olmak uzun zaman alıyor. İkincisi, biz kaçırız ama kovalanmayız. Bununla birlikte, tapınağa ilk ulaşmak için ne gerekiyorsa yapabiliriz. Buna diğer yarışmacılarla dövüşmek de dahil."

Io yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görmüş olmalı ki gülümsedi. "Bu tür aşırı rekabetçi bir yarış kazanacak biri gibi görünmediğimi biliyorum. Her altı ayda bir yardımcılar alınır ve son yarıştan bu yana ölen rahibelerin yerine gerektiği kadarını alırlar."

"Ya kimse ölmezse?"

"O zaman yarış yok. Ben katıldığımda iki tane aldılar. Ondan önceki altı ayda da iki tane aldılar."

Bu endişe vericiydi. Rahibeler neden bu kadar çabuk ölüyordu?

"Yaşlılıktan," diye ekledi Io, yüz ifademi doğru yorumlayarak. "Hayatımız boyunca hizmet ettik. Artık ölene kadar burası senin evin olacak."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bir anlamı yoktu. Ama doğal nedenlerden olsa bile, bu yine de önemli bir sayı gibi görünüyordu.

Eğildi, gözleri parlıyordu. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Bir yanım benimle paylaştığı her şeyi kendi amaçlarım doğrultusunda kullanacağım konusunda onu uyarmak istiyordu ama başarısız olma riskini göze alamazdım. Bu, insanlara ihanet etmem, onların arkadaşımı gibi davranmam ve güvenlerini kazanmam gerektiği anlamına gelebilirdi.

Bu beni rahatsız etti ve kafamın içinde Demaratus'un sesinin bana bunun olmaması gerektiğini söylediğini duydum.

"Evet," dedim, bu endişeleri bir kenara iterek.

"Burada olmamalıydım. Sadece en güçlü ve en hızlı olanların tanrıçaya hizmet etmesine izin verilmesi gerektiğine inanılır. Ben hile yaptım."

"Yaptın mı?"

Başını salladı, gözleri dans ediyordu. "Küçüklüğümde beri tanrıçaya ve onun yarattıklarına tapıyorum. İstedğim tek şey tapınığında ona hizmet etmektir. Yarışı asla kazanamayacağımı biliyordum. Çok küçüktüm ve çok hızlı değildim. Bu yüzden sonlara doğru saklandım ve bekledim. Suri eşigi geçtikten sonra hemen onu takip ettim."

İtirafı beni tedirgin etti. Bu, onu tapınaktan attırabilecek bir bilgi gibi görünüyordu. Bunu neden bana, bir düşmana, rahibenin dün gece avcılara sunmak istediği birine söylesin ki?

Bu bir test miydi? Bağlılığımın nerede yattığını görmek için mi?

Yoksa görüldüğü gibi miydi? Nazik, cömert, güvenilir?

Kendime engel olamayarak endişemi dile getirdim. "Neden böyle bir güveni benimle paylaşıyorsun?"

Başını eğdi ve sanki az önce aptalca bir soru sormuşum gibi bana baktı. "Çünkü artık benim kız kardeşimsin. Ve biz de seni bekliyorduk."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Beni mi bekliyorsun?" Ne demek istediğini anlamadığım için sordum.

Io başını salladı ve sonra ayağa kalktı. "Size tapınak alanını gezdireceğim ve sonra da beşinci gün olduğu için sizin için bir tören düzenleyeceğim."

Beni beklediklerini söylerken neyi kastettiğini açıklamadı ve bunun yerine farklı bir şey hakkında konuşmaya başladı. Sorularım beni bunalttığı için ayak uydurmakta zorlandığımı hissettim.

"Neyin beşinci günü?" Ayın beşinci günü olmadığını kesinlikle biliyordum.

"Geldiğinizden beri beşinci gün."

Yatağında doğruldum ve fiziksel bir acı çekmediğimi fark ettim. Kollarımı önümde tutarak ve parmaklarımı kaburgalarımın üstüne bastırarak tüm uzuvlarımı test ettim. Gerçekten beş gündür burada mıydım?

"Büyü yapabilen şifacılarınız var mı?" diye sordum. Büyükannemin kitabında kemikleri onarabilen, kanamayı durdurabilen ya da herhangi bir hastalığı silebilen özel bir büyü türüne sahip yaşam büyücülerinden bahsediliyordu.

"Çok uzun zamandır bu tür bir yeteneğe sahip biri olmamıştı," dedi.

Belki de büyücüler parçalarından çok fazla güç çekmişlerdi?

"Daphne seninle ilgilendi, bu yüzden kendini daha iyi hissediyorsun. Onunla büyük ihtimalle geldiğin gece tanışmışsındır. Kendisi yaşlı bir kadın ve saçlarını uzun bir örgü şeklinde örüyor." Io bana elini uzatırken öyle dedi. "O bir iksir ve ilaç ustasıdır. Başkalarına yardım etmek için çeşitli bitki ve otları birleştirmenin en iyi yollarını her zaman bilir. Bana da nasıl yapılacağını öğretiyor."

Uzattığı elini salladım. Yardıma ihtiyacım yoktu. Kendi başıma ayağa kalkabilecek kapasiteden çok daha fazlasıydım. Siyah bir tunik giydiğimi fark ettim, ama ilk başta bana verilenden farklı görünüyordu.

Ayaklarım yere güm diye çarptı, sanki yürümeyi unutmuş gibiydim. Io gülümsemesini gizlemeye çalışırken hızla yatağa yaslandım ama başarılı olamadı. Birkaç saniye sürdü ama bacaklarımın kontrolünü yeniden kazandım. Bana bir çift deri sandaleti işaret etti, ben de hemen giydim ve kayışlarını ayak bileklerimin etrafına bağladım.

"Bu taraftan," dedi açık kapıdan geçerken. "Belli ki az önce revirdeydik ve burası da revirden çok uzakta değil."

yatakhaneler." Dış kenarı boyunca beyaz mermer sütunlar bulunan uzun, üstü kapalı bir avluya doğru yürüdük. "Yatakhaneler yaşa göre düzenlenmiş. Görünüşe göre yaşlı rahibeler uyku odalarını yeni yardımcılarla paylaşmaktan hoşlanmıyor."

İç duvar yabancı kalkanlarla kaplıydı -geçmiş savaşların kalıntıları. Bunların Ilion'un kazandığı savaşlardan kalma olduğunu düşündüm. Sergilenen Locrian kalkanları var mıydı? Ben hiç görmedim.

Peki neden onları kışlada değil de burada, tapınakta asıyorlar?

Cevap istediğim başka sorular da vardı. Bunu sormaya başladım, ama bir köşeyi döndük ve küçük bir nefes almaktan kendimi alamadım. Her yerde çeşitli yaşlarda kadınlar vardı. Düzinelerce. Yüzlerce. Ve bu sadece benim göz hizamdaki kadınlardı.

Birçoğunun kısa bir süre içinde vefat etmesine şaşmamalı.

Yatakhanelerden birine doğru ilerlerken her bir çift gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Neden baktıklarını merak ediyordum. Yeni olmam mı? Siyah tunik mi? Tıraşlı kafam mı?

Ya da bir Locrian bakiresi olduğumu?

Io çok misafirperver görünürken, bana ters ters bakan kadınların hiçbiri

Yap

tım. Keşke kılıcım yanımda olsaydı.

"Burada kaç Locrian kadını var?" Ben sordum.

Cevabı zaten biliyordum ama bir parçam onun cevap vermesini umuyordu Farklı bir şekilde.

"Hiç. Tapınağa ulaşan ilk kişi sizsiniz."

Bin yıl içinde, ilk ve tek. Üzerinde duramadığım bir başka şey de işlemedikleri bir suç yüzünden hayatlarını kaybeden o iki bin kızdı.

Quynh'u tekrar düşündüğümde kalbim sıkıştı.

Etrafımızı saran kadınların bakışlarından kaçarken, elimde olmadan yeşillığe baktım. Açık alanlarda çimen. Ağaçlar tepede, yaprakları esintiyle hafifçe sallanırken yolu gölgeliyor. Yürüyüş yollarını kaplayan çalılar. Çok fazla yeşil, çok fazla hayat.

Yatakhanelerden birine girdik ve merdivenlerden ikinci kata çıktık. Soldaki son kapıya ulaşana kadar uzun bir koridorda yürüdük. "Burası bizim odamız," dedi Io kapıyı açıp beni içeri alırken. Tahmin ettiğimden daha büyüktü, beş yatak sığacak kadar büyüktü. "Bizim

Daha sonra tanışacağın üç kız kardeş. Yatağın eşyalarıyla birlikte şurada."

İşaret ettiği yatak pencereye en yakın olanıydı ve çantamı bulmak için koştum. Fırlatma bıçaklarım, hançerim, iki torba tuz, ödünç aldığım tunik, kılıfım ve xiphos'um oradaydı. Her şey temizlenmiş ve parlatılmıştı. Yalnız olsaydım kılıcımı öperdim. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım.

"Bu çok güzel bir silah." Io'nun sesinde kıskançlık vardı ve bu garip görünüyordu. Toprak tanrıçasının bir yardımcısı neden benim xiphos'umla ilgilensin ki?

"Teşekkür ederim." Taksam mı yoksa burada mı bıraksam diye düşündüm. Tapınak kompleksi içinde ona ihtiyacım olmayacağını düşündüm ve son beş gündür yatağımın üzerinde beni beklediğini göz önünde bulundurursak, onu bırakmamın muhtemelen güvenli olacağını düşündüm.

Üzerinde uzun bir kayış olan bir kese vardı. "Bu ne için?" "Taşımak istediğin her şey için. Burada herkes bir tane takıyor." I Io'ya baktı ve onunkinin de belinde olduğunu gördü. "Öğün aralarında atıştırmalıkları saklamak için uygun buluyorum."

Şakasına gülümsemeyince ekledi: "Bileziğini oraya koymak isteyebilirsin. Tapınakta takıya izin verilmiyor."

Quynh'un bileziğini çıkarma fikri beni hasta ediyordu ama fazla seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Tapınak rahibeleri zaten beni dışarı atmak istiyordu; kurallarını çiğneyerek onlara göz göre göre meydan okuyamazdım.

Quynh'un attığı düğümü çözerken karnım yuvarlandı ve itiraz etti. Bileziği hızla kesenin içine koydum ve kayışları belime bağladım.

Bitirdiğimde "Gerisini görmeye hazır mısın?" diye sordu, ben de başımı salladım.

Bana mutfaklara ve depolara bitişik olan yemekhaneyi gösterdi ve idari binadan çok uzakta değildi. Zihnime not ettim; orada işime yarayabilecek belgeler olabilir.

"Kütüphaneniz var mı?" diye sordum. Aramaya başlamak için en iyi yer orası olacaktı. Göz her yerde olabilir ve toplayabildiğim kadar çok bilgi toplamam gerekiyordu.

"Hayır."

Bu beni şaşırttı. Ailemin bile hâlâ bir kütüphanesi vardı ve kitaplarımızın çoğunu satmak zorunda kalmıştık.

Sarayı düşününce aklıma yine Quynh geldi ve onu kaybetmenin o her daim var olan yakıcı acısı, düştüğü andaki kadar keskin ve parlaktı.

Hiç bu kadar acımayacak mı?

Bedenim iyileşmiş olabilirdi ama kalbim iyileşmemiştii ve asla iyileşmeyeceğinden korkuyordum.

Io hâlâ konuşuyordu ve kendimi dikkatimi vermeye zorladım. "Tapınağın bir kütüphanesi olması için hiçbir neden yok. Burada kimse okuyamaz."

Bir başka çarpıcı keşif. Locris'te rütbesi ne olursa olsun tüm kadınlara temel eğitim veriliyordu. Yine de kadınları spor olsun diye avlayan bir şehrin kızların okuyup okuyamayacağı konusunda fazla endişelenmemesine şaşırmamalıydım.

Ne kadar zamandır her şey bu şekildeydi? Büyükanнем bana bilgeliğın her zaman yazılı sözcükler aracılığıyla aktarıldığını öğretmişti - anlatılan hikayeler, söylenen şarkılar, yüksek sesle okunan şiirler aracılığıyla. Kadınlar okuyamazsa, bu bilgilere erişemezlerdi. Kendilerinden önceki kadınların neler yaptığını asla bilemezlerdi. Nasıl kahraman olduklarını, zorlukların ve engellerin üstesinden nasıl geldiklerini.

Sanırım buna çok öfkelenemezdim - kendi ulusum tanrıça öykülerini, şarkılarını ve şiirlerini tamamen yasaklamıştı.

"İlion'da hiç kadın okuyamıyor mu? Soyluların kızları bile mi?" Açıklık getirdim.

"Asillerin ve soyluların kızlarının tapınağa katılmasına izin verilmez."

İçimde yüksek sesli bir uyarı zili çaldı. Bu tehlikeli bir zeminde yürümek gibi geliyordu. Kimliğimi saklamak için bir neden daha - rahibelere beni kovmaları için bir bahane verebilirdi. "Neden olmasın?"

"Sanırım bunun nedeni, bu tür kadınların aileleri için ittifak evlilikleri yapmalarının beklenmesidir, ancak bize resmi olarak söylenen şey, tanrıçaya yalnızca zor hayatlar yaşamış, fedakarlık ve hizmet etmenin ne demek olduğunu bilecek kişilerin hizmet etmesi gerektiğidir ve bu nedenle lüks evlerde yetişenler bu niteliklere sahip değildir."

Bu kesinlikle doğru değildi. Engellerden ve kalp kırıklıklarından payıma düşenden fazlasını yaşadım.

Fedakârlığın ve hizmet etmenin ne demek olduğunu biliyordum.

Zorlukları ve kayıpları yakından tanıyordum.

Quynh'un yüzü zihnimde canlandı ve duygularımı tekrar bastırmak zorunda kaldım. Onları kapağını kapatıp saklayabileceğim tahta bir kutunun içine tıkmak istedim. Aksi takdirde işlevimi yerine getiremeyeceğimden korkuyordum.

Io, "Baş rahibenin ofisinde bazı kitaplar olabilir ama orayı her zaman kilitli tutar" dedi.

Daha sonraki bir tarih için faydalı bilgiler. Anahtarlar kimdeydi? Ve onları nasıl ele geçirebilirdim?

"Şurada hazine var," dedi ve büyük kare bir binayı işaret etti.

Şimdiye kadar gördüklerimiz arasında en umut verici olanı buydu. Sesimi eşit tutmaya çalışarak, "Herkesin buna erişimi var mı?" diye sordum.

Küfürlü bir kelimeyi ısırdım. Niyetimi çok belli etmiştim. Ona tanrıçanın gözünün o binada tutulup tutulmadığını ve onu çalmak için içeri nasıl girebileceğimi de sorabilirdim.

Ama Io bunu fark etmemiş gibiydi. "Orası da her zaman kilitlidir ve sadece baş rahibe Theano'nun girmesine izin verilir."

Karşılama komitemi, diğerlerine komuta eden ve beni dışarı atmaya çalışan kadını düşündüm. "Peçe takan o mu?"

"Evet."

"Her zaman takar mı?"

"Onu bu olmadan hiç görmedim," dedi Io. "Ve neden onda olduğuna dair pek çok spekülasyon var. Bazıları şeklinin bozulduğunu ya da yandığını düşünüyor. Bazıları o kadar güzel ki tanrılar onu kıskanmasın ya da çalmaya çalışmasın diye yüzünü gizlediğini tahmin ediyor. Diğerleri ise Theano'nun toprak tanrıçasının kendisi olduğunu ve onun ihtişamının bizi yakmaması için yüzünü örtmesi gerektiğini düşünüyor."

Theano'nun tanrıça olmamasını umuyordum, çünkü davama pek sempati duymayacağı izlenimini edinmiştim.

"Ya da baş rahibe olmadığımız için hiçbirimizin bilmediği, onun makamıyla ilişkili bir ayın olduğunu," diye bitirdi. "Ama tapınağın anahtarlarını takmanın ve saklamanın onun sorumluluklarının bir parçası olduğunu biliyorum. Bazen Seçilmişlerle paylaştığı bir şey."

"Seçilmiş mi?" Ben de yankıladım.

"Seçilmişler tapınakta en iyi performansı gösteren beş yardımcıdır ve onlara belirli sorumluluklar verilir. Su taşıyıcılığı, anahtar taşıyıcılığı, tanrıçanın heykelini yıkamak, onun için kutsal kıyafetler hazırlamak gibi."

Öğrenmem gereken çok şey olacaktı. Kilitler konusunda ne kadar kötü olduğumu düşünürsek Theano'nun ofisine ya da hazineye girebilmemin hiçbir yolu yoktu. Demaratus neyle karşı karşıya kalacağımı biliyordu ve kilit açmayı önemsiz görmem yine başıma bela olmuştu. İçimi çektim. Anahtarları almam, kimseye fark ettirmeden çalmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Bunun ne kadar mümkün olduğunu bilmiyordum. Eğer bu plan işe yaramazsa, ihtiyacım olan anahtarların bana verilmesi için Seçilmişlerden biri olmam gerekecekti. Bunun ne kadar zaman alacağını merak ediyordum.

Tapınağın merdivenlerine ulaşmak için koşarak geçtiğim ön avlunun yanından geçtik. Avlu kadınlarla doluydu ama daha nötr renkler giymişlerdi, yeşil yoktu.

"Bunların hepsi de rahibe mi?" diye sordum.

"Hayır, onlar tanrıçadan iyilik dilenmek ya da onu bir kurbanla onurlandırmak için gelen şehir kadınları. Çoğunlukla evlenmek ya da hamile kalmak isteyen genç kadınlar, çünkü tanrıça bu iki şeyi de denetliyor."

Başımı salladım, dua ve yakarıyla diz çökmüş, daha önce fark etmediğim küçük bir taş sunağa meyve ve sebze kurbanları koyan kadınları izledim.

"Tapınağa sadece rahibeler ve yardımcıları girebilir, ancak kadınlar avluya ve tapınak alanına girebilir," dedi. "Erkeklerin bunların hepsine girmesi tamamen yasak."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama hemen kapattım.

Nedenini biliyordum. Atam Ajax ve onun bir tapınak rahibesine yaptıkları.

Beni avlayan adamların kemerli geçitten geçmemelerinin nedeni de buydu.

"Tüm önemli binaları gördün ama sana göstermek istediğim özel bir şey var," dedi. "Benimle gel."

Arkasından ilerledim ve parmaklarımı en yakındaki ağacın yapraklarında gezdirmek için uzandım. Daha önce bir yaprağı hiç hissetmemiştim; hayal ettiğimden daha yumuşaktı ve altında bileklerimdekilere benzeyen damarlar vardı.

Ve kısa bir an için, yapraklar dokunuşuma cevap veriyormuş gibi hissettim. Beni çağırıyorlardı.

Euthalia.

Elimi bıraktım ve bu düşünceyi aklımdan çıkardım, Io'ya yetişmek için acele ederken titrek bir nefes aldım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bir binanın etrafında yürüdük ve çitlerle çevrili bir alan gördüm, taş duvar başım kadar yükseliyordu. Io kolayca açılan demir bir kapıyı itti ve beni içeri aldı. "İşte geldik. Çiçek bahçesi."

Bir adım attım ve sonra tamamen durdum. Önümde uzanan manzara inanılmazdı. Sanki usta bir ressam resmetmiş gibiydi. Sanki dev bir el gökyüzünden bir gökkuşağı çekmiş ve onu binlerce parçaya ayırmıştı.

Bahçe her boyutta ve renkte çiçeklerden oluşan bir çağlayandı. Daha önce de çiçek resimleri görmüştüm. Yaşam büyücüleri her yıl önümüzde tek bir çiçek açtırırdı. Kardeşim gezilerinden birinden bana preslenmiş bir çiçek getirmişti ve uzun süre en değerli varlığım olmuştu.

O solmuş, düz, kurumuş çiçek bunun yanında hiçbir şeydi. Dünyada böyle canlı bir güzelliğin var olduğunu hiç bilmiyordum.

Peki ya koku? Başka bir dünyadan geliyordu ve her yerdeydi, beni çevreliyordu. Hiç bu kadar güzel bir şey koklamamıştım.

En yakın çiçeğin yapraklarına dokunmak için uzandım ve dokusu inanılmazdı. İpek gibi yumuşaktı.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Her şeyden çok Quynh'un burada olup bunu görmesini diledim. Buna bayılırdı.

Io yakınımda durmuş beni izliyordu. "Locris'te çiçek olmadığını duymuştum."

Başımı salladım.

"Ona gül denir."

Bir şey hafifçe havaya uçtu ve beni şaşırttı. "O da ne?"

"Bir kelebek. Çiçeklerin üzerine konmayı severler. Daphne, çiçeklerin büyümesine yardımcı olduklarını söylüyor. Bunu yapan pek çok kuş ve böcek var."

Kelebek. Daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Mavi ve narin görünümlüydü, başımın yanında havada uçuşuyordu. Sanki dans ediyordu.

Kelebeğin rengi bana Jason'ı ve onun mavi tünüğünü düşündürdü.

Bu düşüncenin nereden ve neden geldiğini düşünmeye fırsat bulamadan Io konuşmaya başladı. "Sizi herkesle tanıştırayım."

Yürürken bana isimleri söyledi-anemon, karanfil, hercai menekşe, sümbül, şakayık, nergis, menekşe, delphinium, çiğdem, zambak, larkspur. İsimler büyülü ve güzeldi ve Io onlardan sanki birer insanmış gibi, her birini tanıyormuş ve önemsiyormuş gibi bahsetti. Her şeyi koklamak ve dokunmak için durduğumda hoşgörüyü beni izledi. Hepsinin çeşitliliğini ve parlaklığını aklım almıyordu. Morlar ve pembeler ve maviler ve sarılar ve beyazlar ve kırmızılar ve turuncular pek çok farklı tonda.

"Bu bir ayçiçeği," dedi. "Çiçekleri gerçekten de dönüyor ve güneşi takip ediyor."

Bir aşinalık hissi vardı çünkü tıpkı rüyamda gemide gördüğüm çiçeğe benziyordu. Bu çiçeğe de dokunmak için uzandığımda kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bu bir çeşit işaret miydi?

"Buraya gelip bunu görmelisiniz. Buna iris deniyor ve çok özel. Bu tanrıçanın en sevdiği çiçektir."

Mavimsi mor renkteydi ve daha önce gördüğüm diğer çiçeklerden farklı bir şekli vardı. "Neden en sevdiği bu?"

"Aslında emin değilim," dedi. "Çok fazla tıbbi kullanımı var. Her zaman tapınakta kullandıkları tütsüdür."

"Öyle mi?" Kokladım ama pek bir koku yok gibiydi. Çiçeğin ortasında sarı bir kalp bulunan üç açık yaprağı vardı ve menekşeler gibi daha güçlü kokmasını bekliyordum.

"Kokusu taç yaprakları yerine köklerinden geliyor. Bunu yaptığımız tek çiçeklerden biri." Bankın üzerinde toprak bir saksı vardı, koşup onu aldı ve bana geri getirdi. "Al, kokla."

Anında ve hemen tanıdım. Ensem diken diken oldu. Rüyamda ayçiçeklerinden aldığım kokunun aynısıydı. Tanrıçanın cübbesinden gelen kokuyla.

Çiçekli, tatlı, biraz rezene gibi ama aynı zamanda topraksı, odunsu ve hafif mineralli bir nota karışımı algıladım.

Sanki tanrıçayı özetleyen her şeyi içeriymiş gibi. "Sen ne düşünüyorsun?" Io sordu.

Sanki her şey etrafımda dönüyordu ve sorularımın cevapları vardı ama durumumu anlamlandırmak için elimi uzatıp bir tanesini bile yakalamaya çalıştığımda, sinir bozucu bir şekilde kavrayışımın ötesinde kalıyorlardı.

Ben cevap vermeyince sessizliği o doldurdu. "Kökleri kurutuyoruz ve sonra öğütüyoruz. Daphne, kökleri ne kadar uzun süre kurumaya bırakırsanız o kadar iyi olduğunu söylüyor. Son beş yıldır kuruyan kökleri varmış. Koku için mi yoksa ilaç olarak mı kullanacağımıza bağlı olarak onları reçine ya da yağa ekliyoruz."

Sonunda nefes aldı ve gökyüzüne baktı. "Burası çalışmak için en sevdiğim bahçelerden biri."

"'Bahçeler' mi? oğul olarak mı?" Gördüklerimin ötesinde daha fazlası olabileceğini hayal etmek zordu.

"Evet, meyve bahçelerimiz, sebze bahçelerimiz ve bitki bahçelerimiz var. Buradaki tüm bitkilere biz bakıyoruz. Onlara bakmak, onları beslemek bizim sorumluluğumuz. Daphne bu konuda en iyisidir. Yanmış zeytin ağaçları üzerinde çalışmak için onunla seyahat bile ettim."

Ağaçları kimin yaktığı gibi pek çok soru sordum ama "Ölmeye mahkum bir şeyi kurtarmak için neden zaman harcayasınız ki?" sorusunda karar kıldım.

Sanki beni şımartıyormuş gibi yine o gülümsemesini takındı. "Zeytin ağaçlarını öldürmek neredeyse imkânsızdır. Yakılsalar bile ertesı yıl meyve vermeye devam ederler. Onları dondurabilirsiniz ama yine de dayanırlar. Onları kesseniz bile köklerinden yeni bir ağaç çıkar. Bu yüzden Ilion'un sembolüdür; yandığımızda, donduğumuzda, kesildiğimizde bile yeniden büyürüz."

Cevap vermemek için dişlerimi birbirine kenetledim. Çünkü Locris, Ilion'un hızla tam güce dönme yeteneği sayesinde hapsedilmişti.

Io'nun sessizlikten hoşlanmadığı anlaşılıyordu ki, "Hâlâ biraz zamanımız var ve bana yardım etmek isteyebileceğini düşünüm," diye ekledi.

"Ne yapmak?" Ben sordum.

"Dikmem gereken bazı soğanlar var. Trakya'nın çok kuzeyindeki bir krallıktan geliyorlar ve gelecek yıl bahara kadar iek açmayacakları söyleniyor."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"ok kolay. Size göstereyim," dedi. "Baheyle uğraşmanın en sevdiğim şey olmasının bir nedeni var. Ellerini yeni kazılmış toprağa sokmak? Toprak, su ve güneşten başka bir şey olmadan yaşamın büyümesini sağlamak? Bunda çok iyileştirici bir şey var. Kalpleri ve ruhları onarabilir. Issız bir toprağın bile iyileştirilebileceğini ve yeniden yeşertilebileceğini anlamanıza yardımcı oluyor."

Issız bir toprağın yeniden canlandırılması kalbimin en derin arzusuydu, ama bana küçük bir kürek uzatırken söylediklerine tepki vermemeye çalıştım ve

su dolu bir kap. Söz verdiği gibi yaptı ve bana tam olarak nasıl bir delik açacağımı ve ampulleri nereye koyacağımı, onları toprakla nasıl örteceğimi ve sulayacağımı gösterdi.

O haklıydı. Çok basit. Kendimi biraz aptal gibi hissettim. Io birkaç adım uzaklaştı ve kazmaya başladı.

Kendi çukurumu açtım ve garip bir şeyler oluyordu. Toprakta bir uğultu vardı, hissedebildiğim bir titreşim. Bahsettiğı şifa bu muydu? Parmaklarımdan yukarı doğru çıkan ve tüm uzuvlarıma yayılan bu his? Yoksa başka bir şey miydi?

Sanki parmak uçlarımla hemen ötesinde bir havuz varmış gibiydi. Bir güç rezervuarı. Ya da sihir. Başka nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum ama beni bekliyordu. Ne kadar derine inersem ineyim, sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağım bir yerde durmaya devam ediyordu.

İki avucumu da kara toprağı dayadım ve bu his daha da yoğunlaştı. Sanki onu nasıl kullanacağımı, nasıl yönlendireceğimi bulabilirsem, kendim sihir yapabilecekmişim gibi.

Ben bunu yaparken Io, bitkilerle ilgili yaptığı işlerden bahseden ve benim ancak yarısını dinleyebildiğim bir monolog sürdürüyordu. Otları ayıklamak, gübrelemek ve herhangi bir yanıklık, çürüme ya da çok fazla yırtıcı böcek olmadığından emin olmakla ilgili bir şeyler.

Toprakta neler olduğunu anlamaya çalışırken kendimi kaptırdığım için Io'nun şüpheli bir sessizliğe büründüğünü fark etmem biraz zaman aldı. Ellerimi kaldırıp başımı kaldırdığımda bahçeye üç kadının girdiğini gördüm.

İçimdeki her içgüdü onların düşman olduğunu haykırıyordu.

Io'nunkinden biraz daha koyu tonda yeşil tunikler giyiyorlardı. En yaşlı rahibelerin en koyu yeşili, yardımcılarının ise en açık yeşili giydiğini anlamıştım. Bu üç kadın bizden biraz daha büyüktü ve Locris'ten ayrıldığımdan beri karşılaştığım insanların çoğuna benziyorlardı. Açık kahverengi ten, koyu kahverengi saçlar.

Kendime burada yeni olduğumu ve her şeyi bilmediğimi hatırlattım. Io ile arkadaş olabilirler.

Oradaki kadın belinden hafifçe eğildi ve İo'ya, "Tezek kazmak hoşuna mı gidiyor?" dedi. Diğer iki kız acımasızca güldü.

Arkadaş değil.

Io elleri ve dizleri üzerindeydi ve üçlüyü görmezden geliyordu.

"Seninle konuşuyorum," diye alay etti lider ve Io'ya tekme atarak onu yere düşürdü.

"Dur!" Ayağa kalktım, başım dönüyordu. Revirde bana ne tür ilaçlar verdiklerini bilmiyordum ama sanki henüz sistemimi temizlememişlerdi. Biraz sersemlemiş ve halsizdim ve savaşıacak durumda değildim.

Kadın bana doğru döndü. "Peki beni kim durduracak? Sen mi?"

Ellerimi yumruk yaptım. Kendilerinden daha zayıf olanları avlayan insanlardan nefret ediyordum. Birine vurmak, hissettiğim bu ezici öfke ve üzüntüye yardımcı olabilirdi. Henüz tam gücümde olmasam bile, en azından bana yardımcı olacak bir eğitimden yararlanabilirdim.

"Evet, ben."

Kadın eğlenerek gülümsedi. "Sen Locrian olmalısın. Güzel saç kesimi."

Yandaşları tekrar güldü ve ben yumruklarımı sıktım.

Kadın yanıma geldi ve etrafımda geniş bir daire çizerek yürüdü. "Sen gördüğüm ilk Locrian'sın." Sözlerini bitirdiğinde tam önümde durdu ve komplocu bir tavırla, "Hayatta kalman inanılmaz. Yakalanan bakirelerin parçalara ayrıldığını ve iksirlerde kullanılmak üzere satıldığını duymuştum."

Göğsüme sert bir ağırlık çöktü. Bu doğru olamazdı. Olmasına izin veremezdim. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle miyim?" diye alay etti.

"Artemisia," dedi Io yardımına koşmak için bana eziyet eden kadına, ama diğer kızlar onu yakaladılar, yukarı çektiler ve hareket edemesin diye kollarını arkasından tuttular.

Io bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu. "Onlara durmalarını söyle."

Artemisia omzunun üzerinden baktı. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Onları yeneceğim," dedim üçünü de tehdit ederek. Neredeyse benim boyumdaydılar ama ben çok daha uzun ve güçlü insanlarla savaşmıştım. Çiçek seven birkaç yardımcı ile kapışmak beni endişelendirmiyordu.

Artemisia sırtıttı ve kınından bir kılıç çıkardı. Onun bir silah taşıdığını nasıl gözden kaçırmıştım? "Gel ve bizi durdur o zaman," diye meydan okudu.

Nefesimin altında küfür ettim, xiphos'umu odamda bıraktığım için öfkeliydim. "Silahsızım."

Kılıcını yere fırlattı. "Seni yenmek için silaha ihtiyacım yok." İki yumruğunu da yüzünün önünde kaldırdı.

Gülümsememeye çalıştım. Artemisia'nın neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Boks, büyük ölçüde kaslarımı ve reflekslerimi geliştirmeye yardımcı olmak için düzenli olarak rejimin bir parçası olmuştu. Bu neredeyse haksızlık gibi görünüyordu.

Ve yumruğu yüzüme çarpıp beni geriye savurduğu ana kadar kendi üstünlüğüme inanıyordum. Diğer yumruğuyla bana vurmaya çalıştı ama ben kolumu havaya kaldırarak vuruşunu engelledim.

Ama acımasızdı. Üzerime geliyordu ve ben her darbeye karşı koyamıyordum, vücudum istediğim tepkiyi vermiyordu. Çok fazla darbe aldı ve onu uzak tutmaya çalıştıkça başım zonkluyordu.

"Sana dövüşmeyi kim öğretti?" diye sordu kuşkuyla.

Bana dövüşmenin öğretilmediğini fark ettim. Bana dövüşten kaçınmam öğretilmişti. Böyle durumlardan kaçmak için. Artemisia belli ki benden farklı bir eğitim almıştı; saldırıya geçti ve asla vazgeçmedi.

Onu kim eğitmişti?

Ve vuruşları çok güçlüydü. Nasıl bu kadar güçlüydü? Bunu daha yeni iyileşmiş olmama ve beş gün boyunca yatakta yatmış olmama bağlıyordum. Alayımdeki herhangi bir adamdan daha sert vurmasını açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Io bir ses çıkardı ve bu dikkatimi dağıttı, Artemisia da bundan faydalandı. Bana vurdu ve beni yere düşürdü.

Bir ses bağırdı. "Yeter!" Bir an için görüşüm bulanıklaştı, başım döndü ve çınladı ama sonra ilk geceki yaşlı kadını gördüm. Daphne. "Dur, Artemisia. Onu daha yeni iyileştirdim, onu tekrar parçalamana gerek yok. Bir kız kardeşe böyle davranılmaz. Yemin ettin."

Artemisia birkaç saniye boyunca bana baktı ve gözlerinde işi bitirmek istediğini görebiliyordum. Beni unutturmak ya da daha kötüsü için dövmek.

Arkamı kollamam gerekecekti.

Arkadaşlarına seslendi, onlar da Io'yu serbest bıraktılar. Io koşarak yanıma geldi. "İyi misin?"

Yanağımın morardığını hissettim ve dudağıma uzandığımda yarıldığını ve kanadığını fark ettim.

Tanrıçanın tapınağına ulaştığımda güvende olacağıma gerçekten inanmıştım.

Burası bir sığınak olacaktı.

Burada beni bekleyen tehlikeyi bir kez bile düşünmemiştim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Io sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı. "Lia, iyi misin?"

Ağzımdan kan tükürerek doğrulduğumda, "Daha kötülerini de yaşadım," dedim. Daphne bize katıldı ve bana baktı.

"Bu Daphne," diye gereksiz bir teklifte bulundu Io ve ses tonundaki hayranlığı duymak kolaydı.

"Tanışmıştık," dedim ve acımı gizlediğimi umdum.

Ama görünüşe göre bu işi pek de iyi yapmıyordum. Daphne, "Bil diye söylüyorum, Theano'nun yapmak istediği şeye katılmıyorum. Buraya gelmeyi başardın ve nereden geldiğin önemli değil, hepimizle birlikte tanrıçaya hizmet etme hakkını kazandın."

Bu beni biraz yatıştırdı ve ona olan kızgınlığımın bir kısmının geçtiğini hissettim.

Sonra Daphne Io'ya döndü ve "Şimdiye kadar tapınakta olman gerekmiyor muydu?" dedi.

Io'nun gözleri büyüdü ve tekrar güneşe baktı. "Evet! Saatin kaç olduğunu unutmuşum."

Daphne ona nazik bir gülümseme verdi. "Sık sık yapıyorsun. Acele et!"

"Haydi," dedi Io ve kalkmama yardım etmesi için tekrar elini uzattı ama buna ihtiyacım yoktu. Sadece birkaç kez yumruk yemiştım. İyiydim ve kendi başıma ayağa kalktım.

Bahçeye doğru yürüdük ve Io kapıyı arkamızdan kapattı. Yol boyunca tapınağa doğru ilerlerken, "Artemisia'nın bakirelerin kesilmesiyle ilgili ne dediğini biliyor musun? O bir yalandı."

Bunun doğrulanmasına sevindim çünkü zihnim çok kanlı, korkunç görüntüler yaratmıştı.

"Bunu sadece seni incitmek için söyledi," diye ekledi.

"Artemisia kim?" Hikâyede bilmediğim daha fazla şey varmış gibi hissederek sordum.

Io, sanki şüphelerimi doğrulamak istercesine bakışlarını başka yöne çevirdi. "Birkaç yıldır burada. Tapınağa katılmak için yaptığı yarış sırasında altı kızı öldürdüğünü söylüyorlar."

"Bu normal mi?" Dehşete kapılarak sordum.

"Hayır. Yasalar buna izin verse de, yarışçı arkadaşlarını ortadan kaldıran başka bir rahibe bilmiyorum."

Mecbur değilsen neden insanları katlediyorsun? Midemde bir çukur oluşmaya başladı. Artemisia kesinlikle tehlikeliydi ve ondan uzak durmak için elimden geleni yapacaktım.

Onun kurbanlarından biri olmaya niyetim yoktu.

Tapınağın ana odasına girdik, beş gece önce içine düştüğüm odaya. Tavana baktım ama delik çoktan onarılmıştı.

Sanki hiç olmamış gibi.

Ve bu tapınakta tam da bunu dileyen insanlar olduğundan emindim - onlara asla katılmamıştım.

Io beni bir arka merdivene götürdü. Locrian tapınağındakiyle tam olarak aynı yerdeydi ve kalp atışlarım hızlandı.

Tanrıça heykeli alt katta olmalı. Bu o olabilir. Gözün onda olup olmadığına bakacaktım ve sonra sadece onu nasıl ve kimseye haber vermeden nasıl kaçacağımı planlayacaktım.

Ama aşağı inmedik. "Burada bekle," dedi Io ve daha önce fark etmediğim bir odanın kapısını açtı. Bana en yakın duvara dokunmak için uzandım. Pyronean mermerinden yapıldığına hiç şüphe yoktu. Saf, yarı saydam bir beyazdı, ince damarlı ve parlak gümüş damarları vardı.

Io arkasında üç kızla döndü. İkisinin akraba olduğu belliydi. Neredeyse benim boyumdaydılar ve koyu kahverengi tenleri, bellerine kadar inen koyu kahverengi örgülü saçları vardı. Birinin saç örgülerinin bazılarına kurdeleler dolanmıştı.

Üçüncü kızın orta kahverengi teni ve siyah saçları Quynh'ununkine o kadar benziyordu ki kalbimin acıyla kıvrıldığını hissettim.

Üçü de Io'nun giydiği aynı soluk yeşil tuniği giyiyordu ve bana yakın yaşlarda görünüyorlardı. On sekiz, on dokuz belki.

"Bu taraftan. Maia bizi bekliyor," dedi Io ve beni tanıştırmayacağına şaşırdım. Acaba yapmalı mıyım diye düşündüm ama dördü de merdivenlerden aşağı indi. Derin bir nefes aldım ve onları takip ettim.

"Maia kim?" Arkadan sordum ve Io durdu, benim yetişmemi beklerken diğer üçünün onu geçmesine izin verdi.

"On yıldır burada. Maia bizim eğitmenimiz ve akıl hocamız ve çok nazik biri. Theano'dan çok daha nazik." Sanki itiraf ettiği şeyi yeni fark etmiş gibi kaşları alnına doğru kalktı. "Bunu söylememeliydim."

Örgülü kızlardan biri başını salladı. "Her zaman doğruyu söylemelisiniz. Ve bu gerçektir."

Ne olduğunu sormak istedim ama öğrenmek üzere olduğum izlenimine kapıldım.

Alt odaya girdik ve yine tanrıçanın yanında bizi bekleyen kadını tanıdım. Tapınağa geldiğim gece Theano'nun yanındaki üçüncü kişiydi. Tuniğimi alacak ve usturayı getirecek birilerini bulmak için odadan çıkan oydu.

Uzanıp kirli sakalımı tekrar yokladım ve içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştım.

Aptal kız! Etrafına bak! Küçük şikayetlerine odaklanmayı bırak ve gözünü ara!

Oda, apliklerden sarkan meşalelerle aydınlatılıyordu. Duvarlar aynı Pyronean mermerinden inşa edilmişti ve ortasında tanrıçanın heykeli vardı, ancak Locris'tekinden farklı olarak sağlamdı ve en az on fit yüksekliğindeydi.

Heykel koyu renkli, yanardöner bir yağ havuzunun içinde duruyordu ve yüzeydeki gökkuşağının renkleri meşale ışığı altında değişiyor ve bükülüyor gibiydi.

Sonra tanrıçanın baş rahibe gibi bir bezle örtülü olduğunu fark ettim. Vücudu doğuya doğru dönmüştü.

Yüzünü göremedim.

Ben de bir adım öne çıktım. Parmak uçlarımda durursam, örtüye ulaşabilir ve kontrol etmek için kaldırabilirdim.

Ama Io'nun eli üst koluma gitti ve beni geri çekti. "Henüz tanrıçaya yaklaşmana izin yok," dedi. "Bu çok daha sonraya kadar gerçekleşmeyecek."

Ne kadar sonra? Bekleyecek zamanım yoktu.

Maia'nın elinde bir çanta vardı ve bize gülümsedi. "Hepiniz hoş geldiniz. Ve size özel bir hoş geldiniz . . ." Io'ya bakarken sesinin kesilmesine izin verdi.

"Bu Lia," dedi Io.

"Lia. Tanıştığımıza memnun oldum."

Daphne'ye yaptığım gibi, daha önce tanıştığımızı kabul etmek uygunsuz .

Sonra dedi ki, "Ben Maia. Hepiniz beni takip eder misiniz?"

Bizi tanrıçaya bakan ama yine de ondan epey uzakta olan bir yere götürdü. Tanrıçaya yaklaşırsam ne yapabileceğini merak ettim.

Heykeli.

Çünkü bu olacaktı. Sadece üzerime yıldırım düşmesini ya da aynı derecede korkunç bir şey olmasını istemeyeceğini ummak zorundaydım.

Maia herkese nereye oturacakları konusunda talimat verdi. Diğer dört kız bir kare oluşturdu, her biri bir köşeye oturdu ve Maia bana ortada oturmamı söyledi.

"Lia'nın gelişinden bu yana beşinci gün olduğu için, bu yeminlerinizi edeceğiniz zamandır. Tanrıçaya hizmet edenlerin gerçek bir parçası haline geldiğinize tanıklık edebilmek için kız kardeşleriniz şahitlik edecek."

Dört tanık gereksiz görünüyordu ama dilimi tuttum.

Köşede küçük bir tahta masa vardı ve Maia onu alıp çantasını üzerine koydu. Düğümü çözdü ve çantayı açarak içinden bir şeyler çıkarıp masanın üzerine koydu. Birkaç odun kütüğü çıkardı ve ben ilk kez onun durduğu yerin yanında yerde bir ateş çukuru olduğunu fark ettim. Kütükleri üst üste dizdi ve sonra onları bir tür sıvıyla kapladı, böylece bir taş ve çakmaktaşı aldığı anda, ateş hemen canlandı ve her karanlık köşeyi aydınlattı.

Masanın üzerinde ateşten aldığı bir çubukla yaktığı küçük bir mangal da vardı ve oda süsen kokusuyla doldu.

Bu iş bittikten sonra benimle yüzleşti.

"Lia, burada tanrıçanın huzurunda yemin etmelisin. Her zaman tutacağın ya da onun ilahi gazabı ve cezasıyla yüzleşeceğin yeminler."

Ülkem zaten onun son ilahi gazabından ve cezasından muzdaripti ve daha fazla yıkım riskini göze almak istemiyordum.

Yine de yemin etme konusunda endişeliydim. Bunlar çok ciddi şeylerdi ve kimse bunlara hafife alarak girmezdi. Belki de o beş günü kaybetmemiş olsaydım, onları gözü arayarak geçirebilirdim, hatta belki onu bulabilir ve bu noktaya gelmeden eve dönebilirdim.

Yeminler edip sözler verdiğim yer.

Başka seçeneğim olmadığını bilerek derin bir nefes aldım. Kalabilmek için benden istedikleri her şeyi kabul etmek zorundaydım. Burada olmak için çok şeyden vazgeçmiştim ve eve elim boş dönmeye hiç niyetim yoktu.

Maia devam etti, "Etmeniz gereken ilk yemin, tanrıçaya tüm günleriniz boyunca hizmet edeceğinize, onun emirlerini yerine getireceğinize ve yasalarına ve emirlerine itaat edeceğinize dair bir sözdür. Bunu yapacağına yemin ediyor musun?"

Herkes bana bakıyordu ve nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Io öne doğru eğildi ve fısıldadı, "'Evet, yemin ederim' de."

"Evet, yemin ederim," diye tekrarladım ve Maia memnun görünüyordu.

"Ayrıca bu tapınağı ve tüm kız kardeşlerini koruyacağına dair yemin etmelisin. Bunu yapacağına yemin ediyor musun?"

Bu yeterince basit görünüyordu. "Evet, yemin ederim."

Artemisia'nın da benimle aynı yemini edip etmediğini merak ettim, ama sonra bana saldırdığında henüz bir yardımcı olmadığımı hatırladım, bu yüzden muhtemelen teknik olarak yeminini bozmaktan muaftı.

"Ve son yemin bekarlık yemini. Asla cinsel ilişkiye girmeyeceğinize yemin etmelisiniz. Bağlılığınızı asla bir başkasına vermeyeceksiniz - ne bir eşe ne de bir çocuğa. Tüm kalbinizi ve bedeninizi tanrıçaya adamalısınız. Bunu yapacağına yemin ediyor musun?"

Bu, beni bocalatan ve kalbimi ayak parmaklarıma kadar indiren, yaptığım şeyi yeniden gözden geçirmeme neden olan şeydi. Eğer buna söz veririm, bu asla anne olamayacağım anlamına geliyordu. Asla evlenemeyecektim, asla kendime ait bir aşkım ya da yanımda bir yoldaşım olmayacaktı.

Hep yalnız kalacaktım.

Kendim için hayal ettiğim gelecek bu değildi. Her zaman evleneceğimi ve çocuk sahibi olacağımı hayal etmiştim. Birisi bunu yapmama izin verilmediğini söyleyene kadar bunu ne kadar umduğumu fark etmemiştim.

Ama bu tüm Locris'i kurtaracağım anlamına geliyorsa . . . bu kabul edilebilir bir fedakarlıktı.

Birçokları için bir tane.

"Evet, yemin ederim," dedim ama kelimeler ağızımdan zor çıkıyordu.

"Öne çık ve sözlerini bedenle bağla," dedi Maia ve ilk içgüdüm kaçmak oldu, bununla ne kastettiğini bilmiyordum ama kendime büyük bir acıya dayanabileceğimi çoktan kanıtlamıştım. Ayağa kalktım ve ona ve ateşe yakın bir yerde durdum.

Maia bir hançer kaldırdı ve hançer ateş ışığında parladı. "Dünya başladığında, tanrıça altın kılıcıyla avucunu kesti ve kanının damlalarından tüm bitkiler, tüm ağaçlar, kayalık, ıssız toprak verimli hale geldi. Biz de yeminlerimizi etmek için avuç içlerimizi keseriz. Sözlerimizi kanla, yaşamla bağlarız."

Sonra hançeri yere bıraktı ve büyük taze bir yaprak ile küçük bir cam kabı alıp havaya kaldırdı. Kabın içindekileri yaprağın üzerine döktü. Kalındı ve yavaşça akıyordu. "Bu yeminleri nasıl kutsadığını ve sözlerini kendi kanıyla nasıl mühürlediğini sembolize etmek için bir ağacın özsuğunu, tanrıçanın can damarını, tatlı ve besleyici olanını kullanıyoruz."

Yaprağa yeterince özsu koyduktan sonra kabı yerine koydu ve dökülmemesine dikkat ederek yaprağı yukarıda tuttu. "Yaprak tanrıçanın sembolüdür çünkü yaprak onun hakkında iyi olan her şeyi sembolize eder - bereket, umut, büyüme, yeniden doğuş, yaşam, bolluk, barış, canlanma."

Maia yaprağı masaya geri koydu ve hançeri tekrar alıp elime uzandı. Hançeri ona verdim ve o da avucumu yukarı kaldırıp yüzeyini hızla keserek kan fişkırmasına neden oldu.

"Kanının yaprağa damlamasına izin ver, tanrıçanın kanıyla karışsın."

Söylediği gibi yaptım, damlalar yaprağın üstündeki özsuğun üzerine düşecek şekilde elimi çevirdim.

Maia eline başka bir şey aldı ve bunun kafamdan tıraş ettikleri örgülerden biri olduğunu anlamam bir anımı aldı. Hançeri kullanarak bir parça kesti ve bana verdi.

"Saçını kanın üzerine koy ve yaprağı ateşe at. Bu senin sözlerini, kanını, yeminlerini tanrıçaya bir adak olarak mühürleyecek. Bu yeminleri asla bozmayacağına dair zihninde söz vermelisin."

Ne vaat ettiğimi düşünürken sadece bir an tereddüt ettim. Yeminlerimin hiçbirinde Locris'e geri dönmemi engelleyecek bir şey yoktu. Terk ettiği toprakları restore ederek, orada ona tapınmayı yeniden başlatarak tanrıçaya hizmet edecektim. Onu takip etmek için bu tapınakta yaşamak zorunda değildim.

Her şeyi ateşin üzerine attım ve yaprağın kenarlarının alev alıp yanmaya başlamasını ve odanın tatlılık ve yanan saçların garip bir karışımının kokusuyla dolmasını izledim. Yapraktan dumanlar yükseliyordu.

Bu yeminleri tutacağıma söz veriyorum, diye düşündüm.

"Tanrıça teklifinizi kabul etti ve artık onun size bağlı olduğu gibi siz de ona bağlısınız."

Kesin olmayan yumuşak bir fısıltı bir şekilde içimde gürledi.

Euthalia.

Başka birinin duyup duymadığını merak ederek etrafıma bakındım ama kimse tepki vermedi.

Bir tanrıçanın adımı söylemesinden dolayı gergin hissetmem gerekirdi ama garip bir huzur ve rahatlıkla dolmuştum. Bunun beni yıkamasına izin verdim, bugün uyandığımdan beri hissettiğim ezici duygusal acıyı azaltmasına izin verdim.

Ayrıca aşkı da hissettim. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir sevgi. Sanki değerli ve önemliymişim gibi. Önemseniyormuşum gibi. Elimı göğsüme koydum ve gözlerimi kapattım.

Tanrıça beni tanıyordu. Bana korumasını ve sevgisini sundu. Bu sözler söylenmedi ama hepsini aynı şekilde hissettim.

Az önce ettiğim yemini asla bozamayacağımı biliyordum.

Orada birkaç dakika sessizce durduk, sonunda ben "Bu kadar mı?" diye sordum.

Maia bana genişçe gülümsedi. "Hayır. Dahası var."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Daha ne olabilir ki?

"Özel bir kardeşliğe katılmak üzeresin," dedi Maia ve kafam karıştı. Az önce yaptığım şey bu değil miydi? "Lütfen yerinize oturun."

Meydanın ortasına doğru geri yürüdüm ve tekrar oturdum.

"Beş, tanrıça için özel bir sayıdır. Beş element vardır; toprak, su, hava, ateş ve eter; ellerimizde beş parmak, ayaklarımızda beş ayak parmağı vardır; başınız, kollarınız ve bacaklarınız beş uzuvdur; yaşamı ve tanrıçanın bize verdiği tüm nimetleri deneyimlemek için kullandığımız beş duyumuz vardır; dokunma, görme, işitme, koku alma ve tat alma."

Ve beş yardımcı vardı.

"İşte bu yüzden gelişinizden sonraki beşinci gün yemin ediyorsunuz. Ve yeni kız kardeşleriniz bir adelphia oluşturabilmeniz için sizi bekliyordu."

Yüzümdeki şaşkın ifade üzerine Maia açıkladı: "Adelphia'nız beş kız kardeşten oluşuyor. Bu, tapınağın diğer yardımcıları ve rahibeleriyle paylaştığınızdan daha yüksek bir bağ ve daha derin bir yemindir. Adelphia'nız dini törenlerinizi birlikte gerçekleştirecek, birlikte öğrenecek, birlikte eğitilecektir. Birbirinize koruma sağlamakla yükümlüsünüz ve yasal ve ruhani olarak bir birim olarak bağlısınız. Hepiniz bir adelphia olarak katılmayı kabul ediyor musunuz?"

Ben de diğerleriyle birlikte evet dedim. Bu yine karşı çıkabileceğim bir şey gibi gelmedi - tapınakta kalmam için gerekli gibi görünüyordu. Zaten o kadar çok yemin etmişim ki, bir yemin daha neydi ki?

Onların adelphia'sında bir kız kardeş olmak için rol yapmam ve aitmişim gibi davranmam gerekseydi, yapacağım şey bu olurdu.

"Öne çık." Maia daha fazla yaprak, daha fazla bitki özü çıkardı ve bana örgümden bir tutam saç uzattı. Diğer kızların hepsi kendi saçlarından bir tutam kesip önlerindeki yaprağa yerleştirdiler. Maia hançeri elden ele dolaştırdı ve hepimiz avuçlarımızı keserek yapraklarımıza kan bulaştırdık. Maia'nın daha önce açtığı yarığı tekrar açarken yüzüm buruştu.

"Kesik avucunla kız kardeşinin bileğini tut," dedi Maia. Io'nun bileğine uzandım ve o da bana kısa bir gülümseme verdi. Yanındaki koyu saçlı kadının kolunu tuttu ve diğer ikisi de aynısını yaptı, biri beni tuttu. Sıkı bir çember oluşturmuş, bedenlerimizi birbirine bastırmıştık.

Maia, "Bu sizin kutsal kardeşliğiniz, adelphia'nız. Kan bağıyla, can bağıyla bağlısınız, kız kardeşlerinizi kurtarmak için kendi canınızı feda etmeye hazırsınız. Biri giderse, diğerleri de gider. Bu bağ asla kopmayacak, ölümden bile. Buna yemin eder misin?"

Bu çemberdeki kadınların çoğunun adını bile bilmiyor olmam bana biraz aptalca geldi, ama onların hayatı için kendi hayatımı feda edeceğime söz vermek üzereydim.

"Evet, yemin ederim," dedik hepimiz.

"Yeminlerinizi mühürlemek için yapraklarınızı ateşe koyun."

Birbirimizi serbest bıraktık ve sırayla yapraklarımızı, kanımızı ve saçımızı ateşe koyduk. Sadece benim hayal gücüm mü emin değildim ama yaprağım ateşe girdiğinde etrafındaki alevleri yeşile çeviriyor gibiydi.

Çiçek bahçesinde yaşadığım o uğultu, vızıltı hissi geri döndü ve bedenim sanki uçup gidebilecekmişim gibi hafifledi.

"Yatakhaneze dönün ve temizlenin," dedi Maia, orada birkaç dakika sessizce durduktan sonra, ben neler olduğunu, tören başladığından beri neden bu kadar garip hisler yaşadığımı anlamaya çalışıyordum.

Sonra bakışlarını bana çevirdi ve o kadar nazik bir şekilde gülümsedi ki Io'nun onu neden sevdiğini anlayabildim. "Lia, bunu kabullenmenin biraz zor olduğunu biliyorum. Genellikle akolitlerin yemin töreninden önce hazırlanmak için birkaç günleri olur ve sen bu fırsatı bulamadın."

"Kendimce uzun buna hazırlanıyordum," dedim.

Onu.

"Adelphia töreninden sonra kız kardeşlerin yemek yemesi adettendir. Bu yüzden akşam yemeği odanıza getirilecek. Henüz bu şans bulamadığınız için birbirinizi tanımanız çok önemli. Artık birbiriniz için özel bir tür kardeşsiniz."

Diğer kızlar merdivenlere yöneldi ve ben tanrıçaya son bir kez bakmak için döndüm. İlk fırsatta buraya geri dönüp gözün onda olup olmadığını görmem gerekecekti.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Maia sordu ve ben başımı salladım, oyalanmamın onun şüphesini uyandırmış olabileceğinden endişelendim. "O zaman yemeğinin tadını çıkar ve biraz dinlen. Yarın işin zor kısmı başlıyor."

Ona ne demek istediğini sormak istedim ama ateşi söndürmek için bana sırtını dönmüştü. Merdivenlerden yukarı çıktım ve Io'yu arkada beni beklerken buldum. Tapınağın dışına çıkana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Tanrıçanın seninle konuştuğunu duydun mu?" diye sordu alçak bir sesle.
"Ne demek istiyorsun?"

Ellerini birbirine kenetledi. "Adını mı söyledi?" "Sanırım öyle." Ya öyleydi ya da ben hayal etmişim.

"Bazen seninle mi konuştuğunu yoksa kendi iç sesin mi olduğunu anlamak zor," diye gözlemledi. "Yine de başına geldiğine sevindim. Genelde olur ama her zaman değil."

Kafamın içinde kendi yarattığım sesleri duymaya alışmışım, genellikle Demaratus'unkileri, bu yüzden muhtemelen ayırt etmem daha kolaydı. Eğer tanrıça beni isimle çağırırsa, bu ne anlama geliyordu? Io bunu sanki buradaki her kadının yaşadığı bir şeymiş gibi anlatıyordu, bu yüzden o kadar da özel bir şey olmadığı anlamına geliyor olmalıydı.

Yaşadığım deneyimi başkalarınıninkiyle kıyaslayamasam da farklı olduğunu hissediyordum. Sanki yaşadığım hisler, hissettiğim bağlantı, duyduğum ve gördüğüm tuhaf şeyler benzersizdi. Her zaman tanrıçaya, kutsadığı bir nesnenin Locris'i geri getirebileceğine inanmışım ve tüm bunların doğru olduğunu keşfetmek beni rahatlatmıştı.

Hâlâ tanrıçadan iyilik isteyen kadınlarla dolu olan avlunun önünden geçtik. Bir şey dikkatimi çekti, az önce bekârlık yemini etmişim. "Daha önce tanrıçanın evlilik ve doğumu denetlediğini söylememiş miydin?" Io'ya sordum.

"Evet."

"O zaman neden bunları yapmayacağıma dair yemin ettim?"

"Çünkü odağımızı tanrıçada tutmamız, dikkatimizi ve bağlılığımızı bir başkasına vermeden ona hizmet etmemiz gerekiyor" dedi.

Maia'nın daha önce söylediklerini tekrarlıyordu ama bana mantıklı gelmiyordu ve ben mantıklı olmayan şeylerden hiç hoşlanmamışım.

Yanlarından geçerken diğer rahibeleri ve yardımcıları gözlemledim. "Buradaki herkes Adelfia'da mı?" diye sordum.

"Evet ve varış tarihine göre gruplandırılmış. Beşinci olman için seni beklemek zorunda kaldık. Burada yüzlerce Adelfia var. Küçük kardeşliklerden oluşan büyük bir kardeşlik. Bir ormanın oluşmasına yardımcı olan bir ağaç gibi."

"Hiç orman görmedim." Geldiğimden beri pek çok ağaç görmüştüm ama bir araya toplanmış olanını görmemişim.

"Bir dahaki sefere meyve bahçesine gittiğimde seni de götüreceğim," diye teklif etti. "Benzer bir yer."

"Teşekkür ." Durakladım ve ardından, "Demek ki Artemisia bile bir adelphia'nın içinde." dedim.

Başını salladı. "Ve bunun çok hoş olacağını hayal edemiyorum, ama şanslıyız. Grubumuzdaki herkesi seveceğinize söz veriyorum."

Onun "söz" kelimesini kullanması bana yeminlerimi ve ettiğim yeminin tapınak avlusunda evlenmek ve doğurmak için tanrıçanın lütfunu arayan Troaslı kadınlarla nasıl uyuşmadığını yeniden düşündürdü. "Bekârlık yeminlerini bozan rahibelere ne olur?"

Io şakacı bir şekilde dirseğiyle beni dürttü. "Neden? Ayrılmak istediğin biri mi var?"

Jason'ın yüzü gözümün önüne geldi ama o görüntüyü uzaklaştırdım. "Hayır. Sadece merak ettim."

"Kadını canlı canlı gömdüklerini duydum. Ve eğer tanrıça onu kurtarmak isterse, kurtarabilir."

Göğsüm daraldı ve bir elimi karnımın üzerine koymak zorunda kaldım. Diri diri gömülmek - bunun boğulmak gibi bir şey olduğunu hayal etmek zorundaydım, küçüklüğümünden beri beni hep korkutmuş bir bu.

Odamıza ulaştığımızda, ortada yemeklerle kaplı bir masa ve beş sandalye kurulmuştu. Aroma inanılmazdı ve etrafta dolaşp tüm farklı yemek çeşitlerini incelerken, bunun özel bir durum mu olduğunu yoksa her zaman böyle mi yemek yediklerini merak ettim.

"Yemekten önce kendimizi Lia'ya tanıtalım mı?" Io sordu. "Artık birbirimize kan bağıyla bağlı olduğumuzu düşünürsek, bu iyi olabilir." Dedim ve diğerleri güldü.

"Ben Zalira," dedi örgülü kızlardan biri.

"Ben de Ahyana. Zalira'nın kız kardeşi olduğumu zaten tahmin etmişsinizdir. Aslında hepimiz kardeşiz ama o benim doğuştan kız kardeşim." Zaten tahmin ettiğim bir başka gerçek. Örgülerinin arasına kurdeleler dolanmış olan Ahyana'ydı. Yüzleri birbirine çok benziyordu; aynı iri kahverengi gözlere ve aynı yüksek elmacık kemiklerine sahiptiler.

"Ve bu da Suri," dedi Io, saçları Quynh'unkilere benzeyen kızı göstererek. Suri başını salladı ama bir şey söylemedi. Gözleri neredeyse simsiyahtı, çok karanlıktı ve tuniğinin yakasının kenarında bazı dövmelemler olduğunu fark ettim.

Bir kanat çırpma sesi duyuldu ve ardından gece yarısı rengine tüyleri olan bir kuş pencere kenarına zıplayıp ciyakladı.

"Bu Kunguru," dedi Ahyana. Parmağını uzattı ve Kunguru uçarak parmağının kondu. Ahyana elini kaldırdığında, Kunguru başını Ahyana'nın yanağına sürttü. "Yemek vakti olduğunu biliyordu. O açgözlü küçük bir canavar."

Sesinde saf bir şefkatten başka bir şey yoktu. Ona bir parça ekmek verdi ve o kadar çabuk kapıp yedi ki çok etkilendim.

"Gerçek anlamda bir kuzgun ordusu var," dedi Zalira komplocu bir ses tonuyla. "Onlar mükemmel hırsızlar."

Bu ilginçti. Tam açıklamasını isteyecektim ki ekledi: "İyi ki zamanında gelmiş. Yağmur başlamak üzere."

Pencereden dışarı baktım ve güneş batmaya başlamış olmasına rağmen gökyüzünde tek bir bulut bile olmadığını görebiliyordum.

Ancak çok geçmeden gök gürledi ve masamızdaki tabaklar hafifçe sallandı. Yağmurun yağmaya başlaması için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

"Nereden biliyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Zalira ne zaman yağmur yağacağını hep bilir," dedi Ahyana.

Ben daha açıklamasını isteyemeden Io, "Oturalım mı?" diye sordu.

Diğerleri sandalyelerini çektiler, tahta taşa sürtünüyordu. Ben de aynısını yaptım. İo masanın başında kalırken biz de diğer dört sırayı aldık. Ben kız kardeşlerin karşısına, Suri de sağıma oturdu.

"Ben dua edeceğim." Io kollarını uzatarak yere doğru uzattı. Hepsini başlarını eğdi ve bir süre sonra ben de aynısını yaptım.

Konuşmaya başladı. "Seni selamlıyoruz yüce toprak tanrıçası ve bizi duymak için sana yalvarıyoruz. Geçmişte dua ettiğimizde bizi dinledin, şimdi de bu yiyecek ve sağladığın tüm nimetler için sana teşekkür ediyoruz. Bize hizmet etme fırsatı verdiğin için sana teşekkür ediyor ve tüm çabalarımızı kutsamanı ve kabul etmeni diliyoruz. Kurtarıcınızın tüm Ilion'u korumak için ortaya çıkacağı günü sabırsızlıkla bekliyoruz. Sizi sözlerimizle ve eylemlerimizle hatırlayacağız."

Sonra kadınların her biri önündeki bardağı aldı ve şarabın bir kısmını yere döktü. Şaşkınlıkla ben de aynısını yaptım.

Zalira açıklama olarak, "Şarabımızın bir kısmını küçük bir hediye olarak tanrıçaya döküyoruz," dedi.

Bilmediğim çok şey vardı. Daha önce hiç bir duanın parçası olmamıştım. İşe yarıyor muydu? Tanrıçayla bu şekilde mi konuşmam gerekiyordu? Dua etmeli ve planım için ondan yardım istemeli miydim? Bu doğru olur muydu, yoksa Locris'in maruz kaldığı cezayı geri almak istememi rahatsız edici mi bulurdu?

Planlarımı zaten biliyor muydu? Yoksa ona ben mi söylemeliydim?

Ahyana tam karşıma oturdu ve üzerinde hafif deniz tuzu olan bir gözleme bulunan ahşap bir tabak aldı.

"Kardeşliğin en yeni üyesi sensin, o yüzden önce sana servis yapılmalı," dedi. Kunguru sandalyesinin arkasına, omzunun yanına tünemişti ve sanki aynı fikirdeymiş gibi öttü.

Onlarla birlikte bu yemeği yemenin benim için ne anlama geldiğini hiçbirinin anlamasına imkân yoktu. "Benim geldiğim yerde, birlikte yemek yediğinizde, buna tuzu birbirinizle paylaşmak deriz."

Bu benim için daha önce ettiğim yeminlerden daha güçlü bir sözdü. Bu, halkım arasında ağırlığı olan sessiz bir yemin olacaktı.

Bu, adelphia'mın bu üyelerinin benim korumam altında olacağı ve ne zaman çağırırlarsa yardımlarına koşacağım anlamına geliyordu. Onlara söz vermişim.

Ve onlara asla sırtımı dönmem.

Anlayış Ahyana'nın gözlerini aydınlattı, sanki ben açıklamadan ne anlama geldiğini biliyormuş gibi. "O zaman biraz ekmek ister misin?"

Bundan geri dönüş olmayacaktı, beni bu bağdan kurtaracak hiçbir teknik ayrıntı ya da boşluk olmayacaktı. Derin bir nefes aldım.

"Evet," dedim ve bana sunduğu yemeği kabul ettim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Locris nasıl bir yer?" Zalira sordu ve ben de geçmişim hakkında çok fazla bilgi vermeden açıklamak için elimden geleni yaptım. Bir prenses olduğumu bilmelerine izin veremezdim, tapınaktan atılırdım.

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Tozlu, ıssız. Bitkilerden, çoğu böcekten ve hayvandan yoksun. İhtiyacımız olan her şeyi ithal etmek zorundayız." Onlara orada ne kadar az umudumuz olduğunu, görünürde hiçbir rahatlama olmadan nasıl dayandığımızı anlatmadım.

"Bunu hayal bile edemiyorum," dedi Io başını sallayarak. "Çiçekler ve ağaçlar olmadan yaşamak mı? Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Artık burada olduğuma göre, o hayata geri dönebileceğimi de düşünmüyordum. En inanılmaz yeşil ve canlı güzelliği ilk elden böyle çorak bir araziye nasıl kabul edebilirdim? Locris'in tekrar Ilion'a benzemesi için başarılı olmalıydım, olması gerektiği gibi.

"Peki ya ailen?" Ahyna sordu.

Bana uzattığı tepsideki tavuktan biraz aldım. "Oldukça tipik. Ebeveynler, kardeşler."

"Kaç kişi?" Io sordu.

"Ebeveynler mi? Sadece ikisi."

Şakama gülümsedi. "Kardeşler."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken boğazım düğümlendi. Birbirimize verdiğimiz sözler ne olursa olsun, henüz bu paylaşmaya hazır değildim. "Hâlâ hayatta olan sadece bir kız kardeşim var."

Bu, masanın üzerine bir sessizlik çökmesine neden oldu. Yüz ifadelerinden bana bu konuda soru sormak istediklerini görebiliyordum ama sormadılar.

"Artık sadece Ahyna ve ben varız," dedi Zalira. "Anne babamızın ikisi de öldü." "Annem ben küçükken öldü ve babam yeniden evlendi.

Artık çok fazla üvey kardeşim var," diye ekledi Io. "Bir kadının katlanmak zorunda kalabileceğinden çok daha fazla."

Bu beni hafifçe gülümsetti.

"Sizin adınıza konuşmamın bir sakıncası var mı?" Io Suri'ye sordu ve o da başını salladı. "Anladığım kadarıyla Suri tek çocuk ve yetim."

Suri'nin bunu neden kendisinin söylemediğini merak ediyordum ama sormamam gerektiğini hissediyordum. Belki daha sonra Io ile konuşabileceğim bir konuydu. Bu hikâyeyi benimle paylaşmakta bir sorun yaşayacağını sanmıyordum.

"Hiç doğum lekesi var mı?" Io düşüncelerimi bölerek sordu. Bu tuhaf bir soruydu. "Hayır. Senin var mı?"

"Bilmiyorum," dedi pişmanlık dolu bir iç çekişle. "Hiçbirimiz bilmiyoruz." Doğum lekeleri neden önemliydi ki? Belki de Ilion'da özeldiler. "Babanın mesleği ne?" Ahyana bana sordu.

Durakladım. Muhtemelen bir arka plan bulmak için zaman harcamalıyım. Demaratus bize casusların savaşlarda ne kadar önemli olduğundan ve düşman arasında rahatça hareket edebilmek için yalanlarınızı sıralamanız gerektiğinden bahsetmişti. Gerçeğe olabildiğince yakın durmanın bunu kolaylaştıracağını söylemişti.

"Babam bir yargıçtı." Bu yeterince iyi bir cevap gibi görünüyordu. "Peki ya sen?"

"Babamız Alodia'dan gelen bir tüccardı."

"Alodia?" Konuşabilmek için ağzımdaki yemeği olabildiğince çabuk yutmaya çalışarak tekrarladım. "Taş piramitlerin, Büyük Kütüphane'nin ve fillerin olduğu yer mi?"

Demaratus gençliğinde Alodia'ya gitmiş ve bir keresinde bana fillerin neye benzediğini göstermek için toprağa bir resim çizmeye çalışmıştı. O kadar gülmüştüm ki, hayal kırıklığından tüm resmi silmişti. Tarif ettiği şey bile uydurma gelmişti. Yüzünde kol gibi kullandığı bir yılanı olan, bir insandan daha büyük, kocaman kulakları ve ağzına bağlı fildişi kılıçları olan bir yaratık.

Zalira başını salladı. "Evet, ama biz hiç gitmedik. Babamız altın ve papirüs ticareti yapmak için Alodia'dan Ilion'a seyahat etti, ta ki Ilionlu annemize bir kez bakıp aşık olana kadar."

Ahyana mutlu bir şekilde içini çekti, sanki bu ona söylenmiş bir şey değil de bir anıymış gibi. "Hemen evlendiler ve bir yıl sonra Zalira, ondan bir yıl sonra da ben doğdum. Babam buraya yerleşti ve rıhtımın yakınında bir dükkan açtı. Çok mutluyduk."

Ama sonra yüzü düştü. "Annemiz ben on iki yaşındayken ateşten öldü.

İki yıl sonra da babamız onu yeraltı dünyasına kadar takip etti." "Annemizin erkek kardeşinin bizim velayetimizi alması gerekiyordu, ama o aldı. Hayır. Bizi bir yetimhaneye verdi ve ailemizin tüm sakladı. Doğuştan hakkımız," dedi Zalira, sesi öfkeliydi. Öfkesine bir gök gürültüsü eşlik etti. "Ve bunu durdurmak için hiçbir çaremiz, hiçbir yolumuz yoktu."

"Yetimhaneye devlet tarafından bize bakması için günde iki obol veriliyordu ama karnımız doyurulmuyordu. İşte o zaman Kunguru ile tanıştım. O başladı

Bize önce yiyecek sonra para getirirdi. Ona her zaman sadece zenginlerden almasını söyledim ama dinledi mi bilmiyorum." Ahyana kuzgununun başını okşadı ve kuzgun gözlerini kapattı. "O ve ailesi bize baktı. Sonra ben on sekiz yaşıma geldiğimde ve parasız, umutsuz, yaşayacak bir yerimiz olmadan yetimhaneden çıkarılacağımız zaman, Zalira ve ben tapınağa katılabilmek için yarışmaya karar verdik."

"Kaderimize bir daha bizden başka kimse karar veremeyecek," dedi kız kardeşi. Gökyüzünde bir şimşek çaktı ve odayı o kadar parlak bir şekilde aydınlattı ki neredeyse gündüz gibiydi.

"Üvey annem beni evlendirmeyi planlıyordu," dedi Io. "Büyükbabam olacak yaşta iğrenç bir adamla. Yolundan çekilmemi istedi ve ona itaat etmenin benim görevim olduğunu söyledi." İlk kez sesinin acıdığını duyuyordum. "Ama tapınakta hizmet etmek her zaman hayalimdi ve bunun yerine bunu yapmaya karar verdim."

Gözlerinde muzip bir bakış vardı ve bana pozisyonunu almak için nasıl hile yaptığını anlattığını hatırladım. Diğer kızlar biliyor muydu?

Ahyana gülerek, "Hile yaparak," diye ekledi ve sorumu yanıtladı.

Görünüşe göre Io gerçekten de sır saklayabilecek biri değildi. Bunu unutmamalıydım.

Io, "Suri bunu kendi çabasıyla başardı," dedi. "O tanıdığım en hızlı ve en güçlü insanlardan biri. Kayıp eşyaları bulma konusunda ondan daha iyisi yok ve daha iyi bir arkadaş isteyemezsiniz. Ama buradaki insanlar ona her zaman nazik davranmıyor."

"Neden olmasın?" Suri'den sanki odada yokmuş gibi bahsettiğim için kendimi biraz suçlu hissettim ama o aldırış etmedi.

"O bir Sasani."

Suri'nin sağ bileğine baktım ve bana yardım eden hetaera Mahtab'ın taşıdığı dövmenin kenarlarını gördüm. Başlangıçta pek belli olmuyordu çünkü Suri kollarına uzun bezler sararak onları örtmüştü.

Sasani modası mı?

"Kimin umurunda ki?" Ben sordum. "O savaş yüzlerce yıl önce gerçekleşti."

Soruyu soranın ben olmamdaki ironi gözümünden kaçmamıştı; bundan çok daha eskilere dayanan bir şey yüzünden nefret ediliyordum.

"Çoğu umursamıyor ama hâlâ var," dedi Io. Artemisia muhtemelen umursayanlardan biriydi.

"Sasania'dan buraya kadar mı geldin?" Suri'ye sordum ama başını salladı.

İo, "Troas'ta Sasani nüfusunun yoğun olduğu bir mahalle var," dedi.

Şarabımdan bir yudum aldım. Sulandırılmıştı ama yine de tatlı ve lezzetliydi. İçimde bir sıcaklık hissettim, ilk başta suçu içkime atmıştım. Sonra bunun alkolle değil, birlikte olduğum arkadaşla ilgili olduğunu fark ettim.

Demaratus bir keresinde bana birlikte beslenen köpeklerin bağ kurduğunu ve birbirlerine bağlandıklarını söylemişti, bu yüzden kahvaltımı ve öğle yemeğimi her zaman alayımınla birlikte yedim.

Aynı şey burada da yaşanmaya başlamıştı.

Bu kadınlardan uzak durmaya, rahibelerin taleplerine boyun eğmeye, tanrıçanın gözünü ele geçirebilmek için onların istediklerini yapmaya karar vermiş olmama rağmen, kendimi adelphia'mı dışlamak istemezken buldum.

Ne yaptığını anlayacaklardır, diye fısıldadı içimden bir ses ve bu sefer annem gibi geliyordu. *Sana yardım bile edebilirler*.

Bu doğru olabilirdi. Hepsi sevdiklerini kaybetmiş, tapınak için yarışmanın tek seçenekleri olduğu imkânsız durumlara düşmüştü ve tanrıçaya ve eski hikâyelere inanıyorlardı. Onlarla eski hayatımdaki neredeyse herkesten daha fazla ortak yönüm olduğunu fark ettim.

Akşam ilerledikçe, adelphia'mın komik, nazik, sıcak ve misafirperver olduğunu keşfettim. Kendimi dahil edilmiş hissettim. Sanki onlarla daha yeni tanışmış olmama rağmen zaten kardeşliklerinin bir parçasıydım. Onlarla birlikte olmak eve dönmek gibiydi.

Bu beni endişelendirdi.

Onlara fazla yaklaşmayı göze alamazdım. Belki bana yardım ederlerdi ya da neyin peşinde olduğumu bilirlerse beni durdurmaya çalışırlardı.

Yemeğimiz devam etti ve hayatlarımız hakkında daha fazla hikaye paylaştık. Kimliğimi ortaya çıkarabilecek bilgilerden uzak durmaya özen gösterdim ve neyse ki kimse cevaplarımın biraz muğlak olduğunu fark etmedi.

Akşam ilerledikçe kişilikleri daha da netleşti. Ahyana şakacı ve yaramazdı, önüne geçilmez ve cömert bir ruhu vardı. Kuzgunu açıkça ona tapıyordu. Zalira koruyucu ve sertti, nazik ve

iyi kalpliydi. Dışarıdan sert görünmesine rağmen, içinde kuştüyü bir yastık kadar yumuşak olduğu belliydi.

Suri'yi tanımak biraz daha zordu çünkü konuşmuyordu ama yemek boyunca gülümsedi, başını salladı ya da salladı. Güçlü olduğunu ve sakinleştirici bir etkisi olduğunu hissettim. Diğer kadınların onu çok önemseydiği belliydi ve kendimi daha fazlasını öğrenmek isterken buldum.

Bir gizeme asla karşı koyamazdım.

Io onunla tanıştığım ilk andan itibaren o kadar kendisiydi ki, sanki onun hakkında keşfedilecek yeni bir şey yokmuş gibi hissediyordum. Konuşkan ve mutluydu, pozitif ve doğru olanı yapmaya kararlıydı. Kendini tanrıçaya ve kız kardeşlerine hizmet etmeye adanmıştı, herkesin ihtiyaçlarına karşı dikkatli ve .

Bu şekilde hissetmemeliydim. Savunma duvarlarımı sağlam tutmam gerekiyordu. Bu kadınların benim düşmanım olması gerekiyordu. Tamamen ya da kısmen Ilionialıydılar. Burada büyümüşlerdi; burası onların toprakları, gelenekleri, insanları, tanrıçalarıydı.

Ama bir şekilde düşman gibi hissetmiyorlardı ve hızla yeni arkadaşlar oluyorlardı.

Masanın etrafında bir sürü kahkaha ve alay vardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Kardeşimin ölümü ailemizin üzerine kalıcı bir gölge düşürmüştü ve şimdi Quynh-

Aradan birkaç saat geçtiğini ve bu süre içinde Quynh'u bir kez bile düşünmediğimi fark ettim.

İlk başta kendimi suçlu hissettim, ta ki kendime bu yoldan daha önce de geçtiğimi ve kederin böyle bir şey olduğunu bildiğimi hatırlatana kadar - dalgalar halinde gelir giderdi, kendinizi aştığınızı düşündüğünüz, sürekli acıya alıştığınızı hayal ettiğiniz bir anda ezici yoğunluğuyla şaşırtırdı. Kıyı boyunca yürürken su zararsızca ayaklarınızın dibine vururdu, ta ki bir dalga gelip sizi devirene ve tekrar okyanusa sürükleyip keder içinde boğana kadar.

Ancak kıyıya geri döndüğünüzde bile, bu keder akmaya ve alçalmaya devam edecek ve tekrar eski benliğiniz gibi hissettiğiniz anlar olacaktı.

Bu geceki gibi.

"Sen iyi misin?" Io sordu. Başımı salladım ama masanın üzerine bir sessizlik çöktü.

Sanki doğruyu söylemediğimi biliyorlarmış gibi.

Zalira Ahyana ile bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra, "Yarıştan nasıl sağ çıktınız?" diye sordu.

Onlarla ne paylaşabilirdim? Seçildiğimden emin olmak için nasıl hile yaptığımı ve bir yetkiliye nasıl rüşvet verdiğimi mi? Etkinlik için nasıl çalıştığımı ve hazırlandığımı mı? Gerçek geçmişimi gizli tutmak zorundaydım.

"Hayatımda eskiden büyük bir savaşçı olan biri vardı. Seçilmem durumunda beni eğitmeye yardım etti," dedim sonunda. Karşılık veren Locrialı bakirenin hikâyesini anlatabilecek, sadece yaraladığım Ilionialı adamlar vardı. Bu kısmı bir sır olarak saklayamazdım.

Daha önce insanlara yalan söylerken hiç sorun yaşamamış olmama rağmen, kelimeler dilimde ağırlaştı, sanki çıkarken yanıyorlardı.

Onlara yalan söylemek istemedim. Her şeyi itiraf etme zorunluluğu hissettim. "Savaşmak zorunda mıydın?" Ahyana sordu.

"Evet."

"Ve kazandım." Zalira benimle gurur duyuyormuş gibi memnuniyetle başını salladı. "Başka bir bakire yok muydu?" Io bana sempatik bir şekilde baktı, sanki

Bir şekilde bunun benim için en zor soru olacağını zaten biliyordu.

Dehşet içinde gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başladı. Kendimi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. "En iyi arkadaşım. Kız kardeşim. Quynh. Ben yaşayabileyim diye kendini feda etti."

Bu sözler içimdeki bir duvarı yıktı, tüm kederimin ve kalp ağrımın dışarı dökülmesine izin verdi. Büyük hıçkırıklar vücudumu sarstı ve sanki bunu durdurabilirmişim gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Boğazım ağrıyor, göğsüm yanıyor, kalbim parçalanıyordu. Acı neredeyse dayanılmazdı.

Önce Io yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Bazen iyileşmek için önce canının yanması gerekir," dedi.

Tüm adelphia'larım bir çember oluşturup ben acımı ve öfkemi haykırırken beni koruyana kadar daha fazla kol hissettim.

Şarabı suçlamak istesem de, sonunda ağlayabilmemin sebebinin bu olmadığını biliyordum.

Çünkü *Nikos*'a adım attığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissediyordum.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Omzumda büyük, sıcak bir el hissedip beni ters çevirene kadar uyuyordum. Yastığımın altına uzandım, parmaklarım kılıcımın kabzasına dolandı. Silahımı kaldırdığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Jason mı?" Şok olmuş bir halde sordum, sesim hâlâ uykuluydu.

"Beni özledin mi?" diye sordu, sesi alçak ve sarhoş ediciydi. Hızlı ve kolay bir hareketle xiphos'umu elimden aldı ve yere düşmesine izin verdi. Bakışları benimkilerin üzerindeydi ve bir şekilde hem tembel hem de yırtıcıydı, bu da beni ürpertti.

"Burada olamazsın" diye tısladım ama o sadece gülümsedi ve bir şekilde endişem ve kızgınlığım anında kayboldu.

"Yatak odamdaki sensin," dedi ve etrafa bakmak için doğruldum.

O haklıydı. Şu anda dört kişiyle paylaştığım odada değildik ama nasıl olmuştu da Jason'ın yatak odasına gelmişim? Nerede yaşadığını bilmiyordum.

Ben daha soramadan eğildi ve ağzı benimkinin üzerindeydi, acil ve muhtaç bir şekilde ve ben hemen öpücüğünün içinde eridim. Ateşli tutkusu vücuduma öyle bir yayılıyordu ki ayak parmaklarım bile arzuyla ağrıyordu.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırdı, böylece tek tadabildiğim, tek hissedebildiğim, tek düşünebildiğim öpücüğü oldu. Yumuşak, ısrarcı, ateşli bir ritim tutturd ve ona karşı nefes nefese kaldım, onu kendime çekmek için uzandım.

Alçak bir zevk hırıltısıyla öpüşmeyi kesti ve ben de usulca itiraz ettim. Önümde yere diz çöktü, dizlerimin arkasından tuttu ve beni sertçe kendine doğru çekti. Bacaklarımı etrafına dolayarak onu tam istediğim yere hapsettim.

Parmaklarını saçlarımda düğümledi. "Çok güzel, çok yumuşak," diye fısıldadı ağzıma karşı, tekrar yakalamadan önce, beni çaresiz coşkusunun içine çekti.

Öpücükleri dudaklarımı yakıyor, kızgın kömür gibi dağlıyordu.

Penceresinin dışında şimşekler çakıyordu ama benim içimde de bir vardı. Enerjisi çatırdadı ve içimdeki her sinir ucu canlı hissetti, sıcaklıkla kıvılcımlandı. Kalbimi bastırdı, göğsümde düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu.

Düşünme yeteneğimi körelten yoğun ve ağır bir arzuyla kızarmıştım. Zeki parmakları çıplak baldırlarımda bir aşağı bir yukarı gezinerek

sıcaklık tenimin üzerinde kayıyordu. Çiçek bahçesinde gördüğüm kelebekler şimdi mideme yerleşmişti ve kanatlarını çırpıp çırpıp içimi oyuyorlardı.

Onu çok istedim.

Dudakları ağızımdan boğazımın sütununa doğru hareket etti ve ben zevkle bir iç çektim.

"Neden teslim olmuyorsun?" diye sordu ve sesindeki arzu, teslim olmamı sağlamak için içimde yıkıcı bir yol açtı.

"Yemin ettim."

"Yeminler bozulmak içindir," dedi ve ben başımı sertçe salladım. Hayır.

Ama ellerim hâlâ başının arkasındaydı, boynumu öpmeye devam ederken onu yerinde tutuyordum.

"Söz verdiğimde ciddiymdir," diye nefes aldım.

Neredeyse bir ceza gibi, ağızını benimkinden çekti. Gözlerimin içine baktı.

"Ben de öyle. Ve sana söz veriyorum, benimle yaşadığın zevki asla yaşayamayacaksın."

Onun sözleriyle içim titredi, içim eridi, kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladı, sanki serbest kalmak ve kendini ona vermek istiyordu.

Ona inandım.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, tuniğimin eteklerini bacaklarımdan yukarı doğru itmeye başladı, tenimi daha fazla ortaya çıkardı, ta ki kalçalarımın üst kısmına kadar. Güçlü, sıcak parmakları oradaki deriye bastırıldığında nefesimi tuttum ve her şey alevler içinde kaldı.

Eğilip sağ dizimin iç kısmını öptü ve bacaklarımdaki tüm kemikler sıvıya dönüştü.

"Lia, seni sevmeme izin ver," diye yalvardı.

"Yapamam." Ama sözlerim zayıftı. Onları kastetmemiştim ve o da söyle.

Çünkü ağızı tekrar bacağımdaydı ve uyluğuma doğru ilerliyordu, ve nefes nefese kaldım. Ne yapmak istediğini bilmiyordum ama öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

"Bana durmamı söyle." Temiz traşlı yüzü uyluğumun iç kısmına yumuşak bir şekilde değiyor ve oraya sıcak, tüketen öpücükler bırakıyordu. "Bana durmamı söyle, duracağım."

Bırakın durmasını emretmeyi, ona kendi adımı bile söyleyemezdim. Ona karşı koyacak iradem kalmamıştı.

"Jason," diye yalvardım. Adını hâlâ hatırlıyordum.

"Lia," diye inledi adımı hassaslaşmış tenime doğru ve parmaklarımı kafa derisine geçirdim.

"Lia!"

Gözlerim açıldı ve Io'nun yüzünde aptalca bir sırıtışla başımda dikildiğini gördüm. Yüksek sesle fısıldayarak "Jason kim?" diye sordu.

Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim ve ellerimi üzerine bastırdım. "Ne kadarını duydun?"

"Bu Jason'ın yakışıklı ve çok iyi öpüşen biri olduğunu anlamaya yetecek kadar." Her nasılsa sırıtışı daha da büyüdü.

Yüzümü yastığıma gömmek istedim. "O evde tanıştığım biri." Yapmam gereken son şey Jason'ın burada, Ilion'da bir yerde olduğunu söylemekti. Bunu yaparsam sataşmaların devam edeceğini tahmin ediyordum.

Hâlâ şehirde olup olmadığını bile bilmiyordum. Muhtemelen denize geri dönmüştür.

"Diri diri gömülmeye değer mi?" Io sordu.

"Hayır!"

"Şşşt," dedi parmağını dudaklarına götürerek. "Diğer kızlar hâlâ uyuyor. Kalkmanız gerekiyor ki size sabah ne gibi sorumluluklarınız olacağını göstereyim."

"Saat kaç?"

"Şafaktan hemen önce," dedi. "Hazır olduğunuzda sizinle ön tarafta buluşacağım."

Esneyerek başımı salladım ve doğruldum. Dün gece gizlice dışarı çıkıp tapınağa giderek tanrıça heykelini kontrol etmeye niyetlenmişim ama o kadar bitkin düşmüştüm ki yatar yatmaz uyuyakalmışım.

Yataktan ikinci katında temizlenmek için özel bir ortak tuvalet ve kullanabileceğimiz tuvaletler vardı. Bir kol çevrildiğinde duvardaki metal borulardan soğuk su akıyordu.

"Su kemerleri," demişti Io, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi hayretle baktığımda.

Tuvaletimi yaptıktan sonra dişlerimi ve yüzümü yıkamak için ana odaya geldim. Bir gece önce çok ağladığım için gözlerim ağrıyor ve şişiyordu. Yine de katartik olmuştu. Temizlik.

Quynh'u düşündüğümde, onu kaybetmenin acısının hafiflediğini fark ettim. Sürekli tekrar tekrar bıçaklanma hissi yerine, daha çok donuk bir ağrıya dönüşmüştü. Her zaman oradaydı ama onun kaybının yasını tutma fırsatı bulduğum için artık daha kontrol edilebilirdi.

Saçlarımı taramak istercesine enseme uzandım ve orada olmadığını unuttum.

Uzun saçlarımı düşünmek bana uyandığım rüyayı hatırlattı ve yanaklarım yeniden ısındı. Daha önce de birçok rüya görmüştüm ama hiçbirisi bu kadar canlı ve ayrıntılı değildi. Hiçbiri gerçek hayat gibi hissettirmemişti. Sanki gerçekten oradaymışım ve her şey gerçekten başıma geliyormuş gibi.

O rüyada eski saçlarım vardı. Bunun bir anlamı olmalı mıydı? Yoksa kendimi daha önce hiç tıraşlı görmediğim için başka türlü hayal edemiyordum mu?

Aynalarımızın olmasını istedim, böylece yansımanımı düzgün bir şekilde görebilir, yeni fiziksel görünümümü özümseyebilirdim, ama Io tapınakta hiç ayna olmadığını, çünkü kibri teşvik ettiğini söylemişti. "Tanrıçaya ve kız kardeşlerimize odaklanmamız gerekiyor, kendimize değil."

Bu, hayatım boyunca kanıksadığım bir kolaylıktı ve şimdi onu özliyordum.

İşimi bitirdikten sonra Io'yu söz verdiği gibi yatakhane'nin ana girişinin hemen dışında beni beklerken buldum. Elinde iki süpürge ve bana uzattığı büyük, boş bir tencere vardı.

"Tapınağa gidiyoruz. Görevlerinizden biri de birinci katı, avluyu ve ön kapıların yanındaki basamakları temizlemek olacak."

Nabzım hızlandı. "Peki ya alt kat? Orayı da temizlemeli miyim?"

Umudumu söndürdü. "Hayır, yaşlı bir rahibe o işle ilgileniyor. Oraya girmen yasak. Daha ona tapınmak için bile geri dönmedim.

-Sadece kendi yemin törenim ve dün seninle olan Adelpia."

O umut yeniden canlandı. Çünkü bana tanrıçanın bulunduğu odaya giremeyeceğimi söylemesine rağmen, oranın yasak olmasının bir nedeni vardı. Heykelin üzerinde önemli, değerli bir şey yoksa neden yardımcıları dışarıda tutalım?

Belki bugün Io başka bir şeyle meşgulken oraya gizlice girme şansım olurdu ve o örtünün altında ne olduğunu kendim görebilirdim.

Avludaki çeşmenin başında durduk ve Io, "Süpürdükten sonra bu suyu alıp yere serperiz, böylece işimizi arındırmış oluruz," dedi.

Locris'te bu sadece bir sürü çamura yol açardı. Bana bir testi uzattı ve ikimiz de suyu çekerek tencereyi doldurmaya başladık.

"Yani yatakhanelerimizde talep üzerine su var ama tapınakta yok mu?" Ben sordum.

"Sanırım yardımcılarının işleri her zaman olduğu gibi eski yöntemlerle yapmasını istiyorlar."

Saksı büyük ölçüde dolduktan sonra üzerini taze asma yapraklarıyla kapladık. Io bunlardan birini havaya kaldırdı ve gülümsedi. "Tanrıçanın sembolü tam olarak buna benziyor."

Başımı salladım - dünden beri binaların her yerinde bu motifi görmüştüm.

"Suyu serin tutmak ve toz ile kirden korumak için yaprakları suyun üzerine koyuyoruz." Kulplardan birini o, diğerini ben aldım ve merdivenlere taşıdık.

"Sen alttan süpürmeye başla, ben üstten başlayacağım," dedi.

"Neden bana her şeyin nasıl yapılacağını gösteren sensin?" diye sordum. "Ben gelmeden önce buradaki son kişi sen değil miydin? Daha deneyimli birinin bana öğretmesi gerekmez mi?"

"Diğerlerine öğretmek her zaman en yeni acolyte'e düşmüştür. Geldiğimizde Suri ve bana Zalira öğretmişti. Yarış birkaç ay içinde yapılırsa, en yeni üyeye ya da üyelere nasıl uyum sağlayacaklarını gösterecek kişi sen olacaksın."

Burada olup olmayacağımı bile merak ediyordum. Kallisto'ya altı ay içinde evde olacağıma söz vermiştim.

"Dün gece ..." Io'nun sesi kesildi ve Tanrı aşkına, bir daha Jason'dan bahsederse o tencere suyu kafasından aşağı dökecektim. "Çok ağladın."

Kaba düşüncemden dolayı hemen azarlandığımı hissederek başımı salladım. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Pek çok zor şeyle başa çıkmak zorunda kaldınız."

Bunu bir soru olarak değil, bir gerçeğin ifadesi olarak dile getirdi. "Evet," diye kabul ettim.

Bir süre sessiz kaldı, bu ona hiç benzemiyordu. Sonra, "Sen hiç bir kısmı ölmekte olan bir bitki gördün mü?" dedi.

"Ilion'a gelmeden önce hiç bitki görmemiştim." Saraydaki zeytin ağacının ya da yaşam büyücüsünün kısa süreliğine yarattığı çiçeklerin sayıldığından emin değildim.

Jason'ı o ağacın dibinde öptüğümü hatırladığım bir an geldi, ama onu uzaklaştırdım.

"Bazen sapı ya da yaprakları ölmüş sağlıklı bir bitkiniz olur. Bitkinin içgüdüğü, tüm enerjisini kaybettiği parçaları onarmaya yönlendirmektir, bu da büyümesini engeller. Bu yüzden bahçıvan olarak, yeni yapraklar, yeni çiçekler ve yeni bir yaşam için o parçaları kesip atmanız gerekir. Bazen ilerleyebilmek için hayatınızın artık size hizmet etmeyen kısımlarını fırçalayıp atmanız gerekir."

Ağlamaya bu kadar uzun süre direnmemin bir nedeni vardı. Kayıp parçalarıma, benden koparılan sevdiklerime, yardımına ihtiyacı olan topraklarıma, ulusuma yapılan muameleye öfkeye tutunmak istiyordum. "Bunu yapmaya hazır olduğumdan emin değilim."

Başını salladı, yüzü kasvetliydi. "Anlıyorum. Ama aynı zamanda acı, öfke ve üzüntüye kapılıp etrafınızdaki iyi şeyleri kaçırmamanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Burada seni bekleyen pek çok neşe olabilir. Eğer istenileni yapar ve yükümlülüklerinizi yerine getirirseniz, bu tapınak hepimiz için olduğu gibi sizin için de bir sığınak olacaktır."

Daha uzağa yürüdüm, verandanın başka bir bölümünü temizlerken sözlerinin kalbime işlemesine izin verdim. Onun kırılgan, kızgın ya da üzgün olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum. O bunların tam tersiydi.

Demaratus'un bana verdiği tavsiyenin aynısıydı, sadece farklı bir şekilde ifade edilmişti. Duygularımı kontrol altına almam, şu anda olanlara dikkat etmem, onurlu davranmam ve yasalara uymam gerekiyordu ama belirgin bir farkla.

Locris'i kurtarma savaşı bitmemişti, bu yüzden savaş alanını ya da asker arkadaşlarımı geride bırakamazdım.

OTUZUNCU BÖLÜM

İkimiz birlikte verandayı ve merdivenleri hızla temizledik. Bana suyu nasıl serpeceğimi gösterdi ve ben de zaman kaybı gibi görüldüğü için itiraz etmedim ve dediğini yaptım.

"Hadi içeri girelim," dedi. Tencereyi aldık ve yarış gecesi bana kapalı olan büyük bronz kapılara doğru ilerlerken aramızda taşdık. Ona anahtarı olup olmadığını soracaktım ki kapıyı itti ve kapı kolayca açıldı.

"Kilitli değil mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bu kapılar asla kilitlenmez. Kilitli olmalarına gerek yok."

Hiçbirimizin yaklaşmasına izin verilmeyen alt kattaki heykel dışında mı? "Geldiğim gece kilitliydim. İçeri girmek için çatıya bir delik açmak zorunda kaldım."

Yüzündeki ifadeler hızla değişti. Önce kafası karıştı, sonra da şok oldu. "Bu mümkün değil. Bir yardımcıyı asla dışarıda tutmazlar."

"Locrian bir tane yaparlardı. Ve yaptılar."

Tapınağın ana salonuna girdiğimizde bir an için Io'yu bunaltmışım gibi geldi ve kararsız göründü.

"İçeri girmek için gerçekten çatıda bir delik mi açtın?" diye sordu, gözleri yukarı doğru kayarak.

"Evet. Eğer yapmasaydım, sonunda biri beni bir okla öldürecekti."

Hafifçe ürperdi. "Bunu yaşadığın için üzgünüm. Şiddetten nefret ederim."

Merdivenlerin başında muhtemelen annemin yaşlarında olan yaşlı bir kadın duruyordu. Biz içeri girerken keskin bakışları bizi takip etti. Yanında bir kılıç asılı olduğunu fark ettim.

"Ev işlerimizi yaptığımızdan emin mi oluyor?" Nefesimin altında sordum.

"Hayır, o bizim için burada değil." Io bunu düşünmem bile aptalcaymış gibi söyledi. "O heykeli koruyor."

İçimde bir heyecan kabarmıştı. Bir nöbetçi göndermek için tek bir neden vardı.

Göz alt katta olmalıydı.

Bu kadar yakın olmak ama bu konuda hiçbir şey yapamamak çok sinir bozucuydu. Bir parçam muhafızın yanından koşarak geçmeyi, merdivenlerden koşarak inmeyi, gözü kapmayı ve kimse beni yakalayamadan tapınak kompleksinden çıkmayı hayal ediyordu.

Ama ya göz orada değilse? Bana defalarca bildirilen bir kuralı çiğneme ve tapınaktan atılma riskini göze alamazdım.

Zamanımı beklemek zorundayım.

Tencereyi yere koyduk. "Özellikle bana göz kulak olmak için burada olduğunu sanıyordum."

Bir iniltiyi bastırdım. Neden böyle bir ifade kullanmıştım ki? Planımı herkesin görebileceği şekilde alnıma da yazabilirdim. Vicdan azabım beni ele geçirmeye başlamıştı.

"Neden sana göz kulak olmak istesin ki?" Io her zamanki gibi umursamaz bir tavırla sordu.

Dolambaçlı bir zihne sahip olmadığı için minnettar olarak, "Çünkü ben Locrian'ım" dedim.

"Bunun bir önemi yok." Io kapının pervazını fırçalamaya başladı ve küçük toz zerrecikleri, açık kapıların arasından parlayan sabah güneşinde dans etti.

Bir sıra hasreti yüreğimi burktu. Her sabah güne başlamak için kışlaya doğru yürürken aynı şeyi görüyordum. Işıқта parlayan toz parçaları.

"Neden benden nefret etmiyorsun?" diye sordum.

Süpürmeyi bırakıp şaşkınlıkla bana baktı. "Senden neden nefret edeyim ki?"

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, çünkü ben Locris'ten geliyorum."

"Hiçbir Locrianlı bana bir şey yapmadı," dedi. "Nerede doğduğuna benim kadar sen de karar veremezsin ve her iki durumda da bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey senin kim olduğun."

Io'nun bilmediği çok şey vardı. "Korkunç bir insan olabilirim."

Başını sallarken gülümsedi, sonra süpürmeye devam etti. "Korkunç bir insan değilsin ve sen itiraz etmeden söyleyeyim, ben mükemmel bir karakter yargıcıyım. Tapınağa kadar gelmeyi başardın. Bu senin kararlılığını, metanetini ve gücünü gösteriyor. Sebat etme yeteneğiniz. Sana hayran olmak için zaten bir nedenimiz var."

Io ifadesine Adelpia'nın geri kalanını da dahil ediyordu, bu da ben uyuduktan sonra benim hakkımda konuşup konuşmadıklarını merak etmeme neden oldu. "Ya da buraya gelmemi mümkün kılan tek şey benim korkunç doğam."

"Buna inanmıyorum ve söyleyebileceğin hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez." Ses tonu bana Quynh'u ve kız kardeşimin bazı konularda ne kadar inatçı olabileceğini hatırlattı.

Beni bileziğini almaya zorlamak gibi. Bileziğin dış hatlarını kesemde hissettim. Ondan bir parçaya hala sahip olduğum için minnettardım.

"Beni korumak için Artemisia ile savaştığını unutma. Bu da bana senin iyi bir insan olduğunu gösteriyor." Süpürgesiyle birkaç uzun ve emin vuruş daha yaptıktan sonra ekledi: "Suri orada olsaydı böyle bir şey yapardı."

İçimi merak kapladı ve kendimi "Ona ne oldu?" derken buldum.

Bunun beni ilgilendirmediğini anlıyordum ama gerçekten bilmek istiyordum. Birdenbire küçük bir canavar yüzümün tam önüne düştü, neredeyse görünmez bir iple asılı duruyordu. Bir çığlık attım ve onu uzaklaştırmaya hazırlandım.

"Yapma!" Io aceleyle yanıma gelerek seslendi. Dikkatlice uzandı ve yaratığın eline tırmanmasına izin verdi ve onu dışarıya taşıyıp yere bırakmasını dehşet içinde izledim.

"Neydi o?" diye sordum.

"Bir örümcek."

"Neden bu kadar çok bacağı var?" Ben sordum.

"Tanrıça onu böyle yaratmış," dedi. "Bazı insanların örümceklerden neden korktuğunu anlamıyorum."

Kulağa mantıksız gelse de bana öyle gelmedi. O örümcek çirkin ve tehditkârdı ve uzaklaştırılmayı hak ediyordu. Bir daha asla görmemeyi umuyordum. "Neden dışarı çıkmasına izin verdin?"

"Çünkü tüm yaşam kutsaldır," diye devam etti. "Tapınakta hizmet veriyorum çünkü yaşamın yaratılmasına ve korunmasına yardımcı olmak istiyorum, onu ortadan kaldırmaya değil."

"Ya başka seçeneğiniz olmasaydı? Ya değer verdiğin biri tehlikedeyse?" Bunu yaptığım için beni yargılar mıydı? Bana farklı bakar mıydı?

"O zaman bile yapabileceğimi sanmıyorum."

Tamamen teorik olduğunda ve hiç test edilmediğinde bu tür bir karar vermek kolaydı. Kızgınlığımı yuttum ve gittim

Süpürmeye geri dön.

Io ruh halimdaki değişimi fark etmiş gibiydi. "Daha önce ne hakkında konuşuyorduk? Suri mi?"

Küçük bir parçam ona işimizi bitirmemiz gerektiğini söylemek istiyordu ama merakım çok güçlüydü. "Evet."

"Suri ve benim aynı anda koştüğümüzü zaten biliyorsunuz. O ilkti ve ben de hemen arkasından geldim. Her tarafı morluklar içindeydi, iki gözü de morarmıştı. İlk başta bunu ona diğer yarışçılardan birinin yaptığını düşündüm ama morluklar taze değildi. Sanki haftalar önce olmuş gibi sarı ve yeşil renkteydiler."

Yaptığım şeyi bıraktım. "Biri ona zarar mı verdi?"

Başını salladı. "Tahminimiz bu yönde. Ama bunun dışında paylaşacak bir şey bilmiyorum. Suri konuşmuyor."

Dün gece ne kadar sessiz olduğunu ve Io'nun onun yerine konuştuğunu fark etmiştim ama onun gerçekten utangaç ve çekingen olduğunu düşünmüştüm. "Hiç mi?"

"Asla. Yapamıyor mu yoksa yapmayacak mı bilmiyorum. İkincisinden şüpheleniyorum çünkü onunla işaretler kullanarak iletişim kurmaya çalıştım ama beni durdurdu. Onun yetim olduğunu biliyoruz çünkü yetimhaneye katıldığında tapınağa ulaştı."

Boğazımın arkasındaki safra yükseldi. Suri için işler ne kadar kötüydü ki şimdi hiç konuşmak istemiyordu - ne sesiyle ne de elleriyle? "Bu korkunç bir şey."

"Onun burada olması beni mutlu ediyor. Korumamız, kardeşliğimiz ve dış dünyadan özgürlüğümüz var. Bu duvarların içine girdiğinde tanrıçanın hizmetkârı olursun ve güvendesin demektir. Bizden biri olursun. Bir Locrian olsan bile."

"Biri bunu Artemisia'ya söylemeli," dedim ve Io güldü. Sonra açık kapılara baktı. "Acele etmeliyiz. Geç oluyor ve daha yapacak çok işimiz var. Yarından itibaren bu işin tek sorumlusu sen olacağın ve nihayet uyuyabileceğim için çok mutluyum!"

"Bunu her gün tek başıma mı yapacağım?" diye sordum. Bu bazı ilginç olasılıklar sunabilirdi. Her sabah merdivenlerde bir nöbetçi olmayabilir, bu da gizlice inmeme izin verebilir.

"Evet. Bu her zaman en yeni yardımcının işidir. Güneş doğup tanrıçayı selamladığında, temiz bir tapınakta olacak."

Heykel alt kattaydı ve penceresi yoktu. Güneşi nasıl "görebildiğini" anlamadım ama tartışmaya değmeyeceğini düşündüm.

Bu konuda.

Demaratus'un sabahları erken kalkmak konusunda bu kadar uzun süre ısrar etmesi de iyi bir şeydi. Her zaman geç yatıp kuşluk vaktinde kalkmayı tercih etmişim ama onun programı buna izin vermemişti ve vücudum sıfırlanmıştı. Artık erken kalkmaya alışmışım, bu yüzden çok zor olmamalıydı.

Io ve ben ana binaya geldiğimizde tapınak kompleksi neredeyse tamamen boştu. Sabahın erken saatleri kesintisiz keşif yapma şansım olabilirdi. Kilitleri ve kapıları test etmek, gözün yerini ortaya çıkarmak için.

Her şeyi süpürdükten sonra yere su serperek işi bitirdik. Sonra kalan suyu avluya döktük. Tapındaki kadınlar gibi şehir de yavaş yavaş canlanıyordu.

"Seni Maia'yı görmeye götürmem gerekiyor," dedi Io süpürgeyi benden alırken.

"Başka yeminler?"

"Hayır," dedi sırtarak. "O kısım tamam."

Yönetim binasına girdik ve ilk fark ettiğim şey kapının hemen içindeki kancalara asılı birkaç müzikal piriç korno oldu. Enstrümanların yanından geçen bir merdiven vardı ve Theano'nun ofisine çıkıp çıkmadığını merak ettim. Io sola döndü ve beni bir zamanlar tiyatro olarak kullanılmış gibi görünen büyük bir odaya götürdü - en üstten girdik ve merdivenlerden aşağı indik. Oturma için uzun taş sıralar ve alt katın ortasında yükseltilmiş bir kürsü vardı.

Naryx'teki tiyatro açık havadaydı. Hiç böyle kapalı bir yer görmemişim. Bu.

Maia mutlu bir gülümsemeyle bizi bekliyordu. Io'nun neden bu kadar Ona karşı büyük bir yakınlık duyuyordu; aynı türden insanlar gibi görünüyorlardı. "Lia'yı getirdiğin için teşekkürler!" Maia söyledi.

Io başını salladı. "Seni sonra bulurum."

O gidince Maia'ya tüm dikkatimi verdim ve ona "Beni neden görmek istediğini sormaya neredeyse korkuyorum" dedim.

"Endişelenecek bir şey yok. Gel, otur." Birbirine bakan iki sandalyeyi işaret etti ve birine oturdum.

Maia diğerini aldı ve ellerini kucağında birleştirdi. Yüz ifadesi açıldı ve doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Dini eğitiminizin eksik olabileceğini anlıyorum."

Büyükannemin bana emanet ettiği kitap hakkında zaten bildiklerimi ona anlatmayacaktım. Ama söylediklerinde doğruluk payı vardı.

"Locris'teki tanrıça hakkında haraç istemesi dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz." Tamamen yalan değil.

Maia başını salladı. "Ben de bundan şüpheleniyordum. Sabahları tapınak zeminini süpürdükten sonra benimle özel dersler alacaksın, böylece sana yetişmende yardımcı olabilirim. Bu, rahibe olmaya hazırlanman için gerekli olacak. Gerekli tüm bilgilere sahip olmadıkça yüksek yeminlerden sorumlu olamazsın."

"Daha yüksek yeminler mi?" Daha önce Io ile şakalaşıyordum. Ek yeminler olabileceğini ciddi olarak düşünmemiştim. "Zaten sahip olduğumdan daha fazla ne sözü verebilirim ki?"

"Oh, hayır. Başka bir şey yok. Bu, rahibe olarak yeni bir pozisyona ve yeni sorumluluklara sahip olacağınız daha yüksek bir çağrı için geçerlidir; yardımcılara öğretmek, heykel için kıyafet hazırlamak, odasında yerleri yıkamak gibi şeyler. Daha yüksek olan makamın kendisidir. Daha önce verdiğiniz sözler aynı kalır ama daha anlamlı hale gelir."

Bu iyiydi. Tutamayacağım bir sözü vermek zorunda kalacağım bir köşeye sıkıştırılmak istemiyordum.

"Yemin edemeyen bir yardımcıyla ne yaparsınız?" Ben sordum.

"Suri?" diye doğru tahmin etti. Başımı salladığımda, "Tanrıça kalplerimizin niyetini bilir. Suri kalbinde söz verdi, sonra bu sözü kanı ve saçıyla mühürledi, tıpkı diğer herkes gibi."

Maia tanrıçanın zihinleri okuyabildiğini söylüyordu. Midemde garip, hastalıklı bir çırpınma başladı. Eğer kalbimin niyeti çalıp gitmekse, tanrıça bunu zaten biliyor muydu? Yeminlerimi yüksek sesle söylemişim, yani bir şey söylerken başka bir şey planladığım için kınanacak mıyım?

Tanrıçaya kendimi açıklamaya çalışmalı mıyım?

"Seni rahatsız eden bir şey var gibi görünüyor," dedi Maia.

"I . . . Tanrıça ile nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Dua etmeyi. Dün gece yemekten önce yaptım."

"Bu yeterince basit." Talimatlarımızı ciddiye almamdan gurur duyuyormuş gibi bana gülümsedi. "İlk olarak tanrıçayı çağırmalısın. Ona daha önce nasıl hizmet ettiğinizi ya da taptığınızı anlatabilirsiniz. Ona teşekkür edebilir ve ihtiyacınız olan şeyler için dilekçe verebilirsiniz. Eğer daha önce

Ona bir adak ya da kurban sunduysanız, isteğimize daha olumlu bakması için bunu ona hatırlatabilirsiniz. Sonra da sözleriniz ve eylemlerinizle onu hatırlayacağınıza söz verirsiniz. Ama bence ona yüksek sesle, gerçek bir niyetle söyleyeceğiniz her şey, formata uymasanız bile bunu başaracaktır."

Başımı salladım.

"Unutmamanız gereken önemli şey, iradenizi tanrıçaya teslim etmeniz gerektiğidir. Bırakın o karar versin ve onun bilgeliğiyle rahatlayın."

"Onun ne istediğini nasıl bileceğim?" Ya yapacağım şey onun isteklerine aykırıysa?

"Bunun pek çok yolu var. Baş rahibe onun adına konuşabilir. Bazen tanrıça sizinle konuşur ama bu çoğu kişi için nadirdir. Bazı rahibeler ve yardımcılar tanrıçanın rüyaları aracılığıyla iletişim kurduğunu, onlara uyanırken duyamayacağımız şeyler söylediğini bildirmişlerdir."

O gemiye bindiğimden beri rüyalarım hep Jason'la ilgiliydi. Bunların mesaj olması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse, ne anlama geliyorlardı?

Yoksa sadece artık asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeye duyduğum özlemi mi temsil ediyorlardı?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ama hem Maia'nın hem de benim ettiğimiz yeminler göz önüne alındığında, ondan rüyalarımı yorumlamasını istemek uygunsuz görünüyordu. Bunun yerine, cevabın ne olacağını bilmeme rağmen, rahibelerden herhangi birinin büyü yapıp yapmadığını sordum.

"Sadece erkekler büyü yapabilir," dedi Maia.

Dürüst olmak gerekirse, tapınakta yaşam büyücüsü olan bir ya da iki kadın olmasını umuyordum. Böylece Locris'e yanımda götürebileceğim birini bulmam çok daha kolay olurdu. Troas'ta yaşam büyücülerinin nerede olduğu ya da onlara rüşvet verilip verilemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hayal kırıklığımı görmezden gelerek, "O zaman neden tapınakta sadece kadınlar hizmet ediyor?" diye sordum.

Yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi ve bunun nedeninden emin değildim. Cevabı bilmediği için miydi, yoksa cevap her zamanki gibi aynı mıydı?

-Locrian Ajax'ın işlediği suç yüzünden mi?

"Odana dönmelisin." Bana küçük bir bohça uzattı. "Orada kahvaltı var, dönerken ye. Io seninle orada buluşacak ve derslerinin nerede olduğunu gösterecek."

"Dersler mi?" Tekrar ettim. "Okul gibi mi?"

"Bu okuldan çok daha fazlası. Sanırım bugün senin için pek çok sürpriz olacak. Yurda giden yolu bulabilecek misin?"

Başımı salladım çünkü burayı Io ile yaptığım tur sırasında hafızama kazımıştım.

Maia beni sonra göreceğine söz verdi ve ben de teklif ettiği paketi aldım. Binanın dışına çıktığımda paketi açtığımda ballı kuru meyve çubuklarıyla karşılaştım. Bu Locris'te tatlı gibiydi ama burada sadece kahvaltı olarak servis ediliyordu. Bu kadar çeşitli yiyeceğe alışıp alışamayacağımı bilmiyordum.

Odama döndüğümde kapı hafif ve devrilen tahta bir taburenin sesini duydum.

Kapıyı sonuna kadar itip açtığımda Suri'yi yalnız buldum. Kumaş bantlarından birini takmaya çalışıyordu ama kaydığını görebiliyordum. Elinden kayıp yere düşerken hayal kırıklığı yüzüne kazınmıştı.

Aceleyle yanına gittim, bandı aldım ve ona uzattım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Suri paniklemiş görünüyor, çıplak sağ kolunu vücudunun arkasına saklıyordu.

Şu anda çok önemli bir şey oluyordu ve ben bunun ne olduğunu bilmiyordum. Taşdığım bohçayı onun yatağına bıraktım. "Biz artık kardeşiz, unuttun mu? İsteğin buysa sessiz kalacağım."

Kararsızlığı belliydi, birkaç dakika kıpırdandı ve sonunda bana kolunu uzattı.

Eski, derin yara izleri tüm cildini kaplamıştı. "Bunu sana biri mi yaptı?" Ben talep ettim.

Başını iki yana salladı.

"Sen bir savaşçı mısın? Asker misin?" Ilion'da kadın savaşçılar var mıydı?

Yine hayır.

Yara izlerinin arka arkaya sıralandığını fark ettiğimde anladım. Sanki metodik olarak yapılmışlardı. Kasıtlı olarak.

Suri bunu kendine yapmış ve herkesten saklamıştı. Bu yüzden kollarını sardı.

"Oh," diye nefes aldım. "Sen hayatta kalanlardansın."

Başını sallarken gözlerindeki dökülmemiş yaşlar parlıyordu. Keşke onu kimin incittiğini bana söyleyebilseydi de ben de onu bulabilseydim. Ilion'daki her erkeğin bir şenlik ateşine atılması gerektiğine karar verdim.

Kumaş bandı aldım ve kolunun etrafına sarmasına yardım ederek ucundan bağladım. Bunu her gün tek başına yapmanın onun için muhtemelen çok zor olduğunu görebiliyordum, bağlamak için baskın olmayan elini kullanmak zorundaydı. "Eğer bu konuda tekrar yardıma ihtiyacın olursa, seve seve yaparım."

Suri başını salladı ve kolunu .

"Diğerleri biliyor mu?" Ben sordum.

Hayır.

"Buraya yeni geldiğim için bir şey söylemenin bana düşmeyeceğini biliyorum ama bence bu konuda onlara güvenebilirsiniz. Seni yargılamazlar. İstemiyorsan örtünmek zorunda değilsin."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yere baktı. Kalbim onun için çarptı. Sonra kafamın içinde Demaratus'un beni kandırmaya çalıştıklarını, bilgi almak için beni yıpratıklarını, benimle arkadaş olarak sahte bir güvenlik duygusuyla beni kandırdıklarını söyleyen sesini duydum ama bu anlamsızdı. Neden yapsınlar ki? İsteyecekleri hangi bilgiye sahiptim ki? Beni kullanmak için hiçbir nedenleri yoktu, çünkü bildikleri kadarıyla onlara sunacak hiçbir şeyim yoktu.

"Seni seviyorlar," diye ekledim. Bu çok açıktı - dört kızın biz grup olarak yemin etmeden çok önce birbirlerine nasıl bağlandıkları. "Ve onlara ne kadar değer verdiğini görebiliyorum. Onları korumak için her şeyi yapacağını biliyorum."

Evet. Sonra sanki benim de aynısını yapıp yapmayacağımı sorgular gibi parmağıyla beni işaret etti.

Dünkü amacım, kendi amaçlarıma ulaşmak için gerekirse bu kızları kullanmaktı. Gerekirse onlara ihanet etmek. Ama bir gün içinde her şey tamamen değişmişti ve bunun nedeninden tam olarak emin değildim.

"Zaten yaptım," dedim ona. Artemisia ona sözlü saldırıda bulunduğu anda Io'yu savunmuştum ve bunu yine yapacaktım. Adelpia'nın herhangi bir üyesi için kendimi tehlikeye atabilirdim.

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

"Hâlâ yapıyor musun?" Ben sordum.

Hayır.

Bu iyiydi. Artık kendine zarar vermediği için . "Sen izin vermediğin sürece kimseye söylemeyeceğim," dedim.

Yüzü çok etkileyiciydi ve okunması kolaydı. Kelimeleri söylemese de minnettar olduğu belliydi.

"Konuşmak istersen ben buradayım..." Teklifimin kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark ettiğimde sesimin kesilmesine izin verdim. "Sanırım bazı şeyleri konuşmak istemeyeceksin."

Hafif bir gülümseme.

"Ama seninle sessizce oturacak birini istersen, ben buradayım.

Ve eğer sana durmaksızın çene çalacak birini istiyorsan, gidip Io'yu getirebilirim."

Beni gerçek bir gülümsemeyle ödüllendirdi, dünden beri ondan aldığım ilk gülümsemeydi bu. Bu gülümseme yayıldı ve tüm yüz hatlarını aydınlattı.

Ona ulaşmıştım. Planım işe yarayabilirdi. Hepsini yıpratılabilir, bana güvenmeleri için ikna edebilir ve artık onlara ihtiyacım kalmadığında onları bir kenara atabilirdim.

Ama böyle bir şey .

Yine onlara güvenebileceğim hissi içime çöktü.

Io odaya girdi. "Günaydın Suri ve Lia! Maia ile dersiniz hoşgitti mi?"

Bir sırt çantası vardı ve içindekileri yatağının üzerine boşalttı. Birkaç parşömen düştü ve bir tanesi yataktan ayağıma doğru yuvarlanmaya devam etti. I

alıp ters çevirdi ve bir tarafında yaprak izi olan balmumu bir mühür gördü.

Tanrıçanın sembolü. İlginç.

"Nedir bu?"

Io elini uzattı ve ben de parşömeni ona geri verdim. "Terfi ettim. Mektup taşıyıcısı. Artık her sabah Theano'dan mektupları toplamak ve birkaç saat içinde ulağa teslim etmek benim sorumluluğumda."

"Onları almak için ofisine mi gidiyorsun?" Ben sordum. Sesim sıradan mı geliyordu?

Sıkıldınız mı? Hedeflediğim şey buydu.

Çünkü içgüdülerim beni kız kardeşlerimi planıma dahil etmeye zorlasa bile bunu yapamazdım. Yanılma ve içlerinden birinin tapınağa olan sadakati yüzünden bana ihanet etme riskini göze alamazdım.

"Hayır. Ofisinin dışında bir sepette tutuluyorlar."

Sözleri önce hayal kırıklığı yarattı, sonra da kafa karıştırdı. "Bekle, Theano okuyup yazabiliyor mu?" Bu burada yasak değil miydi?

"Belli ki baş rahibe için gerekli. Tüm kompleksi o yönetmek zorunda."

"Ona kim öğretti?"

Io omuz silkti. "Uzun zamandır burada. Öğrenmek için bir öğretmen getirebilirdi."

"Ne zamandır baş rahibe?"

"Emin değilim. Sorabilirim." Io küçük bir kahkaha attı. "Her zaman her şeyi sorgular mısın?"

"Evet. Bu benim doğamda var."

Bana "Tüm cevaplara sahip olmak zorunda değilsin" derken hala gülümsüyordu.

"Korkarım ki öyle."

Zalira ve Ahyana odaya girdiğinde Io cevabıma gülüyordu. Kunguru pencerenin pervazına kondu ve Ahyana'nın omzuna konmak için uçmadan önce varlığını duyurdu.

Diğerleri birbirleriyle selamlaşmaya ve sohbet etmeye başladılar ve ben de mektup gönderme işinin Io'nun sorumluluğunda olduğu gerçeğini düşündüm. Aileme hangi bilgilerin verildiğini, ne tür yalanların, yarı doğruların ve dedikoduların Locrian kıyılarına çoktan ulaştığını bilmiyordum. Quynh ve benim hayatta olduğumuzu mu düşünüyorlardı? İkimizin de öldüğünü mü? İkimizden birinin kurtulduğunu biliyorlar mıydı? Hangimiz olduğunu biliyorlar mıydı?

Sanırım bu kısmın bir önemi yoktu. Ya yok edileceklerdi yol.

Kalbim o kadar çok acıdı ki elimi göğsüme götürdüm. Sadece Kız kardeşimi kaybettiğim için değil, ailemin geri kalanının şu anda hissettiği acı için.

Ve uzun bir süre daha hissetmeye devam edecekti.

Onlara yaşadığımı haber vermek istedim. Bu onları biraz rahatlatabilirdi. Ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Io'nun yeni pozisyonu ilk başta bana bundan faydalanabileceğimi düşündürmüştü; diğerlerinin yanına bir mektup sızdırabilirdim.

Ama orada çok fazla risk olurdu. Io fark edebilir. Balmumum ya da mührüm yoktu, göze çarpabilirdi.

Peki ya Locris'teki kraliyet sarayına gönderildiyse? Tapınağın yan tarafına soyumu tüm dünyaya duyuran dev bir tabela da çizebilirdim.

Özellikle de haberciyi kiralayan Theano olduğu için. Sadakatının nerede yattığı belli olurdu.

Hayır, ailemle iletişime geçmek için yapabileceğim en iyi şey rıhtıma geri dönmek ve mesajımı emanet edebileceğim Locrialı bir denizci bulmaktı. Bana kadar izi sürülebilecek hiçbir şey yazılamazdı.

"Hiç şehre iniyor musun?" Ahyana ve Zalira'nın Io'ya yeni işi hakkında takıldıkları sohbeti bölerek aniden sordum.

"Neden ki?" Ahyana sordu. "Güvenli değil."

"Ama Daphne'yle birlikte yanmış ağaçlar üzerinde çalışmaya gittiğinizi söylemiştiniz," dedim doğrudan Io'ya. Yanlış mı hatırlıyordum?

"Bu farklı. Çok büyük bir gruptaydık ve sadece Theano'nun özel yönlendirmesiyle gittik. Ahyana'nın dediği gibi, Troas güvenli değil. Tapınak gibi değil."

Bir iniltiyi bastırdım. Eğer onaylanmış bir gezi yoksa, gizlice dışarı çıkmam ve yakalanma riskini göze almam gerekecekti.

Bu gece. Diğerleri yattıktan sonra, rıhtıma giden yolu bulacaktım.

Tek yapmam gereken Jason'ın söylediği şeyi yapmak ve labirent duvarlarındaki mavi çizgileri takip etmektir.

Onun rüyalarındaki görüntüleri zihnimi doldurdu, alt dudağını kalçam boyunca sürüklüyor, arayış-

"Lia?" Io söyledi. "Beni duydun mu?"

Titrek bir nefes vererek, "Hayır. Özür dilerim. Ne diyordun?" dedim.

"Üstünü değiştirmen gerektiğini."

"Bir siyah tunikten diğerine mi?" Kendime baktım. "Neden? Bugün o kadar kirlenmedim."

Io herkesin yedek tunik ve pelerinlerini astığı büyük ahşap dolabın yanına gitti. "Sıradaki şey için. Al, bunu bu sabah senin için kıvırdım."

Siyah tuniği ondan aldım ve havaya kaldırdım. Son derece kısaydı, bu da beni şaşırttı. "Bu ne için?"

"Eğitim," diye yanıtladı Io.

Kafam karışmıştı. "Çiçekler için gübre atmanın doğru yolunu öğretmem gerekiyor mu?"

Suri bana sırıttı, Zalira ise ellerini keyifle ovuşturdu. "Bu o tür bir eğitim değil."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Defalarca talep etmeme rağmen, bana daha fazla ayrıntı vermeyi reddettiler ve benim bilmediğim bir şeyi bildikleri gerçeğinden keyif alıyor gibiydiler.

Hepsi benzer şekilde kısa tunikler giydi ve birlikte kompleksi boydan boya yürüdük. Kıyafetimle bu sabah Demaratus'la işe gitmeye o kadar ürkütücü bir şekilde benziyordu ki yine evimi özlediğimi hissettim. Onlar ileri geri konuşurken onları dinledim, tapınağın ötesine labirent duvarlarına doğru baktım, güney girişinin nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım, böylece onu kullanabilirdim.

Zalira omzunun üzerinden bana baktı ve "Jason'la ilgili her şeyi duyduk" dedi.

Olamaz. Şimdi de sataşmalarını bana yönelteceklerdi. "Onlara söyledin mi?" Io'ya söyledim.

Masumca omuz silkti ve "Biz sır tutmayız" dedi.

Suri'nin bakışları suçluluk duygusuna dönüştü ve kaçırıldı. En azından kendini tutan tek kişinin ben olmadığımı bilmek biraz olsun rahatlatıyordu.

Ahyana gözleri parlayarak, "Evet ve tüm detayları istiyoruz," diye ekledi. "Detay yok," dedim.

Dördü de bilmiş bakışlar atmayı başardı. "Burada kimse sana inanmıyor," dedi Io şarkı söyler gibi bir sesle.

"Hiçbir şey değildi!" İtiraz ettim.

Suri başını salladı ve Zalira "Yine sana inanmıyoruz" dedi. Bıkkınlık içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Onu bir kez öptüm."

Takip edemeyeceğim ve yanıtlamaya çalışamayacağım kadar çok ses ve soru vardı.

"İyi miydi?"

"Hoşuna mi?"

"Nasıl bir şeydi?"

Suri kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru salladı.

"Uzun bir öpücük müydü yoksa kısa bir öpücük müydü?"

"Onunla nasıl tanıştınız? Birlikte büyüdüğünüz biri miydi?" "Şimdi nerede?"

*Rüyalarım*da. Bu cevabı verirsem nasıl tepki vereceklerini merak ettim. Soruların ve sataşmaların artacağından şüphelendim, bu yüzden sessiz kaldım.

Spor salonuna girdik ve o kadar hızlı durdum ki Zalira bana çarptı. Özür diledim ve ben devasa odayı incelerken o da etrafımdan dolandı.

Büyük ahşap kirişlerle desteklenen yirmi ayak yüksekliğindeki tavanlarıyla bana tapınağı hatırlattı ama beni şaşırtan şey bu değildi.

Dövüşen çeşitli yaşlarda kadınlar vardı. Bazıları göğüs göğüse dövüşüyor, boks yapıyor, güreşiyor, bazıları da her türlü silahla savaş talimi yapıyordu. Sopalar, kılıçlar, mızraklar, baltalar, bıçaklar. Tahtanın tahtaya vuruşunu, metalin metale çarpışını, yumruklar ete çarptıkça çıkan homurtuları ve bağırışları duydum. Ter kokuyordu, kadınların ne kadar sıkı çalıştığı ve buranın dışarıdan daha sıcak görüldüğü göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi.

Evdeki alayım gibi hareket ediyorlardı. Bu kadınların hiçbiri acemi değildi.

Artemisia'nın beni bu kadar çabuk yenmesine şaşmamalı.

Sanki onu çağırışım gibi omzunu sertçe omzuma çarptı. "Yolumdan çekil," diye homurdandı Artemisia spor salonuna girerken. onun gülen arkadaşları.

Büyük ihtimalle kendi Adelpia'sı.

İçimden tanrıçaya bana kardeş olabileceğim bu kadar iyi ve nazik insanlar verdiği için teşekkür ettim.

En uzak duvarın karşısında büyük bir kürsü vardı ve Theano'nun Daphne ve Maia'nın yanında odaya girişini izledim. Maia'nın bakışlarını yakaladım ve gözleriyle bana gülümsedi. Yanlarında dördüncü bir kadın vardı. Açık tenli ve çok açık kahverengi saçları vardı, her iki tarafı da traş edilmişti ve tepesi daha uzundu, sırtından aşağı sarkan dev bir örgü oluşturmak için iç içe geçmiş bir dizi karmaşık örgüsü vardı. Yüzü yara bere içindeydi ve üzerine tam oturduğu için kendisi için tasarlandığı belli olan deri bir göğüs zırhı giyiyordu.

"Kim o?" Biraz korkmuş hissederek Io'ya fısıldadım.

"Antiope. Savaş ustasıdır. Diğerleri onun eskiden bir İskit olduğunu söylüyor." Yüzümdeki şaşkın ifade üzerine detaylandırdı. "Onlar kendi kendilerini yöneten savaşçı kadınlardan oluşan bir ırktı."

"Neden buraya gelsin ki?" diye sordum. Ilion kadınlar için iyi bir yer gibi görünmüyordu.

"Muhtemelen birçoğumuzla aynı nedenlerden dolayı. Hiç sormadım ve sormam da. Konuşmak için fazla korkutucu."

Antiope'yi zaten seviyordum. Kendinden emin duruşuyla bana Demaratus'u hatırlatıyordu.

Theano öne çıktı ve dikkatimizi çekmek için ellerini havaya kaldırdı.

Tüm çatışmalar durdu ve oda sessizleşti.

"Diz çökün," dedi ve neredeyse hep birlikte tüm vücut dizlerinin üzerine çöktü. Ben bir adım geriden onları taklit ediyordum. Sonra elleri önlerinde, yüzleri neredeyse yere değecek şekilde yere secde ettiler. Dikkatleri üzerime çekmemek için ben de aynısını yaptım ama tuhaf hissettim.

Theano'nun sesi üzerimde gürledi. "Diğer tüm varlıkların üstünde olan seni onurlandırmak ve sana tapınmak için alçakgönüllülükle önünde diz çöküyoruz! Kendimizi sana, senin ebedi intikam davana adıyoruz. Senden kurtarıcını göndermeni ve hak edenlere cezalarını vermeni istiyoruz."

Yüzünü göremesem de -sadece peçe yüzünden değil, yüzüm aşağıda olduğu için- bu son yorumun özellikle bana yöneltilmiş olduğunu hissettim.

"Ilion sana ve yollarına karşı katı yürekli oldu ve bu küfrü temizlemenin tek yolu kurtarıcınızın sizi ve yasalarınızı inkar edenlerin üzerine dehşet yağdırmasıdır. Zaman yaklaşıyor ve biz senden senin öfkeli ve korkunç iradeni yerine getirmek için güç istiyoruz."

Bir süre sonra etrafımdaki insanlar ayağa kalkmaya başladı. Ben de aynısını yaptım ama kafam çok karışık. Baş rahibe Maia'nın o sabah bana öğrettiği formata uymamıştı ve Theano'nun sunduğu dua Io'nunkine o kadar benzemiyordu ki ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Maia ve Io tanrıçadan bahsettiklerinde, sözleri sevgi, barış ve nezaketle doluydu.

Ama Theano'nun az önce çizdiği resim?

Daha fazla katliam için yanıp tutuşan kana susamış bir tanrıya aitti.

Öfkeli ve intikamcı tanrıçanın kendi topraklarını lanetlediği düşünüldüğünde, bunun tamamen yanlış olmadığını düşündüm.

"Kurtarıcı kim?" Io'ya sordum.

"Kimse bilmiyor. Ilion'un tanrıçaya sırtını dönmesi ve bunun bizi tehlikeye atmasıyla ilgili eski bir kehanet var. Kehanete göre Ilionluları korumak ve tanrıçanın ihtişamını geri getirmek için bir kurtarıcı ortaya çıkacakmış. Ve biz bu kurtarıcıyı tanıyacağız çünkü onlar alev öpücüğü ve tanrıçanın işaretini taşıyacaklar."

Nereye gittiğimizi belirtmek için spor salonunun uzak bir duvarına dayalı bir noktayı işaret etti ve ben de onu takip ettim. "Bu iki özellik ne anlama geliyor?"

"Yine kimse tam olarak emin değil. Yine de pek çok tahmin var. Alev kısmı - belki de bir yangında yanmış biri? Belki de yoğun alevlerle çalışan bir metal işçisi ya da kılıç ustası? Ateşi olan biri mi? Kızıl saçlı biri?"

Öfke beni boğazımdan yakaladı. Daha önce kızıl saçlı sadece bir kişi görmüştüm. Quynh'u kollarımdan çeken adam. "Kızıl saçlı çok Ilionlu var mı?"

Gözü ve yaşam büyücümü ele geçirip Locris'i eski haline getirdikten sonra, tek niyetim o adamın izini sürüp yavaşça ölmesini sağlamak için Ilion'a dönecektim.

"Buranın kuzeyinde Trakya adında bir krallık var ve birçok Trakyalı kızıl saçlı ve açık tenli. Bazıları buraya taşınır ve evlenir."

Bir Trakyalı. Ama aynı soydan gelen birçok kişi olabilir. Bu durum benim için bir şeyleri daraltmadı ama bu daha sonraki bir tarih için bir sorundu. "Ama neden alev? Neden toprak öpücüğü değil?"

"Ateş yeni bir hayat verir. Eski çalılıkları yakarak toprağı besleyen küller yaratır ve yeni şeylerin büyümesini mümkün kılar."

Başımı salladım. Hâlâ bilmediğim çok şey vardı. "Peki ya işaret?"

"Yine, sadece spekülasyon var. Genel kanı bunun bir doğum lekesi anlamına geldiği yönünde."

"Bu yüzden bana bir tane olup olmadığını sordunuz," dedim.

Io başını salladı. "Ilion'daki her çocuk doğduğunda dikkatle kontrol edilir."

"Belki bir dövme olabilir," dedim.

"Belki de," diye kabul etti. "Hepimiz sadece varsayımlarda bulunuyoruz. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey kurtarıcının geleceği. Hayatımın her günü bunun için dua ettim."

Şimdi bana doğum lekesi olup olmadığını sorması aptalca geliyordu. Neden Ilionlu bir kurtarıcı Locris'te doğsun ki?

Peki hangi Locrian bu rolü üstlenmeyi kabul eder?

Antiope öne çıkarken adelphia'larım duvarın dibinde toplandı. Sesi gürleyerek duvarlarda yankılandı. "Tapınağın kadınları, dış dünyaya ne diyeceğiz?"

"Asla tekrar!" herkes etrafında Ben bağırdı Geri, ve Tüm rahibeler ve yardımcılar kelimeleri hep bir ağızdan söylerken, ses çok baskındı.

"Neden antrenman yapıyoruz?" Antiope

sordu. "Bir daha asla!"

"Neden hazırlanıyoruz?"

"Bir daha asla!"

"Neden kavga ediyoruz?"

"Bir daha asla!"

"Bir daha asla!" Antiope bu sözlerle kükreyerek karşılık verdi. "Bir daha asla bu tapınağın bir rahibesi kirletilmeyecek, erkeklerin oyuncağı olarak esir alınmayacak! Bir daha asla buradaki hiçbir kadın gücü yüzünden bir erkeğe boyun eğmeyecek! Sizler savaşçısınız, her türlü düşmanı yenmeye muktedirsiniz!"

Spor salonundaki herkes ayaklarını olabildiğince hızlı bir şekilde yere vurmaya, yuhalamaya ve onayladıklarını haykırmaya başladı.

Ben bile kendimi kaptırmıştım. Kendime bir yemin ettim. *Bir daha asla.*

Bir daha asla bir Locrian bakiresinin o yarışta koşmasına izin vermeyecektim. Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağım.

Artık fedakarlık yok.

"Eğitimimiz başlasın!" Antiope ilan etti.

Kalabalığın içine atladı ve kendisine en yakın kadınları yönlendirmeye başladı. "Kalkanınızı yukarıda tutun! Eğer gerçek bir falanksın içinde olsaydınız, hattı bozmaktan siz sorumlu olurdunuz."

Daphne ve Maia da kürsüden ayrıldı ve Maia'nın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Theano olduğu yerde kaldı, bir sandalyeye oturdu ve odayı izledi. "Bunu hep yapar mı?" Io'ya sordum.

Bakışlarımı takip etti. "Theano genellikle antrenmanları gözlemler, evet."

Baş rahibede korkutucu ve sevimsiz bir şeyler vardı. "İlgilenmesi gereken daha önemli görevleri yok mu?"

Io omuz silkti ve Maia yaklaşırken bir iç çekti. "Eğitimden nefret ediyorum. Yanlışlıkla birini incitmek istemiyorum."

"O zaman neden kılıcıma hayranlık duydun?" diye sordum.

"Şiddetten nefret ediyor olmam güzel bir işçiliği takdir edemeyeceğim anlamına gelmez," diye karşı çıktı. "Babam kılıç koleksiyonu yapmayı çok sever. Ben büyürken çok fazla kılıcı vardı. Kardeşlerimin onlarla saatlerce çalışmasını izlerdim. Çok iyi dövüşürlerdi. Bir dans gibiydi."

"Sonunda içlerinden birinin öldüğü bir dans."

Gülümsedi. "Kılıcının yaprak şeklini çok sevdim. Çok güzel."

Ben de ona katıldım. Acaba bugün yanımda getirmeli miydim diye düşündüm.

Maia grubumuza katıldı. "Zalira Suri'ye karşı, sopalarla dövüşerek bizi başlatacak. Üç puana ilk ulaşan kazanır."

Zalira ve Suri silahlarını alırken Io bana "Rakibinizi ringin dışına ittiğinizde ya da hareketsiz bıraktığınızda puan kazanırsınız. Ve savunmalarını aşır bedensel temas kurduğunuzda da puan alırsınız."

"Bazı insanlar kılıç ve balta kullanıyor," dedim biraz telaşla.

"Daha tehlikeli silahlar için uçlar farklıdır."

En azından bu rahatlatıcıydı. Birisi kazanmaya aşırı hevesli olduğu için bir kulağımı kaybetmek istemezdim.

"Şu duvarın üzerinde en iyi savaşçıların kaydını tutuyorlar," diye devam etti. "En iyi beş savaşçı her zaman Seçilmişlerdir."

Io daha önce Seçilmişlerin yeteneklerine göre seçildiğinden bahsetmişti. Sadece bunun göğüs göğüse dövüşü de içerdiğini fark etmemiştim.

Artemisia en üst sıradaydı ve bu beni hiç şaşırtmadı. Agresifti ve tehlikeli görünüyordu ve ben şahsen onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. Ona meydan okuyabilmeyi ve en üst sırayı kendime alabilmeyi isterdim ama durumumu da göz önünde bulunduramıyordum.

Eğer ringe çıkıp buradaki en iyi yardımcıya karşı ilk dövüşümü kazanırsam, çevremdeki kadınlar geçmişim hakkında şüphelenebilirdi. Sadece kraliyet ailesinden ya da soylu bir aileden gelen birinin dövüş eğitimi alabilecek kaynaklara sahip olduğunu fark edeceklerinden emindim.

Seçilmişlerden biri olma konusundaki kararlılığıma rağmen, sorulardan kaçınmak için buna biraz zaman vermem . Yavaş yavaş "gelişmem" ve sonunda listede yükselmem gerekecekti.

Gerçi sabır hiçbir zaman benim güçlü olmamıştı.

"Başlayın!" Maia seslendi.

Suri ve Zalira canlandı, sopaları defalarca birbirine çarptı.

Ahyana ve Io cesaretlendirici sözler söylerken Maia da onlara ipuçları veriyordu. "Açılışınıza dikkat edin! Sol tarafınızı koruyun! Daha iyi!"

Buradaki dövüş farklıydı. Bana zarar vermek, sakatlamak ve kaçmak öğretilmişti. Saptırmak, savunmak ve kaçmak. Ama bu neredeyse tamamen saldırı amaçlıydı ve neden savaş eğitimi aldıklarını anlamadım. Onlar

tapınağın dışında başka kadınlarla dövüşmezlerdi. Ve eğer bir grup erkek tarafından saldırıya uğrarlarsa, birkaçını alt edebilirlerdi, ancak bu dövüş tarzıyla sonunda ezileceklerdi.

Kaybederler.

Sen yapmadın, diye içimden bir ses fısıldadı ama ben onu bir kenara ittim. Bu farklıydı. Onlarla teker teker yüzleşebildiğim durumlar olmuştu. Rahibeler ve yardımcıları savaş için eğitim alıyorlardı.

Zalira asasının ucunu Suri'nin karnına saplamıştı ki yüksek perdeden bir çığlık havayı yarıdı.

Ses dışarıdan gelmişti. Tüm kavga durdu ve odaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Çığlık tekrar geldi. Bir çıkışa yakındık ve neler olduğunu görmek için avluya koştuk.

Yırtık elbiseli ve dağınık saçlı bir kadın tapınak alanına doğru koşuyor, koşarken de çığlık atıyordu.

Neredeyse bir düzine adam tarafından kovalanıyordu. "Yardım edin! Biri bana yardım etsin!"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sığınak!" diye bağırdı kadın kemerli geçitten fırlayıp fıskiye'nin önünde bir yığın halinde yere yığılırken. "Sığınak talep ediyorum!"

Antiope kalabalığın arasından ite kaka ilerledi. Spor salonundaki tüm kadınlar avlunun dış kenarlarına dizilmişti. Kimse kadına yardım etmek için hareket etmedi. İleri doğru bir adım attım ama Io bir elini koluma koyarak beni yerimde tuttu.

"Kapıları kapatın!" Maia seslendi. Kemerli geçidin her iki yanında da yerine oturtulup kilitlenebilen iki demir kapı vardı.

"Hayır!" Antiope kılıcını yaklaşan adamlara doğrultarak bağırdı. "Onları açık bırakın!"

Adamlar yaklaştı ve dağınık kadın ayağa kalkıp merdivenleri hızla çıktı ama tapınağa girmeyerek avluda kaldı. Kadını takip eden adamlar kemerli geçitte durdular, karşıya geçmediler.

"Onu bize geri verin!" diye bağırdı adamlardan biri.

Antiope, "Sığınak talep etti ve yasalar gereği onu koruyacağız," diye cevap verdi. "Erkekler bu kutsal topraklara giremez."

Adamlardan biri miğferini çıkarıp yere fırlattı. "Ben batıl inançlara inanmam ve o kadın bana ait."

Kalabalıktan biri "O kendine ait!" diye seslendi ve birkaç kişi de mırıldanarak onayladı.

"Bir daha sormayacağım! Onu hemen bana geri ver!"

"Gel ve onu al o zaman." Adam avluya girerken Antiope korkunç bir sırtıış attı. Adamların kuralları çiğnemesini istediği için kapının açık bırakılmasını emrettiğini anladım. Adamların yarısı ilkinin takip etti.

Io döndü ve sanki olacakları biliyormuş gibi yüzünü Suri'nin omzuna gömdü.

"Geride durun," dedi Antiope izlemek için sıraya giren tüm kadınlara. "Müdahale etmeyin."

Sonra kılıcı yanında, tek başına adamlara yaklaştı. "Burada olmanız tanrıçanın yasalarına aykırı. Ya şimdi gidin ya da sonuçlarına katlanın."

"Ne yapacağınızı sanıyorsunuz?" İlk adam güldü, tıpkı ona katılan arkadaşları gibi.

"Seçiminizi yaptınız ve şimdi bunu hayatınızla ödeyeceksiniz" dedi.

Erkeklerden yeni bir kahkaha tufanı koptu.

Antiope bir savaş çılgılığıyla kılıcını hızla savurdu ve ilk adamın kafasını tek bir darbeye boynundan ayırdı. Adamın kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle avluya düştüğünde ortalığı sersemleten bir sessizlik oldu.

Sonra diğer adamlar aynı anda Antiope'ye saldırdı. Yine de hiçbiri ona ulaşamadı. Antiope sadece gelen her darbeye karşı kendini savunmakla kalmadı, aynı zamanda kesmek, saplamak ve bıçaklamak için açıklıklar buldu.

O kadar hızlı ve emin adımlarla ilerliyordu ki, metal şangırtılarının sesi etrafımızdaki havayı doldururken tek bir adımını bile kaçırmıyordu. Döndü, döndü ve kendisine doğru uzatılan her silaha vurdu. Adamlar bağıyordu, bazıları acı içinde bağıyordu, yüz ifadeleri ciddi ve öfkeliydi.

Ama Antiope'nin yüzünde vahşi bir gülümseme vardı, katliamdan zevk alıyordu, sanki bu tür şeyler için yaşıyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Üç adam yığınlar halinde yere yığıldı, öldükleri belliydi. Hayatta kalan üç kişi topallayarak ve yanlarını tutarak kemerli geçitte bekleyenlere doğru koştu.

"Yeraltı dünyasına tek yönlü bir yolculuk isteyen başka biri var mı?" diye alay ederken kılıcını adamlara doğrulttu, yüzünde kan izleri vardı.

Hepsi olabildiğince çabuk kaçtı.

Olanlar karşısında şok olmuştum. Ve bu şok, savaş ustamızın az önce dört adamı katletmiş olmasından başka kimsenin pek endişeli görünmemesi gerçeğiyle daha da arttı.

Gerçi adil olmak gerekirse, onları yeterince uyarmıştı.

Biri Antiope'ye bir bez uzattı ve o da önce kılıcını, sonra da yüzünü temizledi. Daphne'nin önderliğindeki birkaç yaşlı rahibe, sığınma talep eden kadının yanına gitti. Kadının kalkmasına yardım ederken Daphne omuzlarına bir pelerin geçirdi. Küçük grupları onunla birlikte revire doğru yürümeye başladı.

Yanımdaki yardımcıları birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı.

"Avlunun temizlenmesi ve kutsanması gerekecek."

"En azından hiçbir binaya girmediler. Düşünebiliyor musun?"

"Girselerdi ne olurdu?"

"Bilmiyorum ve de istemiyorum."

Maia elinde tuttuğu kılıçla birkaç adım ötede duruyordu. Ona erkeklerin binalara girmesinin sonuçlarını sormak istedim ama şimdi zamanı olmadığını hissettim.

Hepimizin az önce tanık olduğu şeye tepki gösterilmemesi beni şaşırttı. Kimse ağlamıyor, çığlık atmıyor ya da üzgün görünmüyordu. Bu kadınlar savaşa sertleşmişlerdi. Başından beri kafasını başka yöne çevirmiş olan Io bile. Sakin kalmıştı.

Bu kadınlar ne yaşamışlardı?

"İçeri girin," dedi Maia ve adelpia'nın üyeleri itaat etmek için harekete geçti; Io ise bakışlarını hâlâ yere, az önce ölen adamlardan uzağa dikeyordu.

Antiope'yi ve yeteneklerini kıskanırdım. Onun gibi olabilmeyi diledim. Bir an tereddüt ettim ve sonra ona yaklaştım.

Başını hafifçe sallayarak beni onayladığında, "Ben de senin gibi dövüşmek istiyorum" dedim.

Boynunu temizlerken bir süre beni inceledi. "Kendini eğitime ada, dediklerimi yap ve başaracaksın."

"Lia!" Maia seslendi ve ben de grubumun geri kalanına yetişmek için acele ettim. Beni Antiope'ye yaklaşmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim; ondan gördüğüm mutlak vahşet ve güç beni hayrete düşürmüştü.

Bunu kendim için istedim.

Sadece gözü geri alma görevim nedeniyle değil, bir daha asla kendimi ya da sevdiklerimi savunamayacağım bir konumda olmak istemediğim için.

Kalbim Quynh için tekrar yas tutarken sızladı ama üzüntümü yuttum ve bunun yerine az önce tanık olduğum kavgayı zihnimde tekrar canlandırdım.

Antiope tanrıça tarafından kutsanmış olmalıydı. Tanrıça tarafından seçilmiş ve doğaüstü güç ve hız verilmiş bir savaşçı. İzlediğim şeyi başka nasıl açıklayabilirdim ki? Her zaman sadece erkeklerin tanrıça tarafından kutsanmış olduğunu düşünmüştüm ama bunun doğru olmadığını görmüştüm.

Kesin olan bir şey vardı ki o da tanrıça olmadıydı. Keşke öyle olsaydım, öyle olmak için her şeyimi verirdim. Öyle olsaydım, kız kardeşimi hayatta tutabilirdim.

Antiope'nin yeteneklerini düşünmek bana Jason'ı savaşırken gördüğüm zamanı hatırlattı, bizi *Nikos*'taki korsanlardan koruduğu zamanı. Yetenekleri hem heyecan verici hem de korkutucuydu. *Çekici*.

İçimden iç çektim. Neden düşüncelerim sürekli ona dönüyordu? Onu bir daha asla görmeyecektim. Birlikte yaşadığımız kısa macera sona ermişti. O denizde seyahat ediyordu ve ben buradaydım.

Belki de fark etmemiş da bana yardım ettiği içindi. Bana labirentte yolumu bulmam için gereken ipucunu vermişti.

Yine de bana iyi davranan tek kişi o değildi. Bu tek hareket zihnimin bağlılığını garanti etmiyordu.

Belki de şimdiye kadar öptüğüm tek erkek o olduğu içindi ve bekârlık yemini ettiğim için büyük olasılıkla hep öyle kalacaktı.

Spor salonuna tekrar girdiğimde Theano'nun yerinde kaldığını fark ettim. Meydana gelen kavgayı izlemek için dışarı çıkmamıştı. Kıpırdamadan duruyordu. Bir heykel gibi.

"Zavallı kadın," dedi Io arkamdan.

İlk başta Theano'yu kastettiğini sandım ama sığınak talep eden kadını kastettiğini anladım. "Ona ne olacak?"

"Tapınak tarafından finanse edilen güvenli evler var. Tapınanlar buraya tanrıçaya para ve yiyecek hediyeleri getiriyor, biz de bunları hem kendi geçimimizi sağlamak hem de kötü muameleye maruz kalan ve bizden yardım isteyen kadınlara yardım etmek için kullanıyoruz."

Erkeklerin kadınları incittiği bir toplumda böyle bir şeyin gerekli olacağını düşünmüştüm. Locrian tarzı bu değildi.

Neden burada değil de benim ülkemde işler değişmişti? Belki de Ajax'ın eylemlerine ve yankılarına bir tepkiydi. Erkeklerin daha iyi olmayı ve daha iyisini yapmayı seçmelerine neden olmuş olabilir. Ya da belki de Locrialı kadınlar daha da kötü lanetlenmeyelim diye bu değişikliği talep etmişlerdi.

Ahyana tavana el salladı, ben de yukarı baktım ve Kunguru'nun kırışlerden bizi izlediğini gördüm.

Antiope grubumuza yaklaştı ve midemde küçük bir heyecan titreşimi oldu. Eğitimim şimdi başlayacak mıydı?

"Kuşuna gitmesini söyle," dedi Ahyana'ya. "Onun dışarıda kalması gerekiyor."

Kunguru'nun onların seanslarına kaç kez katıldığını merak ettim.

Ahyana kaşlarını çatarak elini ağzına götürdü ve "Kunguru, dışarı çıkmalısın. Gitmeni istemiyorum ama Antiope gitmen gerektiğini söylüyor."

Sanki anlamış gibi başını eğdi. Bu aptalcaydı çünkü kuşlar konuşamazdı. Ve konuşabilselerdi bile, avluda az önce olanları hararetle tartışan rahibelerin ve yardımcılarının gürültüsünden duymasına imkân yoktu.

Kunguru kırıştan pencere kenarına doğru uçtu. Siyah tüyleri güneş ışığında parlıyordu ve neredeyse Antiope'nin emirlerini çoğunlukla yerine getirerek onunla alay ediyor gibiydi. Teknik olarak, ayakları ve başı binanın içinde kalırken, büyük kısmı dışarıdaydı.

Savaş ustası sıkıntıyla başını salladı ve sonra kürsüye tırmandı. Theano'nun önünde diz çöktü ve birbirleriyle konuşuyor gibiydiler. Keşke ne konuştuklarını duyabilseydim.

Sonra Antiope ayağa kalktı ve "Sessizlik!" diye bağırdı.

Spor salonu sessizleşti, sadece birkaç mırıltı . Az önce gördüklerimden sonra insanların ona bu kadar çabuk itaat etmeleri beni şaşırtmadı. Antiope'nin erkeklerin tapınak alanına nasıl girdiklerine değinip değinmeyeceğini merak ediyordum. Bize bu kadar sıkı çalışmamızın bir nedeni olduğunu hatırlatacak mıydı?

Ama o bunu yapmadı. "Sıralamaları belirlemek için haftalık eşleşmelerin zamanı geldi! Ve ilk dövüşümüz Artemisia ile ... arasında olacak."

Artemisia orta ringe doğru yürüdü ve kalabalığa sırtıttı, bazı kadınlar yanından geçerken sırtını sıvazladı.

"Ve Locris'li Lia."

Duyuru üzerine adrenalininim yükseldi. Ne oldu? Neden?

Bu Theano'nun seçimi miydi yoksa Antiope'nin mi? Peki buradaki niyet neydi? Beni utandırmak mı?

"O eğitilmiş değil!" Maia karşılık verdi, bu beni şaşırttı. Adelfia'nın akıl hocası olduğunu ve bizi gözetmekle görevli olduğunu biliyordum ama sessiz ve uysal görünüyordu. Antiope'ye açıkça meydan okuyacak bir tip değildi. "Bu hiç adil değil."

Antiope Maia'nın konuşmasından rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. "Bir aceminin öğrenmesi için en iyilerle dövüşmekten daha iyi bir yol var mı? Ortadaki ringe gel, Lia."

Zalira omzuma vurdu. "Genelde ayakları süpürmeye çalışır. Buna dikkat edin."

Ona Artemisia'nın bu hareketiyle ilgili kişisel bir deneyimim olduğunu söylemedim.

Ringe doğru yürürken kalbim yavaşça çarpıyordu. Bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Kendimi korumak istiyordum.

Yaralandım. Ayrıca intikam olarak Artemisia'ya biraz hasar vermek istedim.

Antiope'yi etkilemek isteyen başka bir yanımda vardı. Ona zamanını harcamaya değer biri olduğumu göstermek istiyordum.

Yine de bunların hiçbirisi mümkün olamazdı. Tapınak kuralları yüzünden hiçbirinin geçmişimin asıl olduğundan şüphelenmesine izin veremezdim. Dövüş hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi davransam diye düşündüm ama yarıştan ve silahlı adamlar tarafından kovalanmaktan sağ kurtulduğuma göre bunun da şüpheli görünebileceğini fark ettim.

Bir şekilde ortada bir yolda yürümem gerekecekti. Belli ki kaybetmek zorunda kalacaktım.

Antiope bana bir asa uzattı. Demaratus sivri uçlu şeyleri tercih ettiğinden, daha önce pek antrenman yaptığım bir şey değildi.

Ringe girdiğimde "Vurulmamaya çalış" dedi.

Yeterince iyi bir gösteri yapabileceğimi umuyordum. Bu görev imkansız görünüyordu.

Artemisia beni izlerken asasını tembelce daireler çizerek döndürdü.

Gözlerindeki ölümcül bakış çok açıktı.

Fırsatını bulsa beni öldürecekti. Çatışmaya girmekten daha büyük bir fırsat var mıydı?

Bana söylenmeden üzerinde başka silahlar olduğunu biliyordum. Kendi silahımı taşımaya başlamalı ve antrenman sırasında ona göz kulak olmalıydım.

Antiope kuralları açıkladı ve kurallar Io'nun daha önce paylaştığı kurallarla tamamen aynıydı. Temas halinde ve rakiplerden biri diğerini ringin dışına iterse puan verilecekti.

Kendimi hazırlarken kalp atışlarım kulaklarımda daha da hızlandı.

"Hazır mısınız?" Antiope doğruladı ve ikimiz de başımızı sallayınca "Başlayın!" dedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir saldırı bekleyerek hazırlandım. Çiçek bahçesinde olduğu gibi - Artemisia'nın hemen saldırması için.

Yine de bunu yapmadı. İleri geri volta atarak esasını daire şeklinde döndürmeye devam etti. İlk saldırıyı benim yapmamı mı bekliyordu? Yapmayacaktım.

"Avinla oynamayı bırak!" diye bağırdı biri arkamdan ve bu Artemisia'nın sırtışının genişlemesine neden oldu.

Bana çalım attı ve ben de içgüdüsel olarak karşılık verdim; asamı, eğer çalımını sürdürseydi onunkinin olacağı yere doğru kaldırdım.

Sadece geciktirmiyordu. Beni test edecekti. Zayıf noktalarımı, tepki süremi görmek istiyordu.

"Vur ona!" diye bağırdı bir başkası ve hangimizle konuştuğundan emin olamadım.

Yine de Locrialılar hakkında ne hissettiklerini düşününce, bunun Artemisia için bir cesaretlendirme olduğunu varsaydım.

"Ellerini yukarıda tut, Lia!" Bu kesinlikle Zalira'nın sesiydi ve kız kardeşlerimin beni desteklediğini bilmek güzeldi.

Artemisia bana doğru hamle yaptı ve ben de tepki gösterdim, vücuduma temas etmesini engellemek için asamı tekrar kaldırdım. Gözleri bu bilgiyi özümseyerek kısıldı.

Yanlışlıkla önceki eğitimime ihanet mi ediyordum? Antiope'ye baktım ama yüzü pasifti.

Dün bahçede kendimi halsiz ve yavaş hissetmişim, Daphne ve Io'nun bana verdiği ilaçlar hâlâ sistemimdeydi.

Bugün durum böyle değildi. Kendimi son derece tetikte hissediyordum ve daha önceki saldırı sadece hislerimi artırmış, beni bir dövüğe hazırlamıştı. Ben hazırdım.

Ve bunu kimseye gösteremezdim.

Artemisia sağ ayağıyla öne çıktı ve sol tarafımdan bana vurduktan sonra hızla sağ tarafıma geçti.

İki seferde de onu engelledim. Dişlerimi sıktım. Demaratus beni çok iyi eğitmişti.

Sola doğru döndü ve gelen darbeyi görebiliyordum ama gözlerimi kapattım ve beklerken kendi asamı dik tutarak vuruşunu yapmasına izin verdim.

Asası sağ omzuma çarpınca "Oof," diye nefes aldım. Gerçekten sert vurmuştu, beklediğimden çok daha sert. Bu kesinlikle ürütecekti.

"Artemisia'ya puan!" Antiope seslendi.

Bizi ayırıp baştan mı başlatacaklardı? Görünüşe göre hayır, Artemisia'nın tekrar bana doğru hamle yaptığını ve içgüdüsel olarak darbeden kaçınmak için sağıma doğru sarsıldığımı düşünürsek.

Ona vurmaya çalışmalı mıyım? En azından denemesem çok mu gerçek dışı görünür?

Adelphia'mın benim için tezahürat yaptığını tekrar duydum ve onları hayal kırıklığına uğratmama arzusuyla arpıldım.

Ama böyle bir seçeneğim yoktu. Aşağı bakarak, kazara olmuş gibi göstermeye çalışırken kasten sınırların dışına ıktım.

"Artemisia'ya puan!"

Bir puan daha alırsak bu iş bitecekti.

Artemisia asasını başının üzerine kaldırarak bir sonraki hamlesini işaret etti, ben de asamı onunkiyle buluşacak şekilde kaldırdım, tahta tahtaya çarptı. Sonra açıkta kalan sol tarafıma vurmak niyetiyle asasını aşağı indirdi.

Ama orada personeliyle de tanıştım.

Gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı.

İşleri çok fazla zorladığımı anlamamı sağladı. Ona izin vermenin zamanı gelmişti.

Kazan.

Asasını tekrar kaldırdı ama vücudu bana alçaldığını söyledi. ayaklarıyla. Ve tam da düşünüğüğüm şeyi yaptı, beni yere savururken silahını dikkat dağıtmak için kullandı. Düşerken hafifçe soluma döndüm, böylece omzum darbeyi alacak ve göğsümdeki etkiyi azaltacaktı. Bu sayede rüzgâr ciğerlerime dolmadı.

Artemisia asasıyla bana kolayca vurup sayıyı kazanabilirdi ama bunun yerine asasını yana fırlattı ve boğazıma dayadığı bıçağıyla üzerime ıktı.

"Ne oynuyorsun?" diye sordu ve boynumdan aşağı bir damla kanın süzüldüğünü hissettim. Tuniği hafifçe kaydı ve kırmızımsı kahverengi bir dövmenin kenarlarını gördüm.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Sesim inandırıcı geliyor muydu? Yoksa ona eziyet ediyormuşum gibi mi?

Bıçağının ucu boğazıma daha derin saplandı. "Seni yendim, Locrian. Seni her zaman yeneceğim."

Göreceğiz bakalım. Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti ama Antiope Artemisia'yı antrenman tünığının arkasından yakalayıp üzerimden çektiştirirken onları söylemeye fırsatım olmadı.

"Yeter!" diye bağırdı. "Kız kardeşlerinden birine izinsiz silah çekmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun! Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, seni bir ay boyunca spor salonundan men ederim. Dışarı çık ve kompleksin etrafında on tur koş."

Artemisia Antiope'ye saf nefret dolu bir bakış attı ama emredileni yaptı. Savaş ustası bana elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Yeni başlayan biri için son derece iyiydin," dedi. "Kolayca geliştirebileceğimiz mükemmel içgüdülere sahipsın. Buradaki en iyi dövüşçülerden biri olma potansiyeline sahipsın."

İltifatları altında ezilmemeye çalıştım ama alçakgönüllü kalmayı başaramadığımdan korktum.

Yaptığım hataların üzerinden geçti ve bunun yerine ne yapmam gerektiğini anlattı. Hepsini zaten biliyordum ama adelphia'ma geri dönerken başımı salladım ve dinledim. Ortadaki ringde ana maçları başka bir rahibe devraldı ve bazı kadınlar izlerken, diğerleri dövüşmeye devam etmek için kendi küçük ringlerine döndüler.

Zalira ve Suri yeniden dövüşüyor, daha önce yarıda kesilen savaşa devam ediyorlardı. Antiope ne yaptıklarını yorumluyor, güçlü ve zayıf yönlerine ve daha iyi yapmaları gerektiğini düşündüğü şeylere işaret ediyordu.

Zalira'nın daha güçlü ve teknik olarak daha yetenekli olduğunu, ancak Suri'nin acımasız olduğunu fark ettim. Bir puan kaybettiğinde bile pes etmek istemiyordu.

Antiope, Suri'nin kişiliğinin bu kısmından hoşlanıyormuş gibi hoşgörülü bir tonda, "Onu durdurmak için birden fazla kez bağırarak zorunda kaldım," dedi.

Zalira üç raundu da kazandı ama Suri denemediği için değil. Maia sırada Io ve Ahyana'nın olduğunu söyledi.

Tüm bunların Io'yu ne kadar rahatsız ettiğini görmek kolaydı. Ahyana, Antiope'nin bunu yapmaması için havlamasına rağmen ona yumuşak davrandı.

"Gerçek bir düşmanla karşılaştığında kendini tutacak mısın?" Antiope bağırdı. "Vur ona, Ahyana! Ve Io, kendini savun!"

Io'nun gözleri yaşarmıştı ve müdahale etmemek için kendimi zor tuttum. Io teknikleri anlasa da, savaşıma isteği ya da arzusu yoktu. Bunun için yaratılmamıştı.

Neyse ki Ahyana üç sayıyı da hızlı bir şekilde attı.

Zalira ile ringe çıktım ve Antiope bana savaş boyunca nasıl duracağımı, nelere dikkat etmem gerektiğini anlattı. Tüm bunlar bana çok rahat ve tanıdık geliyordu ama aynı zamanda tuhaf ve farklıydı. Bana saldırı dövüşünü öğretiyor ve duruşumu düzeltiyordu. Daha önce öğrendiğim şeylere benzediği için kavraması kolaydı.

Eğitim seansının sonunda yemekhanede hızlı bir öğle yemeği molası verdik. Kendimi tamamen enerjik ve aç hissediyordum ve Zalira yediğim yemek miktarı konusunda benimle dalga geçiyordu. En son ne zaman bu kadar aç hissettiğimi hatırlamıyordum.

Öğle yemeğinden sonra, üç yıldır ya da daha az süredir orada olan diğer yardımcılarla birlikte öğleden sonraki dersimize gittik. Sabah erken saatlerde Maia ile buluştuğum aynı büyük odadaydı.

Ahyana bana yüksek sesle fısıldayarak, "Önde oturmalıyız çünkü Io favori olmak istiyor," dedi ve Io ona alaycı bir şekilde baktı.

"Daha iyi duyabilmemiz için," diye düzeltti. "Bu ders ne için?"

"Genel din eğitimi," dedi Zalira. "Çok fazla tekrar var. Her şeyin içini ve dışını bilmek zorundayız. Görünüşe göre rahibe olabilmek için geçmemiz gereken bir sınav var ve bazı hikayeleri ve kuralları ezberlemek de bunun bir parçası."

Aynı şeyleri tekrar tekrar çalışmak zorunda kalmaları beni şaşırtmadı. Yazamamak ya da konuyla kitap okuyamamak akılda tutmayı daha da zorlaştırmış olmalı.

Sınıfın eğitimci Maia'ydı ve çok memnun oldum. Bu kadar sık yaptığına göre öğretmeyi gerçekten seviyor olmalıydı. Yanında bir çanta vardı ve onu bir podyumun üzerine koydu. Çantayı açtığında, içinden çeşitli renklerde silindirik nesneler düştü ve yuvarlandı. Maia onları topladı ama görünüşe göre bir tanesi hâlâ kayıptı.

"Beyaz tebeşirim! Nereye gittiğini gören oldu mu?" Etrafı araştırdı. Öne doğru eğildim ama göremedim. Çok fazla kişi aynı anda düşmüştü.

Suri ayağa kalktı ve elini kürsünün uzak köşesinin altına sokarak tebeşiri çıkardı ve Maia'ya uzattı.

"Teşekkür ederim, Suri. Herkes yerine otursun ve başlayalım!" Maia kapılara baktı. "Acele et, Artemisia."

Koşusu sonunda bitmiş olmalı. Kesinlikle terli ve yorgun görünüyordu. Bana ters ters baktı ve gözlerini ilk kaçırın ben oldum.

Beni incitmesine izin verilmediğini biliyordum ama muhtemelen bana borcunu ödemek için başka bir yol bulacaktı.

"Bugün tanrıçanın farklı yönleri hakkında konuşacağız," dedi Maia ve hemen Artemisia tarafından sözü kesildi.

"Neden bu kadar basit bir şeyin üzerinden geçiyoruz? Bunu hepimiz biliyoruz. Locrian yüzünden mi?" Sesindeki küçümseme belirgindi.

Antiope muhtemelen ona daha fazla tur attırırdı. Maia gibi tatlı birinin bu tür bir saygısızlık karşısında pörsüyeceğini düşünmüştüm ama o, "Materyalleri gözden geçirmekten asla zarar gelmez. Derslerimi yürütme şeklimle ilgili bir sorunuz varsa, gidebilirsiniz."

Artemisia'nın hışımla çıkmasını bekliyordum ama o kollarını kavuşturup arkasına yaslandı.

"Söylediğim gibi, tanrıçanın çeşitli yönleri var. Takipçilerine gösterdiği yüzler gibi. Ya da kişiliğinin farklı bölümleri. Kontrol ettiği ya da üzerinde hakimiyet kurduğu farklı şeyler."

"Bitkiler gibi," dedi Io.

"Evet, tanrıçanın yetişen her şeye duyduğu sevgiyi biliyoruz. Ekinleri, onların bereketini ve bolluğunu, hayatta kalmalarını sağlayan yağmuru o kontrol eder. Hediyeleri ve gizli hazineleri, bitkilere yardım eden hayvanları ve böcekleri denetler. Yasayı, evliliği, çocukların doğumunu, hastaların iyileşmesini denetler. O, bizzat yeryüzünün sahibidir. Burada tapınakta tanrıçanın tüm yönlerini takdir etmeyi öğreniriz ve kendimizi diğerlerinden ziyade belirli bir yönüne hizmet etmeye adayabiliriz."

Io'nun seçiminin ne olacağını zaten biliyordum. Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana sırtıttı.

Tanrıçanın intikama adanmış bir yönü var mıydı? Kendimi buna adamaktan çekinmezdim.

Maia bir saatin geri kalanını tanrıçanın egemen olduğu her alan hakkında konuşarak geçirdi ve sonra odalarımıza dönmemiz için bizi kovdu.

Oraya vardığımızda Io parşömen çantasını aldı ve geri kalanımız yıkanıp kıyafetlerimizi değiştirirken oradan ayrıldı.

Zalira'dan üçüncü rauntta Suri'yi gafil avlamak için kullandığı kombinasyonu bana göstermesini istedim ve o bana adım adım anlatırken Io yüzünde geniş bir gülümsemeyle döndü ve yatağımın üzerine koyduğu büyük bir şey taşıdı.

"Sana bir teslimat var, Lia. Ağır bir şey."

"Benim için mi?" Kim bana bir şey göndermiş olabilir? Tamamen şaşkına dönmüştüm. Bunu ailem mi yapmıştı? Hiç sanmıyordum. Hem yeterince zaman geçmemişti, hem de geçmişimi ifşa etme riski taşıdığı için bana bir şey göndermemeleri biliyorlardı.

Paketi açtım ve bunun *Nikos*'ta bıraktığım Locrian toprağı kabı olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. Jason'dan hayatta kalırsam tapınağa getirmesini istemiştim.

Not yoktu ama Ilion'daki eğitim eksikliği göz önüne alındığında bu çok da şaşırtıcı değildi. Yine de kendimi bir not eklemiş olmasını dilerken buldum. Onu istediğimden daha fazla düşünüyordum - onun da aynı dertten muzdarip olduğunu bilmek güzel olurdu.

Yine de tencereyi buraya getirmesinin beni unutmadığının bir göstergesi olduğunu düşündüm. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim - neredeyse bir hafta. Belki de seyahat ediyordu ve şimdiye kadar gelememişti?

Bu Troas'ta olduğu anlamına mı geliyordu? Bu düşünceyle nabzım biraz daha hızlı attı.

"Bu toprak mı?" Io elini tencerenin içine sokarak sordu.

"Evet, evimden bir parça yanımda olsun istedim," dedim ve tencereyi yatağımın yanına, yere koydum.

"Peki kim gönderdi? İyi Öpüşen Jason mı?" Ahyana gözlerinde muzip bir parıltıyla alay etti.

"O benim için önemli değil." Yine de gönderenin o olduğunu inkar etmedim.

Bu gerçeğı anlamış görünüyorlardı.

"Bunu gönderen o! Şu anda yüzünün kızarmasının nedeni bu olmalı," diye açıkladı Io.

"Ben ... boşver."

Bu herkesi kahkahalara boğdu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Onu istediğim kadar inkâr edebilirdim ama onu bu kadar sık düşünmemin bir nedeni olmalıydı.

"Beni düşünmeden duramıyorsun," diye mırıldandı Jason saçlarıma. Sırtımı göğsüne yasladı ve beni sıkıca kendine doğru çekti. Saçlarımı okşadı, sonra kulağımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Beni düşünmeden duramayan sensin," diye karşı çıktım, tırnaklarımı kollarının üst kısımlarında gezdirerek.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Gün ışığında istediğin kadar itiraz edebilirsin, hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirsin. Şimdi burada, karanlığın örtüsü altında, yatağında yalnızız. Birbirimize karşı dürüst olmayı deneyebilir miyiz?"

Sonra saçlarımı kaldırıp sol omzumun üzerinden geçirdi. Diğer elini karnıma dayamış, beni yerimde tutuyordu. Dolgun dudaklarının sıcak, küçük, narin fırçalarıyla boynumun arkasını öpmeye başladı ve ben ona doğru yığıldım, tüm vücudum onun için ağrıyordu.

"Lia, ne istiyorsun?" diye sordu omzumu öperek. "Söyle Ben."

Aklımın bir köşesinde durmam gerektiğine dair bir his vardı. ama nedenini hatırlayamıyordum. Mantıklı düşünmek için yer yoktu. -Sadece saf ihtiyaç.

"Sana dokunmak istiyorum. Seni görmek istiyorum," dedim.

Beni serbest ve ben de ondan uzaklaşarak yüz yüze gelecek şekilde arkamı döndüm. Jason dizlerinin üzerine kalktı ve tuniğinin üst kısmını açmak için uzandığında karnım istekle zonkluyordu.

Üst kısmı düşüp göğsünü ortaya çıkardığında keskin bir nefes aldım. Sıvı ısı omurgam boyunca toplandı, uzuvlarıma yayıldı ve dizlerimin üzerine kalkıp yaklaştım.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm heykellerden daha güzeldi. Temkinli bir şekilde uzandım, neredeyse parmaklarımın ona dokunduğumda alev almasından korkuyordum. Şimdi avucumu geniş göğsüne nefesi kesilen kişi oydu.

Teninde bağımlılık yaratan bir sıcaklık, kaslarında kendi bedenimle keskin bir tezat oluşturan bir güç ve sertlik vardı.

Parmaklarımın aşağıya doğru kaymasına izin verdim, gövdesinin büyüleyici çıkıntılarının ve düzlemlerinin ana hatlarını izledim. Temas ettiğimde midesinin keskin bir şekilde kasılmasını izledim, nefes alışının ne kadar sertleştiğini duydum, dokunuşumdan nasıl ürperdiğini hissettim.

"Mükemmellik," dedim ve göğüs kaslarını öpmek için öne doğru eğildim. Eli başımın arkasına gitti, parmakları kafa derime doğru esnedi

Beni geri çekmeden önce.

"Benim sıram," dedi, gözleri arzudan erimiş havuzlar gibiydi.

Şimdi titreyen bendim. Bu yeni bir bölgeydi ama ona güveniyordum.

Jason'a dünyadaki herkesten daha çok güvenirdim.

Elleri tuniğimin kemerine gitti ve nefes alış verişim dengesizleşti. Çok gürültülü ve çok hızlıydı ama durmasını istemiyordum.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

Kontrolsüzce gülmek için baş döndürücü bir dürtüye kapıldım. Bana istediği her şeyi yapabilirdi ve ben de bunun için ona teşekkür ederdim.

Ama benden onay istediğini anladım. "Evet."

Tuniğimi belimden bağlayan ve kumaşı yerinde tutan kemeri çözdü ve kemerin yatağa düşmesine izin verdi. Göz temasını kesmeden tuniği başımın üzerine çekti ve soğuk havanın tenime çarptığını hissettim.

Yüksek sesli bir solukla kendi yatağında doğruldum. Yine rüya görüyordum. Bir iniltiyi ısırdım. Onun yüzünü ve vücuduma verdiği tepkiyi görmek, tenimi onunkine değdirmek istemiştım ve sonra asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeye bu kadar yatkın olduğum için utandım.

Ve sırada battaniyemi tekmelemiştim. Üşümeme şaşmamalı.

Aynı anda hem üşümüş hem de aşırı ısınmış hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Uyuyakalmıştım ama niyetim bu değildi. Adelphia'm uyuyana kadar beklemeyi ve ardından aileme bir mesaj iletmek için gizlice rıhtıma gitmeyi planlamıştım.

Bir hışırtı sesi duydum ve pencereye baktım. Kunguru pencere kenarındaydı ve beni izliyordu.

Seslenir diye endişelendim ama seslenmedi. Dışarıdaki neredeyse dolunay, sırt çantamı toplamamı kolaylaştırdı. Tuz torbalarından birini aldım ve diğerini geride bıraktım.

Bir an için izlendiğimi hissettim. Döndüm ve Suri'nin gözlerinin açıldığını gördüğüme yemin edebilirdim. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kıpırdamadan bekledim. Ama nefes alış verışı sabit ve düzgündü ve hayal gördüğümü anladım.

Kalçama bağladığım xiphos'umla kapıya doğru süründüm. Yavaşça açtım, her hafif gıcırda irkildim. Gündüz vakti bu kadar gürültülü müydü?

Sonunda kapıyı açtım ve aceleyle koridordan ve merdivenlerden aşağı indim, sonra da ön kapıdan geçtim.

"Dur!" diye bağıran bir ses duymadan önce yataktan altı adım uzaklaşmışım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Otuzlu yaşlarında bir kadın bana doğru yürüyordu, yaklaşırken kılıcını çekmişti. Bir muhafız mı? Sırf benim yüzümden mi görevlendirilmişti? Birisi niyetimi tahmin etmiş ve bunu yetkili biriyle mi paylaşmıştı? Kovulmak üzere miydim?

Neler olduğunu tam olarak bilmediğim için seçeneklerimi düşündüm; kaçabilir ve yakalanmamayı umabilirdim ya da tanrıçaya sadece cezalandırılmam ve gizlice kaçmaya çalıştığım için sokağa atılmamam için dua edebilirdim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ve ben de kafamda olası bahaneleri sıraladım.

Tuvaletler içeride olduğu için bariz olanı, yani tuvalet ihtiyacımı seçeneğini kullanamadım. Sonunda karar verdim, "Saat kaç? Tapınağı temizlemeye gitmem gerekiyor."

Bunun üzerine muhafız kılıcını kınına soktu ve ben de rahat bir nefes aldım. "Birkaç saat daha olmaz. Yatağına dönmen gerekiyor. Sokağa çıkma yasağı var ve geceleri burada bulunamazsın."

"Ah. Bilmiyordum." Ve bu doğrudu. Kimse bana sokağa çıkma yasağından bahsetmemişti. Büyük olasılıkla gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmaya çalışmamı beklemedikleri için.

"Var." Diğer üç kadının onun arkasında toplandığını gördüm, eğer ihtiyacı olursa destek vermeye hazırdılar.

Kaç tane muhafız nöbet tutuyordu?

Bu ihtimali düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Elbette Antiope gibi biri tapınak alanının her saat gözetlendiğinden emin olurdu.

"Özür dilerim. Sanırım hizmet edeceğim için heyecanlıyım."

Muhafız hafifçe gülümsedi. "Anlıyorum. git. Yatağına dön."

Başımı salladım. "Evet. Özür dilerim." Neden bir özür daha dilemek zorunda hissettiğimden emin değildim. Aceleyle yatakhaneye geri döndüm. Bu çok daha kötü olabilirdi.

İç çekerek, gizlice kaçmanın başlangıçta düşündüğümünden çok daha fazla planlama gerektireceğini fark ettim.

Ertesi sabah şafak sökmeden uyandım, hâlâ uykuluydum ve Jason'ın dudaklarının hayali izini hâlâ üzerimde, ellerini vücudumda hissedebiliyordum. Onu yine rüyamda görmüştüm.

Hazırlandıktan ve aletlerimi topladıktan sonra tapınağa indim. Yatakhane'nin dışındaki nöbetçi bana başıyla selam verdi ve bir önceki geceden farklı biri olduğunu fark ettim. Vardiyaları ne zaman değiştirdiklerini merak ettim. Bunu bilmek faydalı bir bilgi olabilirdi.

Tapınağın önündeki avlu özenle temizlenmişti ama taşlar hâlâ kanla lekelenmişti. Güneşin lekeleri temizlemesi uzun zaman alacaktı.

Bir uğultu duydum ve bakışlarımı kemerli geçide çevirdim. Tapınak alanına girmeye cesaret eden ve Antiope tarafından öldürülen adamların cesetleri mızraklara geçirilmişti. Bir tür gürültülü böcek cesetlerin yanında geziniyordu. Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı ama sanırım amaç da buydu. Bu, tanrıçanın yasalarını çiğnemeye ya da hizmetkârlarının kararlılığını sorgulamaya cüret eden herkese korkunç bir uyarıydı.

Basamakları ve avluyu temizledikten sonra tapınağa girdim ve yalnız kalacağımı umarak nefesimi tuttum.

Ama merdivenlerin başında bir nöbetçi vardı. Hayal kırıklığıyla iç çektim. Heykeli nasıl araştırabilecektim ki?

Ayrıntılı savaş stratejileri oluşturmak hiçbir zaman özel bir yeteneğim olmamıştı. Geçmişte genel bir plan yapardım ve sonra hedefime ulaşmanın bir yolunu bulmak için yeterince hızlı ve güçlü olmayı umardım.

Şimdiye kadar bana oldukça iyi hizmet etmişti.

Bir noktada heykel bekçisi bir hata yapardı. Hastalanırlar, tuvalete gitmeleri gerekir ya da kimin görevde olması gerektiği konusunda bir iletişimsizlik yaşanırdı.

Ve bir fırsat çıkana kadar beklemek zorundaydım. Başka ne yapabilirdim ki? Hem gece hem de gündüz her yerde nöbetçiler olduğunu yeni keşfetmiştim.

Yapabileceğim tek şey devriyelerini, hangi saatlerde vardiya değiştirdiklerini öğrenmek ve bunu kendi avantajıma kullanmaktı.

Bu da daha fazla beklemek demektir.

Yeni normal gününe devam ettim. Sabah Maia ile özel bir seans ve kahvaltı, ardından antrenman, öğle yemeği, öğleden sonra dersleri, ev işleri,

akşam yemeği ve yatak.

Akrolit derslerimizde Maia bize toprak tanrıçası ile güneş tanrısı arasındaki ilişkiyi öğretiyordu.

"Güneş tanrısı toprak tanrıçasına aşık oldu, onu bağılılığının ışığı ve sıcaklığıyla yıkadı. Birleştiler ve ikizleri oldu - bir erkek ve bir kız. Ancak güneş tanrısı, tanrıçanın bir başkasına aşık olduğundan şüphelenmeye başladı ve kıskançlığı ve acısı onu tüketti. Tanrıça onu gökyüzüne geri sürgün etti, her gün onun etrafında dönüyor, kaybettiğı her şeye karşı nefret ve kıskançlıkla yanıyordu."

Öğretmenimin güneşin dünyanın etrafında döndüğü teorisinin yanlış olduğunu duymakla ilgilenmeyeceğini düşündüm. Çenemi kapalı tutmak daha iyiydi.

"Güneş tanrısı çok yaklaşp dünyayı kavurduğunda, tanrıça onun görüşünü engellemek için fırtına bulutlarını çağırır ve toprağı yatıştırmak için yağmur gönderir. Tanrıçanın gümüş kızı babasının ışığını miras aldı, göklerdeki yıldızlar gibi parlıyordu, eterden yapılmıştı. Tanrıçanın bronz oğlu da annesine çekmiş, aynı yeteneklerin çoğuna ve yeryüzündeki metaller üzerinde hâkimiyete sahip olmuş. Annesine karşı isyan etti, onu ve yöntemlerini reddetti. Şimdi bile onu gasp etmeye, tahtından indirmeye çalışıyor. Tanrıça onu sürgün etmek zorunda kaldı ve giderken toprak ejderhalarını da yanında götürdü, bu yüzden yüzyıllardır görülmediler. Oğul, tanrıçanın onu göndermesine neden olacak ne yaptı?"

Arkamda biri elini kaldırdı ve Maia ona seslendi. "Kız kardeşini yakaladı ve onu bir savaş tanrısıyla evlenmeye zorladı."

"Evet! Tanrıça ne olduğunu bilmiyordu. Güneş onun aramasını engellemek için üç gün boyunca kendini sakladı. Elinde bir meşale ile çocuğunu bulmak için tüm dünyayı aradı. Onu bulamayınca, derin ve karanlık bir mağaraya girip kaybına ağıt yakmış. Ay tanrıçası pazarlığa tanık olmuş ve toprak tanrıçasına söylemek için mağaraya gitmiş. Toprak tanrıçası savaş tanrısının evine gitmiş ve kızının geri dönmesini talep etmiş. Aralarında toprak tanrıçasının ebeveynlerinin de bulunduğu bir tanrılar konseyi, savaş tanrısının yanlış bir şey yapmadığına, oğlunun ihanetinden habersiz olduğuna karar vermiş. Yılın dört ayı boyunca kızın kocasıyla kalmasına, kalan sekiz ayı ise annesiyle geçirmesine karar vermişler. Bu yüzden savaşlar her zaman hasattan sonra, savaş tanrısı karısından çok uzun süre ayrı kaldığında ve kendi yüzünden erkeklerin kalplerini savaşa kıskırttığına yapılır. Karısı ona geri döndüğünde, o yatışır ve

ölümlü insanlar hayatlarına geri dönerler. Ancak kız kocasına kavuştuğunda, toprak tanrıçası onun kaybına ağıt yakar ve sevgili kızı yokken hiçbir şeyin büyümesine izin vermez."

Keşke bunu yazabilseydim. Büyükanneimin kitabında tanrıçanın çocuklarından hiç bahsedilmemişti ve çok önemli görüldüğü için nedenini anlamamıştım. Neden hariç tutulmuştu?

Maia hâlâ konuşuyordu. "İşte bu yüzden kadınlara evlenip evlenmemeyi seçme hakkı tanıyoruz. Zorlanamazlar ya da satılamazlar. Tanrıça, kızının başına gelenlerin başka kızlarının başına gelmesine izin vermeyecektir."

Bundan kısa bir süre sonra işlerimizi yapmak üzere serbest bırakıldık. Io, işlerin haftalık olarak değişeceğini ve bu hafta çiçek bahçesine bakmaktan ve tapınağın özel arı kovanlarından yıllık bal hasadının toplanmasına yardımcı olmaktan sorumlu olduğumuzu açıkladı.

Bir tanesi Zalira'yı sokana kadar arılar için endişelenmiyordum. Koluna vururken küfretti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Gerçekten acıyor," dedi dişlerini sıkarak. Acıdan şikâyet edecek birine benzemiyordu, o yüzden kötü bir şey olduğunu biliyordum.

"Bir keresinde arı sokması yüzünden ölen bir kadın görmüştüm," dedi Io, benim hissetmeye başladığım kadar endişeli bir sesle. Arılar birini öldürebilir miydi? "Yüzü ve boğazı nefes alamayacak kadar şişmişti."

Şimdiye kadar hayatta kaldığım her şeyden sonra hayatımı sarı-siyah çizgili küçük bir tehdit yüzünden kaybetmek ironinin zirvesi olurdu.

Ahyana, "Sadece sakın ve korkusuz olmanız gerekiyor," dedi. "Korkuyu hissedebilirler ve bunu bir tehdit olarak görebilirler."

"Şu anda hissettiklerimin tam tersi," diye itiraf ettim ve işin çoğunu Ahyana yaparken biz de geride durduk. Arılar onun orada olduğunu fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

"Bugünkü ders hakkında ne düşünüyorsun?" Io sordu, bakışları arıların ortasında zarar görmeden duran Ahyana'nın üzerindeydi.

Bu konuda dürüst olmaktan kendimi alamadım. "Bunu son derece büyüleyici buldum. Bu hikâyelerin hiçbirini duymamıştım. Hâlâ tanrıçadan başka tanrılar olduğu gerçeğini anlamaya çalışıyorum."

"Elbette. Çok fazla var. Tıpkı bizim gibi onun da ebeveynleri ve çocukları var. Ölümlülerin tanrılarınkine benzer."

"Çocuklar kısmı hariç," diye hatırlattım ona.

Omuz silkti. "Belki de kendi oğlunun ona getirdiği üzüntü ve kederle, hizmetkârlarının da aynı kaderi paylaşmasını engellemeye çalışıyordur."

Bu tamamen doğru olamaz. "Bir ailenin parçası olmanın kalp kırıklığı yaratabileceğini biliyorum, ama aynı zamanda büyük bir neşe de var."

"Evet." Io'nun gözlerinde sanki bir şeyler hatırlıyormuş gibi uzak bir bakış vardı. "Eskiden hayatımda böyle bir mutluluk vardı. En küçük üvey kardeşim ben altı yaşındayken doğdu. Onu çok severdim ve üvey annem aramızı açana kadar çok yakındık. Şimdi benden nefret ediyor."

Birinin ondan nefret edebileceğini hayal etmekte zorlanıyordum. Ve özel olarak üvey annesinin acı verici bir kaza geçirmesini diledim, Io kadar tatlı birine zarar vermeye çalışacak kadar korkunç bir kadın.

Ahyana balla işini bitirdikten sonra yemek salonuna gittik. O gece yemekte yapılan dua rahatsız ediciydi. Duayı sunan rahibe uzun solukluydu ve her şey Theano'nun yüceliğine odaklanmıştı. Yine Maia'nın bana öğrettiği yapıya aykırıydı.

Yüzü kapalıyken Theano'nun bu konuda ne düşündüğünü söylemenin bir yolu yoktu. Sanki rahibe tanrıça yerine Theano'ya tapıyor gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordum. diye sordum ama Zalira sadece başını sallayarak sessiz kalmamı işaret etti.

Belki de baş rahibeye bu tür bir onur veriliyordu çünkü o tanrıçanın sözcüsüydü.

Ahyana sanki düşüncelerimi duymuş gibi fısıltıyla, "Tanrıça ona büyük saygı duyuyor olmalı," diye ekledi. "Öyle görünüyor ki diğer rahibeler de Theano'ya aynı saygıyı göstermemiz gerektiğine inanıyor."

Onun sözleri, adelphia'mın baş rahibeyi benden daha fazla sevmediğini düşünmeme neden oldu.

Theano koltuğunda kıpırdandı ve metalin metale çarpmasından çıkan o kusursuz şangırtı duyuldu. Anahtarlar. Onları her zaman belinde taşırdı. Io bana bir anahtar taşıyıcısı olduğunu söylemişti ama şimdiye kadar Theano'yu her gördüğümde anahtarlar üzerindeydi.

Çatıdan düştüğüm gece de dahil.

Anahtarları nasıl ele geçirebileceğime dair bir dizi saçma senaryo üretmiştim. Gece geç saatte Theano'nun odasına gizlice onları çalmak. Gerçi bu devriyelerde işe yaramazdı. Yatak odasına bile yaklaşmadan yakalanırdım. Eğer anahtarları bir anahtar taşıyıcısına verirse, belki kısa süreliğine bana ödünç vermesi için rüşvet verebilirdim. Ama kime sorsam beni hemen ihbar edeceğinden oldukça emindim.

Ahyana'dan Kunguru ve arkadaşlarını anahtar çalmaları için eğitmesini ve benim için Theano'nun odasına gitmelerini sağlamasını istemeyi düşündüm. Ama bir şekilde bir metalci ya da çilingirden anahtar satın almam ve Ahyana'ya neyin peşinde olduğumu ve neden onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylemem gerekecekti. Kuzgunların işbirliği yapmayabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Ahyana'nın bağlılığı tapınağa ve tanrıçaya idi. Aynı şey tüm yeni kız kardeşlerim için de geçerliydi. Onlardan yardım isteyemezdim.

Gördüğüm diğer tek yol bir Seçilmiş olmak, baş rahibenin güvendiği biri olmaktı. Ofisine ve muhtemelen anahtarlarına erişebilecek bir kişi. Göz bu kompleksin içinde bir yerdeydi ya da nasıl bulunacağına dair bir bilgi olmalıydı. Ama Seçilmişlerden biri olmak için hem eğitimde hem de çalışmalarımnda başarılı olmam gerekiyordu. Bu da zaman alacak bir şey.

Sorun şu ki, kendimi dev bir kum saatinin içine hapsolmuş gibi hissediyordum ve zaman elimden çok hızlı bir şekilde kayıp gidiyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Zamanın çok hızlı geçtiğine dair o çaresiz, panik hissi günler geçtikçe daha da kötüleşti. İki hafta boyunca rutinim hiç değişmedi.

On dördüncü günün sabahında, Jason çıplak sırtımı öpüp okşarken, tenime karşı anlaşılmas kelimeler mırıldanarak beni ürperten ve acıtan bir rüyadan uyandım.

Dış avluyu ve basamakları temizledikten sonra tapınağa girdim ve muhafızla başımı sallayarak selamlaşmayı bekledim.

Ama o orada değildi. İlk defa tapınakta yalnızdım.

Durumumu değerlendirirken kalbim çarpıyor, kanım kulaklarıma hücum ediyordu. Ne olmuştu? Gardiyan neredeydi? Gelip gelmeyeceğini görmek için beklemeli miydim? Yoksa onun yokluğundan faydalanmalı mıydım? Aşağı inersen, biri beni yakalarsa ne yapardım?

Ya bu bir sınavsa? Ve aşağı inersen başarısız mı olacaktım?

Risk almak zorundaydım. Bu fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağımı bilmiyordum. Süpürgemi merdivenlerin dibine fırlattım. Yakalanırsam bahanem bu olacaktı.

Kalbim boğazımda, birinin geldiğini gösteren herhangi bir sesi dinleyerek merdivenlerden aşağı süzıldüm. Alt kat üst kattan daha soğuktu. Sadece iki meşale yanıyordu ve odanın çoğu karanlıktaydı.

En alt basamakta durdum, bekledim. Gölgede kimsenin gizlenmediğinden emin olmak için. Gözlerim alıştığında, odanın heykel dışında her şeyden boş olduğunu gördüm. Derin, güçlendirici bir nefes aldım ve ona doğru yürümeye başladım.

Yıldırım mı çarpılacaktım? Altımdaki zemin açılacak ve küfrüm yüzünden beni yutacak mıydı? Tanrıçanın ona ulaşmadan önce beni cezalandırabileceği tüm yolları düşündüm.

Tereddüt ederek, bunu Locrian saldırganlığının bir başka eylemi olarak görüp görmeyeceğini merak ettim. Lanetlediği bir toprağı iyileştirmek istediğim için bana kızar mıydı? Kurallarını ihlal ettiğim için kızar mıydı?

Merdivenlere bir göz attım. Kaybedecek zamanım yoktu. Sonuç ne olursa olsun, bunu hemen yapmalıyım.

Kararlı bir şekilde heykeline yaklaştım, gözlerim bir sağa bir sola kayıyor, hâlâ dinliyordum. Tam bir sessizlik. Heykelin dibindeki çıkıntıya tırmandım ve örtüye uzandım.

İşte buydu. Sonunda buraya gelme sebepime sahip olabilirdim.

Ellerim titriyordu, kalp atışlarım o kadar yüksekti ki tüm tapınak kompleksinin duyabileceğinden emindim. Kendimi zorladım ve peçeyi yüzünden kaldırdım.

Hiçbir şey.

Göz yuvası boştu. Göz orada değildi.

Hayal kırıklığı uzuvlarıma doldu ve bir adım atarak perdeyi bıraktım.

Çok umutlanmışım.

Bu odada değerli bir şey olduğu için değil, sadece benim gibi yardımcıları uzak tutmak için nöbetçi koymuşlardı. Diğer kızların heykeli ziyaret etmek istediklerini fısıldadıklarını duymuştum. Onların sebepleri benimkinden farklıydı ama bu, oluşturdukları güvenliği açıklamak için yeterli bir sorundu.

Gözü olduğu için değil.

Birkaç adım geri çekildim ve heykele baktım. Çiçek bahçesinde hissettiğim o uğultu geri geldi. Belki de burada göremediğim bir değer vardı. Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ah yüce tanrıça." Duyulmuş olabileceğinden korkarak kelimeleri fısıldadım. Bunu yapmanın doğru yolunu hatırlamaya çalıştım. İçimi çektim, her şeyi berbat edeceğimden endişelendim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye devam ettim. "Muhtemelen beni bir hırsız olarak görüyorsunuz. Ya da bir gaspçı. Ama sana inandığım için buradayım. Locris'e geri götürmek ve halkımı kurtarmak için göze ihtiyacım var. Kızgın olduğumu biliyorum ve buna hakkın vardı. Ama bu bin yıl önceydi. Ve bedelini ödeyen insanlar var, ama sana asla karşı gelmediler. Senden af diliyorum. Ve yardımınızı."

Bu çok mu küstahça oldu? Tanrıçayla bu şekilde mi konuşmamız gerekiyordu? Daha alçakgönüllü mü olmalıyım, yoksa daha süslü bir dil mi kullanmalıyım? Sadece kalbimden nasıl konuşacağımı biliyordum ve bunun yeterli olacağını ummak zorundaydım.

"Gözü bulmalıyım. Sanırım tapınakta bir yerde ama nerede olduğunu bilmiyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve gözyaşlarımla savaştım. Çok sinirli ve endişeliydim ve her şey zor görünüyordu.

Sonra bir lütuf isterken onun için neyi feda ettiğimi söylemem gerektiğini hatırladım. "Sana kız kardeşimi verdim. Sana kurban olarak sunabileceğim, benim için daha değerli bir şey yok. Sevdiğin birinden ayrılmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Onun ölümünün anlamsız olmasına izin verme. Lütfen topraklarımı kurtarmama ve orada sana tapınmama izin ver. Eğer seni memnun edebildiysem, bunu bana bahşetmeni diliyorum."

Sessizliğin içinde birkaç vuruş bekledim. Ne beklediğimden emin değildim ama herhangi bir tepki gelmemesi beni biraz dehşete düşürdü. Heykele bakarken kolunda bir parıltı gördüm. Merakla ayağa kalktım ve yanına gittim. Belki de hayal . Hayır, kesinlikle parlaktı. O noktayı kaşıdım ve fildişi boya pulları dökülerek altın rengini ortaya çıkardı.

Hemen fark edilmeyecek bir yer bulmaya çalıştım. Üzerine örttükleri kumaş tuniği kaldırdım. Heykelin kumaş tuniğinin altında da oymalı bir tunik vardı ve yeşil boyalı kıvrımlardan birini çizdim. Daha fazla altın.

Bir nefesle kumaş tuniği bıraktım. Boyanın altında bir altın tabakası vardı. Bu heykelin üzerinde gerçek bir servet vardı. Bir kralın fidyесinden daha fazla.

Bu yüzden muhafızları vardı.

Gözü bulduktan sonra kısa bir süre buraya dönmeyi ve ulusuma yardım etmek için yeterli altını almayı düşündüm ama hemen midemin bulandığını hissettim. Bu yanlış olurdu. Bencilce ve açgözlüce. Bu fikri reddettim.

Bir şey söylemem gerektiğini hissederek, "Boyayı kazıdığım için özür dilerim. Eminim biri tamir edecektir. Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Merdivenlere doğru yürümeye başlamıştım ki bir duygu dalgası göğsüme sert bir şekilde çarptı.

O kadar saf ve ışıltılı bir aşk ki, elimi kalbimin üzerine koyup heykele döndüm.

Euthalia.

Ses kafamın içinde yüksek sesle yankılandı, açık bir şekilde başka birinden geliyordu. Sonra her şey dağıldı ve yine boş bir odada sadece ben vardım. Süpürgeyi kaptım ve aceleyle merdivenleri çıkıp süpürmeye başladım. Bu ne anlama geliyordu? Neden benim adımları söylüyordu? O muydu

isteğimi cevaplıyor musun? Onaylıyor muydu? Olayları bu şekilde algılamak istiyordum ama emin olamıyordum.

Ve sorabileceğim kimse yoktu.

Maia ile sabah dersim sırasında, tanrıçanın büyüsunü yaptıkları düşünüldüğünde yaşam büyücülerinin tapınağa girmesine neden izin verilmediğini sorguladım ve bu onu tamamen şaşırtmış görünüyordu.

Ona tanrıça hakkında soru sormak istiyordum. Kelimeler dilimi yakıyordu çünkü onları söylemek için çok çaresizdim. Ama dikkatimi başka bir şeye odakladım.

Çünkü gerçekten de yaşam büyücülerinin tapınağa girip giremeyeceği umurunda değildi. Heykel neden altınla kaplıydı? Neden bu hislere kapıldım, birinin adımı söylediğini duydum? Bu ne anlama geliyordu?

Bunun yerine önemli görünmeyen şeyler hakkında konuştuk. Maia'nın benimle paylaştığı şeylerin çoğunu zaten biliyordum ya da İo'dan duymuştum. İo mükemmel bir öğretmendi ve önemli olabileceğini düşündüğü her şeyi aktarmaya özen gösterirdi. Bir gün Maia'nın rolünü devralacağını görebiliyordum.

Bunu görmek için burada için biraz .

Günümün geri kalanına devam ederken, sanki biri siyah tuniğime dev harfler çizerek yaptığım şeyi duyurmuş gibi hissediyordum ve insanların bir kuralı çiğnediğimi anlamaları için bana bakmaları yeterli olacaktı.

Ama kimse bana bir şey söylemedi. Hiçbir muhafız beni yakalamak ve cezalandırmak üzere Theano'ya götürmek için yemek salonuna koşmadı.

Kimse bilmiyordu.

Küçük başarıım, aileme bir mesaj iletmek ve ardından tapınak hazinesine girmenin bir yolunu bulmak için şehre gizlice girmeye daha da kararlı olmamı sağladı.

En önemli sorunlardan biri, nöbet devriyelerinin öngörülebilir düzeninin olmamasıydı. Vardiya değişimleri de aynı saatlerde gerçekleşmiyordu. Son iki hafta boyunca her gece kız kardeşlerim yattıktan sonra kalkıp penceremizden dışarıyı izledim. Zihnime notlar alıyordum ve gözlemlerimi yazabileceğim bir papirüsüm ya da kurşun kalemim olmadığı için çok sinirleniyordum.

Heykele yaklaştığımın ertesi gecesi, Ahyana saatimin başında bana katılarak beni şaşırttı. Endişeliydim ama bana ne yaptığımı sormadı. Yanımda durdu, bakışları benimkiyle aynı yöne bakıyordu.

"Hiç karıncaları gözlemledin mi?" diye sordu bana yumuşak bir sesle.

Bu o kadar tuhaf bir soruydu ki bir yanıt bile veremedim. "Her zaman bir yolları vardır. İnsanlar bunu göremeyebilir ama karıncalar tam olarak hangi yöne gideceklerini bilirler. Muhafız devriyeleri rastgele gibi görünebilir, ancak öyle değilmiş gibi hissettirse bile yol oradadır. Her rahibeye göre bu düzen değişir. Neye bakacağınızı bilerseniz her şey netleşecektir."

Ahyana yatağına geri dönerken ağzım bir karış açık kaldı. Neden bana yardım etmişti? Bazı kuralları çiğnemeye niyetli olduğumu fark etmiş olmalıydı ama yine de bana yardım etmek istedi.

Sormama gerek yoktu. Nedenini biliyordum. Çünkü ben onun kardeşiydım.

Hissettiğim suçluluk duygusunu görmezden gelerek, Antiope'nin bir yabancıнын aşması imkânsız bir güvenlik yaratmış olmasına hayret ettim. Sadece tapınağın bir üyesi muhafızları tek tek tanıyabilir ve seçtikleri rotaları takip edebilirdi.

Demaratus bile bu kadar güçlü bir koruma sistemi kurmamıştı. Onu Antiope'yle tanıştıramamış olmam utanç verici görünüyordu. Onun için ilk görüşte aşk olacağından oldukça emindim.

Ahyana'nın tavsiyesi doğrudu. Birkaç haftamı daha aldı ama sonunda her bir muhafızın izleyeceği rotaların doğru bir zihinsel haritasını çıkarabildim.

Planlarımı geliştirmeye çalışıp durdum. Seçilmiş olarak bir yer kazanmaya yaklaşamamıştım. Yine de kesinlikle cesurca bir çaba gösterdim. En yüksek sıralamalara girdim ve her zaman ilk beşin en altında kalmaya özen gösterdim. Artemisia'nın en üst sıradaki yerini koruyabilmesi için onunla yaptığım her dövüşü kasıtlı olarak kaybettim. Yine de zordu. Onu yerin dibine sokmayı çok istedim ama kendimi hep dizginledim. Yine de insanların tapınağa gelmeden önce dövüşmeyi nerede öğrendiğimi sorgulamasını engellemek istiyordum ve ayrıca Artemisia'nın beni potansiyel bir rakip olarak görmezden gelirse bana daha az ilgi göstereceğini umuyordum. Ne yazık ki, ne yaptığımı sezmiş gibi görüldüğü için yaptığımız her kavga onu daha da kızdırdı.

Bu aynı zamanda Antiope'yi çılgınca sinirlendirdi. Savaş ustası neler yapabileceğini hissetti ve daha iyisini yapmam için bana sürekli bağırdı. Bana evimi o kadar çok hatırlatıyordu ki, azar ıştırırken gülümsememek çok zordu.

Tüm derslerimde başarılı olmama rağmen hiçbir zaman Seçilmişlerden biri olarak seçilmedim. Bu hedef doğrultusunda çalışmaya devam etmeye karar verdim çünkü bir noktada diğer insanlar kasıtlı olarak dışlandığımı fark etmeye başlayacaklardı. I

benim seçilmem gerektiğini o kadar açık bir şekilde ortaya koymayı planlıyordu ki, baş rahibenin bunu yapmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Ayrıca hâlâ nasıl gizlice çıkacağıma dair stratejiler geliştiriyordum. Hangi yöne gideceğimi bilmemek beni endişelendiriyordu ama labirentin püf noktasını bildiğim için bunu çözebilecek durumdaydım. Bir noktada, adelphia'mla yemekhanede yemek yerken, kız kardeşlerimin hepsinin Troas'ta büyüdüğünü fark ettim. Bana yardım edebilirlerdi.

Her yemekte onlardan şehir hakkında daha fazla bilgi aldım. Bulunduğumuz yerden rıhtımın ne tarafta olduğu, bir halk kütüphanesi olup olmadığı (vardı) ve kâtiplerin ve kitapçıların dükkânlarını nerede bulabileceğimiz (kütüphaneden çok uzakta değil, bu da mantıklı). Onlardan gizlice bu bilgileri aldığım için kendimi suçlu hissediyordum ve Suri'nin ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi bana bakmasından hoşlanmıyordum.

Ahyana'nın muhafızları izlediğim için benimle yüzleşeceğinden endişelendim ama yüzleşmedi. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, gece gözlemlerimi başka kimseyle paylaşmamıştı.

Buraya ilk geldiğimde, istediğimi elde etmek için bu kadınları nasıl kullanmayı planladığımı düşündüm. Onlarla arkadaş olmayı ve ihtiyacım olan bilgiyi almayı. Ama onlar bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını sunmuşlardı. Bu kadınlar benim kız kardeşlerim, arkadaşlarımdı. Rahibelerin ve yardımcılarının geri kalanı benden nefret etmiş olabilirdi ama adelphia'm nefret etmemişti.

Zaman, çok ince bir iple başımın üzerinde sallanan bir kılıç gibi gelmeye başladı ve bu konuda sürekli endişe duydum. Yemek yedim, çalıştım, temizlik yaptım ve antrenman yaptım. Her gün ve her gün. Kallisto'dan bana yarım yıl vermesini istemiştım ve şimdi bir aydan fazla bir süredir tapınaktaydım. Sanki olduğum yerde çakılıp kalmıştım, sanki derin bir çamurda yüzüyordum. Ayaklarımla sertçe tekmeliyor, kollarımla vuruyor ama hareketsiz kalıyor ve asla ilerleme kaydedemiyordum.

Zamanın geçişini kolaylaştıran tek şey rüyalarımdı. Jason hep oradaydı ve beni bekliyordu. Fiziksel olarak her şey belli bir noktaya ulaşıyor ve sonra duruyordu, bu tamamen sinir bozucuydu. Bir sonraki adımda ne olacağını bilmediğim için mi hayal edemiyordum?

Yine de öyle hissettirmede - daha çok, işler çok yoğunlaştığı anda birinin bizi ayırmak için bir duvar örmesi gibiydi. Kasıtlı olarak bizi ayrı tutuyordu.

Onunla sadece konuştuğumuz başka geceler de oldu. Bana günüm hakkında sorular sorar ve ben onunla rutinimi paylaşırken dikkatle dinlerdi. Bana deniz yolculuklarından, seyahat etmenin özgürlüğünden

Rüzgâr ve dalgalar onu nereye taşırsa taşısin, ertesi günün nasıl bir macera getireceğini asla bilemezdi.

Öpüşmelerimiz ve konuşmalarımız beni ona çok bağlı hissettirdi. Sanki görünmeyen bir el ruhlarımızı birbirine dikeyor, bizi bir yapıyordu.

Kendimi uykuya dalmayı, korkularımdan ve endişelerimden geçici olarak kaçabilmeyi dört gözle beklerken buldum.

Rüyalarımda tek kişi Jason değildi. Demaratus sık sık oradaydı ve ben antrenman yaparken bana bağıırıyordu.

Demaratus rüyaları hep aynıydı. Locris'teki labirentte olabildiğince hızlı koşuyordum. Duvarın üzerindeydi ve bana bakıyordu.

"Aptal kız! Sonsuza kadar koşamazsın! Hareketsiz dur ve yapılması gerekeni yap!"

Tavsiyesinden ne anlam çıkaracağımı hiç bilemedim. Bana söylediğı her şeyin tam tersiydi.

Sonunda dediğini yaptım ve kıpırdamadan durdum, ellerim kalçalarımda bekledim. Ayaklarımın altındaki zemin çöktü ve bir uçurumun içine çekildim.

"Oof." Yere indiğimde ciğerlerim hızla havayı dışarı attı. Doğrudum ve etrafıma bakındım. Yine kır çiçekleri tarlasındaydım.

Tanrıça beni bekliyordu, tıpkı ilk rüyamdaki gibi görünüyordu. Dalgаланan altın rengi saçları, ışıldayan yüzü, yeşil cübbesinden gelen süsen kokusu. Ona yaklaşmaya korkuyordum.

Euthalia. Kafamın içinde sesini duydum ama dudakları kıpırdamadı.

Bana yaklaştı ve sonra bir yumruk uzattı. Elini ters çevirdi ve açtı. Avucunun içinde kocaman yeşil bir mücevher duruyordu.

Göz.

Bana uzattı. Bana mı teklif ediyordu?

Bu bir tür işaret miydi yoksa sadece benim hüsnükuruntum muydu? Bunu söylemek imkânsızdı.

Vakit geldi.

"Neyin zamanı?" diye sordum ve sonra bir elimi ağzıma kapattım. Eğer heykeline yaklaşmama bile izin verilmiyorsa, onu sorgulamak tamamen küfür gibi görünüyordu. Onu gücendirir miydim?

Bekledim, uzuvlarım titriyordu. Onun yerine bana hafif bir gülümseme verdi. *İşlerin değişme zamanı geldi.*

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"Ne gibi şeyler?" Diye sordum ama sonra ortadan kayboldu ve ben de şaşkın bir şekilde irkilerek uyandım.

Ama kehanet gibi hissettiren rüyaya rağmen, o gün de diğerleri gibiydi. Neyin nasıl değişeceğini bilmiyordum. Tanrıça bunu bana açıklayacak mıydı? Yoksa kendi başıma mı çözmem gerekiyordu?

Bilmediğimden ve kimseye sormadığımdan nefret ediyordum.

Sözleri kafamda dönüp duruyor, eğitim sırasında dikkatimi dağıtıyordu. Neyse ki grup olarak ritmik hareketler yapıyorduk, bedenlerimize bir savaşçının yapacağı gibi doğal bir şekilde hareket etmeyi öğretiyorduk, böylece bir dövüşün içinde olsaydık düşünmeden akıcı bir şekilde karşılık verebilirdik.

Spor salonuna girdiğimizde o gün ne yapacağımızı asla bilemezdik - Antiope bizi sürekli tetikte tutmaktan gurur duyuyor gibiydi. Bazı günler koşardık; bazı günler ise kaslarımızı güçlendirmek için tekrar tekrar ağır nesneler kaldırırdık. Bire bir dövüş yaygındı ama bize saldırgan gruplarla dövüşmemiz de öğretilirdi.

Özellikle Artemisia, kendisine meydan okuyan her rakibini yere sermekten çok fazla zevk alıyordu.

Demaratus'la çalıştığımda sınırlarımı ve zayıflıklarımı vurgulamıştı. Antiope ise aksine sadece potansiyelimi görüyor ve beni sınırlarımın ötesinde düşünmeye teşvik ediyordu.

Kendim de dahil olmak üzere herkesin inandığından daha güçlü, daha hızlı ve daha iyi olduğumu.

"Kaçıştan sağ çıkan her Locrian bakiresi hesaba katılması gereken biridir," demişti bana birden fazla kez, beni cesaretlendirirken, överken.

Bu tamamen farklı bir öğretim tarzıydı ve kendimi onun rehberliğinde geliştirken buldum.

Eğitim bittikten sonra Suri elini omzuma koydu ve tapınak arazisinden geçen nehri işaret etti. Rahibeler ve yardımcıları için yavaş akan sulara serinlemek alışılmadık bir durum değildi.

Başımı salladım ve onunla birlikte sessizce nehir kıyısına doğru yürüdüm. Su, yatağındaki kayaların üzerinden süzülürken sakın, yatıştırıcı bir ses çıkarıyordu. Suri çimlerin üzerine oturdu ve ben de onun yanındaki yere geçtim.

Daha önce benimle hiç yalnız zaman geçirmeye çalışmamıştı ve neden bugünü seçtiğini merak ediyordum. Io ve Suri yakınlardı, bunu anlıyordum. Sadece aynı anda geldikleri için değil, tüm konuşmayı Io yaptığı için de.

Suri'nin kendini hiç dışlanmış hissedip hissetmediğini merak ettim. Yüzü o kadar etkileyiciydi ki, konuşmasa bile sohbetlerimize katılıyordu. Onu tanımaya başladığımı hissettim.

Üstümden bir gıklama sesi geldi ve ardından Kunguru aşağı süzülerek elimin yanında durdu. Başını sağa doğru eğdi. Ne istediğini biliyordum. Ona biraz bayat ekmek kırıntısı vermek için belimdeki keseyi açtım. Quynh'un bileziğini gördüm ve hüzünle gülümsedim. Bu kuşu çok severdi.

Mutlu bir ses çıkardı ve daha da yaklaşarak avucumdaki kırıntıları yemeye başladı. Ahyana'nın onu neden bu kadar çok sevdiğini anlamak kolaydı. İyi bir arkadaştı ve ona çok bağlanmıştım. Tek isteği karnının doyurulması ve ne kadar güzel olduğunun söylenmesiydi.

Ayrıca mükemmel bir dinleyiciydi. Sırlarımı onunla paylaşabilirdim ve o da beni yargılamaz ya da başkalarıyla paylaşmazdı.

Kunguru Artemisia'dan hoşlanmamış ve Ahyana ona durmasını söyleyene kadar birkaç kez kafasına çullanmıştı çünkü diğer kızın onu gökyüzünden vurabileceğinden korkuyordu.

Suri yüzünü yukarı kaldırmış, güneşin sıcaklığını içine çekiyordu. Elimi çimlere koydum ve o tanıdık uğultuyu hissettim.

Suri'nin bakışlarını bana doğru çevirdiğini fark ettim. Yeri işaret etti ve sonra elini yere koydu.

"Evet, hissediyorum," dedim.

Başını salladı, tatmin olmuştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor muydu? Yoksa o da benim kadar şaşkıındı ve dertleşecek birini mi arıyordu?

Kunguru gibi, Suri de güvенеbileceğim biriydi. Sırlarımı paylaşmayacağını biliyordum. Tapınağa ve kız kardeşlerine bağlıydı ama sessizliği onu bir müttefik yapıyordu.

"Canlı rüyalar görüyor musun?" Ona sordum.

Evet.

"Eski hayatınızı mı hayal ediyorsunuz?"

Hayır.

Yaşadıklarından şüphelendiğim için ona biriyle öpüşmeyi hayal edip etmediğini sormayacaktım. "Peki ya tanrıça?" diye .

Onu rüyanda görüyor musun?"

Evet.

Kalbim yüksek sesle çarpıyordu. "Seninle konuşuyor mu?"

Evet.

"Ne diyor?" Suri'nin bu soruya cevap veremeyeceğini bir vuruş geç fark ettim. "Dün gece rüyanda onu mu gördün?"

Evet.

Tıpkı benim yaptığım gibi. Bir tek ben değildim. Tapınaktaki herkese görünür müydü? Bu düzenli olarak gerçekleşen ve benim farkında olmadığım bir şey miydi?

Neden kimse bana bu konuda bir şey söylemedi?

Bu benim hatam mıydı? Herkese mesafeli duran, kendimi onlarla paylaşmayan, gerçekte neden burada olduğumu anlatmayan bendim. Onların güvenlerini davet etmedim.

Tanrıçanın sözleri kafamın içinde tekrarlandı. *Bir şeylerin değişme zamanı.*

Kız kardeşlerimle olan ilişkilerimi mi kastediyordu?

Adelphia'nın geri kalanı Io'nun söylediği bir şeye gülerek yaklaştı. Öğle yemeği vakti gelmiş olmalıydı, sonra da öğleden sonraki dersimize gidecektik. Ahyana'nın başının etrafında birkaç kelebek uçuşuyordu ve parmağını uzatarak onlara sırttı. Parlak turuncu bir tanesi minik kanatlarını hafifçe çırparak yere kondu.

Suri omzuma dokundu ve ben de dönüp ona baktım. Sonra tamamen şok edici bir şey yaptı. Konuşacakmış gibi ağzını hafifçe açtı ve sonra parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Elini hareket ettirerek kız kardeşlerimizi işaret etti.

Ne anlatmaya çalıştığını anlamam bir anımı aldı. "Onlara anlatmak mı?" diye sordum.

Evet.

Suri daha önce benimle hiç bu şekilde imza atmamıştı. Evet ya da hayır demek için işaret eder, başını hareket ettirirdi ama bunu yapmamıştı. Önemli ve anlamlı hissettirdi.

Tanrıça ona ne söylemişti?

Öğleden sonraki dersimizde, hem tanrıçanın sözleri hem de Suri'nin söylenmemiş sözleri zihnimde dolaşırken dinlemek zordu ve tek

Maia'nın dikkatimi çekmeyi başarmasının nedeni "Jason" demesiydi.

Zalira sırtarak, "Bu Lia'nın dikkatini çekti," dedi.

"Jason mı dediler?" Ahyana fısıldadı. "Jason ismini duyduğumdan oldukça eminim."

Nefesimin altında onlara "Kesin şunu," dedim ama bu işleri daha da kötüleştirdi.

Io öne doğru eğildi ve bize sessiz olmamızı söylemesini bekledim. Onun yerine, "Jason'ın aptal olduğuna karar verdiğimizi sanıyordum." dedi.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Rüyalarında konuşuyorsun ama hep aynı iki kelimeyi söylüyorsun. 'Jason' ve 'aptal'," dedi Io. "Ona isim takman için ne yaptı?"

"Lütfen dinleyebilir miyiz?" diye sordum. Söylediklerimi neden söylediğimi çok iyi biliyordum. Bunlar rüyalarımda gördüğüm şeylerdi - Demaratus'un bana aptal demesinin arasına serpiştirilmiş Jason'ın beni öpmesi.

Zalira, "Lia bize sessiz olmamızı söylediğinde durumun vahim olduğunu anlarsın," dedi ve Io ile Ahyana kıkırdamaya, Suri sırtmaya başlayınca ben susturucu bir ses çıkardım.

Sonunda durdular ama yanaklarımın kızardığını biliyordum.

Anlayabildiğim kadarıyla, herhangi bir romantik ilişki yaşamış olan tek kişi bendim ve tüm kız kardeşlerim benim aracılığımla yaşamak istiyordu. Onlara sadece kısa bir deneyim yaşadığımı anlatmaya çalışıyordum ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Maia, korkunç bir canavarı bulup yok etmekle görevlendirilmiş Jason adında büyük bir savaşçıdan bahsetti. Kafası ve vücudu bir kadına, alt yarısı ise bir ejderhaya benzeyen bir yaratık.

Jason adını her söylediğinde, kız kardeşlerimin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. İleride benimle acımasızca dalga geçeceklerdi, bunu zaten biliyordum.

Ders sadece onun hakkında değil, diğer canavarları avlayıp yok ettikleri için sözlerde ve şarkılarda kutlanan diğer kahraman savaşçılar hakkındaydı. Bir dokunuşla insanları taşa çevirebilen ya da çenelerini açarak insanları bütün olarak yutabilen yaratıklar. Damarlarında zehir taşıyan ve kendileriyle çiftleşmeye çalışan herkesi anında öldüren yaratıklar. Gecenin bir yarısı çocukları kaçıran ve onları geri almaya çalışanlara ateş püskürten canavarlar. Yüz başı olan ve birini keserseniz iki tane daha büyüyen bir kimera.

"Mitolojideki tüm bu canavarların ortak noktası nedir?" Maia sordu.

Oda sessizdi. Sonunda ikinci sınıftan bir yardımcı elini kaldırdı. "Hepsi insan mı yiyor?"

"Hepsi kadın," dedi Artemisia odanın arkasından, ilk cevabı bıçak gibi keserek.

"Evet." Maia başını salladı. "Hikâyelerde, yok edilmesi gereken canavarlar hep dişidir. Nedenini hiç merak ettiniz mi? Çünkü erkekler her zaman kadınların yıkıcı potansiyelinden korkmuşlardır. Bilgi bize güç verir. Sizin gücünüz bir tehdittir. Özellikle de bu odadaki kadınlar için."

Nefesim kesildi. Ilion bu yüzden mi kadınlarını cahil bırakıyordu? Elimi kaldırdım. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Odada nefes nefese kaldığı her halinden belli olan bir rahibe girdi. "Kral öldü!"

Maia'nın yüzü düştü. "Sınıf dağıldı!"

Merdivenleri koşarak çıktı, haberci rahibeyi yakaladı ve onunla birlikte dışarı çıktı. Tüm sınıf gürültülü bir kargaşaya boğuldu.

Kralın ölmüş olması üzücü olsa da, bu karışıklığı anlayamadım.

"Oluyor?" diye sordum.

"Bu tam bir kaosa neden olacak," dedi Ahyana, yüzü asıktı. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeydi bu.

Şimdi daha da şaşırmışım. "Neden?" "Yeni bir kral seçilmeli," dedi Zalira.

"En büyük oğlu olmayacak mı?" Bir veraset sırası olmalıydı. Locris'te işler böyle yürürdü.

"Hayır," dedi Zalira başını sallayarak. "Şehrin ihtiyar heyeti var ve üç ay içinde kralı onlar belirleyecek. Kralın oğulları arasından seçim yapacaklar."

"Nasıl seçiyorlar?"

Ahyana, "Babam bir keresinde bana kralın kardeşlerinin yerine seçildiğini çünkü zaten evli ve bir varisi olduğunu söylemişti" dedi.

Bu, nefesimin kesilmesine ve göğsümde katılaşmasına neden oldu. Nefes alamıyordum.

Bildiğim kadarıyla kralın oğullarından hiçbiri evli değildi.

Ve sadece bir tanesi nişanlıydı.

Prens Alexandros.

Benim için.

Zihnim hızla bu durumun mantıklı sonucunu takip etti. Eğer prens kral seçilmek için evlenmek zorundaysa, nişan için baskı yapardı. Kendisine getirilmemi ve sözleşmemizin yerine getirilmesini talep ederdi.

Ne kadar zamanım vardı? İki hafta mı? İki ay mı? Bilmiyordum.

Paniğe kapıldığım için bacaklarım titriyordu ve ayağa kalkmak zorunda kaldım.

Acheron Denizi'ni aşan yolculuk bir haftadan az sürdü. Şüphelenmeye başlamadan önce babam prensi ancak bu kadar oyalayabilirdi. Ne yaptığımı öğrenirse ne yapardı? Tapınağa ve tanrıçaya hizmet etmeye yemin ettiğimi?

Başından beri eylemlerimin Locris'i tehlikeye atabileceğini biliyordum ve şimdi o gün gelmişti.

Her şey değişmişti. Aileme bir mesaj iletmek zorundaydım. Bu gece tapınaktan gizlice kaçmam gerekecekti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Io alçak ve acil bir sesle, "Odamıza dönmeliyiz," dedi.

Diğer herkes ayağa kalktı ve hepimiz onun peşinden salondan çıktık. Yapacak işlerimiz vardı ama bugün kuralların ve standartların biraz gevşeyeceğini hissediyordum. Herkesin yeniden toparlanmak için bir şansa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Dışarıda dağınık halde duran ve birbirleriyle yüksek sesle konuşan kadınlar vardı. Ilion'daki güç değişimi tahmin edilebilir bir şey değildi ve herkes endişeliydi.

Prens krallığını ilan etmek için ne yapacaktı? Midemdeki çukur derinleşti ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

Eninde sonunda ne yaptığımı öğrenecekti. Ettiğim yeminlere saygı duyacak mıydı? Yoksa tapınağa girmemden önce imzalanmış, sözleşmeye bağlanmış nişanın öncelikli olduğu konusunda ısrar mı edecekti?

Fark etmezdi. Sözleşme olsun ya da olmasın, yasa bana onu ve evliliği reddetme hakkı veriyordu. Locris'in topraklarını iyileştirene kadar evet demeyi düşünmüyordum bile.

Odamıza girdikten sonra Suri kapıyı arkamızdan kapattı. Bir kanat çırpma sesi duyuldu ve Kunguru sanki bizi takip ediyormuş gibi pencere kenarına kondu. Ahyana'nın omzuna tünemek için odanın karşısına uçtu.

Io yanıma geldi ve ellerimi ellerinin aldı. "Sen iyi misin? Sorun nedir?"

Çok üzgün görünüyordu. Hepimiz arasında en empatik olan oydu ve endişem ve kaygım onu etkilediği için kendimi kötü hissettim.

Aileme bir mesaj göndermeliydim. Şimdi. Artık ertelemek yok. Heykelde yaptığım gibi fırsatları beklemek yok artık. Kaderi kendi ellerime almam ve bir şeyler yapmam gerekecekti. Koşullarımı, durumumu, gerekirse ilişkilerimi değiştirmeliydim.

Kız kardeşlerime ne planladığımı söylemem gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak, "Bu gece tapınaktan gizlice çıkmam gerekiyor," dedim.

Orada. Geri almak ya da geri almak için çok geç.

Sonunda kelimeleri yüksek sesle söylemek beni rahatlattı. Onlara gerçek benliğimi daha fazla göstermek.

"Neden?" Zalira sordu.

gözü bulmaya yönelik kişisel arayışımı anlatmaya dilim varmadı ama neden bir çıkış yolu bulmam gerektiğinin bir kısmını paylaşabilirdim.

"Ailem hâlâ hayatta olduğumu bilmiyor. Onlara haber ulaştırmalıyım. Rıhtımda benim için bir mesaj taşıyacak bir denizci bulacağım."

Ahyana başını salladı. "Kralın ölümünün seni nasıl haber göndermeye ittiğini anlayabiliyorum. Bu bana hayatın çok kısa olduğunu da hatırlattı."

Sebebu bu değildi ama bunu söylersem cevaplamaya hazır olmadığım bir sürü soru ortaya çıkacaktı. Onun varsayımına uymak daha kolaydı. Başımı salladım.

"Bunu bir süredir planlıyordunuz, değil mi? Bu yüzden mi bize belirli binaların yerlerini soruyordunuz?" Zalira kollarını kavuşturdu. Bu iki şey arasında hemen bağlantı kuran kişinin o olması beni şaşırtmadı.

"Evet. nasıl döneceğimi bilmiyordum."

Io ellerimi bıraktı ve yüzünde kısa bir süreliğine ihanete uğramış gibi bir ifade belirdi. "Bize söyleyebilirdin. Anlardık."

"Şimdi bize anlatıyor," dedi Ahyana.

"Gizlice çıkmanı istemiyorum," dedi Io, sözlerini bana yönelterek. "Bu güvenli değil. Bu beni endişelendiriyor."

"Her zaman endişeleniyorsun," dedim ona.

"Çünkü hepiniz bana bir neden !" dedi kızgın bir ifadeyle.

Huff.

Bu onun tipik sıcak ve güneşli kişiliğine benzemiyordu ve Onu rahatlatmak istiyordum. "Ben iyi olacağım. Eğer biri bana yaklaşacak kadar aptalsa, Antiope kendimi savunabileceğimden emin."

Suri, Io'nun sırtını sıvazlayarak onu rahatlattı.

"Bu doğru," diye onayladı Zalira. "Lia bir dövüşte hepimizi alt edebilir."

"Onunla birlikte gitmeliyiz," dedi Io.

"Hayır!" Bağırarak ve sesimi daha ılımlı bir tona indirdim. "Hayır.

Benim yaptıklarım yüzünden kimsenin başının belaya girmesine izin vermeyeceğim." "Bizim bu," diye hatırlattı Zalira. "Biz kardeşiz."

Başımı sertçe salladım. Hepsi bana şehrin güvenli olmadığını söyleyip duruyordu. Hiçbirinin hayatını riske atmayacaktım. Bunu bir daha asla yapmayacağım. "Hayır. Bunu kendi başıma yapacağım."

"Devriyeleri yakalanmadan geçebilecek misiniz?" Ahyana sordu.

Onun sayesinde, evet. "Sanırım öyle."

İo sadece başını salladı. "Avluya gitmemiz gerekiyor. Birileri bizi aramaya gelecektir."

Doğru. Ev işlerimiz.

Tuhaf bir sessizlik içinde yürüdük ve kendimi suçlu hissettim. İo'nun üzgün olduğu belliydi ve ben buna sebep olmak istemiyordum. Kunguru bile huzursuz görünüyordu. Bizden uzaklaştı, uzaklara doğru uçtu.

İo bizi taş sunağın yanına götürdü. "Burada bırakılan meyve ve sebzeleri değiştirmemiz ve ardından avluyu toplamamız gerekiyor. Zalira ve Ahyana, mutfak deposuna gidip yenilerini alabilir misiniz? Ve Suri, süpürgeleri getirebilir misin? Lia ve ben eski yiyeceklerden kurtulacağız."

Diğerleri gitti ve İo meyve ve sebzeleri toplamaya başlarken sessiz kaldı.

"Bunlar neden burada?" Cevabı biliyordum ama onu tekrar konuşturmak istiyordum. Aramızdaki her şeyin yoluna girmesini istiyordum.

"Tanrıçayı onurlandırmak için kurban olarak getirildiler. Bu sunular hasat mevsimi boyunca taze kalmalıdır. Vatandaşlar bunların sürekli olarak korunmasını bir mucize olarak görüyor."

Son kısmı bilmiyordum. Bu bana biraz sahtekârlık gibi gelmişti ama şu anda bu konuya girmenin zamanı olmadığını biliyordum. "Tanrıça onları taze tutamaz mı?"

"Biz onun yerine işlerini yapmaya hazırken tanrıça neden bir şey yapsın ki? Daha kötüsü de olabilirdi. Hayvanların kurban edilmesini isteyen bazı kana susamış tanrılar olduğunu duymuştum." Ürperdi. "Bizim barışçıl tanrıçamız sadece bizim için yetiştirdiği bitkilerin ilk meyvelerinin ona geri verilmesini istiyor."

İfadesi karşısında öfkemi kontrol etmem gerekse de, sözlerinin tartışılmadan geçmesine izin vermek benim için çok zordu. "'Barışçıl' mı? Benim evimde, onun intikam ihtiyacı neredeyse bizi yok ediyordu."

İo çalışmasına ara verip bana baktı. "Kutsal şeylere saygısızlık diğer suçlar gibi ele alınamaz. Tüm toplum bu suçu bir nesilden diğerine miras bırakır."

Bu inanılmaz derecede adaletsiz görünüyordu. Gözü çalmayı başardığımda, çocuklarım benim yaptıklarım yüzünden cezalandırılacak mıydı?

Sonra, içimi bir sıkıntı kapladı ve bunun bir sorun olmayacağını hatırladım. İstedğim kadar kutsal şeylere saygısızlık edebilirdim çünkü peşimden gelecek kimse olmayacaktı.

"Birbirimizi sınavalım mı?" diye sordu ve sesinde hâlâ beni endişelendiren o tuhaf ton vardı. Ancak Io, derslerde öğretilenleri aklımızda tuttuğumuzdan emin olmak için bizi rutin olarak test ederdi.

"Evet. Ne başlayalım?"

"Dünkü dersi hatırlıyor musun?"

Tüm yiyecekleri sunağın ortasına yığmasına yardım ettim. "Daha dündü," dedim gülümseyerek, her zamanki iyi ruh halini geri kazanma çabasıyla alay ederek. "Yani, evet. Şekil değiştirenler hakkında konuşmuştuk."

Başımı salladı.

"Sence gerçekler mi?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bazen neyin belirli bir noktayı açıklamak için uydurulduğunu ve neyin gerçek olduğunu söylemek zor. Gerçekten de akrep kuyruğuna, köpek kafasına ve aslan gövdesine sahip yaratıklar var mı? Olabilir mi? Dediğim gibi, bilmiyorum."

"Birinin bir an insan, bir an sonra hayvan olabileceğini hayal etmek zor. Ama gerçek hayatta bir su ejderhası gördüm, yani ben kimim garip canavarların var olup olmadığını sorgulayayım?"

Bir kuş seslendi. Io'nun sırtı kaskatı kesildi ve sonra aniden dönerek bir kucak dolusu kabak ve kavunu kollarıma bıraktı. "Bunları çöp yığınının götürebilir misin?"

Başımı salladım ve onları mutfaklardan çok uzakta olmayan bir yere taşıdım. Zalira ve Ahyana'yı depolardan birinde birbirlerine yiyecek parçaları atarken ve gülerken gördüm. Başımı salladım ve avluya dönerken gülümsedim.

Oraya vardığımda, Suri'nin en uçta titizlikle etrafı süpürdüğünü gördüm ama Io yoktu. Suri'ye yaklaştım ve Io'nun nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum.

Hayır.

Avluyu boydan boya geçtim ve Io'yu karşı uçta, tapınağın yan tarafında buldum. Taş çitin yanındaki bir bankın üzerinde durmuş, tepeden bakıyordu.

"Io?"

İrkildi ve sonra döndü. "Lia! Beni korkuttun." "Ne yapıyorsun?"

"Yok bir şey." Çabucak aşağı indi. "Bir kuş gördüğümü sandım."

Ve ona bakmak için bir bankın üzerine mi tırmanmıştı? Bir çiçeğe inanabilirdim, ama bir kuşa değil.

"İşimize geri dönmeliyiz," dedi. Aceleyle uzaklaştı ve fazla şüpheli olduğum için kendimi azarlasam da, yine de duvarın üzerinden bakmak için banka tırmandım.

Sokak her iki yönde de boştu. Orada kimse yoktu.

Ama içgüdülerim izlendiğim konusunda beni uyarıyordu. Yolun karşısındaki binaları, çatıları taramaya devam ettim. Hiçbir şey yoktu.

Tedirgin bir şekilde aşağı atladım ve avluya yöneldim.

Bu bana sır saklayan tek kişinin ben olmadığımı hatırlattı.

Adelphia'm sokağa çıkma yasağını geçene kadar benimle kaldı. Biz pencerede nöbet tutarken Kunguru da bize katıldı.

Gördüğüm muhafızların isimlerini mırıldanmaya başladım. "Isidora. Megiste. Phaedre. Cybele. Metis." Hangi yoldan gideceklerini çok iyi biliyordum.

Nabzım bileklerimde hızla atıyordu ama itiraf etmeliydim ki bir yanımdan gizliye heyecanlıydı. Bunu uzun zamandır istiyordum ve sonunda ailemin hayatta kaldığımı bilmesine izin verebilecektim.

Onlara Quynh hakkında henüz bir şey söylememeye karar vermiştim. Bu yıkıcı haberi bizzat iletmek istiyordum. Onun soyunun ve adının, yanlış bir kişinin elçimi yakalaması durumunda gerçek kimliğimi ortaya çıkarabilecek kadar benzersiz olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kız kardeşimi düşündüğümde kalbim burkuldu. Geçen zaman biraz yardımcı olmuştu ama yeterince değil. Onu hâlâ her gün özliyordum.

"Ne zaman?" Zalira fısıltıyla sordu, ağırlığını ayaklarının üzerinde hızla ileri geri kaydırıyordu. O da heyecanlıydı. Sanki benim yerime gizlice kaçan oymuş gibi.

"Yakında."

Başka bir muhafız görüldü ama onu tanıımıyordum. Daha önce hiç devriye gezmemişti. Bir inilti çıkardım.

"Ne oldu?" Io hala endişe ve kaygı yayarak sordu.

"Yeni bir muhafız. Nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyorum." Bir şeyleri tekmelemek istedim. Zamanım kalmamıştı. Prensi mümkün olduğunca geciktirmek için aileme hemen haber vermeliydim.

"Ailenle bağlantı kurabilirim," dedi Io. "Tapınak ulağıyla konuşup senin adına bir mektup yazmasını isteyeceğim. Sadece isimlerine ve evlerinin nerede olduğuna ihtiyacım var."

Önerisi karşısında neredeyse boğuluyordum. "Teşekkür ederim ama bu benim sorumluluğum ve kendim halledebilirim. Başının belaya girmesini istemem."

Bu bana özellikle bir kural olarak söylenmemiş olsa da, yüzünden öyle olduğunu anladım. Io'nun benim için kuralları çiğnemeye istekli olması çok şey ifade ediyordu. Bunu ona bildirmek için omzunu sıktım.

Elimi okşadı ve ben de onu serbest bıraktım.

İç çekerek hiçbir şey için hazırlanmadığımı fark ettim. Tüm silahlarım üzerimdeydi, sırt çantamda küçük bir tuz torbası ve kapüşonlu, siyah bir pelerininim vardı. *Sadece yatağa gitmeliydim.*

Isidora yine penceremizin önünden geçti. "Yine de gidecek olsaydım, şimdi tam zamanı olurdu."

Ahyana'nın yüzü . "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var!"

Koşarak odamızdan çıktı. Elimden geldiğince sessizce arkasından seslendim ama geri dönmedi.

Zalira elimden tuttu ve birlikte yatakhanenin ön kapısına doğru koştuk. Birkaç saniye bekledik ve sonra birinin "Yangın!" diye bağırdığını duydum.

Bir iniltiyi bastırdım. Ahyana sırf gizlice çıkmama izin vermek için kompleksi yakacak mıydı?

"Hadi!" Zalira sırtıarak, en az benim kadar bu heyecana söyledi. Ben de gülümsedim ve sonra gecenin içine doğru koştum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu sefer koşmak biraz farklıydı; kimse beni kovalamıyor ve öldürmeye çalışmıyordu. Bu endişelenmem gerekmediğı anlamına gelmiyordu, çünkü tapınaktan biri beni yakalarsa ne olacağını biliyordum.

Eğer bu işe karışırılsa kız kardeşlerim için ne anlama geleceğini.

Yataktan yan tarafına doğru koştum ve yolun açık olduğundan emin olmak için dışarı baktım. Ahvana'nın yangını başlattığını tahmin ettiğim yere doğru koşuşturan sesler yükseliyordu. Umarım fark edilmeden odamıza gizlice girebilmiştir.

Eğilerek vücudumu yere yakın tuttum, böylece daha az fark edilir olacaktım.

Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki duymam biraz zorlaştı. Titreyen bacaklarımı ve düzensiz nefes alışımı sakinleştirmeye çalıştım ama başaramadım. Tapınağın kenarına kadar geldim ve tam köşeyi dönüp avluya girmek üzereydim ki Kunguru'nun yüksek sesle öttüğünü duydum.

Tam üstümdeydi, tapınağın çatısındaydı. Kendimi duvara yasladım ve iki saniye sonra bir muhafız ateşe doğru giderken yanımdan hızla geçti.

Kuzgun az önce beni keşfedilmekten kurtarmıştı. Yarın onu ekstra ödülleriyle ödüllendirecektim.

Avluda koşmak en korkutucu kısımdı, çünkü en açık olanıydı. Saklanabileceğim hiçbir yer, arkasına saklanabileceğim hiçbir bina yoktu.

Açığa çıktım.

Ama kemerli geçidi sağ salım geçtim ve sokağa çıktığımda kendimi taş duvara dayayıp fark edilip edilmediğimi görmek için bekledim.

Tam iki dakika bekledim, her saniye acı verici bir işkenceydi.

Sessiz olun.

Kimse beni görmemişti; takip edilmiyordum.

Gölgelerden uzak durmak için elimden geleni yaparak güneye yöneldim. Sokaktaki tek kişi benmişim gibi görünüyordu. İyi aydınlatılmış işyerlerinin önünden geçiyordum ve şarkılar ve canlı konuşmalar duyabiliyordum.

Başlangıçta bu bölgeden kaçınmayı, etrafından dolaşmayı planlamış olsam da, bunun aptalca olacağını hemen fark ettim. İhtiyacım olan labirent çıkışına doğru düz bir atıştı.

Ama burası tam da Quynh'u kaybettiğim mahalleydi. Benden alındığı sokağa geldiğimde yavaşladım. İçgüdülerim aceleyle geçmek istiyordu ama bunu yapamazdım. Son anlarını yaşadığı yerde durmak zorundaydım.

Bulmak zor olmadı. Sonsuza dek zihnime kazınmıştı. Onun bu cadde üzerinde sallanan görüntüsü beni asla terk etmeyecekti.

Hissettiğim kalp acısını ve ruhumu yok eden kederi yuttum ve kaldırım taşlarının üzerine diz çöktüm. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Tam buradaydı. Gerçi hiç kan lekesi yoktu. Vatandaşlar temizlik konusunda tapınak çalışanlarından daha gayretli olmalıydı.

Ya da bıçaklanmak yerine boğulmuştu.

"Quynh. Seni özlüyorum. Her gün seni düşünüyorum," dedim usulca. Beni duyabilmesini umuyordum.

Yakınımdaki bir kapı aniden açıldı ve sarhoş oldukları her hallerinden belli olan yarım düzine adam sokağa döküldü.

"Defol!" diye seslendi bir kadın sesi. "Git başkasının işini mahvet ve benimkini rahat bırak!"

Bir an için çok uzun süre tereddüt ettim. Hemen kaçmalı ya da saklanacak bir yer bulmalıydım. Ama kız kardeşimi onurlandırmanın tam ortasıydım ve safça adamların beni rahat bırakacağını ummuştum.

Yapmadılar.

"Burada neyimiz varmış?" dedi içlerinden biri. İri yarı biriydi ve şimdiden gözü morarmıştı.

Kavgaya umursamayan biri.

"Burada tek başına olmamalısın. Ne tür adamlarla karşılaşabileceğini asla bilemezsin," dedi bir başkası ve tüm grup güldü.

Bir kavgayı bitirmenin en iyi yolunun kavgaya hiç girmemek olduğunu biliyordum. Sarhoşlardı, bu bana avantaj sağlardı ama iri yarı adamlardı. Çalımlarına ve kaslı kollarına bakılırsa profesyonel asker bile olabilirlerdi.

Gitme vaktim geldi. Arkamı döndüm ama konuşan adam pelerinimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. "Sana bir soru sordum!"

İçinde bulunduğum durumu çabucak değerlendirdim. Bakışları yırtıcıydı, niyetlerini anında belli ediyorlardı. İyi bir şey olmak üzere değildi. Doğrulama olarak kendilerini yaymaya başladılar. Bunu yapmalarına izin veremezdim.

Birden fazla saldırganınız olduğunda, onları bir sırada tutun, böylece her seferinde yalnızca biriyle savaşmak zorunda kalırsınız! Mesafe yaratmak ve diğer savaşçıları uzak tutmak için vücutlarını kullanın! O anda kafamı dolduran ses Antiope'nin sesiydi.

Ne yapacağımı biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla bunun için eğitilmiştim.

Sadece bu becerilerin gerekli olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Lider beni daha yakına çekti. "Buraya gel ve bize bir öpücük ver."

Eğildiğinde, kafatasımın ön kısmını kullanarak ona kafa attım ve burnunu kırdığımda mide bulandırıcı bir çığırıyla ödüllendirildim.

Küfretti ve sonra "Yakalayın onu!" dedi.

Pelerinimi onun elinden kurtarmak için döndüm ve aynı anda xiphos'umu geri çektim. Geri çekildim, küçük, hızlı adımlar atarak onları takip etmeye zorladım. Bu beni çevrelemelerini engelledi.

Çünkü eğer yaparlarsa, işim biterdi.

Burası tavernalar ve genelevlerle dolu bir bölgeydi. Burada yardım için çığlık atan bir kadına kimsenin aldırış etmediğinden emindim.

Bununla kendi başıma başa çıkmak zorundayım.

Ve durumu kontrol edebilmek için önce ben saldırmalıyım. Kendimi birden fazla yönden savunamazdım.

Adil dövüş diye bir şey yoktur, diye hatırlattı bana Antiope. Hayatın söz konusu olduğunda, her şey olabilir.

Uzuvlarıma bir sakinlik yerleşti. Ne yapacağımı biliyordum. Nefes alışım yavaşladı, bedenim hazırды.

En yakındaki adama çalım attım ve o da umduğum gibi karşılık verdi; beni yakalamak için öne atıldı ve ben de ona karşı sürpriz unsurunu kullandım. Geriye çekildim ve göğsüne, arkasındaki saldırgana doğru bir tekme attım.

Başka bir adam bana doğru uzandı ve ben de onun kollarına doğru bir hamle yaptım, temas ettim ve bıçağımı etine doğru sürükledim. Acı içinde bağırdı ve ben de sol dizine tekme atarak onu yere düşürdüm. Suratına sert bir yumruk attım ve kıpırdamadan geriye düştü.

Biri gitti, beşi kaldı.

Saldırganların nerede olduğunu her zaman bilin, dedi Antiope'nin sesi.

Beni kuşatmalarına izin vermemek için çevik adımlarla grubun kenarında kalmaya devam ederken damarlarımdaki kan hızla pompalandı. Ancak saldırganlarımdan biri sağa doğru fırladı ve arkadaşının yüzüne vurmaya çalıştığı anda yanımdan geçti.

Sol kolumu kaldırarak, darbeye karşı dişlerimi sıkarak onun atışını kolayca engelledim. Hafifçe dönüp arkamdaki adamın yüzüne dirsek attıktan sonra önümdeki saldırgana doğru savurdum.

Arkamdaki adam dengesini yeniden sağladı ve bana doğru geldiğini hissettim. Eğildim, kendimi yoldan çektim, böylece yumruğu tam önümdeki adama indi. Birbirine dolanmış iki adama tekme attım ve onlar da yere yığıldı.

Bir saldırgan düşen arkadaşlarına yakalanmamak için yoldan çekildi ve kılıcıyla bana doğru hamle yaparak ileri atıldı. Sola döndüm, elini yakaladım ve bileğini sertçe döndürdüm, böylece silahını düşürmek zorunda kaldı ve sonra onu arkadaşlarının içine ittim.

Yakınlarda dar bir sokak gördüm ve diğer iki adamın gelen saldırılarını kılıcımınla veya kolumla engelledim, oraya doğru ilerlerken hepsini uzak tuttum.

Ara sokağı bulduğumda içine geri döndüm. Burada kılıçlarını sallayamazlardı ve bu sayede her seferinde sadece bir dövüşçüyle uğraşmak zorunda kalacaktım.

İlk adam bana vurmaya çalıştı, ancak sarhoşluğu kolunu bana doğru uzatamayacağını fark etmesini engelledi ve ben de onun şaşkınlığından yararlanarak boynunun ortasına sert bir darbe indirdim. Boğazını tutarak boğulur gibi bir ses çıkardı ve ben de kasıklarına tekme attım. Dizlerinin üzerine düştü ve acı dolu bir inilti çıkardı.

Arkasındaki saldırgan yere düşen arkadaşının üzerinden atladı ve kılıcını bana sapladı. Kılıcını karşıladım ve yana çevirdim. Hırladı ve tekrar denedi ama peşimden kaç kez gelirse gelsin, her hamlesini savuşturdum. Yorgunluktan zor nefes alıyordu ama ben en ufak bir yorgunluk hissetmiyordum.

Biz dövüşürken ben ara sokakta ilerlemeye devam ettim. Vuruşlarımdan birini karnına indirdim. Yaradan kan akarken şaşkınlıkla yere baktı.

Karnını tutarak duvarlardan birine yaslandı ama onun yerini almak için bekleyen başka bir adam vardı.

Sokağın sonundan çıktığımda, liderin izini kaybettiğimi fark ettiğimde büyük bir panik anı yaşadım. Bir saniye sonra o adam arkamdan geldi ve beni olduğum yere hapsetti. Beni şaşırtmak için etrafımda dolanmıştı. Kalın ön kolunu boynuma bastırdı ve sıkmaya başladı. Beni silahsızlandırmaya zahmet etmemişti.

Onun hatası.

"Artık o kadar da sert , değil mi?" diye alay etti.

Sağ kalçasına bıçağı saplarken dişlerimi koluna geçirdim. Uludu ve beni iterek uzaklaştırdı. Etrafımı inceledim, silah olarak kullanılabilecek her şeyi, avantaj elde etmek için kendimi konumlandırabileceğim yerleri kaydettim.

Bir başka saldırgan bana doğru hamle yapınca eğildim ve uzanan kolunu tutarak onu liderin yanına ittim. Silahımı havaya kaldırdım ve bekledim. Geriye üç adam kalmıştı ve hepsinin de kanaması vardı.

Tekrar dağılmaya, etrafımda üçgen oluşturmaya çalıştılar, böylece aynı anda saldırabileceklerdi. Buna izin vermeyecektim.

Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Çünkü bu iş uzadıkça benim için risk de artıyordu.

Solumdaki adamın peşinden gittim ve o daha ne olduğunu anlamadan onu kalçasından bıçakladım. Dizlerinin üzerine çöktüğünde bir yumruk sallayarak kafasının yan tarafına vurdum ve onu bayılttım.

Lider geri çekildi ve son arkadaşını peşimden gönderdi. O da kılıcını başının üzerinde tutarak bana doğru koştu. Bana vurmaya çalışırken aniden sola döndüm ve onu yakındaki bir duvara ittim. Kafasını çarptı ve yere yığıldı.

"Sana acı çektireceğim ve gözlerinden hayatın çekilişini izleyeceğim," dedi lider, yere bir ağız dolusu kan tükürerek.

Adrenalin hâlâ içimde dolaşıyor ve bana heyecan veriyordu. Gülümsedim. "Beni bu şekilde tehdit eden ilk Ilionlu sen değilsin ama yine de buradayım."

Daha az hedef olmak için vücudumu yana çevirdim ve lider bana doğru koşarken kükredi.

Yeterince yaklaştığında yere düştüm ve Artemisia'nın onu yere yatırmak için yaptığı hareketi kullanarak ayağımı sol bileğine doladım.

Düştü ve ben de duvarın yanındaki toprak çömleği alıp kafasına vurdum ve kafatasını parçaladım. Gevşedi.

Zor nefes aldığımı fark ettim. Tekrar gülümsedim. Bitkin düşmüş olmalıydım. Ağrım, sızım olmalı, bitkin düşmeliydim. Bunun yerine tamamen neşeliydim. Sanki sadece bu amaç için yaratılmıştım.

Bu dövüş nasıl bu kadar kolay olmuştu? Her ne kadar övgüyü Antiope'ye ve onun yöntemlerine vermek istesem de, bu sadece benim eğitimim sayesinde olmamıştı. Güç ve hız bakımından bu adamlara eşittim. Çünkü onlar

sarhoş muydu? Emin değildim. Tek bildiğim, bunun daha önce erkeklerle yaptığım diğer dövüşlerden farklı olduğuydu.

Ve devam etmek için hazırdım.

Sonra omuzlarımda bir çift el hissettim ve eğilip döndüm, adamın tuniğini yakaladım ve onu duvara fırlattım, sol ön kolumla onu yerinde tuttum ve xiphos'umu boğazına dayadım.

"Eski bıçağını tekrar gördüğüme sevindim." "Jason mı?"

KIRKINCI BÖLÜM

Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım. O sarhoş serserilerden biri beni bayıltmıştı ve ben gerçekten de sokakta yatmış Jason'ı mı hayal ediyordum?

"İyi akşamlar, Lia. Son zamanlarda kendini herhangi bir ejderhaya yedirmeye çalıştın mı?"

Bıçağın ucunu derisinin içine doğru biraz ittim. "Ne yapıyorsun burada? Beni nasıl buldun?"

Bana sıırttı. "Sadece kan ve çığlıkları takip ettim ve bu beni doğrudan sana getirdi."

"Hiç komik değilsin."

"Katılmıyorum."

Gözleri alçak ışııkta parlıyordu, yoğunluk, sıcaklık ve istek doluydu. Saç çizgim boyunca ter döküldüğünü, dudaklarımın karıncalandığını, midemin zonkladığını hissettim. Onu tekrar gördüğümde, sanki bir rüyaya geri dönmüşüm, ağız ve parmaklarıyla bana yaptığı tüm o kötü şeylerden dolayı sayıklıyordum.

Bu an gerçek değilmiş gibi geldi.

"Daha güçlü görünüyorsun," diye gözlemledi, birkaç dakika önceki kendi gözlemlerimi yineleyerek.

"Ne kadar güçlü olduğunu görmek ister misin?" Kılıcımın ucunun derisini daha da delmesine izin vererek sordum. Küçük bir damla kan belirdiğinde irkilmedi bile.

Ölçümü aldı ve sonra yavaşça bana doğru eğildi. Kendine zarar veriyordu, ileri doğru hareketi kılıcımın ucunun boynuna daha derin girmesine neden oluyordu. Yine de umursuyor gibi görünmüyordu. Beni öptü, kısaca, şok edici bir şekilde. Vücudum sıvıya dönüştü, gevşedi.

"Bu konuda diğer kadınlar kadar zayıfım," diye mırıldandı.

Hem ona hem de kendime kızarak tuniğini sıkıca kavradım ve boğazına dayadığım bıçağımı hatırlattım. Kan damlası küçük bir damlaya dönüşmüştü. "Bunu bir daha asla yapma."

"Asla mı?" diye tekrarladı şakacı bir şekilde, kaşlarını kaldırarak. "Asla uzun bir süre, Lia. Tapınağında yalnız kalabilirsin."

Dudaklarıma ağırmayı kesmelerini emrettim ama itaat etmediler.

"Seni öpmemi istemedin mi?" diye sordu usulca. "İsteddiğini sanıyordum."

Bunu isteyip istemediğimin bir önemi yoktu. Evet, onun ağzının benimkinin üzerinde olmasını her şeyden çok istiyordum ama bunun bir anlamı yoktu.

Uzandı ve saçlarıma dokundu. "Bunu sen mi yaptın?"

Saçlarım son bir ayda yarım santim uzamıştı ama yine de bu konuda kendimi son derece mahcup hissediyordum. Ama o bana kısa saçlarımı itici buluyormuş gibi bakmıyordu. "Hayır, bana yapıldı."

"Neden?"

"Beni aşağılamak ve küçük düşürmek için. Ait olmadığımı unutmamam için."

"Kim yaptı bunu?" diye sordu, o insanları avlayacağını ve onlara acı çekima eden bir ses tonuyla.

Söze dökülmemiş tehdidiyle içimde bir heyecan çınladı. "Fark etmez," dedim.

Arkamızdan yüksek bir inilti duyduğumda parmaklarını hâlâ saçlarımın kenarlarında gezdiriyordu. Bir an için bunu yapanın ben olduğumdan korktum çünkü bana dokunuyordu.

"Bir devriye geçmeden ya da o adamlar gelmeden önce sokaktan çıkmalıyız," dedi. "Senden pek memnun olduklarını sanmıyorum. Ayrıca ayağının kayıp kazara boğazımı kesmemeni tercih ederim."

Kılıcımı hâlâ boynuna dayadığımı unutmuşum. Bir adım geri attım ve onu serbest bıraktım.

"Gidebileceğim bir yer var. Zaten oraya uğramayı planlıyordum. Sen gemine geri dönmelisin," dedim. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Bunu görebiliyorum," dedi. "Ama yakalanırsam, senin suç ortağın olmakla suçlanırım. Birlikte kalmalıyız. Her ihtimale karşı."

Bu saçma bir nedendi ama aslında gitmesini istemiyordum. "Peki. Sanırım istersen sen de peşime takılabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi pelerinin kenarıyla silerken cesurca. Bir an için onun mükemmel tenine zarar verecek bir şey yaptığım için özür dileme dürtüsüne kapıldım ama bunu bir kenara bıraktım.

Yaptığım karmaşadan uzaklaştık, o da bir adım arkamda duruyordu. Bana saldıran grubun liderinin yanından geçerken, kaburgalarına tekme atmamak için tüm irademi kullandım.

"Bu gece neden bu mahalledesin? Soyulmayı ve öldürülmeyi mi umuyordun?" Jason sohbet eder gibi bir tonda sordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Karşı çıktım. Bu bölgede ne tür hizmetler sunduklarını o da benim kadar iyi biliyor olmalıydı. "En yakındaki

sıcak vücut?"

"Teklif mi ediyorsun?"

Ona ters ters baktım ve o da güldü.

"Beni soymayı ya da öldürmeyi planlayan sen miydin?" diye sordum.

"İkisinden birini yapacak olsaydım, çoktan yapmış olurdum."

O benden daha güçlüydü. Bunu kesinlikle biliyordum. Sarayımın avlusunda beni yere yatırdığında ayağa kalkmak için ne kadar mücadele ettiğimi çok net hatırlıyordum - onu duvara nasıl ?

Bunu yapmama izin vermiş miydi?

"Ee, beni özledin mi?" diye sordu.

Ona gerçeği söyleme şansım yoktu. Her gece onu çok açık bir şekilde rüyamda gördüğümü söylersem ne yapacağını biliyordum. "Bir ay oldu. Senin varlığını unuttum."

İki elini de göğsünün üzerine koydu. "Beni yaraladın!"

Omzumun üzerinden ona baktım. "İstersen yapabilirim."

Gözlerindeki o hınzır, lezzetli parıltı neredeyse kendi ayaklarıma takılmama neden oluyordu. Neyse ki aradığım binaya varmıştık. Gece bulmak biraz farklıydı.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ve Jason gereksiz bir şekilde "bir genelev" dedi.

"Biliyorum."

"Genelevde ne işiniz var?" Sesi hem meraklı hem de şaşkındı.

"Bu seni ilgilendirmez." Kapıyı çaldım ve daha genç bir hetaera kapıyı açtı.

"Mahtab'ı görmeye geldim," dedim ona.

"Bana bir dakika izin verin," dedi ve kapıyı kapattı.

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?" diye sordu ve ben onu duymazdan geldim.

Ön kapı tekrar açıldı. Hetera'nın bakışları Jason'ın yüzüne kaydı ve bir gülümseme yüz hatlarını aydınlattı. "İçeri buyurun."

Eve girerken ona "Burada kal," dedim. Jason'ın neyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyordum.

"Mahtab üst katta," dedi genç kadın bana. "Sağınızdaki ilk oda."

Ona teşekkür ettim ve yüzümü korumak için pelerinin kenarlarını aşağı çektim. Daha sonra kimsenin beni teşhis etmesi riskini göze alamazdım. Bir tapınak görmek

bir hetaera evindeki acolyte paylaşılmayacak kadar iyi bir dedikodu olurdu.

Odaya ulaştığımda kapıyı çaldım. "Girin."

Mahtab pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Kaşları havaya kalktı. "Bu sensin."

"Evet. Yarış gecesi yaptığım şeyden sizin ve evinizin etkilenmediğinden emin olmak istedim." Eğer bir şekilde acı çekmişlerse, bunu telafi etmek zorundaydım. Burası Quynh ile vakit geçirdiğim son yerdi ve bunu onurlandırmak istiyordum.

"Biz hiçbir şekilde etkilenmedik," dedi nazıkçe. Odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Arkadaşınız nasıl?"

Sözleri içime saplanan bir ok gibiydi. "Başaramadı." "Duyduğumuz söylenti buydu ama yanlış olduğunu umuyordum. Ben çok

Kaybınız için

üzgünüm."

"Teşekkür

ederim."

"Ve lütfen şunu bilin ki bıraktığınız çok cömert hediye buradaki pek çok kadına yardım etmemi mümkün kıldı. Bunun için teşekkür ederim."

Başımı salladım. O geceyi düşündüğümde aklıma gelen tek şey Quynh'u kaybetmekti ama bu evdeki kadınları tehlikeye atmış olabileceğim fikri beni hep rahatsız etmişti.

"Sevindim," dedim.

"Gelecekte herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen beni aramaktan " dedi.

Yardıma ihtiyac duyacağım bir durumu hayal bile edemezken, ona teşekkür ettim. Nazik bir jestti.

"Benim için de aynısı geçerli." Yine, Mahtab'ın benim yardımına ihtiyac duyabileceği bir senaryo yok gibiydi ama yaptıklarından sonra bunu teklif etmek doğru görünüyordu. Bana kız kardeşimle başka türlü sahip olamayacağım değerli saatler vermişti.

Hetera yanıma geldi ve iki elimi de kendi ellerinin arasına alıp sıktı. "Sana iyi şanslar diliyorum. Sen çok cesur bir genç kadınsın."

Kısa bir süre Quynh ve benim saklandığımız depoyu görmek istemeyi düşündüm ama bu bana çok fazla geldi. Belki ileride orada oturup acıdan iki büklüm olmadan kız kardeşimle geçirdiğim son anları düşünebileceğim bir gün gelirdi.

Kederim giderek artıyordu ve burada kalırsam beni tamamen içine çekmesinden endişe ediyordum.

Mahtab'la vedalaştım ve aşağı indim. Jason ana odadaydı ve hetaeralar onun her tarafını sarmışlardı. Çok eğleniyor gibi görünüyordu.

Daha birkaç dakika önce beni öpmüştü ve şimdi pek çok farklı kadının teklifiyle eğleniyordu. Onun ne olduğunu biliyordum. Neden şaşırmıştım ki? Hissettiğim tiksintiyi yutarak, "Gitme vakti." dedim.

"Sokaklardan uzak duracağımızı sanıyordum," dedi ve sağındaki kadın omuzlarını sıkarken bir kıkırdama çıkardı.

"Alarm verildiğini ya da devriyelerin seslendiğini duymadım," diye karşı çıktım. "Ben gidiyorum."

Kumarbaz bir denizci onların fiyatlarını karşılayamazdı. Ama ne kadar çekici olduğu düşünülürse... buradaki birinin ona yüksek bir indirim teklif etmeye istekli olması beni şaşırtmazdı.

Solundaki hetaera ona daha da sokulurken, "Belki de kalırım," dedi.

"Nasıl istersen öyle yap," dedim, kıskançlık içimde bir ejderha gibi kükrüyordu.

Neden kıskanıyordum ki? Ona sahip olamazdım. Onu istemedim bile.

Bu bir yalan.

Evet, bu bir yalandı. Yine de önemli değildi. İsteddiği kişiyle, istediği sıklıkta arkadaşlık etmekte özgürdü. Ön kapıyı açıp kendimi dışarı attım ve sokağa geri döndüm.

Ona için acele ettiğini duydum. "Yukarıda ne yaptın?"

"Dediğim gibi, bu seni ilgilendirmez."

"Gizemli olmanın sizi daha da ilgi çekici hale getirdiğinin farkında mısınız? Bekâretini korumaya yemin etmiş bir tapınak rahibesinin bir hetaera evinde ne işi olduğunu merak ediyorum."

Aniden durdum ve topuklarımın üzerinde dönmeye başladım. Üzerimde yükseliyor, neredeyse bana çarpıyordu. "Entrikadan bahsetmişken, beni nasıl buldun?"

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Sana söyledim, sadece takip etmem gerekiyordu-"

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Ne dediğini hatırlıyorum. Ama ben tesadüflere inanmam."

Jason kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Olur böyle şeyler."

"Bu kadar büyük bir şehirde bana tesadüfen rastlamış olamazsın."

"Belki de bana ihtiyacın olduğunu hissettim."

"İkimiz de bunun olmadığını biliyoruz." Belki de ima ettiği bağlantıyı göz ardı etmekte bu kadar acele etmemeliydim. Rüya görürken bunu kesinlikle hissetmiştim.

Eğer başı belada olsaydı, bunu bilir miydim?
Muzip bir sırıtış yüzünü aydınlattı. "Peki ya küçük bir kuşun

Ben
mi?"

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Kalbim çok sert ve çok hızlı atmaya başlamadan önce tamamen durdu. Gerçekçi mi davranıyordu? Kısa bir an için Kunguru'nun da benden sır saklayıp saklamadığını merak ettim. Konuşabiliyor muydu? Ama bu imkânsız ve saçmaydı. Bu olasılığı hemen reddettim.

Ama emin olmak için bunu daha sonra Ahyana'ya soracaktım.

"Senin kendi sırların var, benim de kendi sırlarım var," dedi Jason. Ona hetaera evine neden geldiğimi söylemeyecektim, bu yüzden beni nasıl bulduğunu kendine saklayacaktı.

Tapınağı mı gözetliyordu? Bunu yapması için başka birini mi tuttu? Eğer öyleyse, neden? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Belki de gerçekten sadece bir tesadüftü. Ya da belki de tanrıça, heykeline izinsiz yaklaştığım için cezalandırılmam gerektiğine karar vermiş ve onu beni rahatsız etmesi için bir veba olarak göndermişti.

Neden geldiğime dair bir şeyler paylaşırsam, o da aynısını yapar mıydı?

"Sahibi kız kardeşime ne olduğunu sordu," dedim. Doğruydum ama hikâyenin tamamı değildi.

Jason kaşlarını hafifçe çattı, kendini kaybetmiş gibiydi. Ama sonra yukarıda ne yaptığım ile ilgili sorusuna cevap verdiğimi fark etti. Yine de kaşlarını çatmaya devam etti. "Quynh'a olanlar için üzgünüm."

Adını o kadar uzun zamandır yüksek sesle duymamıştım ki, sanki açık bir yaraya tüm gücüyle yumruk atmış gibiydi. Başım hafifledi ve nefes almak için belimden hafifçe eğildim.

Ilionianlar ona ne yapmıştı? Ölümü hızlı mı yoksa yavaş mı olmuştu? Acı çekmiş miydi? Onu esir alanlar cansız bedenini ateşe vermeden önce sokaklarında zaferle mi gezdirmişlerdi? Göz kapaklarımı sıkarak kapattım. Bu tür şeyleri düşünemezdim yoksa bir topun içine kıvrılır ve bir daha asla hareket edemezdim.

Parmakları koluma hafifçe dokundu, sanki beni tutmaya niyetliymiş gibi. Sanki ellerini omuzlarıma koyup beni kendine çekmeyi planlıyordu. Sarılmak işime yarayabilirdi. Sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bu tür yakın fiziksel teması özlemiştim.

Ama devam etmedi, ellerini benden uzaklaştırdı. Üzülsem mi rahatlasam mı bilemedim. İçimden inledim. zavallı olmayı bırakmalıydım, beni sevmeye istekli bir adamdan biraz şefkat umuyordum.

ona doğru bakan herkese teklif etti. Jason için zamanım yoktu. Güneş doğmadan önce yapmam gereken bir şey vardı.

Gözlerimi tekrar açarak rıhtıma doğru kararlı yürüyüşüme ettim. Ne kadar hızlı hareket ettiğime rağmen, bana ayak uydurmakta hiç zorlanmadı.

"Beni suçluyor musun?" diye sordu.

Sorusu beni şaşırttı. "Quynh'a olanlar için neden seni suçlayayım ki?"

"*Nikos*'ta yaptın."

Bu doğrudu. Bizi Ilion'a götürüp hayatlarımızı tehlikeye attığı için onu ve tüm mürettebatı suçlamıştım. Yine de bu onun hatası değildi. Onu kollarımdan koparıp alan o değildi. Bir gün o kıvılcıklı adamı bulup defalarca bıçaklamak için içimden ettiğim yemini yeniledim.

"Umarım benim yüzümden ölmediğini biliyordursun," diye ekledi gereksiz yere.

Başımı , "Bunu biliyorum. Ve seni suçlamıyorum." "Bu bir ilerleme gibi geliyor."

Ona nasıl isterse öyle davranmasını söylemek üzereydim ama Jason'ın nasıl bir insan olduğunu göz önüne alırsak, bu ifademden faydalanmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Sessiz kalmak daha iyiydi.

Ama konuşmanın kesilmesine izin veremezdi. "Tanınabileceğinden hiç endişe etmiyor musun?"

"Kim tarafından?"

"Kaçışınızdan sonra tam bir efsane oldunuz. Sırf bunu yapmış olmakla övünme fırsatı için seni öldürebilecek pek çok kişi var. Oldukça fazla hasar verdin. Hatta bazı adamları öldürdün."

Bu konuda kendimi kötü hissetmezdim. "Önce beni öldürmeye çalıştılar."

"Beni yanlış anladınız. Sizi suçlamıyordum, size hayranlık duyuyordum." "Bu hayranlık duymak için garip bir şey."

Hafifçe önümde koştu ve benimle göz teması kurabilmek için geriye doğru yürümeye başladı. "Karşı karşıya gelindiğinde biraz ölümle uğraşmaya istekli kadınlara her zaman hayranlık duymuşumdur."

"Boğazını kesip açmaktan mutluluk duyarım," diye teklif ettim.

Aniden durdu ve ona çarpmamak için yeterince hızlı değildim.

Ya da ona tekrar yaklaşmak için bir bahane arıyordum ve fırsat doğduğunda bunu değerlendirdim.

Elleri omuzlarıma gitti, artık ona sıkıca bastırıldığım için beni yerimde tutuyordu.

Nefes alıp verirken göğüslerimiz birbirine değiyordu.

"Bunu ancak beni tekrar duvara yaslayıp vücudunu bu şekilde bedenime bastıracağına söz vermen koşuluyla kabul ederim."

Dudakları hafifçe alnıma değdi. Tüy kadar yumuşak.

Tüm vücudum sıcaktan kızardı. Umarım dokunuşunun altında nasıl titrediğimi fark etmemiştir.

Gözlerindeki bakış bana hiçbir şeyi kaçırmadığını söyledi.

Tiksinti dolu bir sesle kendimi ondan uzaklaştırdım. Nasıl olur da bir yandan Quynh'un kaybı için başsağlığı dilerken diğer yandan erkeksi cazibesini beni baştan çıkarmak için kullanabilirdi?

Daha da kötüsü, nasıl olur da buna cevap verecek kadar zayıf olabilirim? Sadece birkaç dakika önce tüm enerjisini fahişelere odaklamıştı. Ve onlar da ona yapışmış, kendilerine göstermeye tenezzül ettiği azıcık ilgiden mutlu olmuşlardı.

Bu asla ben olmam. Buna

izin vermem.

"Sanırım bu, evlilik teklifime hayır diyeceğin anlamına geliyor." Sesindeki alaycılık açıkça belli oluyordu.

Neden kendini bu kadar zeki sanıyordu? "Prens Alexandros'la evlenmeyi tercih ederim." Ve benim o adamla evlenmeye hiç niyetim yoktu.

Jason alaycı bir ses çıkardı. "Onda olup da bende olmayan ne?"

"Para mı? Güç mü? Bir krallık mı? Emirlerini yerine getirecek hizmetkarlar? Bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini bilmek? Burası ile Locris arasındaki her kumarhaneye borçlu olmamak mı? Para ödemek zorunda olmadığı kadınlar?"

", ," dedi gülerek. " demek istediğini anlıyorum. Yine de onunla hayatımı değiş tokuş etmezdim. Dilediğim yere, dilediğim zaman gitme özgürlüğünü tercih ederim."

Daha önce de aynı cümleyi söylediğini duymuştum. *Dilediğim zaman dilediğim yere gitme özgürlüğünü tercih ederim.*

Sadece bunu bana bir rüyada söylemişti. Bu, omurgama bir ürpertinin yerleşmesine ve yavaşça içime yayılmasına neden oldu.

Ona tesadüflere inanmadığımı söylemiştim.

Peki bana sadece hayalimde söylediği şeyleri gerçek hayatta söylemesi ne anlama geliyordu?

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Rıhtıma," dedim. Artık doğru yolları bildiğim için şehri dolaşmak çok daha kolaydı. Labirent duvarlarına bakmaktan olabildiğince kaçınarak bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. Hepsi bana Quynh'u ve ilk kez buradan geçerken hissettiğim dehşeti düşündürüyordu.

"Rıhtımların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" Şimdi sesi biraz kızgın çıkıyordu.

"Tecrübelerime göre Troas'ın her yeri tehlikelidir."

Cevabım karşısında sessiz kaldı, sözümün doğruluğunu sessizce kabul ettikten sonra, "Rıhtımlar daha kötüdür. Özellikle de gecenin bu saatinde."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Evet, gördüm. Ama bir noktada sayılarla boğulabilirsin. Siz bile bir orduyla savaşırsınız."

Sözleri kalbimi sıcak, alevli bir mızrakla deldi. Quynh da bana aynı şeyi söylemişti.

Yine de Jason'ın bunu bilmesine imkân yoktu.

Bu bir tür işaret gibi geldi ama üzerinde düşünecek ya da inceleyecek vaktim yoktu. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya, anılarımın ve üzüntülerimin ağırlığı altında ezilmemek için yoluma devam etmeye odaklanmalıydım.

Farklı bir taktik denedi. "Bütün gece dışarıda olmayı mı planlıyorsun? Yarın yorulmayacak mısın?"

Sanki benim ağabeyim ya da babamış gibi, mantığını kullanarak beni geri dönmemin benim için en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu. "Daha önce hiç bütün gece ayakta kalmadın mı?"

"Evet, ama şehirde dolaşıyordum."

"Ne yapıyordun sen?" diye sordum ve sonra hemen sözümü geri almak istedim çünkü ne yaptığını anlamıştım.

Yanaklarım ısındı ve gölgelerin içinde eriyip gitmeyi diledim. Beni çok saf hissettiriyordu. Onu rüyamda gördüğümde hiç böyle hissetmemiştim ama gerçek hayatın, ben uyurken zihnimde dönüp duran fantezilere uymadığını çabucak keşfediyordum.

Onun nasıl bir adam olduğu hakkında daha kaç hatırlatmaya ihtiyacım vardı?

Daha açık ifade edemezdi.

Neden ondan etkilendim?

İç çekerek nereye gittiğime dikkat etmeye çalıştım. İlk geldiğimde daha dolambaçlı bir yoldan gitmişim ve adelphia'm bana rıhtıma ulaşmak için daha hızlı bir yol söylemişti.

Jason beni düzeltmeye çalışmadığı için en iyi yolun bu olduğunu düşündüm.

"Tapınaktan ayrılmayı hiç düşündün mü?" diye sordu.

Öyle mi yaptım? Geldiğimden beri her gün. Garip bir soruydu. Bu gece aklına gelen her şeyi söylüyor gibiydi. İçki içip içmediğini ve bu yüzden mi filtre kullanmadığını merak ettim.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Ona baktım ve omuz silktiğini gördüm.

"Eğer gitmek istiyorsan, seni kaçırabilirim. Sadece söyle ve seni Locris'e giden bir gemiye bindireyim."

Elbette bir parçam beni cezbedti. Sadece bir tekneye binip birkaç gün içinde ailemi görmek harika olurdu. Onlarla tekrar bir araya gelmek için neredeyse her şeyimi verirdim.

Ama buraya ne için geldiysem onu elde edene kadar gitmeyecektim. "Troas'ta kalıyorum. Tapınakta." Şimdilik.

Cevabımı başıyla onayladıktan sonra ekledi: "Rıhtıma gitmek istediğini söylememiş miydin?"

"Evet."

"Yanlış yöne gidiyorsun."

Duvarlara baktım ve karanlıkta soluk renkleri seçmek neredeyse imkânsızdı. Yanlış bir yola mı sapmışım?

Onun varlığıyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki hatalar yapıyordum. Hayal kırıklığı içimde birikti ve en yakın duvarı tekmelemekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

"Ne tarafa gideceğim o zaman?" Durma noktasına gelerek sordum. Bunu sormak zordu çünkü bana üstünlük taslayacağını biliyordum.

Önümde durdu, geniş gövdesi neredeyse ayı kapatıyor, onu gölgede bırakıyordu. "Hâlâ oraya gitmemen gerektiğini düşünüyorum."

"Bu senin kararın değil," dedim ona.

"Sana doğru yolu gösterebilirim ..." Sözleri kesildi. "Eğer geçiş ücretini ödersen."

Kollarımı kavuşturarak "Fiyatınız nedir?" diye sordum.

Yüzünü göremiyordum ama "Bir öpücük" diye cevap verdiğinde sesindeki arzuyu duydum.

Öpücük mü? İğrenmeliydim. Ya da çileden çıkmalıydim. Böyle bir talep için kasığına tekmeyi basmalıydim.

Bunun yerine dudaklarım beklentiyle karıncalanıyor, kalbim Kunguru'nun kanatları kadar hızlı atıyor ve dizlerim çalışmayı durdurmakla tehdit ediyordu.

Baştan

çıkarılmamalıydim.

Ama ayartıldım.

"Ilionlu kalbini söküp sana gümüş bir tepside göstermediğimde zaten ücretimi ödemiştin."

Cevabı beni şaşırttı. Güldü. O kadar yüksek sesle güldü ki etrafımızdaki duvarlarda yankılandı.

Kahkahası nihayet dindiğinde, "Seni özledim, Lia," dedi. Sözleri midemi bulandırdı, ama etkilenmeyi reddettim.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Yine de haklısın. Beni öptüğünde, bunu sen istediğin için öpeceksin, seni kandırdığım için değil."

Sözlerini tenimde hissettim, sanki bana dokunuyormuş gibiydi. Sırtımı dikleştirdim ve ondan uzaklaştım. Kelime seçimine dikkat ettim. "Eğer" değil, "ne zaman". Boğazımı temizleyerek, "Ya beni Locrialı bir denizci bulabileceğim bir yere götür ya da yolumdan çekil," dedim.

Yüzü hâlâ gölgelerle kaplıydı ama bakışlarını üzerimde hissettim. "Tamam. Sana göstereceğim. Ama bundan sonra olacıklardan sorumlu tutulmayacağım."

Jason uzaklaştı ve benim onu takip etmem bir saniye sürdü.

Hırsızlardan, serserilerden, sarhoş denizcilerden ve benim için oluşturabilecekleri tehlikelerden bahsediyordu.

Onunla bundan sonra ne olabileceği konusunda çok daha fazla endişeliydim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

"Gitmeye niyetiniz yoksa neden bir Locrian denizciye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Sorularından kaçmaya devam edersem bu gece çok yavaş ilerleyecekti. Onu savaşıırken görmüştüm, pes edecek biri değildi. Ayrıca doğru ulaşı bulmamda bana yardımcı olabilirdi. Rıhtımları benden çok daha iyi biliyordu. Bu durumda onunla paylaşmalıyım.

"Aileme hayatta olduğumu bildirmek için Locris'e bir mesaj göndermek istiyorum. Bu yüzden oraya çabucak ulaşabilecek, güvenebileceğim birini bulmalıyım."

"Bana güvenebilirsin. Mesajınızı sizin için iletebilirim."

Kendime engel olamayarak kısa bir kahkaha attım. "Seni çok az tanıyorum."

"Seçtiğin bu denizciyi tanımayacaksın."

"Evet, ama o Locrian olacak, bu da onu otomatik olarak sizden daha güvenilir kılıyor."

"Beni zaten neredeyse bu şehirdeki herkes kadar iyi tanıyorsunuz. Ama tanımadığınızı düşünüyorsanız, o zaman beni tanımalısınız," diye teklif etti. "Bana herhangi bir soru sorun, cevaplayayım."

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki... Ama özellikle bir tanesi, olay olduğundan beri aklımı kurcalıyordu. "*Nikos*'tayken korsanlar neden güverteye kırmızı toprak attılar?"

"Nedenini bilmiyorum. Kim olduklarını bilmiyorum."

Bana doğruyu mu söylüyordu? Emin olamadım. Yüzüne bir bakış attım. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü senin doymak bilmez merakın olmasaydı, sanırım benimle bir daha asla konuşmazdın."

"Haklısın." Jason sadece bir amaç için bir araçtı. Başka bir nedenle arayacağım biri değildi.

Vücudum şu anda bunu yapmam binlerce nedene sahip olsa bile.

"O zaman tanrıçanın sana ince bir zekâ ve olayların tam olarak ne anlama geldiğini ve neden gerçekleştiğini anlama arzusu bahşetmiş olmasına şükrediyorum. Sırf beni arayıp bulasın diye senden bir şeyler saklamam gerektiğini düşündürüyor bu bana."

"Bu iyi bir plan değil," dedim ona. "Bile bile senin huzurunda vakit geçirmektense cehalet içinde acı çekmeyi tercih ederim."

Sanki tam da bunu yaptığımı, onunla birlikte olmayı bilerek seçtiğimi söylemek istercesine kollarını iki yana açtı.

Sadece bana rıhtımın yolunu gösterebilmen için, diye itiraz etmek istedim ama sessiz kaldım.

"Bu arada, bana kişisel bir soru sormanızı ve cevaplayacağımı kastetmiştim" dedi.

"Senin hakkında bilmek istediğim bir şey yok." Başka bir yalan.

"Az önce de gibi, bu doğru değil. Merakınız buna izin vermez."

Dilimi tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ama o haklıydı. Bunu yapamazdım. "O yara izi nasıl oldu?"

Sağ elinin parmaklarıyla uzandı ve gözünden çenesine kadar yara izinin ana hatlarını çizdi. Ben de kendimi bunu yapmak isterken buldum ve yanlışlıkla ona uzanmamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Geçen yıl kindar bir sevgilisi olan bir kadınla ilişki yaşadım."

Ciddi miydi? Yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Bunu söylemek imkânsızdı. Sözleri beni yaralamayı amaçlamamıştı ama yaralamıştı. Verdiğim tepki beni çileden çıkarmıştı. Onun söz konusu olduğu yerde kıskanç olmak istemiyordum ama bu sürekli oluyordu.

Şehrin ana girişini tanıdım ve yine üzerime hücum eden anıları bastırmak zorunda kaldım. Açık araziye geçtik ve Quynh ile benim burada sıraya girdiğimizi, ikimizin de başaracağına dair beslediğim umudu düşünmeme izin vermedim.

"Yanaşmış gemilerden birini denemek ister misin?" Jason sordu ve orada olduğu, yapılması gereken şeye odaklanmama yardımcı olabileceği için minnettardım.

"Hayır. Bir tavernaya gidelim." Mürettebat arkadaşlarıyla iyi vakit geçiren bir adamı ikna etmek, görev yerinde kalmak zorunda olduğu için üzülen ayık bir adamı ikna etmekten daha kolay olurdu.

Jason durdu ve kollarını kavuşturarak duruşunu genişletti. "Gecenin bu saatinde seni bir tavernaya götürmeyeceğim. Biri onuruna hakaret edecek ve ben de intikam olarak onun canını almak zorunda kalacağım ve çok yorgunum."

"Kendi onurumu koruyabilirim."

Başını salladı. "Biliyorum. Ben de gördüm. Ama tavernalar ve hanlar itibarsızdır ve buralara sık sık giden insanlar bir tapınak yardımcısının birlikte olması gereken türden değildir."

"Sen yerlere gitmez misin?"

"Aynen öyle," diye cevap verdi sırtarak.

"Ben bir denizci ," dedim. "Sen ."

Elinin ön koluma dolandığını ve beni geri çektiğini hissettim. Parmaklarının temas ettiği her yerde tenimin alev alev yanmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Peki. Eğer yapacağın şey buysa ve seni bundan vazgeçiremiyorsam, sana yardım edeceğim. Sanırım Altın Kuzu en iyi seçeneğimiz olacak. Beni takip edin."

Jason kolumu bıraktı ve kendimi onun dokunuşunu özlerken ve arzularken buldum. Yoluna ne kadar çabuk giderse, içimdeki huzuru o kadar çabuk geri kazanacaktım.

En azından yarın gece tekrar uyuyana kadar.

Eğilmiş gibi görünen bir tavernaya rastladık, sanki deniz rüzgârları o kadar uzun süre esmiş ki artık dik duramıyordu. Bina yıpranmıştı, çatının kenarları tuzun aşındırdığı yerlerden yıpranmıştı. Kapının üzerinde asılı duran tabelanın üzerinde altın bir koyun resmi vardı. Ateşin ışığı açık pencereleri aydınlatıyordu ve biri yüksek sesle konuşuyordu.

Jason bana doğru uzandı ve kapüşonu başımın üzerine çekti. O yerine oturturken nefesimi tuttum. "Üstünü örtmeye devam et. Senin için makul ölçüde ayık bir Locrian bulacağım."

"Neden ben-"

Bir parmağını dudaklarımın üzerine koydu ve onu ağzımın içine çekme dürtüsüne kapıldım. Beni sakinleştirmek için amaçlanan etkiyi yarattı. "Bu odadaki çok sarhoş erkekler senin ne kadar güzel olduğunu görürlerse, istenmeyen büyük bir ilgiyle karşılaşacaksın. Savaşarak yolumuzu açabileceğimizi biliyorum ama bu gece herkesin kanını ait olduğu yerde, bedeninin içinde tutmasına izin vermeliyiz. Bunun için de en iyi yol beni arkada beklemen. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım, nabzım içimde gümbürdüyordu. Parmağını bir süre daha hassaslaşmış dudaklarımın üzerinde bıraktı, kendini hatırlamış gibi görünüp elini çekmeden önce kısa bir süre üst dudağımın dış kenarını gezdirdi.

Yine onun için acı çekmeye başladım.

Meyhaneye girdik ve şöminenin yanında bir taburede duran yaşlı bir adamın büyülenmiş kalabalığa bir hikaye anlattığını fark ettim.

Meyhanede sadece erkek müşteriler vardı ve Jason'ın tahmin ettiği gibi çok sarhoş görünüyorlardı. Her yer ter ve kir kokuyordu,

deniz ve alkol. Kokunun bir kısmını engellemek umuduyla elimi burnuma götürdüm.

Bize kapıya yakın bir masa buldu ve beni en uzak köşeye, çoğunlukla gölgelerle gizlenmiş bir şekilde oturttu. O da yanıma oturdu, dev bir kalkan gibi davranıyordu. Yüzümün hiçbir kısmı görünmesin diye kapüşonumun daha da öne düşmesine izin verdim.

"Bir Locrian bulmayacak mısın?" diye sordum.

"Ozanın işi bittiğinde," dedi.

"Ozan nedir?"

"Bir hikaye anlatıcısı. Pek çok insan okuyamaz ve birinin hikayeleri devam ettirmesi gerekir. Bir ozan şehirleri ve kırları dolaşarak unutmamamız için masallarını paylaşır. Onun bitirmesini beklemeliyiz, yoksa eğlenceleri bölündüğü için kızgın, sarhoş bir sürü adamla uğraşmak zorunda kalacağız."

Hayal gücüne pek az şey bırakacak kadar hafif bir tunik giymiş bir kadın elinde ekşi kokan iki bardakla geldi. Kadın ödeme için elini uzatırken Jason'a değerlendirici bir bakış attı. Jason yanındaki keseden çıkardığı küçük bir gümüş parayı kadına uzattı.

"Benimle arka tarafta buluşmak istersen iki saat içinde işim bitecek," dedi ve kendimi öfkeyle parmaklarımı xiphos'umun sapında sıkarken buldum.

Adam ona sadece gülümsedi ve kadın diğer müşterilere hizmet gitti.

"Onunla buluşacak mısın?" Bunu ona sormak istememiştim, özellikle de onun bilmiş sırtışını görünce.

"kulak verin. Bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Taburedeki adam, "Büyük Savaş sona erdiğinde, Akhalar tarafından yenilgiye uğratılan pek çok kişi Ilion'dan kaçtı," dedi. Birkaç müşteri yuhaladı ve Locris de dahil olmak üzere savaşıyan ulusların isimlerini saymaya başladı.

Gölgelerin içine doğru daha da uzaklaşmaya çalıştım.

"Anavatanlarından mahrum bırakılan Ilionlular güneye, Karya'ya doğru yola çıktılar. Açlık ve susuzluk çekiyorlardı. Konukseverlik talep ettiler ama geri çevrildiler. Haklı öfkeleriyle şehri kuşattılar. Ilionlular surların altından kolayca tünel kazdılar ve Kariyalıları bozguna uğrattılar. Erkekleri yendikten sonra Kariyalı kadınları evlenmeye zorladılar ve yeni aileler kurdular."

"Kendi istekleri dışında mı?" diye seslendi biri.

"Evet!" dedi ozan. "Bu da tanrıçanın hoşuna gitmedi."

Bunu anlamıştım. Kocalarını, babalarını, oğullarını ve kardeşlerini katleden adamlarla evlenmek zorunda kalan o zavallı kadınlar. Tanrıçanın o Ilionialılardan intikam almasını umuyordum.

"Karyalılar Ilionluların inancını paylaşmadılar ve inançlarını silmeye çalıştılar. Ama adamlar kararlıydı ve tanrıçalarını terk etmediler. Aradan on yıl geçti ve Ilionlular eski evlerini özlediler. Çoğu yeni ailelerini terk edip geri döndü, haklı olarak Akhaların gittiğini ve yeniden inşa edebileceklerini tahmin ediyorlardı. Troas'ın duvarlarını daha da yüksek ve güçlü yaptılar, labirenti genişlettiler, böylece hiçbir istilacı Karya'da kendilerinin yaptıklarını yapamayacaktı. Bu yüzden bugün hiçbir erkek tanrıçanın tapınağına giremez. Kariyalı kadınlara yaptıkları muamele yüzünden onlara hala kızgındır. Ve Ilionlu erkeklerin üstün savaş becerileri ve mühendislik yetenekleri, tek bir on yıl içinde tüm Karya ulusunun yok edilmesinin nedenidir. Onlardan artık sadece hikayelerde bahsediyoruz."

Boğazımda yükselen safrayı geri yuttum. Eğer onu eski haline getirmenin bir yolunu bulamazsam Locris'e de bu olacaktı. Bir ozanın tavernada paylaşacağı bir hikâyeden başka bir şey olmayacaktık.

Ozan tabureden indi ve kalabalıktan para dilenmeye başladı.

Sarhoş olmak isterdim ama aklımın başımda olması gerekiyordu. Barmenin bize bıraktığı içkiyi kokladım. "Nedir bu?"

"Bira."

"Neden böyle kokuyor? Çürüyen ekmek gibi mi?"

"Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sadece öyle. Burada kal, geri geleceğim." Ayağa kalkıp erkek gruplarıyla konuşmaya başlamasını, onları sırtlarından alkışlamasını, onlara içki ısmarlamasını, temas herkesi etkilemesini izledim.

Burada karanlıkta otururken, sürekli reddetmeye çalıştığım şeyi itiraf etmek zorunda kaldım. O kadar çaresizce çekiciydi ki. Dudaklarını dudaklarımda, parmaklarını tenimde gezdirmesini, ağırlığını üzerime bastırmasını istiyordum. İçimde bir arzu dalgası kabardı ve kendimi sabitlemek için ellerimi içkimin etrafına sardım.

Bir erkeğe karşı bu tür duygular beslememe izin veriyorsa, bir erkekle yatmamamın tanrıça için neden bu kadar önemli olduğunu merak ediyordum.

Titrek bir nefes vererek kendimi onun her hareketini takip etmekten alıkoymaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Yaptığı her şey tamamen

Büyüleyiciydi. Ağzının kelimeleri şekillendirişı, kaslarının ateş ışığında nasıl esnediğı, kahkahalarındaki saf zevk.

Neden bana yardım ediyordu? Quynh'la olanlar ve bunda istemeden oynadığı rol yüzünden kendini suçlu mu hissediyordu? Aklım şüpheli olmak istiyordu ama bana yardım etmekle ne kazanacağını düşünemiyordum.

Benim sunabileceğim tek şeye o sahip olamazdı.

Daha önce yaptığı şaka sayesinde, tanrıçanın gerektirdiğı yeminlerin farkında olduğunu biliyordum. Kumarbaz bir zampara olabilirdi ama içinde en azından küçük bir ahlak kırıntısı olduğunu hissediyordum. Sözlerime sadık kalacağından şüpheleniyordum.

Özellikle de benim kendimi savunabilecek kapasitede olduğumu bildiğı için.

Yine de ona karşı göğüs göğüse çarpışmayı denemek istemezdim. Büyük ihtimalle kaybederim.

Tanrıça tarafından kutsanmamıştım. Benim yeteneklerim pratik ve eğitimle kazanılmıştı, onunkiler ise doğuştan geliyordu.

Bu haksızlıktı.

Ama hayatın genellikle nazik olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim.

Jason yanında başka bir adamla masaya yaklaştı ve geniş bir gülümsemeyle, "Size bir Locrian buldum," dedi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bunu dışarıda halledelim mi?" Jason sordu. Ayağa kalkmamı bekledi ve sonra denizciyle birlikte beni takip etti.

Ön kapıdan çıktığımızda Jason, "Bu Simos. Sizin için bir mesaj taşıyabileceğini söyledi."

Jason'a bizi biraz yalnız bırakmasını söyleyecektim ama bunu yapmak için bir neden yoktu. Umarım incelemeye dayanacak ve geçmişimle ilgili hiçbir şeyi ele vermeyecek bir mesaj hazırlamıştım.

Simos, "Eğer fiyat uygunsa," diye ekledi.

Sırt çantamı açtım ve yanımda getirdiğim küçük porsiyonlu tuz torbasını çıkardım. Ona uzattım ve gözleri büyüdü.

"Bu yeterli olacak mı?" Yeterli olacağını bildiğim için sordum. "Evet. Mesajınız nedir?"

"Sarayda Demaratus adında bir asker var. Onu bulup kızının yaşadığını söylemeni istiyorum." Demaratus mesajı aileme iletmesini istediğimi bilecekti.

"Hepsi bu kadar mı?" Simos sordu.

"Evet." Kısa ve basit olmanın en iyi seçeneğim olacağını düşündüm. "Bu mesajın mümkün olduğunca çabuk iletilmesi önemli."

Jason, "Simos bana gemisinin yarın yola çıkacağını söyledi," diye teklif etti. "Biz de öyle." Diğer adam başını salladı.

"Bu iyi. Bu mesajı hemen ileteceğine dair bana yemin et."

Simos elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim. İner inmez senin Demaratus'u bulacağımdan ve ona kızının yaşadığını söyleyeceğimden emin olabilirsin." Mesajı bana tekrarlamasına sevindim, hatırlayacağını gösteriyordu. Tuz torbasını kemerinin içine soktu. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Başımı salladım. Çok rahatlamıştım. Sonunda bir şeyi başarmayı . Aileme haber gönderebilecektim. Prensi oyalayacaklar ve bana gözü bulmam için daha fazla zaman vereceklerdi. Artık suda debelenmiyordum, ilerliyordum.

Simos tavernanın kapısını açtı ve yüksek sesle, "İçkiler benden!" diye anons etti.

Yüksek sesli bir tezahürat koptu ve tanıdığım bir adamla göz göze geldim.

Seçimin tanığıydı. Quynh ve benim gemiye binmemizi sağlayan kişiydi, yedek Locrian kızları değil. İçimde alarmlar çalmaya başladı, nefesim hızlandı. Onun burada olmasında bir gariplik vardı.

Beni izlemesi hakkında.

Kapı kapandı ama ben tekrar açtım. "Ne yapıyorsun?" Jason sordu.

Odayı hızla taradım ama adamı göremedim. Nefes alışım düzleştiğinde, bunu aşırı endişeli hayal gücümün yarattığını düşündüm.

Yine de sırtımda gezinen karanlık ve ürkütücü hissi durdurmadı.

"Hiçbir şey," dedim Jason'a. "Bir şey gördüğümü sandım ama yanılmışım."

Endişeli görünüyordu ama sadece "Simos'a çok fazla ödeme yapmışsın" dedi.

"Benim için buna ve daha fazlasına değer." Bir yaşam büyücüsü tutmaya ve eve dönüş yolculuğu için yer ayırtmaya yetecek kadar param kalmıştı. Eğer büyücü daha fazla tazminat isterse, Locris'e vardığımızda ona ağırlığınca tuz teklif edecektim. Jason ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordu.

Aksine, Simos'a sadakatini sağlamak ve mesajın iletildiğinden emin olmak için yeterince şey verdiğimi iddia edebilirim.

Eğer Jason bana Mahtab'a çok fazla para verdiğimi söyleseydi, haklı olurdu. Ama kız kardeşimle fazladan zaman geçirebilmek için ona üç torba tuz bile verebilirdim.

Ne olursa olsun, kaynaklarımı nasıl harcadığımı onu ilgilendirmezdi. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermişti. Bunu ona nasıl etkili bir şekilde ileteceğimden emin değildim. "Gitmem gerek." demekle yetindim. Annem yardımları için ona teşekkür etmem konusunda ısrar ederdi ama bu gece beni yardım ettiğinden daha fazla kızdırdığını göz önünde bulundurarak vedamın yeterli olduğuna karar verdim.

"Nerede?"

"Kütüphane." Yüzümü buruşturdum. Tekrar söylüyorum, bunu onunla paylaşmaya niyetim yoktu. Ağzımdan kaçırvermişti.

"Gündüz gitmelisin. Halka açık olduğu zaman." "Bu gerçekten yapabileceğim bir şey değil."

"Neden? Bu saatte dışarıda olarak kuralları çiğniyorsun," dedi, cevabımı beklemeden. "Ben de seninle geleceğim."

"zorunda değilsin-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Bu tartışmayı bir yapmayalım. Sana eşlik edeceğim. Ayrıca, gelmek zorundayım. Geçiş ücretim henüz ödenmedi."

Gözlerimi ona diktim. "Ve olmayacak."

"Göreceğiz." Kibri sinir bozucuydu.

Hırıltımı bastırarak sordum: "Kütüphanenin nerede olduğunu biliyor musun? Ve beni oraya götürebilir misin?" Eğer beni gölgeleyecekse, en azından onun bilgisinden faydalanmalıydım.

"Evet. Ve evet."

Bu onayla şehre girmek için ana kapılara yöneldim, hangi yöne gitmem gerektiğini bana söyleyeceğine güveniyordum. Ya da o önden gidecek ve ben de sessizce arkasından gidebilecektim.

Ama yetiştiğinde yanımda yürüdü. Hangi yöne gideceğimi görebilmek için gözümü ondan ayırmamaya zorluyordu beni.

"Neden kütüphaneye gidiyoruz?" diye sordu tapınağa giden yolların tam tersi olan kuzeydoğu yollarından birine yönelirken.

"Kütüphanelerde bilgi vardır."

"Ne tür bir bilgiye ihtiyacınız var?"

Derin bir iç çektim. "Doymak bilmez bir merakı olanın ben olduğumu söylüyorsun ama bence sen benden bile kötüsün."

Ellerini göğsüne dayadı. "Seninle ilgili her şeyi anlamamı gerektirecek kadar büyüleyici olman benim suçum mu?"

Nefesim kesildi. Rüyalarımda bana söyleyeceği türden bir şeydi. O kadar ki bir an için bunu gerçekten yüksek sesle söylediğine inanamadım. Yine de kendimi aptalca bir fanteziye kaptırmayacaktım. "Merakın için seni suçlayamam çünkü bu beni ikiyüzlü yapar. Ama eğer korumam olmaya çalışacaksan, aramızda bir şeyi açıklığa . Ne aradığımı sana söylemeyeceğim. Ya bunu kabul edersin ya da gidip barmenle tanışırsın."

Bir parçam onun vedalaşıp Golden Lamb'e geri dönmesini ve böylece güzel ve istekli barmen kızın ilgisinin tadını tam anlamıyla çıkarabilmesini bekliyordu.

"Kabul ediyorum." Bunu söylemese de, yüzünde talebimden ne kadar eğlendiğini görebiliyordum.

Çünkü kıskandığımı düşündü. Ki
değildim.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde yürüdük, o da bana labirentte yol gösterdi.

"Eğer bilgi arıyorsanız, saray kütüphanesinde arama yapmanız daha iyi olur. Çok sayıda koleksiyonları olduğunu duydum" dedi.

"Evet, eminim saraya girip parşömenlerini ve kitaplarını karıştırmak çok kolaydır," dedim alaycı bir şekilde.

". Ama kütüphane daha kötü olacaktır. Çok sıkı korunuyor."

Bu hayal kırıklığı yarattı. İçeri girmenin bir yolu olmalıydı, yoksa beni oraya götürme zahmetine girmezdi. Eğer Jason'ın bir planı yoksa, ben bir şeyler bulacaktım. Bu gece çok iyi korunan bir yere ilk kez gizlice girmiyordum.

İşyerleri ve apartmanlardan oluşan bir cebe girmiştik ve lezzetli bir şeyler servis eden bir meyhanenin önünden geçtik. Kızarmış et kokusu havada asılı duruyordu ve ben küçük bir inilti çıkardım.

"Aç mısın?" diye sordu ve ben de inkar edemedim.

"Her zaman." Kendime atıştıracak bir şeyler hazırlamalıyım.

"Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu," dedi. Sözleri anlam yüklü gibiydi ama aslında ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım. "Bir dakika bekle. Senin için bir şeyim var."

Kaldırım boyunca uzanan yarım taş bir duvar vardı ve sırtından bir sırt çantası çıkarıp o duvarın üzerine koydu. Bir sırt çantası taşıdığını fark etmemiştim bile. Gözlem gücüm buraya kadarmış. Hem Antiope hem de Demaratus bana çok kızacaktı.

Ben duvarın üzerine otururken Jason içini karıştırmaya başladı. Yakınlarda biri flüt çalıyordu ve melodi hüzünlü ve unutulmazdı. Kendimi müziğe kaptırmıştım ki göz ucuyla bir şeyin çırpındığını fark ettim.

Döndüğümde parlak sarı bir tüyün süzülerek yanımdaki duvara gördüm.

Ciğerlerim o kadar daralmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum. Tüye uzandım ve havada tuttum. Jason'ın çantasından geldiğini fark ettim.

"Burada, yemin ederim," diye mırıldandı.

Ayağa kalktığımda, tüy hâlâ elindeydi, sonunda aramayı bıraktı ve şaşkın bir şekilde bana baktı. "Sorun nedir?"

Tüyü suçlayıcı bir şekilde uzattım. "Bu senin mi?"

Anılar zihnime hücum etti, üst üste yığıldı. Quynh'un o bola tarafından vurulduğu, ayaklarının yerden kesildiği zamanı hatırladım. Ona ulaşmaya, yardım etmeye o kadar odaklanmışım ki etrafımı unutmuştum. Kendimi tamamen savunmasız bırakmışım.

O adam kılıcıyla tepemde duruyordu, saldırmak üzereydi. Hayatımın sonunun geldiğini fark ettim. O anda hissettiğim dehşet ve paniği mükemmel bir şekilde hatırlarken ağzım metal tadıyla doldu.

Ama sonra göğsünden bir okla vurulmuştu. Parlak sarı tüyleri olan bir ok.

Jason'ın dikkatini sırt çantasından çekip parmaklarımdaki tüye bakması bir anını aldı. "Ne? Oh, evet. O benim."

Az önce neyi itiraf farkında değil gibiydi. "O adamı sen vurdun."

"Hangi adam? Daha açık konuşmanız gerekecek," dedi bakışlarını çantasına çevirirken.

"Neredeyse beni öldürecek olan."

Sonunda sesimdeki tonu anlamış gibiydi ve tüm dikkatini bana verdi. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu, sırlarını saklıyordu ve suçlamama yanıt vermedi.

"Sen beni korudun." Sesim kesildi. "Daha da önemlisi, Quynh'u korudun." O günden sonra, onu ne kadar sinir bozucu bulursam bulayım, bunun için ona her zaman minnettar olacaktım.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bir Locrian bakiresine yardım etmenin yasalara aykırı olduğunu sanıyordum." Çaresiz hissettim. Bunu neden yaptığını bilmek zorundaydım. Bana yardım etmek için tanrıçanın yasalarını çiğnemeyi neden göze aldığını anlamalıyım.

Son derece önemli hissettirdi.

Yüzündeki temkinli ifade düştü ve alaycı cazibesi geri geldi. "Ben hiçbir yasayı çiğnemedim. Sana nişan almıştım. Kötü bir nişancı olduğum için ben mi suçlanıyorum?"

Beni caydıramayacaktı. "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Buna katılmıyorum."

"Labirentte yolumu bulmam için gereken ipucunu bana sen verdin," diye tekrar denedim.

Jason kayıtsızca omuz silkti. "Ben öyle bir şey yapmadım. Sadece bir şarkı söylüyordum."

İpucunun bana nasıl iletildiğini biliyor olması, her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, bunu kasıtlı olarak yaptığı anlamına geliyordu.

Parçalar yerine oturmaya başladı ve o gün yaptığı her şeyi fark ettim. Bizi izliyor olmalıydı. Oku atana kadar benim adıma hareket etmemişti ve bunu sadece ben ölmek üzere olduğum için yapmıştı.

"Tapınağın dışında bekleyen pusu," dedim, nasıl bir tuzak beklediğimi ve bunun yerine yerde bir grup bilinçsiz adam bulduğumu hatırlayarak. "Onlarla dövüştün."

"Bunun seninle bir ilgisi yok. O adamların bana borcu vardı."

"Hepsinin mi?" İnanamayarak sordum.

"Evet. Ödemeyi talep edebilmem için hepsinin böyle bir noktada toplanmış olması benim için bir şanstı. Ve eğer sizin için oradaysalar, bu şekilde pusuya yatmak pek de sportmence görünmüyor."

"Bir tuzak bekliyordum." Sonucun ne olacağını bilmeden bu duruma girmediğimi bilmesi benim için önemliydi. Neyle karşı karşıya kalacağımı anlamıştım.

Başını sallayarak, "Onları geçemezdin," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Yaptın."

"Ben benim," dedi sırtarak.

Evet, öyleydi. Tavernalarda ve gemilerde harcadığı inanılmaz bir dünya dışı dövüş yeteneğiyle kutsanmış olan kişi.

Ve bu yeteneğini hayatımı kurtarmak için kullanmıştı. Tapınağa girmeme yardım etmek için.

"Mızrak mı?" Ben sordum.

"Ben de pek iyi bir mızrak atıcısı sayılmam. Yine sana nişan almıştım ama seni duvarda ıskaladım."

İnanılmaz bir nişancı olmalıydı. O mızrağın tam da ihtiyacım olan yere, ne kadar hassas bir şekilde yerleştirildiğini hatırladım. Kendini bir kaya duvarının derinliklerine nasıl gömdüğünü ve Jason'ın gücünü nasıl anlattığını. "Bana tırmanmam için gereken ek eli ve dayanağı verdin."

"Ben öyle hatırlamıyorum," dedi. "Ama kapıları kilitli bulduktan sonra çatıdan aşağı inmeniz çok zekiceydi."

Bunca zamandır bana ayak uyduruyor muydu? Beni izliyor, koruyor muydu?

"Neden?" diye sordum. Bunu anlamaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Nedenini biliyorsun, Lia," dedi sessizce.

Nedenini biliyordum. Kelimeleri söyleyemesem bile, nedenini ruhumda hissediyordum.

Kalbimin etrafına ördüğüm savunma duvarları bu farkındalıkla yıkıldı, geride bir moloz yığını bıraktı ve kendimi ona ve cazibesine karşı korumamın hiçbir yolu kalmadı. Onu daha fazla dışarıda tutamayacağımdan korkuyordum.

Diğer her şey kaybolup gitti. Korkularım, üzüntülerim, endişelerim. Tek konsantre olabildiğim Jason ve onun yaptıklarıydı.

Eğer Locris'i kurtarmayı başarırsam, bunun nedeni önce onun beni kurtarmış olmasıydı. Hiç düşünmeden bir adım öne çıktım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İlk tepkisi şok oldu. Vücudu kaskatı kesildi, dudakları benimkilere karşı kıpırdamadı.

"Sana beni öpeceğini söylemiştim," dedi ağzıma karşı gülümseyerek.

Beni içine soktuğu büyüü bozmaya yetti ve geri adım attım. Onu öpmemeliydim. Bu bir hataydı. Kalbim küt küt atıyor, başım dönüyordu. Dudaklarımız henüz birbirine değmemişti bile ve bayılacakmışım gibi hissediyordum.

"Şikayet ettiğimden değil, ama bu ne içindi?" diye sordu.

Öpücük gerçekleşmişti çünkü onu o duvara doğru ittiğimden beri bunu yapmak istiyordum, xiphos'um boğazındaydı. Canlı rüyalarım sayesinde, itiraf edemesem de son bir ayı onun için umutsuzca yanıp tutuşarak geçirmiştim.

Kendime bile.

Onu öpmüştüm çünkü öpmeseydim tüm bedenim alevler içinde kalacak ve yanarak kül olup uçup gidecektim. Sorun şu ki, onu öpmek bu duyguları daha da yoğunlaştırmıştı.

Daha fazla ateş, daha fazla dayanılmaz hafiflik.

Sesimin tonunun gerçek tepkimi ele vermemesini umarak, "Sadece bir teşekkürdü, başka bir şey değil," dedim.

Belli ki bana inanmamıştı ama bundan bahsetmeyecek kadar da kibardı.

"O zaman eğer ödül buysa, tekrar iyiliğinizi kazanmak için çaba göstermem gerekecek."

Tüm vücudum ağırlaşmıştı. O kapıyı hafifçe bile olsa açmamam gerektiğinin farkındaydım. Duvarlarımı yeniden inşa etmem gerekiyordu.

Ama kırılan molozlar tekrar bir araya getirilemezdi ve onu dışarı atacak kadar güçlü bir savunma oluşturmazdım. Kalbimi ona karşı çelikleştirmek zorundaydım. Kendime onun bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olmadığını hatırlatmalıyım. Cazip, lezzetli bir dikkat dağıtıcı, ama yine de bir tane.

"Ayrıca sizi rıhtıma götürdüğümü, size Locrian bir denizci bulduğumu ve şimdi de kütüphaneye götürdüğümü belirtmek isterim, eğer bana biraz daha teşekkür etmek isterseniz."

Hâlâ ona teşekkür etme havasındaydım. Ama onu tekrar öpersem, duramayacağımdan endişeleniyordum.

"Kütüphane nerede?" Alaycı sözlerini duymazdan gelerek sordum.

Bulduğumuz yerin doğusunu işaret etti ve ben de o yöne doğru ilerlemeye başladım.

"Asla hayal ettiğimden çok daha kısa olmadı," dedi. Onu ve yumuşak kahkahasını görmezden gelmeye çalışırken yanaklarımın alev alev hissedebiliyordum. Onu bir daha asla öpmeyeceğimi söylememin üzerinden birkaç saat bile geçmemiş olması utanç vericiydi.

Konuşmaya devam etti. "Ayrıca umarım ücretimin ödendiğini düşünmüyorsunuzdur. Bunu bir öpücük olarak kabul etmem zor. Senin yapabileceğini bildiğim şekilde değil."

Şimdi tüm bedenim onun sözleriyle, kolayca canlandırabildiğim heyecan verici imgelerle alev alev yanıyordu. Bunların çoğu doğrudan rüyalarımından geliyordu ama gerçek hayatta da neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Beynimin bir kısmı, fırsatım varken onun sunduklarından yararlanmadığım için bana aptal diyordu.

"Saraydaki konumunuzun sebebi babanız mı?" diye sordu.

Babam mı? Jason'la kuralları çiğnemek istediğim tüm farklı yolları hayal etmekle o kadar meşguldüm ki ilk başta ne dediğini anlamadım. Kafam karışmıştı. Prenses olmamın sebebinin babam olduğu açıktı ama sonra Simos'a emanet ettiğim mesajdan bahsettiğini ve Demaratus hakkında konuştuğunu fark ettim. Çünkü Jason'la ilk tanıştığımızda benim bir hizmetçi olduğumu sanmıştı.

"Evet, yerimi garantilememe yardım etti." Jason'ın anlayacağı şekilde değil ama doğruduydu. Gerçeğe yakındı ama yine de örtbas etmem gereken şeyleri gizliyordu.

"Seni de eğitti mi?"

Evet demeli miyim? Eğer birisi Locris'te Demaratus'un eğittiği bir kız hakkında sorular sormaya başlarsa, sarayda bunun ben olduğumu bilen yeterince insan vardı ve ifşa olma riskini göze alabilirdim.

Alayım gizlilik yemini etmişti ama annem bana uzun zaman önce herkesin bir bedeli olduğunu öğretmişti.

"Tek yapman gereken doğru teşviki bulmak" demişti. Bunu hiç unutmadım.

"İşte. Aradığım şeyi buldum." Jason sırt çantasından çıkardığı sarılı bir paketi bana uzatarak Demaratus'un beni eğitmesiyle ilgili cevap vermeme gerek bırakmadı.

Parmaklarıyla temas etmemeye dikkat ederek aldım. yumuşak bir iç geçirdim. "Pasteli."

"Ne zaman onu seven bir Locrian kızına rastlayacağını kimse bilemez," dedi. Gülümsemesi beni büyülemedi. Reddettim.

"Ve bu da daha sonra bana teşekkür etmekten çekinmeyeceğiniz başka bir şey," diye ekledi.

Onu yememeliyim. Yemeğini kabul etmek onunla bir anlaşma yapmak gibiydi. Ama gerçekten acıkmıştım. Bütün o kavgalar beni bitirmişti.

Ona baktığımda, bakışlarında karnımın sıkışmasına neden olan o ateşli, arzulu bakışı gördüm. Yürüyor olduğumuza sevinmiştim. Karşısında oturuyor olsaydım, onun ifadesinden kaçamasaydım, ne yapardım emin değildim.

Şu anda kaderi kışkırtmamalıydım ama sanki kendime engel olamıyordum. "Neden hep aç olmamdan hoşlandığını söyledin?"

Sesi alçak ve şehvetliydi. "Çünkü bir şeye karşı iştahı olan bir kadın genellikle diğerlerine karşı da sağlıklı bir iştaha sahiptir."

Birdenbire pasteli yutamadım. Zengin bal dilimin üzerinde eriyor gibiydi ve onun yerinde olmayı diledim. Yutkundum ve balın boğazımın içinde tatlı bir iz bırakmasına izin verdim. "Ne gibi?" Fısıldadım, zaten biliyordum ama söylemesini istiyordum.

"Aramızda var olan fiziksellik gibi. Öpücüklerime nasıl doyamadığın gibi" dedi, bacaklarımdaki tüm hisleri kaybetmeme neden olan o hipnotik ses tonuyla.

"Bu doğru değil," diye zayıfça itiraz ettim.

"Öyle. Seni öpmek için saatlerimi harcayabilirim ve sen daha fazlasını istersin." Yine haklı olduğundan şüpheleniyordum.

Ama bunu ona asla itiraf edemezdim. Bana verdiği tüm pasteli yemeye odaklandım. Tapınakta yediğimiz bir şey değildi ve her lokmanın tadını çıkarmak istiyordum.

Bunun yerine Jason'ın tadını çıkarmaya çalışmam için beni zorlayan vücudumu da görmezden gelmek zorundaydım. Büyük bir binaya yaklaştık ve o bir sütuna doğru gizlice ilerledi, arkasına saklanıyordu. Kendimi onun hem gizliliğine hem de hızına hayranlık duyarken buldum. Son pasteli de bitirdim ve ona katıldım.

O kadar yakındaydı ki kokusunu alabiliyordum; deri, bal, tuz ve başka bir şeyin ilginç bir karışımıydı. Ateşli beynimden kaynaklanıyor olabilir ama belli belirsiz bir süsen kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

Sanki tanrıça onu sadece benim için işaretlemişti.

Jason ne kadar durgunlaştığını fark etti ve yüz ifadesi resmen yanıyordu. Bakışları dudaklarıma kaydı ve öpücüğüne hazır olmak için dudaklarımı ayırdım.

Kendime verdiğim son kararları tamamen unuttum. Tanrıçaya verdiğim sözleri saymıyorum bile.

Bir adım daha yaklaştı ve ben ona doğru sallanırken nefes almayı tamamen bıraktım. Elini kaldırdı, sanki yüzümü avuçlamak ister gibiydi. Acı çekiyormuşum gibi hissettiren bir şekilde temas etmesini bekledim ama etmedi.

"İşte kütüphane," dedi, caddenin karşısını göstererek. İşimize dönelim. Bunu nasıl yapabiliirdi? Durumun gerektirdiği gibi duygularını kapatıp açabilir miydi?

Hâlâ başım dönüyordu ve ona çok yakın duruyordum. Bu muhtemelen deneyimden kaynaklanıyordu -onun fazlalığı ve benim eksikliğim.

Ondan bir adım uzaklaşarak nefesimi düzene sokmaya ve neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Onun söz konusu olduğu yerde neden bu kadar güçsüzdüm? Zamanımın çoğunu gücümü arttırmak için harcadım. Ama sırf o var olduğu için gücümün her bir zerresi uçup gidiyordu.

Derin bir nefes alarak kütüphaneyi inceledim. Çok büyük ve etkileyiciydi. Gündüz saatlerinde muhtemelen çarpıcı olan oyma sanat eserleri var gibi görünüyordu ama pek bir şey anlayamadım. Bina kırmızılar ve mavilerle boyanmıştı ve tapınak gibi geniş bir avlusu ve girişe çıkan büyük bir merdiveni vardı.

Bulamadığım bir şey vardı. "Çok sıkı korunduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle."

"Ben hiç muhafız görmüyorum."

Sütuna yaslandı ve sırtıttı. "İnsan olanlardan değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Kütüphane kazlar tarafından korunuyor."

Hiç görmemiş olmama rağmen bu kelimeyi daha önce . "Bu bir kuş, değil mi?"

"Öyle iddia ediyorlar."

Kim önemli bir kaynağı korumak için bir kuşu terk eder ki? Bu durum kütüphanenin güvenliğini sağlayan insanların zekâsını sorgulamama neden oldu. Kendimden emin bir şekilde, "Daha önce kuşların etrafında bulundum," dedim.

"Bu şekilde değil, yapmadın."

İddiasını reddettim. Kunguru çok lezzetliydi. Jason'ın bana verdiği bezin içinde hâlâ biraz pasteli kırıntısı vardı. Elbette kazlara rüşvet verilebilirdi. "Endişelenmiyorum."

Sırıttı. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Bu gece yaptığım ve pişman olduğum pek çok şey vardı ama kendime ve yeteneklerime güvenmek bunlardan biri olamazdı. "Onları besleyeceğim. Ve eğer asi olurlarsa, sadece Bilmiyorum, tekmelerim."

"İyi şanslar." Sanki beni kıyametime gönderiyormuş gibi davranıyordu.

Beni korkutmaya mı çalışıyordu? Neden? Kütüphanede bulabileceklerimden mi korkuyordu? Bu olamaz. Eğer amacı bilgi bulmamı engellemek olsaydı, beni buraya getirmeyi reddedebilirdi. Ya da devriyeye bağırıp yerimizi bildirebilirdi.

Hayır, başka bir şeydi.

Belki de gerçekten sadece kazlardır.

Yine de tepkisi bana hâlâ aptalca geliyordu. "İyi olacağım."

Jason kollarını göğsünde kavuşturdu ve sütuna yaslandı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Ne keşfedeceğimi görmesini istemiyordum. Sorun şu ki ne aradığımı bilmiyordum ve kütüphanenin büyüklüğü düşünüldüğünde nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Belki bulurdu ama bundan şüpheliydim. Bana pek okuyan biri gibi gelmedi. Muhtemelen kütüphaneye ilk kez .

"Hayır."

"Ben burada kalıp göz kulak olurum," diye teklif etti. Çok nazikti. Beni bırakabilirdi ve eğer bir devriye ortaya çıkarsa, tek başıma kalırdım. Başka bir öfkeli adam grubuyla mücadele etmek zorunda kalırdım. Bu tür bir durumdan kaçınmak daha iyi olurdu ve onun gözcü olarak hareket etmesi yardımcı olurdu.

Elimi kolonun üzerine koydum, sokağın karanlığına , sesi beni durdurduğunda dışarı fırlamaya hazırdım.

"Eğer bir kumarbaz , ki öyleyim, bu dövüşü kaybedeceğine dair bahse girerdim."

"Kaz ile mi?" Ondan uzak durmak için içimde verdiğim mücadeleyi mi kastettiğini bilmeden açıkladım.

Başını salladı.

Alaycı bir ses çıkardım. "Beni hiç tanıımıyorsun."

"Oh, ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Ne kadar zeki ve olduğunu. Ancak rakibinizi ciddi şekilde hafife alıyorsunuz."

"Peki, kumarbaz adam, neden bahse girmiyoruz?" Bir kuş tarafından alt edilebilecek kadar yetersiz bir dövüşçü olduğumu düşünmesi beni öfkelenendiriyordu. Gururum neden bu kadar incinmişti? Onun fikrinin benim için önemli olduğundan şüpheleniyordum.

Olmamalıydı ama oldu.

"Başarılı olursan benden ne istiyorsun?" diye sordu ve kanım, tam olarak ne tür bir nimete ihtiyacım olduğunu söyleyerek cevap verdi.

"Eğer kazları yenersem, kemerinde taşıdığın hançeri alırım." Güzel bir parçaydı, iyi işlenmişti. Onu bir kumarhanede bir soyludan kazandığını düşündüm.

"Tamamdır," dedi.

Ama karşılığında ne istediğini söylemedi. "Peki ya kazanırsan?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bana yaklaştı, yüzü benimkinden bir fısıltı uzakta olacak şekilde aşağı indi. Dudakları çok yakındı ama tam olarak dokunmuyordu. İçimi ateşli bir özlem doldurdu.

"şartlarım değişmedi. Ne istediğimi biliyorsun."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Jason'ın ne istediğini biliyordum. Benim istediğim şeyle aynıydı.

Vücudum bana aramızdaki boşluğu kapatmamı emretti. Ona nimetini vermeme, ücretini ödememe, teşekkür etmemi, aklıma ne bahane gelirse gelsin, sırf onu tekrar öpebilmek için. Ona verdiğim minnettarlık öpücüğü yeterli olmamıştı. Kaçırdığım şeyin en küçük tadıydı.

Açlıktan ölmek ve hayal edilebilecek en büyük ziyafete oturup sadece tek bir lokma ekmek yemek gibi. Bu beni doyurmazdı. Bunun için çok açgözlüydüm, tıpkı onun da belirttiği gibi. Her şeyi istiyordum.

Ama bir yemin etmiştim.

Ona duyduğum arzuyu bastırdım ve caddenin karşısına geçtim. Merdivenlerden ön kapıya çıktım ve hafifçe ittim. Kilit açıldı.

Kaşlarımı çatarak kapıyı içeri girmeme izin verecek kadar açtım. Jason güvenlik konusunda çok endişeliymişler gibi konuşmuştu ama kapıları kilitleme zahmetine bile girmemişlerdi. Neden?

Uzun taş bir koridorda ilerlerken adımlarım gereksiz yere gürültülü görünüyordu. Koridorun sonu, tapınakta çalıştığımız oditoryumdan bile daha büyük, devasa bir odaya açılıyordu. Her yerde mükemmel sıralar halinde dizilmiş ahşap raflar vardı. Bir sürü parşömen, kitap ve kâğıt.

Nereden başlayacağımı, nasıl düzenlendiğini bile bilmiyordum. Eğer düzenlenmişse. Olmayabilirdi de. Odanın ortasına gittim ve küçük bir daire çizdim. Bir seçim yapmam gerekiyordu.

Büyükannemin kitabı çok eskiydi. Belki de bu iyi bir başlangıç noktasıydı - en eski belgeleri bulmak için. Bir mahzen var mıydı? Dini metinlerin toplandığı özel bir oda? çok şey vardı. Gecenin geri kalanını burada geçirebileceğimi ve işe yarar bir şey bulamayacağımı fark ettiğimde biraz paniğe kapıldım.

Elimde kalan tek şey içgüdülerimdi. Raflar arasında dolaşmaya ve beni çağıran bir şey olup olmadığına bakmaya karar verdim. Bu kararın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Girişten en uzaktaki raflara gittim. Eğer kütüphaneden sorumlu olsaydım, önemli belgeleri oraya koyardım. Müşteriler ve akademisyenler tarafından ele alınma ihtimallerinin en düşük olduğu yere.

Koridorda ilerlerken parmaklarımın parşömenlere ve kitaplara sürtünmesine izin verdim. Çoğu Ilionlu kadının okuma bilmediği düşünülürse, bu odaya giren ilk kadın olup olmadığını merak ettim. Sona ulaştım ve bir sonraki koridordan yürümek niyetiyle köşeyi döndüm.

Ama çok büyük beyaz bir kuş beni bekliyordu. Benim yarı boyumdaydı. Uzun, kavisli boynuyla büyük bir ördeğe benziyordu ve başını aşağı yukarı sallıyordu. Kanatlarını açmış, sallıyordu. Kanat açıklığı muazzamdı.

"Biraz ikram ister misin?" Kuşa usulca , artık pasteli tutan beze uzandım. Kırıntıları çıkardım ve kazın üzerine doğru fırlattım.

Bu onu endişelendirmiş gibiydi. Kunguru'nun her bir kırıntıyı avlayacağı yerde, bu kaz garip bir tıslama sesi çıkardı.

Kuşların böyle ses çıkarabildiğini bilmiyordum.

Yavaşça bana doğru ilerlerken tüy gibi kabarık başını sallamaya devam etti. Bu tehditkâr bir hareketti ve ben de yavaşça geri çekilerek karşılık verdim. Belki kendi sırama dönersem beni rahat bırakırdı.

Ama köşeyi döndüğümde beni takip etmeye devam etti. Bu endişe vericiydi. Birkaç kitap alıp kaçmalıyım.

Elim en yakındakine temas ettiği anda tıslama sesi daha da yükseldi.

Bir uyarı.

İki elimi de kaldırdım.

Bu yarattığı yatıştırmış gibi görünmüyordu. Korna çaldı, iliklerime kadar hissettiğim yüksek sesli bir trıl.

Çok saçma görünüyordu ama tehlikede olduğumu biliyordum.

Aptal kız! O sadece bir kuş!

Demaratus neden bahsettiğini bilmiyordu. Odanın ortasına ulaştım ve kapı ile aramdaki mesafeyi değerlendirdim.

Kaz yaklaştı, yaklaşırken tıslıyordu. Dışarı fırladı ve sivri gagası ön koluma yapışarak derimi sıkıştırdı. En yüksek hasarı vermek için boynunu bükte.

"Ow!" Geri çekilirken seslendim. Gerçekten acımişti, derim zonkluyordu.

"Ben gidiyorum," dedim, yine onu yatıştırmaya çalışarak. Yüksek sesle korna çaldı ve birden aklıma takviye çağırıyor olabileceği geldi.

İsteyeceğim son şey bu yılan-ördek melezlerinden oluşan bir sürüyle uğraşmaktı. Maia'nın hikayelerindeki canavarlar gibi.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kaz kendini bana doğru fırlattı ve kanatlarından biriyle bana sertçe vurdu. Sanki bir sopayla vurulmuş gibiydim. O tuhaf gagasıyla yüzüme vurdu, iki ayağını da kaldırdı ve bana tekme attı. Kısa pençeleri vardı ve saldırısını savuşturmak için kaldırdığım sağ kolumun derisine sürtündüklerini hissettim.

Yeterli.

Dönerek kapıya doğru koştum ve arkamda, beyaz tüyleri ve öfkesiyle başıma doğru uçtuğunu hissettim. Daha önce karşılaştığım hiçbir rakibe benzemiyordu, bir andan diğerine nerede olacaklarını tahmin edebiliyordum. Tek bir noktada durmuyor, farklı açılardan üzerime geliyordu; bir an havada uçuyor, bir an sonra yerde üzerime geliyordu. Daha önce bana yukarıdan saldırabilen bir düşmanla hiç uğraşmamıştım. Bir sonraki hamlesini tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu.

Hızlı bir koşucuydum ama kaz benimle kaldı.

Girişe ulaştığımda, kendim için bıraktığım açıklıktan sıkıca geçtim ve kapıyı kapatmak için döndüm, ama kaz daha hızlıydı. Birkaç adım geri attım ve kaz havaya yükselerek başımı hedef aldı.

Hiç düşünmeden yumruğumu savurdum ve kazın göğsüne bir yumruk atarak onu yere serdim. Bu, yarattığı bir an için sersemletmiş gibi görünüyordu ve ben de onun şaşkınlığından yararlanarak caddenin karşısına koşup bir sütunun arkasına saklandım.

Kaz dengesini yeniden sağladı ve sanki bana kazandığını söylemek istercesine gece havasına doğru birkaç kez korna çaldı. Şu anda ondan saklanan ben olduğum için bunu kabul etmeye hazırdım.

Paytak paytak kütüphaneye geri döndü ve vücudumun rahatladığını hissettim. Ta ki başımı çevirdiğimde Jason'ın kahkahalarla iki büklüm olduğunu görene kadar. "Neden gülüyorsun?" diye sordum.

"Sen . . . bir kazı yumrukladın . . . Bunu asla unutmayacağım." Kelimeleri güçlükle çıkarabildi.

"Komik değildi," diye ısrar ettim ama onunla birlikte gülerек kendimi şaşırttım.

"Bir ejderhayı yere seriyorsun ama bir kazdan mı korkuyorsun?" dedi ve yeniden gülmeye başladı.

Böyle gülmeyeli, kendimi bu kadar hafif ve özgür hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen ağabeyim ölmeden önceydi. O bir parça almıştı

Quynh gibi ben de onunla birlikteydim.

Kahkahalarım sonunda kesildi ve kolona yaslanıp Jason'ı inceledim. Çok yakışıklıydı ve yüz ifadesindeki hafiflik onu daha da yakışıklı yapıyordu. Onu bu şekilde görmek hoşuma gidiyordu. Kalbimin yükseldiğini ve damarlarımda sıcak bir hissin yayıldığını hissettim.

Onu izlediğimi fark ettiğinde gözleri zevkle dans ediyordu. İçime öyle güçlü bir özlem acısı saplandı ki, buna karşı koymak için elimden gelen tek şey bakışlarımı kaçırmak oldu.

"Bahsimiz hakkında. . ."

İçimde bir öfke belirdi. "Hayır, hiçbir şey kaybetmedim, çünkü o bir kaz değildi. O bir iblisti. Beni yanlış bahanelerle kütüphaneye çektin."

"Hayır, içeri girmeyi sen seçtin. Bu sizin fikrinizdi. Seni ayartmadılar. Seni kandırıyor olsaydım, bunu bilirdin."

Bundan emindim. Boynumun dibinde bir arzu nabızı atmaya başladı. Umutsuzca ona tutunmaya çalışsam da öfkem hızla kayboldu. Kendimi ona atmaktan alıkoyabilmemin tek yolu buydu.

"O kaz büyü ile değiştirilmişti. Küçük bir at gibiydi." "Onu gördüm.

Standart boyda bir kazdı."

"Hayır. Sanki bir kâbustan fırlamış gibiydi. Bu da her şeyi adaletsiz kılıyor," dedim. Bahis, şu anda kendimi içinde bulduğum durum, ona karşı duyduğum yadsınamaz çekim. Hepsi. "Neyi kabul ettiğimi bilmiyordum."

"Zar atarsam, kaybettikten sonra birdenbire neyi kabul ettiğimi bilmediğimi iddia edemem."

Vücudum bana kızgındı. Bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu, başka seçeneğim yoktu. Sözümü tutmak zorundaydım. Kaybettiğim çok açık olan bir iddiaya girmiştik, özellikle de kütüphaneden elim boş ayrıldığımdan beri. Tek bir papirüs parçası bile almayı başaramamıştım. Pes edebilirdim ve bu benim hatam olmazdı.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Onurlu bir kadın borcunu öder," dedi.

"İkimiz de onurlu biri olmadığımızı biliyoruz." Burada onunla birlikteydim ve uymaya söz verdiğim kuralları çiğniyordum.

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi nefesinin altından.

Onu öpmek için duyduğum o çılgınca dürtü, tıpkı o kazın yaptığı gibi bana saldırdı. Her yönden, hepsi aynı anda, böylece hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyordum ve

ki o da aşağıdaydı. Aklımı ve mantığımı devre dışı bırakarak tek yapmak istediğim kendimi ona fırlatmaktı.

"Tüm gerçeklere sahip değildim," diye itiraz ettim ama bunu kastetmemiştim. Bir yanım söylediğim şeyi yapmam için ısrar edeceğini umuyordu.

"Kazlar acımasızdır," dedi, sanki neyle karşılaşacağımdan habersiz içeri girdiğim konusunda benimle hemfikir olmuş gibi.

"Fark ettim," dedim elimi koluma sürterek. "O şey beni ısırdı. Ya da gagalarıyla her ne yapıyorlarsa."

" misin?" diye sordu, yanıma geldi ve yaralı kolumu iki elinin arasına aldı. Ellerin büyüklüğüne kıyasla kolum o kadar küçük görünüyordu ki, aradaki fark karşısında keskin bir nefes aldım. Kolumda iz ya da kesik olup olmadığına bakıyordu ve başının üst kısmı ağzıma o kadar yakındı ki onu öpebilirdim ve o bunu fark etmeyebilirdi bile.

"İyi olacağım," dedim ona.

Sonra eğildi ve dudaklarını koluma bastırarak tüm tenimi ateşe verdi.

"Ne yapıyorsun?" Telaşla sordum.

"Öpmek daha iyi. Annen bunu hiç yapmadı mı?" Kelimeleri kolumun hemen üzerinde mırıldandı. Parmaklarımı avucuma doğru kıvrırken ön kolumda minik şişlikler oluştu.

Annem bunu ben küçükken yapmıştı ama o zamanki deneyimim bundan tamamen farklıydı.

Görünüşe göre ciddi bir hasar olmadığına ikna olmuş bir şekilde kolumu bıraktı ve kolum işe yaramaz ve ağır bir şekilde yanıma düştü.

"Bir keresinde bir kazın kanadıyla bir adamın kolunu kırdığını görmüştüm çünkü çok sert vuruyorlardı. Bu hareketin arkasında çok büyük bir güç var."

"Ve içeri tek girmeme izin mi verdin?" Duygularım yeniden öfkeye dönüşsordum.

"Size eşlik etmeyi teklif ettim ama yalnız gitmekte ısrar ettiniz."

Bu benimle ilgili değildi. Bu onun bahsi kazanmak istemesiyle ilgiliydi. Yapacağını biliyordum. Bu yüzden bana yardım etmemişti.

Ya da o kadar inatçı ve dik kafalıydım ki, dersimi zor yoldan öğrenebilmem için pervasızca bir şey yapmama izin veriyordu.

Ve yapabileceği tek seçimin bu olduğunu bilecek kadar beni iyi anlıyordu.

Bu beni incelemek istemediğim bir şekilde rahatsız etti. "Daha ısrarcı olmalıydın," diye tartışmaya çalıştım, kaybettiğimi biliyordum.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "İsrarı seviyorsun. Not edilmiştir." "Bu benim-" İçimi çektim. "Demek istediğim şu ki beni barışçıl bir çözüm için hiçbir fırsatın olmadığı bir duruma soktu. Bir kaz ile anlaşılamazsınız."

"O duyguyu bilirim. Sen de mantıklı düşünemiyorsun."

"Ben tamamen mantıklı biriyim!" Ona söyledim ve o yine güldü.

Sözlerini bitirdiğinde sordu: "Barışçıl bir çözüm mü? Bu senin yapacağın bir şey değil. Kazı bıçaklamadığına biraz şaşırdım."

Dürüst olmak gerekirse, silahımı çekmek aklıma bile gelmemiştii. "Kız kardeşlerimden biri hayvanlara zarar verilmesine çok karşıdır ve sanırım beni de etkiledi."

"Tüm koruyucu sürüyle değil de sadece bir kaz ile karşılaştığınız için minnettar olmalıyız. O zaman sizi kurtarmaya gelmek zorunda kalırdım."

Kendimi kurtarabilecek kapasitede olsam da, onun beni kurtarmak için yılan-kuş canavarlarla savaşması fikrinde heyecan verici bir şey vardı. Bunun oldukça heyecan verici bir manzara olacağından emindim.

Kaz yine kütüphanenin içinde korna çaldı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Jason'a döndüm, o da aynısını yapıyordu ve bu anı onunla paylaşmak hoşuma gitti.

Diğer kazlardan duyarlı korna sesleri geliyordu. Yanındaki kılıçla oynadı. "Seninle oraya gidip birkaç kaz bıçaklamamı ister misin?"

İstersem yapacağını biliyordum ama kazların hepsini katletmek dışında bir yol bulmam gerekecekti. Io beni asla affetmezdi. "Bu gece olmaz."

Bu da başka bir potansiyel bilgi kaynağı bulmak anlamına geliyordu.

"Yakında ayrılmak zorunda kalacağız. Eninde sonunda bir devriye gelecek ve kazların neden korna çaldığını görmek için içeri girecekler. Tapınağa geri dönecek misiniz?" diye sordu.

"Henüz değil. Yakınlarda bir kayıt ya da idari bina var mı?" Kütüphane kadar yardımcı olacağını sanmıyordum ama bir şeyler olabilirdi. Yeter ki orada yaşayan kazlar olmasın.

". Sanırım sizi oraya götürmemi bekliyorsunuz." "Eğer çok meşgulseniz kendim bulabilirim."

"Hayır, size yardımcı oldukları için insanlara ödeme yapmak adettendir," dedi. " değil. Listeye ekleyeceğim. Oldukça uzun olmaya .

bana borçlusun."

"Hadi gidelim. Ve seni öpmeyeceğim," dedim ama bu daha çok kişisel bir hatırlatma gibiydi.

"Bunu daha önce de duymuştum," diye karşılık verdi bir sonraki hedefimize doğru yola çıkmadan önce cesur bir göz kırpmıyla.

İç çekmemeye çalışarak peşinden gittim ve kendime haklı olmadığını söylesem de haklı olmasından korktum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

"Sorun nedir?" Jason iç çekişimi yanlış yorumlayarak sordu.

"Sadece daha fazla vahşi yaşamla savaşmak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum," dedim ona.

". İdari ofislerde insan muhafızlar var."

Bu tuhaf bir bilgiydi. "Çeşitli kamu binalarındaki farklı muhafız türlerini nereden biliyorsunuz?"

İki kaşını da şakacı bir şekilde kaldırdı ve ne demek istediğini anladım.

"Sen hırsız mısın?" Cesaretim kırılmış bir halde sordum. Tüm bunları tanrıçanın gözünü çalabilmek için yaptığım düşünülürse, konuşacak pek yerim yoktu ama bunun asil bir nedeni vardı. Bu seviyede çalmak sadece bencillikti.

"Yelkencilik, alışkanlıklarımı sürdürmeme yetecek kadar para kazandırmıyor." Yüzümü buruşturdum. "Kötü alışkanlıklarını mı kastediyorsun?"

"Sen 'kötü alışkanlıklar' diyorsun, ben 'iyi vakit geçirmek' diyorum," diye karşılık verdi. Jason benim için her açıdan çok yanlış biriydi. Geçmiş ve yetiştirilme tarzı, mevcut yaşam tarzı seçimleri, keyifli bir akşam olduğunu düşündüğümüz şeyler.

gerektiği halde bu durum ona çekilmemi engellemedi. "Muhafızlar konusunda endişelenmenize gerek yok. Oldukça yaşlılar ve gizlice dolaşmak kolay. İnsanlar genellikle kayıt ofislerine girmek istemezler."

İdari binaya girmek istemeyen insanlardan biriydim ama şu anda tek seçeneğim buydu. Kütüphanedeki kazları geçmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ya onları uzak tutacak kadar uzun bir çıta getirmeliydim ya da onları bir tehdit olmaktan nasıl . Io'nun benim için onları uyutabilecek bir şey yapıp yapamayacağını merak ettim. Kaç tanesinin kütüphanede yaşadığını bilmediğim için büyük bir partiye ihtiyacım olacaktı.

Bu da tekrar gizlice kaçmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Tercihen Ahyana'nın başka bir yangın çıkarmak zorunda kalmayacağı bir şekilde.

Ve eğer gizlice kaçarsam, Jason'ı tekrar görebilecek miyim?

Bu bile tek başına bunu denemek için yeterli bir sebep olabilir.

"Para kazanmanın başka yolları da var," dedim ona. Aramızdaki şeylerin değişebileceğinden değil ama en azından dürüst bir yaşam sürdürdüğünü bilirim ona ilgi duymak benim için daha kabul edilebilir olabilirdi.

"Ne gibi?"

"Seni dövüşürken gördüm. Kendini paralı asker olarak kiralayabilirsin."

"Lia! Bu neredeyse kulağa bir iltifat gibi geldi. Ben oldukça

bunaldım." Alaycılığı da tıpkı diğer özellikleri gibiydi; açıklayamadığım bir şekilde can sıkıcı ama bir o kadar da sevimliydi.

Benimle oyun oynamasını istemiyordum. Bu ona karşı koymayı zorlaştırıyordu. "Burada evler var." Pahalı olanlar. Bu mahallede soylular yaşamış olmalı.

Neyse ki bunun ne kadar anlamsız bir yorum olduğundan, bizi konuşmamızın gittiği yönden ne kadar uzaklaştırdığımdan bahsetmedi.

"Troas'ın her yerinde evler var," diye karşı çıktı.

"Evet, ama bunlar pahalı. Yaşam büyücülerinin yaşadığı yer burası mı?" Karanlıkta bir atıştı, ama belki de verimli olabilirdi.

"Tüm yaşam büyücüleri sarayda yaşıyor. Çok fazla kalmadılar ve çok sıkı denetleniyorlar ve takip ediliyorlar," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bu planlarımda kesin bir kırılganlığa yol açacaktı. Bir yaşam büyücüsü bulmak için saraya nasıl gizlice girecektim?

Gitmem gereken bir yer değildi. Prens oradaydı ve kendimi beni yakalayıp hapsedebileceği ve nişanımızı onurlandırmam için beni zorlayabileceği bir konuma sokmak istemiyordum. Kim olduğumu bilmediği için bunu yapmak için bir nedeni de yoktu ama eğer tanık beni ailemle birlikte seçmelerde görmüş ve onların kim olduğunu anlamışsa, Ilion'da gerçek kimliğimi bilen en az bir kişi vardı demektir.

Tanık konuşmadığı için bildiklerini kimseyle paylaşamıyordu ama yine de böyle bir ihtimalin var olması tehlikeli geliyordu. Ve onu bu gece Golden Lamb'de gördüğümü sanmıştım. Sanki bir tür alamet ya da uyarıydı.

"İşte burası," dedi Jason. Bu bina kütüphane kadar büyük değildi ve çok daha eski görünüyordu. Locris'te de bir kayıt binamız vardı. Tüm sıkıcı bürokratik belgelerin tutulduğu yerdi. Ödenen ve toplanan vergiler, davalar ve kararları, her vatandaşı belgeleyen nüfus sayımı listeleri, açılan ve faaliyet gösteren işyerleri, binalar ve yollar için mimari planlar, geçmiş kamu duyuruları, toplantı tutanakları

hükümet ve kraliyet toplantıları, pazar yerleri için resmi ağırlık ve ölçü setleri.

Bunların neden yardımcı olacağını düşündüğümü bilmiyordum ama beni doğru yöne götürecek bir şeyler olmasını umuyordum.

"Bu taraftan." Jason kelimeleri fısıldadı ve idari binaya girerken onu takip ettim. Koridorlarda sürünerek birçok kapının önünden geçtik. Ona nereye gittiğini sormak istedim ama sessiz kaldım. Aklında belirli bir yer varmış gibi görünüyordu.

İşaretlenmemiş bir kapının önünde durdu. "Burası baş kayıt memurunun ofisi," dedi.

Kilit yoktu ve benim için açtı. Ben içeri girdikten sonra koridorun her iki yönünü de kontrol etti ve sonra içeri girerek kapıyı nazikçe kapattı.

Neyse ki benim için her şey etiketlenmişti. Üzerinde "Tapınak" yazan bir çekmece bulana kadar sadece birkaç saniye aramam gerekti.

Mükemmel. Çekmeceyi kaydırarak açtım ve kâğıtları karıştırmaya başladım. Her şeyi alıp yanımda götürmek istiyordum ama bu şüphe uyandırabilirdi. Kütüphanede planladığım şeyi yapmak daha iyiydi - en eski belge setini bulmak ve yararlı bilgiler içerdiklerini ummak.

Tapınağın vergi belgeleri ve mali kayıtlarının altında bulunan, soylu aileler ve kraliyet mensupları tarafından yapılan önemli bağışları içeren, oldukça yıpranmış ve eskimiş görünen ciltli bir defteri aldım. Baş rahibenin maaş listesini gördüm ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Theano kendisi için iyi gidiyordu.

Bu yıla ait "Tapınak Hazinesi Envanteri" olarak işaretlenmiş başka bir düz daha vardı. İşe yarayabilir. Onu da aldım.

Kitabı ve papirüsü sırt çantama koydum ve çekmeceyi sessizce .

"şeyi buldun mu?" Jason yine fısıldayarak sordu.

Başımı salladım.

"İşiniz bitti mi yoksa aramaya devam etmeniz gerekiyor mu?"

"Benden bu kadar," dedim usulca. Burada gereğinden fazla kalarak kaderi kışkırtmak istemiyordum.

Jason kulağını kapıya dayadı. "Sanırım yol açık. Hadi git."

Daha on adım kadar gitmiştik ki solumuzda bir yerden ayak sesleri olduğu belli olan bir ses geldi. Jason beni kolumdan tuttu ve en yakın kapıyı açtı.

İnanılmaz derecede küçük bir depo dolabı olduğu ortaya çıktı. İkimize yetecek kadar yer yoktu ama yanıma sıkışıp kapıyı kapattı.

Birbirimize tamamen bastırmıştık ve zihnim nasıl işleyeceğini unutmıştu. Muhtemelen nöbetçiyi dinliyor olmalıydım ama onun yerine tek düşünebildiğim Jason'ın vücudunun benimkine karşı sertleşmesi, ikimizin de göğüslerinin hızla genişleyip daralması ve tekrar tekrar birbirimize temas etmesiydi.

Kirpiklerimin altından ona baktım ama bana bakmıyordu. Bakışları kapıya dikilmiş, dinliyordu.

Bunu hissetmiyor muydu? Aramızdaki bu kıvılcım enerjisini, sanki şimşek çakıyormuş da tüm odayı ısı ve ışıkla dolduruyormuş gibi? Aynı anda hem bunaltıcı hem de korkutucu?

Ağzım tamamen kurumuştı ve ona karşı titrediğimi biliyordum. Kanım içimde gürlüyor, sesleri bastırıyor ve içimde bir sıcaklık dönüyordu.

Birbirimize çok iyi uyduk. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Güvenlik görevlisi gitmiş olmalıydı çünkü Jason bana gülümsedi. "Sanırım gitti. İyi ki kaz değilmiş."

Konuşmadan sadece başımı sallayabildim. Kapıyı yavaşça iterek açtı ve koridoru incelemek için başını dışarı uzattı.

"Her şey yolunda," dedi. Benden kolayca ayrıldı ve kendimi gerçekliğe geri döndürmek için bir elimi soğuk taş duvara uzatmak zorunda kaldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, öleceğimi hissettim.

Kaşlarını kaldırdı, sorguluyordu. Ona başımı salladım ve koridora çıktım. Bundan daha kötü savaşlar vermiştim. İsyan eden bedenimi kontrol edebilirdim.

Binadan dışarı ve ofislerle aramıza birkaç sokak mesafe koyduktan sonra Jason, "Sanırım ne aldığını bana söylemeyeceksin," dedi.

"Bunu planlamıyordum," dedim.

"İzinsiz girmek istediğiniz başka bir yer var mı? Belki saray? Kraliçenin mücevherlerini çalabileceğiniz bir kraliyet kasası olabilir," dedi.

Her ne kadar alay ediyor olsa da, önerisi beni duraksattı. Ya tanrıçanın gözü basit bir mücevherle karıştırıldıysa? Ya gerçekten de kraliçenin kendisi için sakladığı mücevherler arasındaysa?

Düşünmeye değer bir şeydi.

Ama saat ilerliyordu ve sabah yaklaşıyordu. "Tapınağa dönmeliyim."

Batiya doğru yürümeye başladığımızda önümde bir şey uçu ve parladı. "O da ne?" diye sordum.

"Bir

ateşböceği."

"mu?"

"Hayır," dedi hoşgörölü bir gülümsemeyle. "Sadece küçük bir ışık gibi .
ateş.

"Nasıl?"

"Kimse bilmiyor. Gerçi ateşböcekleri için yılın biraz geç bir dönemi. Bu Biri başıboş dolaşıyor. Sokağa çıkma yasağını geçmiş," dedi bilmiş bir bakışla.

Işık yanıp sönmeden önce yeniden belirdi. "Sihir gibi bir şey," dedim, tamamen dehşete düşmüştüm.

"Sıradan şeylerin senin gözünden özel görünmesini seviyorum."

Geceyi fiziksel tutkularımı alevlendirmeye yönelik şeyler söyleyerek geçirmiş olsa da, bu tamamen farklıydı. Tatlı ve sıcaktı ve beni kalın bir battaniyeye sarmış gibi hissettirdi.

Jason da benim duygusal tutkularımı alevlendirmeye niyetli görünüyordu.

Nedense bu daha da tehlikeli görünüyordu. Kendime bunun neden çok kötü bir fikir olduğunu hatırlatıp duruyordum. Jason benim iç mücadelemden habersiz, Trakya sınırları içindeki Sestos adlı bir şehre yaptığı son yolculuğun ayrıntılarını ve Troas'taki borçlarını kapatmaya yetecek kadar parayı nasıl kazandığını anlattı.

Sadece yarı yarıya dinliyordum ve bunun yerine içimden neden mesafemi korumam gerektiğine dair tüm nedenleri sıralıyordum.

Bu, kendimle kaybettiğim bir tartışmaydı.

Tapınağa yakındık, sadece bir sokak ötedeydik, aniden beni bir duvara çarptı, vücudu benimkini kapladı, içime bastırdı.

İçgüdüsel olarak kılıcımı çektim ve ona doğru tuttum. "Hadım olmak istemiyorsan, geri çekilmeni öneririm."

"Bu senin kaybın olur," dedi xiphos'uma bakarken. "Ve senden faydalanmaya çalışmıyorum. Bizi saklıyorum."

"Neyden?"

"Şşşt," diye karşılık verdi. "Devriye."

Daha önce kayıt binasındaki dolapta olduğu gibiydi. Yakınımdaydı, vücudumun her yerine dokunuyordu, böylece aldığım her nefes onun da nefesi oluyordu.

Bu kadar heyecanlanmamam gerekirdi.

Devriye geçti ama ben onlara hiç dikkat etmiyordum. Tek düşünebildiğim Jason'ın içimde yarattığı inanılmaz duygulardı. Sadece bir bakışla ve bu kadar çok temasla nasıl bir kıvılcım yaratabildiği idi. Serbest bırakılmak için yanıp tutuşan bir cehennem gibiydim.

Sanki bunu onunla sık sık hayal etmek beni buna hazırlamış, gerçekleşme olasılığını artırmıştı. Teslim olmak çok kolay olurdu.

"Gittiler." Kelimeleri kulağıma doğru üfledi ve ben sıcak, kabaran bir hisle ürperdim.

Zihnimin hâlâ çalışan kısmı geri adım atabileceğini düşündü ama olduğu yerde kaldı.

Xiphos'um elimden kaydı ve kaldırıma çarparak yere düştüğünü duydum.

"Tüm uzuvlarımı korumama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi alaycı bir tonda, burnu benimkini sıyrırken. Onun yakınlığı sinirlerimi titretirken nefesim kesildi.

"ederim," diye nefes aldım.

Uzandı ve parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı. Bu his tamamen ilahiydi ve tamamen sıvıya dönüşüp ayaklarının dibinde bir havuza dönüşecektim. "Kırmızıyı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Sana çok yakışıyor."

"Ne kırmızısı?" Kafam karışmış

bir şekilde sordum. "Saçların."

"Saçlarım kızıl değil," dedim ona. "Açık kahverengi." Bunu biliyordu. Beni Locris'te saçlarım henüz uzunken görmüştü.

Kafam ciddi anlamda karışmış gibi bana baktı. "Hayır, değil. Sen onu kırmızıya boyuyorsun."

Söylemesi çok saçma ve tuhaf bir şeydi. Yalan mı söylüyordu? Bana eziyet etmek için mi uyduruyordu?

Ama sonra parmakları enseme okşamaya başladı ve az önce söylediği hiçbir şeyi hatırlayamadım. Tüm bedenim arzu ve farkındalıkla titreşiyordu. Kulak memelerim bile arzuyla zonkluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, bana tam olarak ne olduğunu bildiğinden oldukça emin olmama rağmen.

Buna kasten sebep olduğunu.

Bunların hiçbirini umursamıyordum. Her şeyi ve herkesi unutmuştum. Bakışlarımı dudaklarına doğru kaydurdım.

"Ben borçlarımı her zaman öderim," dedim ona.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Gözleri anlayışla parladı. "Öyle mi? Ödenmemiş geçiş ücretleri, ödenmemiş bahisler ve minnet borçları da buna dahil mi?"

Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabilirdi? "Evet."

"İlginç." Şimdi dudaklarını alnımda, göz kapaklarımın üzerinde, elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyordu. Sıcak nefesi tenimde geziniyor, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. "Gerçi burada, sokakta bana teşekkür etmen için uygun bir yer olup olmadığını bilmiyorum."

Benimle alay ediyor, bana eziyet ediyordu. Neredeyse bana istediğimi sunuyordu ama ulaşamayacağım bir yerde duruyordu.

Neden bu şekilde davranıyordu?

Aptal kız, çünkü senden hoşlanıyor!

Demaratus'u hızla aklımdan çıkardım. Bunlar olurken onun burada olmasını istemiyordum.

Belki de Jason beni yıpratmak için yanlış bir girişimle öpücüklerini esirgedi. Zaten olduğumu bilmiyordu. Direncim o kadar zayıftı ki bir örümcek ağı gibiydi, en ufak bir baskıyla kolayca kenara itiliyordu.

Yanağımdan öptü. "Belki bir gece tapınaktaki odana gizlice girer ve sana sürpriz yaparım. Orası bana teşekkür etmen için daha iyi bir yer olur."

Sözleri içimde yasadışı bir heyecan yarattı. "Tapınak arazisine cesaret edemezsin."

Dudakları alnıma değerek, "Bu, diğer tarafta beni kimin beklediğine bağlı. Ve ne kadar istekli olabileceğine."

Başka biri olsaydı, istekli olduğumu ve beklediğimi ima ettiği için muhtemelen onu yumruklardım.

Ama Jason söylediğinde?

Benden daha istekli kimse yoktu. Ve beklemekten yorulmuştum.

Kolları iki yanımdaydı ve beni duvara yaslamıştı. Korkunç bir savunma pozisyonuydu. Beni kolayca alt edebilirdi.

Umurumda değildi. Nasıl hissettirdiğini sevdim.

Şimdi parmak uçları dudaklarının yerini almıştı ve yüzümün hatlarını çiziyor, dokunduğu her yerde küçük ateş havuzları oluşturunuyordu.

"Çok yumuşaksın." Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiş gibiydi. "Cildini bu kadar yumuşak yapan ne ile yıkıyorsun?"

"Su," diye cevap verdim düşünmeden ve sırtışıyla ödüllendirildim.

"Yumuşak ve çok ama çok tatlı."

"Ben tatlı değilim."

"Sen. Hayatımda tattığım en tatlı şeysin."

Boğazımın sütunu boyunca öptü ve dilinin ucunun tenimi tatmak için dışarı çıktığını hissettim. Karşılık olarak ona doğru eğildim ve o da benim bu hareketim karşısında boğazının arkasından bir ses çıkardı.

O zaman beni öpmeyeceğini anladım. İddiayı kaybeden bendim. Ödül olarak bir öpücük istemişti ama teklif etmemişti.

Bana bakabilmek için başını geriye çekti, bakışlarımız kilitlendi. Bekliyordu.

"Seni öpmemi istiyorsun." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Dudaklarının hemen üzerinde bir gülümseme belirdi. "Çok cesursun. Benden izin bile istemedin."

"İhtiyacım olduğunu düşünmedim"

"Düşünmüyorsun."

Tatmin olmuş bir şekilde kollarımı boynuna doladım. Bunu daha önce de yapmıştık ama yine de sanki ilk kez yapıyormuşuz, her şey taze ve yeniymiş gibi geliyordu. Eşit derecede endişeli ve istekliydim.

Son öpüşmemizde beni öpenin o olduğundan bahsetmiyorum bile. Parmaklarımın saçlarına doğru kaymasına izin verdim ve koyu renkli, ipeksi saç telleri elimi okşadı. Yumuşak olan tek kişi ben değildim.

Ama dokunduğumda yumuşak hissettiğim tek yeri saçlarıydı. Geniş vücudu saf kaslıydı. Sıkı. Sertti. Çenesindeki kirli sakalı keşfedebilmek için elimi gezdirdim, dokusu parmak uçlarıma sertçe geliyordu. Keskin bir nefes verdi ve gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim ve sonra güneğe doğru ilerledim. Saatler önce xiphos'umun boynuna bastırıldığı yere dokundum. Yutkundum.

"Seni kestiğim için özür dilerim," dedim. Öyleydin de. Böyle bir güzelliğe zarar vererek suç işlemiştim.

"Buna değdi." Sözleri sert ve özlem doluydu.

Belki de onu daha iyi öpme sırası bendeydi. Dudaklarımı boğazına bastırarak şekilde öne doğru ittim. Nefesinin kesilme sesiyle ödüllendirildim.

Daha önce davrandığı kadar kayıtsız değildi.

Her ne kadar bu hareket bir kandırmacadan başka bir şey olmasa da

Ben

. Beni ne zaman ayarttığını anlayacağımı söylemişti. Ve öyle görünüyordu ki

tam olarak yaptığı şeydi.

Beni içine çekiyor.

Yine de kapana kısılmak umurumda değildi.

"Lia." Dudaklarındaki ismim hem bir fısıltı hem de tam olarak anlayamadığım bir uyarıydı. Belki de bana fikrimi değiştirmek istiyorsam, şimdi bunun tam zamanı olduğunu söylüyordu.

Karnım beklentiyle gerildi. Durmak istemedim.

Ağzımı onunkine yaklaştırıp dikkatlice, çok dikkatlice dudaklarımızı birbirine yapıştırırken nabzım yavaş ve yoğun atıyordu. Bir zevk iniltisi çıkardım. Hatırladığım, istediğim, son bir aydır hayalini kurduğum her şey buydu.

Muhteşem.

Öpücüğün kontrolünü hızla ele geçirdi ve beni soluk soluğa bıraktı. İri ellerinden biri kafatasımın tabanını kavradı, dudaklarımı ayırıp öpücüğü derinleştirirken beni kucakladı. Diğer eli belime dolandı ve bir şekilde beni daha da yakınına çekti.

Hiçbir şeyi onun ağzını arzuladığım kadar arzulamamıştım. Dudaklarım çıldırmıştı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Talep ettim. Beni aç bir canavar gibi hissettirdi.

O da en az benim kadar aç ve çaresizdi.

Dudakları benimkilerle buluştu, dili benimkilere değdi, bir tür savaş gibiydi. Birbirine çarpan kılıçlar gibi, ayrılıp tekrar birleştiklerinde okşuyorlardı.

"Seni öpmek neden hep kılıç oyunu gibi geliyor?" Dudaklarına karşı iç çekerek sordum.

"Ve kılıcımı bile işin katmadık." O da sırıttı.

Sonra bizi tekrar savaşa sokan ben oldum. Gerçekten savaş gibiydi, o saldırırdı, ben savuştururdum. O ilerledi ve ben de ona karşılık vermeye hazırdım. O geri çekildi ve ben onu tekrar savaşa ikna ettim.

Bir şekilde beni tamamen etkisiz hale getirmişti ve ben de buna izin vermiştim.

Aramızda olan her şey çok içgüdüsel ve samimiydi. Beni yutuyor, unutulmam için öpüyordu. Dudaklarının benimkilere karşı ezici sıcaklığı tüm bedenimi yakıyor, beni tüketiyordu.

Sanki karnımda kocaman, kanat çırpın kazlar varmış, kanatları o kadar sert ve hızlı çırpıyormuş ki uçacaktım gibi hissettim.

Nasıl oluyor da her şey hem yeni ve şaşırtıcı hem de daha önce milyonlarca kez yaşanmış gibi gelebiliyor? Sanki birbirimizin bedenlerini zaten mükemmel bir şekilde tanıyormuşuz gibi?

Jason'ın başını eğmesi, öpücüğünün basıncını hafifçe değiştirmesi ya da parmaklarını sırtıma geçirmesi ve benim ona karşı nefes nefese kalarak daha fazlası için yalvarmamı sağlaması aklımın alamayacağı bir şeydi.

Sanki içgüdüsel olarak beni harekete geçirecek, eritecek, ona duyduğum ihtiyaçla aklımı başımdan alacak her yolu biliyordu.

Sadece o.

Ateş damarlarımdan aşağı yukarı akıyor, beni içine çekiyordu. Jason da aynı derecede parlak, aynı derecede sıcak yanıyor gibiydi. Nefes alış veriş sert ve hızlıydı. Sanki kötü bir fırtına sırasında denizdeymişim, teknem parçalanmış ve tek yapabildiğim, denizler ve gökyüzü etrafımda kasıp kavururken nefes almaya devam etmek için bir parça dalgaların karaya attığı oduna tutunmakmış gibi ona sarıldım.

"Jason," diye nefes aldım. Sanki çıldıracaktım gibi hissediyordum. Sanki yarattığı hisler ve duygular tek bir insanın katlanamayacağı kadar fazlaydı. Ölümlü ve zayıf bedenime sığdırılamazlardı.

Sihir gibiydi.

Yavaş yavaş sıcak ve parlak bir şeyin farkına vardım. Bunu yanlışlıkla beni öpme şekline bağladım ama sonra gözlerimi açtığımda güneşin ufukta yükseldiğini gördüm.

Nefes nefese ondan uzaklaştım. "Gitmem gerek." Sözcükleri oluşturmak zordu, aşırı hassaslaşmış dudaklarım onun için ağrıyor, bedenim onu öpmeye devam etmem için çılgılık .

"Ne? Neden?" O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Güneş doğdu." Beynim yeniden çalışmaya başladı ve bunun benim için ne kadar kötü olabileceğini fark ettim. "Kayıp olduğumu fark edecekler."

Çok geç kalmış olabilirim.

Tapındaki yerimi riske atacak kadar ondan etkilendiğim için kendime lanet ettim. Her parçam protesto ederken kendimi ondan ayırdım.

"Bekle, son bir öpücük," dedi. Elleriyle yüzümü kavrayacak şekilde uzandı ve ona hayır demek istedim, geç kalmıştım ama bunun yerine hızla tırmanan öpücüğe eğildim.

Aptal kız, gitme zamanı!

Yine isteksizce ayrılmak zorunda kaldım. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Borcunuzu geri ödediğiniz için teşekkür ederim. Simos'un da dediği gibi, sizinle iş yapmak bir zevkti."

Ondan uzaklaşmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullandım. Kılıcımı almak için uzandım ve kınına geri koydum.

"Lütfen unutmayın, eğer Locris'e dönmek isterseniz bunu sizin için ayarlayabilirim. Tek yapmanız gereken istemek," dedi.

"Acaba beni okyanusun karşısına geçersen bana ne kadara mal olur?"

Sırıttı. "Sizinle bir çeşit geri ödeme planı yapmaktan mutluluk duyarım."

Aklıma gelen zihinsel görüntüler yüzünden tüm vücudum ağrıyordu. Tapınağa doğru yürümeye başladım, eğer hemen gitmezsem fikrimi değiştirip onun teklifini kabul edeceğimden endişeleniyordum.

Eve yelken aç, onu Locris'te benimle kalmaya ikna et ve ulusumu kurtarmak için farklı bir yol bul.

Birden kulağa o kadar da kötü gelmedi. Ve eğer Jason'la zaten evli olsaydım, Ilion prensinin bu konuda yapabileceği çok az şey olurdu.

Ama bunun gerçekçi olmadığını biliyordum.

Jason'ın evlilik konusunu bir kez bile ciddi bir şekilde gündeme getirmemiş olmasından bahsetmiyorum bile ve bu konuda bir şey söylersem çılgılık atarak gecenin karanlığında kaçacak türden bir adam olduğunu hissediyordum.

Bir sonraki dönüşün bizi tapınağın önüne götüreceği köşeye ulaştık. Benim uğruma bütün bir pusuyu yok ettiği yere. O sıcak duygular yine içimi doldurdu. Bu gecenin bitmesini istemiyordum. Onunla kalmak istiyordum.

Yapamayacağımı bilmeme rağmen.

"Toprağı gönderdiğin için teşekkür ederim," dedim aniden ve bunun için ona hiç teşekkür etmediğimi fark ettim.

"Öpücük için teşekkür ederim," dedi.

Sanki ona teşekkür eden ben olmalıymışım gibi hissettim. Sanki ne kadar inanılmaz olduğunu, bu işte ne kadar iyi olduğunu ifade etmek için destansı şiirler yazmalıymışım gibi.

Başka ne diyeceğimi bilemediğimden başımı salladım ve ilerlemeye başladım. Bir adım bile atmadan eli kolumdaydı.

"Lia, yine gizlice kaçacaksan beni çağır."

Böyle bir şey olmayacaktı. Tapınağı tekrar terk edecektim ama bunu yaparken onu kasten bu işe bulaştırmam mümkün değildi. Biliyordum ki

her ne paylaştıysak, bu her neyse, bitmeliydi.

Öyle olmasını istemesem bile.

Yine de başımı salladım. Sanki kabul etmişim gibi.

Bana kısa, hızlı bir öpücük verdi ve sonra kemere doğru koştum. Kendimi kemere dayadım ve avluya baktım. Kimseyi göremedim. Son bir kez omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım ama orada değildi.

Sonunda gizlice içeri girmek yeterince kolay oldu. Tapınağa doğru koştum ve kimse fark etmedi. Alarm da çalmadı. Tapınağın avlusuna ulaştım ve nefes almak için sütunlardan birine yaslandım.

Güvendeydim. Başarmıştım. Tapınağı temizleme vaktim gelmişti. Odamdan çıkmak için bir nedenim vardı ve kimse ne yaptığımı sorgulamayacaktı.

Alnımda ter vardı ve elimin tersiyle terimi sildim. Bu buraya koştuktan mı kaynaklanıyordu yoksa Jason'ın işi miydi?

Bu bana onun söylediği bir şeyi hatırlattı ve kılıcımı alıp başımın yan tarafına uzandım ve saçımdan bir parça kestim. Muhtemelen arkamda kocaman bir delik bırakıyordum ama umurumda değildi.

Saçımı açan güneş ışığına tuttum. Kırmızı.

Kesinlikle koyu kırmızıydı. Bu
ne anlama geliyor?

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saçımın renginin değiştiği gerçeğinin üstesinden gelemiyordum. Bu o kadar tuhaftı ki kalbimi hızlandırdı ve ellerimi titretti. Bu nasıl olmuştu?

Quynh'u kaçıran adaminkinden daha koyu bir kırmızıydı. Belki de tanrıça bunu bu yüzden yapmıştı; ondan intikamımı almayı unutmuyayım diye beni düşmanımın saçıyla işaretlemişti.

Tapınakta aynalarımız yoktu, bu yüzden fark etmemiştim. Temel bir şeyin, doğru olduğunu bildiğiniz bir şeyin, kendinizle ilgili olarak değişmesi ve bunun farkında bile olmamak çok garip hissettirdi.

Dikkatimi dağıtmaya çalıştım, tek başıma geçirdiğim zamanı aldığım belgelere bakmak için kullandım. Bu iyi bir seçimdi çünkü bana saçlarımla ilgili her şeyi unutturdu. İlk okuduğum şey tapınak envanteriydi. İki kez gözden geçirdim ve gözden hiç bahsedildiğini görmedim.

Ama "çeşitli, belirtilmemiş mücevherler" için bir kayıt vardı.

Bu umut verici görünüyordu. Bu, kasaya girmenin bir yolunu bulmam ve o çeşitli, belirtilmemiş mücevherleri araştırıp gözü bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir aydan uzun bir süre önce geldiğimden beri kimse anahtar taşıyıcısı olarak seçilmemişti. Theano hala kemerinde taşıyordu.

Ama bahse girerim kasanın fazladan anahtarları vardır. Bana yedek planı olmayan biri gibi gelmedi. Ya ona bir şey olursa? Ya da anahtarlar kaybolursa? Bir yedeği olmalı.

Kilitli ofisi onu saklamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Plan buydu o zaman. Ofisine girmenin bir yolunu bulacak ve yedek anahtarı arayacaktım.

Muhafızlardan kaçarken ve yakalanmazken.

Sakin ol, diye alaycı bir şekilde düşündüm.

İçimi çektim ve sayfaları çevirmeye devam ettim. Rahibelerin tanıklık etmek üzere çağrıldığı davalar, kral tarafından planlanan ve masrafları karşılanan festivaller, tapınağa sağlanan malzemelerin listesi gibi bir sürü kayıt vardı. Hepsi sıkıcı ve gereksiz bilgilerdi.

Dikkatimi çeken en son sayfaydı. İlk girişte şöyle yazıyordu:

Danae, rahibe, Solon ile evli, çeyizi tanrıça tapınağı tarafından sağlandı, 60 minae

Bu hiç mantıklı değil. Bir rahibe evlenmişti ve tapınak çeyiz mi sağlamıştı? Hem de önemli bir miktar.

Bir sonraki giriş de tıpkı ilki gibiydi.

Arsinoe, rahibe, Theophanes ile evli, çeyiz tanrıça tapınağı tarafından sağlandı, 60 minae

Bu bir servetti. Gördüğüm hazine envanteri göz önüne alındığında, tapınağın bu tür kaynaklara sahip olması beni şaşırtmadı, sadece rahibelere çeyiz olarak veriliyordu.

Bekarlık yemini ettiğimizde.

Sayfanın geri kalanı da aynıydı; rahibeler isimleriyle, evlendikleri erkeklerle ve her birine verilen yüklü eyizlerle listelenmişti.

Rahibeler eskiden evlenir miydi? Bu kitap kaç yıllıktı? Ve işler ne zaman şimdiki haline dönmüştü?

Neden değişmişlerdi?

Kafam çok karışmıştı.

"Ne sanıyorsun? Neden alışmıyorsun?"

Tapınağın merdivenlerini gözlemekle görevli muhafız beni azarlamak için dışarı çıktığında neredeyse kitabı dşryordum.

"zr dilerim," dedim kitabı sırt çantama geri koyarken. Eğer kitabı benden alırsa, başım büyük bir belaya girecekti. Yine de kitabı fark etmiş gibi görünmüyordu - dikkati daha çok sprmediğim gerçeğine odaklanmıştı. "Süpürgemi unutmuşum."

"Git ve al o zaman."

Başımı salladım ve aceleyle yatakhaneme doğru yürüdüm. Keşfettiğim şeyi birilerine anlatmak istiyordum ama bu bilgiyi kime güvenerek verebilirdim ki?

Odama gittiğimde bütün kız kardeşlerim gitmişti. Kahvaltıda olmalılar. Kunguru penceredeydi ve bana gakladı. Kitabı antamdan çıkardım ve yatağımın altına koydum. Burada kimse çalmamıştı, muhtemelen alınmasından endişe etmeden masamın üzerine bırakabilirdim.

Ama birinin onu bulması ve cevaplamak istemediğim sorular hakkında endişelenmem gerekiyordu. şüpheci olmak için eğitilmiştim. Ya biz dışarıdayken odaların teftişi yapıldıysa? Yaşlı bir rahibenin yanlışlıkla buna rastlamasını istemezdim.

İşim bittiğinde Kunguru'yu sevmek için yanına gittim. Bana mutlu bir ses çıkardı.

"Kitaba göz kulak ol," dedim ona.

Pencere kenarında zıplıyordu. Sanki devriye geziyor gibiydi.

Eğildim ve göz göze geldik. Bana daha düzgün bakabilmek için başını yana eğdi.

"Konuşabiliyor musun?" Ona sordum.

Yarı yarıya cevap vermesini bekliyordum. Cevap şaşırmazdım.

Onun yerine sadece ciyakladı. Tiksintiyle içimi çektim. Aptalca bir hevesti. Süpürgemi kaptım ve tapınağa geri döndüm.

Ama Jason'ı ve küçük bir kuşun ona planlarımdan bahsettiğini nasıl söylediğini düşündüm.

Aynı anda çok fazla şey oluyordu. Makul açıklamalar getirmek için her bir olayı doğru bir şekilde değerlendiremiyordum. Kafam gittikçe daha fazla karışıyordu. Anlamadığım ve çözemediğim bu kadar çok şey olmasından nefret ediyordum.

O sabah Maia ile yaptığım ders sırasında tek düşünebildiğim, yüksek sesle söyleyemediğim sorularımdı. Keşfettiğim cevaplanamaz sorunlar kafamın içinde dönüp dururken, söylediği her şeyi sadece yarım yamalak dinledim.

Çeyiz mi? Evlilik mi? Gördüklerimde hiç hata yoktu.

"Tapınak rahibelerinin evlendiği bir zaman oldu mu hiç?" Sözünü keserek sordum.

"Tabii ki hayır." Sesi skandala uğramış gibiydi. "Neden böyle düşündün ki?"

"Geçen gün yemek sırasında bir şey duydum. Sanırım başka bir yardımcı."

"Bu mümkün değil. Böyle bir şey olmadı. Birileri yalanlar uyduruyor" dedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde koltuğuma çöktüm. Yalan olmadığını biliyordum. Elimde aksini kanıtlayan resmi bir hükümet belgesi vardı.

Görünüşe göre Maia hatalı inancım nedeniyle eğitimimde bir şekilde başarısız olmuş gibi hissetti ve bu da seansımızın uzamasına neden olan daha kapsamlı, ayrıntılı açıklamalara başlamasına neden oldu. Kendimi dikkatimi vermeye zorlamaya çalıştım ama bu kaybedilmiş bir savaştı.

Gecikme nedeniyle, dersimden spor salonuna aceleyle gitmek zorunda kaldım. Ortaya çıkardığım şeyi anlamaya hiç yaklaşamamıştım.

Zalira, Ahyana ile antrenman yapıyordu. Suri önce beni gördü ve başını salladı. Ben de ona başımı salladım. Dün nehir kıyısında otururken yaptığı el hareketlerinin aynısını yaptı.

Söyle onlara.

Bu beni şaşırttı. Ne biliyordu ki? Herkes habersizken o nasıl oluyor da benim sır sakladığımı seziyordu?

Belki de tanrıça onunla düşündüğümde daha sık konuşuyordu.

"İşler nasıl gitti?" Yanına geldiğimde Io endişeyle sordu

Onu.

"İyi." Bu, yaşananlar için yetersiz bir açıklamaydı.

Son birkaç saattir. Jason'ın vücudunun hayali izlerini hâlâ hissedebiliyordum.

Garip bir şekilde, onu daha yeni görmüş olmama rağmen, onu özlemiştim.

"Saçının kızıl olduğunu öğrendim. Neden bana söylemedin?" diye sordum. "Bildiğini sanıyorduk!" Zalira şaşırmıştı.

"Eskiden açık kahverengiydi." Şimdi tüm adelphia'larım şok olmuş görünüyordu.

İlk olarak Ahyana konuştu. "Bu bizim eski mahallemizde bir kadının başına geldi. Hatırlıyor musun, Zalira? Ailesi bitlenmişti ve bitlerden kurtulmak için hepsinin kafasını tıraş etmek zorunda kalmıştı. Düz saçları vardı ama sonra tekrar kıvrıcıklaştı."

Daha önce böyle bir şey görmüş olsalar bile ben hiç görmemiştim çünkü Locris'te hiçbir kadın saçını kesmezdi. Saçlarım kimliğimin o kadar önemli bir parçasıydı ki, farklı bir şekilde uzuyor olmasından dolayı kendimi biraz ihanete uğramış hissettim.

Yine de buradaki kimsenin bunu anlayacağını düşünmemiştim.

"Saçının kızıl olduğunu sana kim söyledi?" Io gözlerini bana dikerek sordu. Beni ne kadar önemseydiği için gizlice kaçmamın onun için zor olduğunu biliyordum. Bu sabah benimle dalga geçmesini ve gülmesini beklerdim ama o özellikle kasvetli davranıyordu.

Omzunun üzerinden baktım ve Io'nun arkasında duran Suri'yi gördüm. Jason'ın adını söylememiş olmama rağmen Suri biliyor gibiydi. Göğsüm sıkıştı. Bunu diğer herkese iletmenin bir yolunu bulacak mıydı? Nereden biliyordu ki?

Ne söylemeliydim? Yalan söylemek istemedim. "Önemli biri değil. Sadece-" dediğinde

"O mu? Bir erkek miydi?" Zalira hemen sordu.

"Jason mıydı?" Ahyana gözlerini kırptırdı ve sonra güldü.

"Saçmalama," dedim. Bu bir inkâr değildi çünkü bunu yapmak istemiyordum. O olmadığını söylemek aramızda geçenleri inkâr etmek olurdu ve ben bunu yapamazdım.

Suri'nin bilgili ifadesi onlardan sır sakladığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu ama Jason'la aramızda olanları onlara anlatmayacaktım. Diğer insanlarla paylaşamayacak kadar özeldi. Onların fikirlerini, yargılarını, nazik alaylarını davet etmek istemiyordum. Bunu onunla benim aramda tutacaktım.

Onu düşündükçe dudaklarım karıncalandı ve elimde olmadan uzanıp parmak uçlarımla dudaklarımı okşamaya çalıştım. Onu tekrar öpmek istiyordum, özellikle de bu konuda ne kadar harika olduğunu düşününce.

Kendime onun öpüşme konusunda çok iyi olduğunu, çünkü çok tecrübeli olduğunu hatırlattım. Nedense onunla birlikteyken bunu hep unutuyordum. Bunu hatırlamalıyım. Onu bir daha gördüğümde hatırlamak için aklımın bir köşesinde tutmalıyım. Çünkü çiçeklerle dolu bir bahçeye konan bal arısı gibi bir kadından diğerine konan bir adam benim için doğru tip değildi.

Annemle babam birbirlerine son derece bağlıydılar. Haemon ve Doria da aynı şekildeydi. Bir ilişkide tam bir sadakat ve hayranlık beklerdim.

Jason bana sadık bir tip olmadığını defalarca göstermişti.

Kızgınlık dolu bir iniltiyi yuttum. Neden sürekli bunu düşünüyordum ki? Hiçbirinin önemi yoktu. O benim hayatımda hiçbir şey olmayacaktı. Evet, beni öyle bir öpmüştü ki, yemin etmemiş olsaydım diğer tüm erkekler onun yanında soluk kalırdı ama sonumuz birlikte olmayacaktı.

Durumumun gerçekliğini anlamama rağmen, kendimi onun bana nasıl yardım ettiğini düşünürken buldum.

Dürüst olmak gerekirse, bana yardım etmekten fazlasını yapmıştı. Quynh'un hayatını kurtardı. Benim hayatımı. Tapınağa katılmamı mümkün kıldı. Hükümet binalarına girmeme yardım etmişti. Aileme bir mesaj iletmeme yardım etti.

İstesem hepsini ve daha fazlasını yine yapardı. Bunu biliyordum.

Eğer tekrar gizlice dışarı çıkmayı planlıyorsam ona ulaşmam gerektiğini söylediğini düşündüm. Birkaç gün beklemek ve sonra ona bir not gönderip benimle buluşmasını istemek çok cazip geliyordu. Yine de onunla nasıl iletişim kuracağımdan tam olarak emin değildim. Muhtemelen bir şey gönderirsem

Nikos'un eline geçecekti ama o zaman da tapınaktan biri mektup yazdığını mutlaka fark edecekti.

Her iki şekilde de fark etmezdi. Bu dürtüleri bastırmak ve onları gömülü tutmak zorundaydım. Aramızdaki şeyler sona ermeliydi.

Ahyana Zalira'ya "Bu bana hayır gibi gelmedi," dedi ve ikisi de gülümsedi.

Konuyu daha da uzatacaklarını hissettim ama Io konuştu. "Ailene gönderdiğin mesajı aldın mı?"

"Evet, söyledim." Konuyu değiştirdiğim için çok minnettardım. Bana sormaya devam ederlerse eninde sonunda kırılacağımı ve onlara her ayrıntıyı anlatacağımı hissediyordum.

"Çok sevindim," dedi ve rahatladığı her halinden belliydi. "Artık güvende olduğunu biliyorlar, bu iş bitti. Hepimiz her şeyin eski haline dönebiliriz."

bu doğru değildi. Suri bana kaşlarını çattı.

Söyle onlara.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Hazineye girme planlarımdan bahsediyordu. Bunu nasıl anladığından emin değildim. Uykumda mı anlatmışım?

Yoksa tanrıça ona görünmüş ve bunu ona mı söylemişti?

Her iki da benim için bir cevap olmayacaktı. Suri sessiz kalacaktı.

Suri ya da tanrıça neden adelphia'mıza bundan bahsetmemi istesin ki? Bu onlar için adil miydi? Onları karanlıkta tutmak, bana yardım etmek ya da sırrımı saklamak zorunda hissettirerek tapındaki yerlerini riske atmamak daha iyi olmaz mıydı? Gerçi o kadar çok sır saklıyordum ki, endişelenecek bir sırrımın daha az olması iyi olurdu.

Kelimeler dilimde şekillendi, sanki onları dile getirmemi istiyorlardı. Bunu yapma dürtüsü çok güçlüydü.

Zalira ve Ahyana yumruklarıyla dövüşmeye devam etti.

Io dedi ki, "Artık gizlice dolaşmak yok. Artık kuralları çiğnemek yok.

Her şey sakın ve huzurlu olacak."

Yapmak zorundaydım. "Pek sayılmaz. Tapınak hazinesine girmem gerekiyor."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ne?" Zalira, Zalira savunmasını bıraktığı için yanlışlıkla çenesine sert bir yumruk atan Ahyana'ya bakarak talepte bulundu.

Ahyana, Zalira'nın ayağa yardım ederken kız kardeşinden özür diledi ve sonra bana döndü. "Bunu bir daha söyle," dedi.

"Hazineye girmem gerekiyor." Kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Neden?" Io sordu.

"Kasada aradığım özel bir şey var." "Bize ne olduğunu söyle," dedi Zalira.

Başımı salladım. "Benim için yalan söylemek zorunda kalmanızı istemiyorum. Eğer yakalanırsam, hiçbirinizin başının belaya girmesini istemiyorum. Onlara dürüstçe ne aradığımı bilmediğinizi söyleyebilirsiniz."

Ahyana ve Zalira birbirlerine hoşnutsuzluklarını ifade eden bir bakış attılar, Suri öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu ve Io bayılacakmış gibi görünüyordu.

Onları rahatlatmaya çalıştım. "Her şey yoluna girecek. Dün gece dışarı çıktım ve kimse fark etmedi. Bunu yakalanmadan da yapabilirim. Sadece ne planladığımı konusunda size karşı dürüst olmak istedim."

Io duvardan uzaklaştı. "Belli ki sana yardım edeceğiz."

Bu, onlardan birinin söylemesini beklediğim son şeydi. "Ne?"

"Biz sana bağlıyız," dedi Ahyana. "Sen nereye gidersen, biz de oraya gideriz. Eğer kasaya gireceksen, biz de seninle birlikte gireceğiz."

"Sen bizim kardeşimizsin," diye ekledi Io.

Nefesim kesildi ve gözlerimin yaşardığını hissettim. Eğer yakalanırlarsa, onlar da tapınaktan atılacaklardı. Evleri ellerinden alınırsa hepsi nereye giderdi?

Aileme bir mesaj göndermek için anladıkları bir nedenden dolayı gizlice kaçmama yardım etmeleri bir şeydi. Bu tamamen farklı bir durumdu ve yine de benim için orada olmaya istekliydiler. "Hayır. Senden bunu isteyemem."

"Sormadınız," dedi Zalira. "Biz teklif ediyoruz."

Suri başıyla onayladı.

Eğer bu riski almak istiyorlarsa, belki de tüm bilgilere sahip olmaları gerekirdi. "En azından nedenini bilmelisin-"

Ama Zalira sözümü kesti. "Nedenini bilmemize gerek yok. Önemli olan tek şey yardıma ihtiyacın olması."

"Ne zaman?" Io sordu.

"Mümkün olan en kısa sürede," dedim, bana yardım etmek istemeleri beni şaşırtmış ve duygulandırmıştı. Jason'ın dikkatimi dağıtması bir yana, hâlâ bir teslim tarihimi vardı. Ilion prensi beni Locris'e çağırmadan önce çok fazla zamanım yoktu. Önce gözü bulmalıydım.

Ahyana başını salladı. "İlk adım nedir?"

"Theano'nun ofisine girmenin daha kolay olabileceğini düşünüyorum. Orada yedek bir anahtar bulunduruyor olabileceği teorisini ortaya atıyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Zalira. "Kilit açabilen var mı?"

Umutlarım bir an için arttı ama kimse yanıt vermeyince hemen yıkıldı.

"Oraya vardığımızda bir yolunu buluruz," dedim.

"Hiç gerçek bir planın var mı?" Ahyana alay etti ve ben de ona gülümsedim.

"Bu gece deneyecek miydin?" Io sordu.

"Bu gece olmaz." Yorgunluk beni henüz yakalamamıştı ama eninde sonunda yakalayacağını biliyordum. En azından baş rahibenin özel ofisine girmek gibi tehlikeli ve aptalca bir işe kalkışmadan önce iyi bir gece uykusu çekmek istiyordum.

"O zaman yarın akşam," dedi Zalira, Suri başını sallayarak.

"Yarın gece," diye kabul ettim.

"Maia bize bakıyor," dedi Ahyana. "Hadi işimize dönelim."

Ahyana ile ringe çıktım, böylece antrenman yapabilecektik. Yüzümdeki sırtımayı engelleyemedim. Ağzım gerçekten acıyordu.

Bu sabah tamamen yalnız olduğumu düşünerek yola çıkmıştım. Kız kardeşlerimin yanımda durmaya hazır ve istekli olduklarını keşfetmek beni çok rahatlattı.

Yapmak istediğim şey odamıza dönmekti, böylece Theano'nun ofisine nasıl gireceğimize dair bir çeşit plan yapmaya çalışabilirdik. Onun yerine

Maia'nın yine tanrıçanın farklı yönlerini anlattığı öğleden sonraki dersimize katılmak zorunda kaldı.

"Rahibe olduğunda, uzmanlaşmak için bir yön seçeceksin," dedi. Artık resmi olarak tapınakta o kadar uzun süredir bulunuyordum ki derslerini tekrar etmeye başlamıştı. Io bunun olacağı konusunda uyarmıştı ama kız kardeşlerimle konuşmak için yanıp tutuştuğum bir sırada tekrarlanan bilgileri duymak dayanılmazdı.

Maia farklı yönleri başladı ve fark ettim ki birini seçmek konusunda hiç çünkü tapınakta bunu yapacak kadar uzun süre kalmayı planlamamıştım.

Adelphia'mın tanrıçayı onurlandırmak için ne seçeceğini görmek kolaydı. Io yeni yaşamı ve bitkileri severdi. Zalira'nın fırtınalar ve yağmurun ne zaman yağacağı konusunda bir içgüdüğü vardı. Ahyana etrafını böceklerle ve bir şeylerin büyümesine yardımcı olan hayvanlarla çevrelemişti. Suri, toprağın derinliklerinde saklı olan türler gibi sırları ortaya çıkarmaya ilgi duyuyordu.

Yakın grubumuzda bir tür yakınlık veya ilgi göstermeyen tek kişi bendim. Bu düşünce beni rahatsız etti. Hatta odada bir uzmanlık alanı seçmemiş olan tek kişi bile olabilirdim.

Artemisia da henüz birini seçmemiş olabilir. Tanrıçanın benim bilmediğim öldürücü, yok edici bir yönü yoksa muhtemelen seçmezdi de. Son bir ayı diğer yardımcılara her fırsatta saldırmaya devam eden Artemisia'dan uzak durarak geçirdim. Resmi olarak birine zarar vereceği ve yeminlerini çiğneyeceği çizgiyi asla geçmemeye dikkat ediyordu ama elinden geldiğince yaklaşıyordu.

Özünde gerçekten korkunç bir şey vardı ve rahibelerin bunu neden göremediklerini ve onu her hafta bir Seçilmiş yaparak ödüllendirmeye devam ettiklerini merak ediyordum. Ne kadar iyi olursam olayım, bu onur hâlâ bana verilmemişti.

Sanki Theano'nun bana karşı kişisel bir kan davası varmış gibi.

Dersimiz nihayet sona erdi ve haftalık işlerimizi halletmek üzere avluya yöneldik.

"Kasa anahtarını başka bir şekilde alma olasılığı var mı?" Zalira sordu.

"Kilitli bir odaya girmek zorunda kalmadan?"

"Geldiğimden beri bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Theano onları her zaman takıyor. Belki ben de bir Seçilmiş olabilirim diye düşündüm.

Anahtar taşıyıcısı olmayı teklif etti, ama bildiğim kadarıyla bu sorumluluğu başkasına vermiyor."

"Haklısın," dedi Io başını sallayarak. "O yapmaz. Her zaman o anahtarları takar."

"Ben de Seçilmiş olduğum dönemde kimseye anahtar taşıyıcı rolü verildiğini hatırlamıyorum." Zalira birkaç ay önce, sıralamadan çıkarılmadan önce iki haftalığına Seçilmiş olmuştu.

Ahyana'ya doğru döndüm. "Kunguru'yu anahtarları almak için eğitip eğitemeyeceğimizi sormayı bile düşündüm ve belki bizim için onları çalabilir. Bir noktada onları çıkarıyor olmalı. Yıkanmak ya da uyumak için."

"Nasıl öğrenmesi o kadar uzun sürmez. O çok akıllıdır. Belki bir hafta?"

Bu işe yaramazdı. O kadar zamanım yoktu. "Konuşmuyor, değil mi?"

Bir grup tuhaf bakış ve Ahyana'nın kahkahasıyla ödüllendirildim. "Tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Yapabilseydi işleri daha da kolaylaştırırdı," diye mırıldandım, kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Oh, katılıyorum. Kesinlikle olurdu." Ahyana beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu.

Görevlerimizi yerine getirdik ve birlikte bir plan oluşturmaya çalışmaya devam ettik. Hemen iki kişinin geride kalmasına karar verildi çünkü grup ne kadar küçük olursa o kadar iyi olacaktı. Ahyana ve Zalira geride kalacaklardı. Başlangıçta bana eşlik etmek için gönüllü olmuşlardı ama Io gitmek istediğini söyledi.

Herkesi şaşırttı.

"Bunu yapabilirim," dedi. Sanki kendine kanıtlaması gereken bir şey olduğu için gelmekte ısrar etmiş gibiydi.

Ki bunu anladım.

Suri de bizimle gelecek ve idari binanın yakınında nöbet tutacaktı. Ahyana yata Khanemizin girişinde nöbet tutacak, bir sorun çıkarsa ya da nöbetçilerden biri gece yolunu değiştirirse Kunguru'yu göndereceğine söz verecekti. Zalira, gardiyanların bizi kontrol etmeye gelme ihtimaline karşı odamızda kalırdı. Bunu zaman zaman yapıyorlardı. Sürekli ya da verili bir şey değildi ama hazırlıklı olmamız gerekiyordu.

Theano'nun ofisinin kapısını nasıl açacağımı hâlâ bilmiyordum ve oraya gittiğimde bir çözüm bulacağımı umuyordum.

Hedefime nasıl ulaşacağımı tam olarak bilmeden gitmek aptalcaydı ama başka bir seçenek yoktu ve kimsenin de ne yapmam gerektiğine dair bir önerisi yoktu.

Ayrıca ofisine girememe ihtimalimi de göz önünde bulundurmak zorundaydım. En iyi girişimlerime ve çabalarımına rağmen yine de dışarıda tutulabiliyordum. Ya da başarılı olsam, yedek bir anahtar bulsam ve kasayı açsam bile mücevher orada olmayabilirdi. Bu da başka yolları araştırmam gerektiği anlamına gelebilirdi.

Halk kütüphanesine dönmek gibi. Bu da Jason'ı tekrar görmek anlamına gelebilir.

Io'nun yanını süpürürken ona "Bir kazı uyutacak bir şey yapabilir misin?" diye sordum.

"Neden bir kazı uyutmak istiyorsun ki?" Sesi şaşırılmış gibi gelmiyordu, sadece merak etmişti. Sanırım bu noktada kız kardeşlerim onlara tuhaf şeyler söylememi bekliyorlardı.

"Böylece onu öldürmek zorunda kalmayacağım."

Bunu bir açıklama olarak kabul etti ve durakladı. "Sanırım öyle. Biraz haşhaş tozunu kediotu köküyle karıştırabilirim. Sorun, işe yaraması ve ardından hemen dağılması, böylece onu atan kişinin de uykuya dalmaması olurdu."

Io kendi kendine mırıldanmaya başladı, yüksek sesle bir formül üzerinde beyin fırtınası yapıyordu.

Bir yorgunluk dalgası beni vurdu ve tapınağın basamaklarından birine oturdum.

Zalira beni gördü ve parmaklarından birini bana doğru salladı. "Festival için avlunun tertemiz olduğundan emin olmalıyız."

Başımı salladım. Birkaç gün içinde gerçekleşecek olan yıllık bir festival vardı. Bundan sık sık bahsediliyordu ama benim için önemsiz olduğu için ayrıntıları çoğunlukla görmezden geliyordum. Yine, festival gerçekleştiğinde hâlâ burada olmayacağımı umuyordum. Festival hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum; sadece burada, tapınak arazisinde ve civar mahallelerde sadece kadınların katıldığı bir şey olduğunu biliyordum. Erkeklerin katılmasına izin verilmiyordu.

Yanlış hatırlamıyorsam Maia hasat ve bereket hakkında bir şeyler söylemişti ve festivalin tanrıçayı kutlayarak ve ona teşekkür ederek bir sonraki sezon için iyi şans sağlayacağını söylemişti.

Esnedim.

Zalira, "Akşam yemeğini atlayıp yatağa gitmelisin," dedi.

"Belki yaparım." Bir yemeği kaçırmak bana göre değildi ama muhtemelen yarısında uyuyakalırdım.

Sprgeme uzandı. "Şimdi git. Bu bizde."

Ona teşekkür ettim ve odamıza yöneldim. Tuvaleti kullandım ve sonra yatağıma uzandım. Kunguru pencere kenarında bekliyordu ve bana seslendi. Yatağımanın altına uzandım ve kitabın kenarlarını parmaklarımla hissettim. İstediğimi yapmış ve ona göz kulak olmuş gibi görünüyordu.

hemen önce ona "Aferin oğlum," diye seslendim.

"Kimmiş iyi ocuk?" Jason bana sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafımı tanımam birkaç dakika sürdü. Tekrar Jason'ın odasındaydım, yatağında onunla birlikteydim. Oturuyorduk, yüzümüz birbirimize dönüktü. Bacaklarımla onunkilerin koymuştum, öyle ki dizlerimin arkası onun güçlü kalçalarının üstünde ydi.

Parmaklarımla gece yarısı siyahı saçlarında gezdiriyordum ve o da başını çevirerek dokunuşuma doğru eğiliyordu.

"Kunguru iyi bir ocuk," dedim ona. "Buraya gelmeden önce onunla konuşuyordum. Saçların bana onun tüylerini hatırlatıyor."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Biliyorum. Genelde sessizdir. Senin aksine." Jason sırtıttı. "Sessiz olabilirim."

"Sadece dudaklarım seninkilerin üzerindeyken. Ve o zaman da pek sessiz değilsin."

"Bu doğru." Elleri belimdeydi ve beni kendisine biraz daha yaklaştırdı.

"Kıskanmalı mıyım?"

"Bir kuşun mu?" Gülerek sordum. "Hayır."

Burada her şey farklıydı. Ona hiç o kadar kızgın ya da sinirli değildim. Eğlenceli olabiliyorduk. Dalga geçerdik. Glebiliyorduk.

Ya da daha doğrusu ben yapabilirdim. O hep . Sinir bozucu olan da buydu.

"Onu kıskanıyorum, biliyorsun," dedi. "Neden?"

"Seninle istediği kadar sık birlikte olabiliyor. Uçup seni görebiliyor, sana dokunabiliyor ve sana yakın olabiliyor ve ben buna sahip olmak için her şeyimi verirdim."

Alnından öptüm. Sözleri çok tatlı, çok romantikti. "Artık rüya gördüğümü biliyorum."

"Bunu neden söyledin?"

"Çünkü uyanırken bana karşı böyle savunmasız değilsin. Keşke öyle olsaydın." Sözlerimin arasında yüzünü öptüm, parmaklarımı kafa derisinde gezdirmeye devam ettim.

Belimi bıraktı ve bileklerime uzanarak onları başından uzaklaştırdı. Onları bacaklarımın üstüne koydu ve sonra elleriyle yüzümü çerçevelemek için yukarı uzandı. "Lia, senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor musun?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nefesim ciğerlerimde durdu. "Hayır."

Beni öptü ve ona karşı , tutunacak bir şeyim olsun diye tuniğini tutmak için uzandım. İkimiz de nefes almakta zorlanana kadar öpüştük. Elimin altında kalbinin dörtlüğe attığını hissettim.

Jason geri çekildi ve burnunu benimkine sürttü, o kadar tanıdık ve tatlı bir jestti ki yeniden eriyordum.

"Sana tüm kalbimle söz veriyorum. Tüm ruhumu. Varlığımın her parçası zaten sana ait. Bir şey istersen senindir."

Aynı anda hem duyduğum en harika hem de en kötü şeydi.

Harika, çünkü ondan istediğim her şey buydu. Korkunçtu, çünkü ciddi olmadığını biliyordum.

Bu gerçek değildi. O burada değildi. Ben sadece onun sözlerini hayal ediyordum. Gerçek sevgi sözcükleri söylemedi.

Ve eğer uyanık olsaydık ve bunu söyleseydi, o zaman da ona inanmazdım. O sadece bir kadına sadık kalabilecek bir adam değildi.

Söylemesini istediğim şey buydu ama gerçek Jason'ın gerçekte nasıl hissettiği bu değildi.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız," dedi. "Bunu hissetmiyor musun? Tanrıça bizi kutsuyor."

Hayali Jason işi bir adım ileri götürmüştü. "Hayır, istemiyor. Senden uzak durmam için bana söz verdirdi. Ve iyi bir nedeni var. Sahip olduğunu iddia ettiğin duygulara karşılık vermeme izin verirsem kalbimi kırar, ruhumu paramparça edersin."

Geri çekildi, bacaklarımız hâlâ iç içe geçmiş olsa da elleri benden uzaklaştı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette biliyorum. Ona olan yeminimi kanım ve ateşimle mühürledim." Yine de asıl noktayı kaçırıyordu. "Ama yemin etmemiş olsaydım bile senin gibi bir adamla asla birlikte olamazdım."

Kırılacağını düşünürken, yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Benim gibi bir adam mı? Neden olmasın?" Sesi hem memnun hem de şaşkıncıydı.

Pek çok kadının onu benim reddettiğim şekilde reddetmediğini hayal ediyordum. Özellikle de böyle duygusal bir itirafta bulunduktan sonra. "Çünkü sen bir zamparasın."

Gözleri dans etti. "Bunu sana söyleten ne?"

"Sen söylüyorsun. Kendi sözlerinle."

Sanki önemsizmiş gibi bir omzunu silkti. "Geçmişin bir önemi yok. Sadece şimdi ve burada. Ve seni ilk gördüğümünden beri benim için başka bir kadın olmadı."

Ona nasıl da inanmak istiyordum. Onu yatağına geri itmeyi ve tüm dünya yok olana kadar öpmeyi ne kadar çok istemiştim.

Sonra, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Jason beni kendisine doğru çekerken bacaklarını benden uzaklaştırdı. Sırt üstü yattım ve o da üzerime abandı.

Yüz ifadesi ciddi ama yumuşaktı. Yüzümü okşamak için uzandı. "Sana kılıcımı, bedenimi ve kanımı vaat ediyorum. Seni koruyacağım ve güvende tutacağım."

Kollarımı ona doladım, daha da yaklaştırdım ama yerinden kıpırdamadı. "Benim için hayatını feda eder misin?"

"Hiç tereddüt etmeden."

Bana bakmaya devam etti ve sonra "Sonunda zaman kaybetmeyi bıraktığına sevindim" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Parmak uçlarımla boynunun sütununu izlerken sordum.

"Kaçınılmaz olanı erteliyorsun." "Seninle mi?"

"Hayır, benimle değil. Ilion'a başarmak için geldiğin şeyle." Bu parmaklarımı hareketsiz bıraktı. "Bunu biliyor musun?"

Sağ tarafıma yuvarlandı ve koluyla başını destekledi. "Lia, kimse seni benim tanıdığım gibi tanıyamaz. Seni neyin gülümsettiğini, neyin kızdırdığını, senden o çok sevdiğim yumuşak, heyecanlı sesleri çıkarmak için ne yapabileceğimi biliyorum."

Sözleri doğrudan içime işledi ve beni ateşe verdi. Beni öpmek için uzandı ve ben de onu karşılamak için hevesle ayağa kalktım.

"Seni benim tanıdığım gibi tanıyan başka biri var mı?" diye sordu ağzıma karşı.

"Sadece sen," diye nefes aldım.

"Bir şeylerin değişme zamanı geldi."

Şimdi sözleri tam tersi bir etki yarattı, sanki biri beni soğuk suyla ıslatmış gibiydi. Tanrıça da bana aynı şeyi söylemişti. "Ne?"

Gözleri daha önce ondan hiç görmediğim bir yoğunlukla benimkilere bakıyordu. "Zamanı geldiğinde, evet demelisin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." "Öğreneceksin," diye söz verdi.

"Neden bu kadar gizemli davranıyorsun?" Normal hayatımda yeterince hayal kırıklığı yaşıyordum. Burada buna ihtiyacım yoktu.

"Rüyaların yolu bu değil mi? Yoruma açık?"

Jason daha önce bir rüyada olduğumuzdan hiç bahsetmemişti. Tam bunu ona söyleyecektim ki, ona duyduğum ihtiyaçtan aklım başımdan gidene kadar beni tekrar öptü.

Bana karşı hareketsiz kaldı ve sonra dedi ki, "Hazır ol. Ve beni sevdiğini unutma."

İrkilerek uyandığımda Ahyana yatağında oturmuş örgülerinden birine yeni bir kurdele ekliyordu. "Jason nasıl?" diye sordu.

İnledim. Kalbim güm güm atıyor, vücudum hayal kırıklığı ve ona duyduğum ihtiyaçla ağrıyordu.

"Hâlâ aşık mısın?" diye sordu.

Onun sözlerini yüksek sesle söylemiş miydim? Onu sevdiğime dair iddiasını? Söylemiş miydim?

Yan döndüm ve hem onun hem de Ahyana'nın önerdiği şeyi düşündüm. Jason'a aşık mıydım?

Daha önce hiç aşık olmamıştım. Ona yakın bir şey bile hissetmemiştim. Bu konuda hiçbir deneyimim yoktu.

Ama onun için çok büyük ve güçlü bir şey hissettim. Onu özledim. Onu tekrar görmek istiyordum. Rüyalarım sadece hayal kırıklığı egzersizleriydi. Orada, ama orada değil. Gerçek değillerdi.

Onu sık sık düşünür, ne yaptığını merak ederdim. Eğer denizdeyse, ne tür yerleri ziyaret ettiğini.

Muhtemelen birlikte olduğu çeşitli kadınlar.

En azından bu yakıcı duyguyu kıskançlık olarak tanımlayabilirdim. Kadınlar muhtemelen kendilerini onun kollarına atıyorlardı ve ben onları suçlayamıyordum bile. Ömür boyu sürecek yeminlere bağlı olmadıklarını ve onunla istedikleri şekilde birlikte olmakta özgür olduklarını düşündüm ve bu beni fiziksel olarak hasta hissettirdi.

Bu hiç adil değildi. Başka birine sahip olabilecekken neden beni düşünsün ki?

Kıskançlığımın bir anlamı olmalıydı, değil mi? Aşkın bir göstergesi miydi? Keşke bu konuyu annemle konuşabilseydim. Durumumla ilgili çok bilge bir içgörüye sahip olacağından emindim.

Bana ne sorabileceğini hayal etmeye çalıştım. Benden anladığım duyguları nitelendirmemi isteyecekti. Onu ve onun iyiliğini önemseydiğimi biliyordum. Onun güvende olmasını istiyordum. Uyumak için sabırsızlanıyordum çünkü orada olacağını biliyordum.

İç çekerek kendime bunun endişelenmem gereken en son şey olduğunu söyledim. Uykudaki düşüncelerimi olduğu uyanık düşüncelerimi de tüketmesine izin veremezdim.

Bu gece baskın yapmamız gereken bir ofis vardı. Benim odak noktam bu olmalı. Kendimi ve kardeşlerimi güvende tutmak.

Jason'ın bana kendini adadığı, benim için hayatını ortaya koymaya hazır olduğu gerçeğine takılmamak.

Bir hüznün dalgasıyla, aşkını ilan etmemiş olsa bile, buna en çok yaklaşacağım şeyin bu olduğunu fark ettim.

"Hazır mısın?" Ahyana bana sordu, Kunguru omzuna tünemişti. Saat sabahın üçü civarıydı ve dördümüz de yataktan çıkıp kapıda duruyorduk. Zalira odamıza geri dönmüştü ve sanki hepimiz hâlâ yataklarımızda mışıl mışıl uyuyormuşuz gibi görünmesi için fazladan battaniyeler kullanmıştı.

"Evet." Ayak parmaklarım karıncalanıyor, kalbim güm güm atıyor, sinirlerim titriyordu. Heyecanlıydım. Gitmeye hazırdım. Harekete geçmek çok iyi hissettiriyordu. Rüya Jason haklıydı, zamanımı boşa harcıyordum. Tedbirli davrandığımı, bilgi topladığımı sanıyordum ama bu kadar uzun süre beklememeliydim.

Tehlikede olan çok şey vardı.

Bu işe yarayacaktı. Olmak zorundaydı.

Calliope yanımızdan geçtikten sonra Ahyana fısıldadı, "Git!"

Suri, Io ve ben gecenin içine daldık. İdari binaya çok yakındı ve Ahyana biz koşarken bize göz kulak olabilirdi. Sıra dışı bir şey görürse kuş sesi çıkarması konusunda anlaşmıştık.

Tam binaya girmek üzereydik ki Suri ikimizi de bir duvara doğru çekti. Birkaç rahibenin duyduk, biriyle konuşuyorlardı.

Bir başkası. İnsanların dışarıda sosyalleşmesi için çok garip bir saatti ama muhafız değillerdi. Dışarı bakıp kim olduğunu görmek, ne konuştuklarını duymak için yaklaşmak istedim ama Suri elini göğsüme koydu ve beni geri itti.

Yerimde kaldım ve grubun geçmesini bekledik. Geçtiklerinde Suri önden gitti ve idari binaya ulaşp içeri koştuk. Birkaç kalp atışı bekledik ve kimse bize meydan okumayınca Io, "Ben kapıda nöbet tutacağım" dedi.

Suri başıyla onayladıktan sonra doğuya doğru işaret etti. Zalira ona o yönden gelecek muhafızları gözetleme görevi vermişti. Bu sayede gözetlememizi her açıyı kapsayacak şekilde üçgenleştirebiliyorduk.

"Onu gördüğünde bize haber ver," dedim. Başıyla onayladı. Duvara doğru bir taş atacaktı. Çok endişe verici görünmeyecek ama bize haber verecek bir şey.

Suri gittikten sonra Io kapının hemen içindeki yerini aldı. "Acele et."

Merdivenleri koşarak çıktım ve ofise ulaştım. Gerekirse kapıyı açmak için kullanabileceğimi umduğum sert ahşap bir sopa getirmiştım. Bunun nedeni babamın Arşimet'ten alıntı yaparak her zaman söylediği bir şeydi: *Bana yeterince uzun bir kaldıraç ve onu yerleştirebileceğim bir dayanak noktası verin, ben de dünyayı yerinden oynatayım.*

Dünyayı yerinden oynatmama gerek yoktu, sadece bu kapıyı. Yine de bu son çare olacaktı. Kapısını zorla açarsam Theano kesinlikle fark ederdi. Onu yere bıraktım. Tanrıçaya hızlı bir dua okudum ve fırlattığım hançerlerle kilidi açmaya başladım.

Korku hissine kapıldığımda bir tane yerleştirmiştim. Bir sorun vardı.

Io'nun sana ihtiyacı var.

Sesin nereden geldiğini bilmiyordum, sadece dinlemek zorunda hissetmişim.

Io seslenmemiş ya da ses çıkarmamıştı. Bir parçam aptallık ettiğimi, bir şeyler hayal ettiğimi düşünüyordu. Eğer bana ihtiyacı olsaydı, bana haber verirdi.

Bu dürtü tekrar ve daha güçlü bir şekilde geri döndü. Sanki biri mideme kanca takmış ve beni kapıdan uzaklaştırıyordu.

Bu çok saçmaydı. Aşırı aktif hayal gücüme cevap vermek için yeterli zamanım yoktu. Ama bıçaklarımı kınına soktum ve merdivenlerden aşağı indim. İçimdeki korku her adımda daha da artıyordu.

Io'nun görev yerinde olmadığını fark ettiğimde çılgınca bir boyuta ulaştı.

Kapı aralığından geçip İo'yu yerde gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Dev gibi bir adam onun üzerine diz çökmüştü, etli elleri boğazına sarılmış, içindeki yaşamı sıkıyordu.

Bir an için o kadar şaşırmıştım ki tepki veremedim.

Sonra bıçaklarımdan birini ona doğru fırlattım ama nişan alamadım ve bıçak göğüs zırhından sekti. Dönüp bana baktı, gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı.

"Onu rahat bırakın!" Aceleyle bir sonraki hamlemi hesaplamaya çalışarak söyledim. Io'nun yüzü morarmaya başlamıştı. Onlara ulaşmam için gereken sürede, kolayca boynunu kırabilirdi. Onu kızdan uzaklaştırmalı ve peşimden gelmesini sağlamalıydım.

"Locrian nerede?" diye sordu.

Sadece küçük bir parçam onun özellikle beni aradığı düşüncesiyle paniğe kapıldı. Geri kalan kısmım ise Io'nun göz kapakları kapanmadan önce gözlerinin kafasının içine doğru yuvarlanmasından dolayı histerikti.

Onu öldürecekti.

"Ben Locrian'ım," diye alay ettim onunla. "Gel ve beni yakala."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kalan fırlatma bıçağım bu adamı uzak tutmak için yeterli olmayacaktı. Sadece onu kız kardeşimden uzaklaştırmakla kalmamalı, daha uzun bir silah bulmalıydım. Onu kol mesafesinde tutacak bir şey. Yukarıda bir tane vardı.

Neyse ki hareket etmeyen Io'yu serbest bıraktı.

Hayatta olup olmadığını bilmiyordum.

Sırtından dev bir geniş kılıç çıkardı. Theano'nun ofisinin kapısında bıraktığım asayı kesip dönüştüreceğini fark ettiğimde kalbim göğsümde çarptı. Belki de o odada bir çeşit silahı vardı.

Bundan kurtulmayı umabilmemin tek yolu buydu.

Xiphos'umu yatak odamda bıraktığım için kendime lanet ettim. Dönüp merdivenlere doğru koştum ve adamın arkamdan geldiğini duydum. Hızla yukarı çıktım, silahını bana doğru savururken eğildim. Kılıcının taş duvara çarptığını duydum. Koridorda koştum, asayı aldım ve kapının kolunu denedim.

Bir parçam içten içe mucizevi bir şekilde kilidi daha önce açmayı başarmış olmayı umuyordu. Bu daha kaç kez başıma gelecekti? Katiller tarafından kovalanmak, güvenlikten uzakta kilitli kalmak.

Çaresiz bir çılgınlıkla vücudumu tüm gücümle kapıya çarptım ve tam bir şokla kapı açıldı. Şöminede hala yanan bir ateş vardı, bu da bana odayı hızlıca aramak için yeterli ışık sağlıyordu.

Silah yoktu. Sadece bir çalışma alanıydı.

Asam önümdeyken döndüm ama adam hiç ses çıkarmadan asayı elimden çekip aldı ve yumruğuyla beni yere serdi. Kalçalarım binerek üzerime tırmanırken, geniş kılıcının yere düştüğünü duydum. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki, ne olduğunu anlamadan üzerime çıkmış, kemerinden bir bıçak çıkarmış ve boğazıma dayamıştı.

Uzanıp bileklerini kavradım ve tüm gücümle ona doğru ittim. Onu zapt edebildiğime hangimiz daha çok şaşırdık, o mu ben mi bilmiyorum.

Bu mümkün olmamalıydı. Adam saf kastan yapılmıştı. Beni birkaç dakika içinde yok edebilmeliydi.

Hırladı ve bıçağını bana doğru itmeye devam etti. Ne onu itebildim ne de kendimi kurtarabildim. Sıkışmışım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Dişlerimi sıktım, hayatımı kurtarmaya çalışmaktan tüm vücudum ağrıyordu.

Bir şekilde bıçağını soluma yönlendirmeyi başardım, hançerin sivri ucunu yavaşça boynumun dibinden omzuma doğru hareket ettirdim.

Gücüm azalmaya başladı ve silahı bedenime daha da yaklaştı. An be an, santim santim. Beni bıçaklamasını engellemeye çalışmaktan titriyordum.

Bıçak tam üzerimde duruyordu ve soğuk kenarını ısınmış tenimde hissedebiliyordum.

Hayır, hayır, hayır.

Bu olamazdı. İşler bu şekilde bitemezdi.

Lütfen bana yardım edin.

Cevap gelmedi.

Hançeri nihayet derimin yüzeyini yararak yavaşça damarlarıma, sinirlerime ve kaslarıma saplandığında çığlık attım. Omzuma beyaz bir acı yayıldı.

Sonra kılıcını bükerek daha fazla hasar verdi.

Çaresizlikten yüzüne yumruk attım. Başını geriye attı ama hançeri bırakmadı. Panikliyordum, dehşet keskin dişlerini içime geçiriyordu. Ona tekrar yumruk attım ve burnunun kırılma sesini duydum.

Yine de bırakmadı ve bir şekilde bıçağı daha da içeri itmeyi başardı.

Yüzünden kan damlarken güldü.

Kahkahası aniden kesildi ve geniş kılıcının ucu boğazında belirirken öğürdü.

Nefesim kesildi ve Io'nun arkasında durduğunu gördüm.

Kendi kılıcını boynunun arkasına saplayan oydu.

Adrenalinim içime çöktü, korkum kaçtı ve şimdi odaklanabildiğim tek şey zonklayan, vuran acıydı. Adam öne doğru yığıldı, neredeyse beni boğuyordu. Hareket etmeye çalıştım ama hançerini bana o kadar sert sapladığını fark ettim ki ahşap zemine saplandım.

Io adamı itti ve adam yana doğru yığıldı ve ben tekrar nefes alabildim. Aldığım her nefes acının daha da yayılmasına ve hızlanmasına neden oluyordu.

"Ne yapacağım ben? Ne yapacağım?" diye sordu panikleyerek.
Ona gidip bir şifacı çağırmasını söylemek üzereydim ki elini hançeri çıkardı.

Bu yapabileceği en kötü şeydi. Yaradan yoğun ve sıcak kan fişkırdı.

Bir inilti çıkardım.

Zihnim çılgınca Demaratus'un fişkıran yaralar hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu.

Aptal kız, onları kapatmalısın!

Dikiş atılması ya da dağlanması gerekiyordu. Beni dikmek için zaman yoktu. Io'ya "Yarayı dağlamalısın" dedim.

Acı bir şekilde şiddetleniyordu. "Ne?"

"Metal bir şey al. Ateşe sok." Ona omzumdan çıkardığı bıçağı getirmesini söylemek istedim ama o Theano'nun masasına koştu ve gördüğü ilk şeyi kapı.

Theano'nun mektuplarındaki balmumu için kullandığı mühür. Io ateşe doğru koştu ve metal mührü alevlerin içine attı.

Kendimi çok sersemlemiş ve başım dönmüş hissediyordum. Sadece uyumak istedim.

Göz kapaklarım kapanmaya başladı.

Aptal kız, uyanık kal! Bu sadece kan. Çok kanın var, biraz kaybetmeye dayanabilirsin ve yine de uyanık kalabilirsin!

"Demaratus," diye fısıldadım. Keşke burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi. Beni kurtarabilirdi.

"Mühür sıcak," dedi Io. "Şimdi ne olacak?"

Revirde çalışmıyor muydu? "Onu buraya getir ve yarama bastır."

"Ne?" diye haykırdı. "Bunu yapamam!"

," dedim ona. Bilincimi gittikçe zorlaşıyordu. "Bunu kendim yapamam ve denersem bayılabilirim. Deriyi kapattığından emin ol. Çıglık atsam bile durma. Kanamayı durdurmalısın yoksa öleceğim."

Görüşümün kenarları bulanıklaşarak siyaha dönüşüyordu. Tunığımı kenara ittiğini hissettim ve sonra derin bir nefes aldığını duydum.

"Çok özür dilerim."

Isıtılmış mührü derime bastırdı ve ben çıglık attım, acı görme ve duyma yeteneğimi engelledi. Duyu organlarım

Omzumda dayanılmaz bir yanma hissettim ve bu beni tamamen tüketti, şimdiye kadar yaşadığım en kötü, en yoğun acıyla vücudumu harap etti.

Bıçaklanmaktan daha çok acıttı.

Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, hareket edemiyordum.

"Diğer taraf," diye soluk soluğa kaldım mührü aldıktan sonra. Baş rahibenin ofisini yanık et kokusu doldurmuştu. "Sırtımdaki açıklığı da kapatmalısın."

Beni yan yatırıp hiç tereddüt etmeden sıcak mührü açık yarama bastırırken gözyaşları yüzünden akıyordu.

Tekrar çılgılık attım ve sonra bayılmış olmalıyım çünkü her şey karardı.

Sadece birkaç dakika sürmüş gibi görünüyordu çünkü uyandığımda Io'nun köşede kustuğunu gördüm.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, onu yatıştırmaya çalışıyordum.

Başını iki yana salladı. "O adamı ben öldürdüm. Onu ben öldürdüm. Onun hayatını aldım."

"Bunu beni korumak için yaptın." Kelimeleri oluşturmak giderek kolaylaşıyordu. Uzuvarımın hissi geri geliyordu ve omzum bana bağılıyor olsa da oturmak için mücadele ettim. Ama yapamadım. Acıdan başım dönüyordu. "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Biliyorum, biliyorum," diye ağladı, kollarını dizlerine doladı ve bir topun içine kıvrılıp ileri geri sallandı.

Demaratus'la eğitim alırken bir can almaya hazırlanmak için aylar harcamıştım, bu yüzden gerçekleştiğinde benim için dünyayı sarsan bir şey olmamıştı.

Ama Io için? Kim sadece tüm canlıları korumak isterdi?

O anda ona yardım edebilmenin tek yolu onu harekete geçirmektir. Başka bir şeye odaklanmasını sağlamak.

"Alarm vermeliyiz," dedim ona. "Başkaları da olabilir."

Bu ona ulaşmış gibi görünüyordu. "Evet. Gidip boruyu çalacağım. Haklısın."

Herkesi uyarmak zorundayız."

Koşarak odadan çıktı ve ben de gözlerimi kapattım. Bu benim tek şansımdı. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Diğerleri gelmeden önce bu odayı aramalıyım. Acıya karşı dişlerimi sıkarak yüzüstü döndüm. Keşke ısırarak bir şeyim olsaydı. Duvara doğru süründüm ve kendimi yukarı itmek için onu kaldıraç olarak kullandım.

Zor nefes alıyordum, terliyordum. Tüm vücudum acı içindeydi, sanki omzumdan yayılmış ve her yerimi istila etmiş gibiydi.

dev bir ağrı. Başım zonkluyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Bir boru sesi duyuldu, tekrar ve tekrar. Io tüm tapınağa istila edildiğimizi haber veriyordu.

Kapıda bir hareket oldu ve kalbim sıkıştı. Tek fırsatımı kaybetmiştim.

Rahat bir nefes alarak, onun Suri olduğunu fark ettim.

Hançerini çekmişti. Io'yu ıskalamış olmalı. İki kaşını da bana kaldırdı, iyi olup olmadığımı sorguluyordu.

"Yaşayacağım," dedim ona, duvara yaslanmış, ileri adım atacak gücü kendimde bulamazken.

Bakışları ölü adamın üzerine düştü.

"Io," dedim ona, çok üzgün ve endişeli görünüyordu. "Bunu beni kurtarmak için yaptı."

Suri başını salladı.

"Beni aramana ihtiyacım var. Bunu yapamam. Biri bizi kontrol etmeye gelmeden önce. Bir anahtar."

Bunun üzerine Suri'nin kaşları alnının daha da yukarısına tırmandı ve az önce olanlardan sonra hala aramaya devam ettiğime inanamıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. Revirin olduğu yönü işaret etti.

Ona başımı salladım. "Muhafızlar kalanlarla savaşıyor ve sonra hiçbir işgalciyi kaçırmadıklarından emin olmak için araziye tarayacaklar, bu da yakında burada olacakları anlamına geliyor. Zamanım tükeniyor. Lütfen."

Kaşlarını çattı ve sonra gözlerini kapattı. Birkaç dakika hareketsiz durdu ve ben nefes alış verişimin ne kadar zorlaştığının farkına vardım. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim ve susuzluktan boğazım yandı.

Suri gözlerini tekrar açtı ve doğruca Theano'nun masasına yöneldi.

Kenarlarına tanrıçanın sembolü olan yapraklar işlenmişti. Suri'nin parmaklarını masanın sağ dış tarafındaki yapraklar boyunca gezdirmesini ve durmasını izledim.

Ne yaptığını göremedim. Her şey birbirine benziyordu. Bir yaprağı itti ve küçük bir çekmece çıktı.

İçinde gümüş bir anahtar var.

Suri başarmıştı. Kasanın anahtarını bulmuştu. Acı dolu küçük bir kahkaha attım. Sebepsiz yere bıçaklanmamıştım. Almaya geldiğim şeyi bulmuştum.

Ama başını bana doğru çevirdi ve yüz ifadesiyle kalbimin atışı tamamen durdu.

Anahtarı almama izin vermeyecekti.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Suri isteseydi anahtarı almamı kolaylıkla engelleyebilirdi. Anahtarı alacak ya da bunun için onunla kavga edecek durumda değildim. Anahtarı çıkardı, çekmeceyi yerine itti ve sonra gelip önümde durdu.

Şaşkınlığıma rağmen bana teklif etti. Daha önceki ifadesini yanlış yorumlamış olmalıyım. Bir şeye üzülmüş gibi görünüyordu ama neye?

"Lütfen bunu keseme koyar mısın?" diye sordum. Yine reddedebilirdi. Odadan çıkıp onu bir yere gömebilirdi ve ben onu asla bulamazdım.

Ama tereddüt etmeden kesemi açtı ve anahtarı içine soktu.

Ezici acıya rağmen bir rahatlama vardı. "Gizlenmiş başka bir şey hissediyor musun?"

Hayır.

Eğer göz ofiste olsaydı, bunun işleri çok kolaylaştıracağını düşündüm.

Gerçi şimdi hazineye nasıl gireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ailemin hayatına kastedilmiş olsaydı Demaratus'un ne yapacağını düşündüm. Muhafızları iki katına çıkarırdı.

Antiope de aynısını yapardı. Ya da daha kötüsünü.

Anahtar bende olabilirdi ama bu saldırı hayatımdaki her şeyi karmaşık hale getirmişti. Sadece kasaya ulaşmak değil, birilerinin özellikle beni öldürmek istediğinden ve başka bir girişimde bulunabileceğinden endişelenmek zorunda kaldım.

Ofisin hemen dışından Io'nun sesi geldi. "Lia'yı revire götürmeliyiz. Daphne'nin ona yardım etmesi gerekiyor." Odaya girmedi ve onu suçlayamazdım.

Suri sağ tarafıma geldi ve kolumu onun omuzlarına doladım.

Ağır bir şekilde ona yaslandım ama o beni kolayca tuttu.

"Teşekkür ," dedim ona. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Başıyla onayladı ve koridora doğru yürüdük. Io'nun bize yardım etmek istediğini görebiliyordum, ama bu bıçaklandığım sol tarafımdan girmek anlamına geliyordu ve kör edici acıya dayanabileceğimi sanmıyordum. Sol kolumu vücuduma yasladım ve koridorda tökezleyerek ilerledim, neredeyse merdivenlere .

Ama yürürken Io'ya hikayemizi anlattım. "Geç saate kadar konuştuk. Dışarıda bir ses duyduk. Araştırmak için dışarı çıktık ve saldırıya uğradık.

Adamı senden uzaklaştırdım."

Başını salladı ve yutkunduğunu gördüm. Umarım etkili bir şekilde yalan söyleyebilirdi, yoksa başımız büyük belaya girecekti. Ne aldığımı bilmemeliydiler yoksa her şey mahvolurdu.

Dışarı çıktığımızda nefesimi tutamadım ve kısa bir süre durdum. Çok fazla ceset vardı. Bazıları avluya sürükleniyordu.

Tam zırhlı adamlar, ama aynı zamanda bir rahibe ve birkaç yardımcı gördüm. Kaç kişi ölmüştü?

"Haydi," dedi Io, elini sallayarak ve bakışlarını korkunç sahneden kaçırarak. Zihnim bulanıktı ama dikkatimi çeken şeylerden biri muhafızların cesetleri ne kadar kolay taşıdığı oldu. Bu adamlardan bazıları kalın ve ağırdı ve kadınlar onları bir kuştan daha ağır değilmiş gibi sürüklüyorlardı.

Ayrıca o akşam yaptığım hiçbir açıklama getiremediğim şeyi de düşündüm. Theano'nun kapısını papirüsten yapılmış gibi nasıl bu kadar kolay ? Bacaklarımdan daha büyük pazuları olan, benim iki katım büyüklüğünde bir adamı zapt etmeyi başarmıştım. Stresli durumdaki insanların güçlü şeyler yapabileceğini bilsem de, panik ve adrenalin ancak bu kadarını açıklayabilirdi.

Sadece birkaç gün önce Troas sokaklarında bana saldıran o adamları nasıl uzak tuttuğumdan bahsetmiyorum bile. Teknik beni güvende tutmak için yeterli olmazdı.

Sanki daha da güçlenmiştim. Çok daha güçlü.

Aynı şey tapındaki bütün kadınlar için de geçerliydi.

Başım o kadar sert çarpıyordu ki tökezledim. Düşünmek acı veriyordu.

Ama sorularımı kapatamıyordum. Bu adamlar bize neden saldırmıştı? Bu, *Nikos*'a yapılan korsan baskınına benziyordu. Ve korsanlar özellikle beni arıyorlardı, tıpkı bu gece beni kovalayan adam gibi.

Biri ölmemi istedi. Kim?

Tapındaki biri miydi? Theano? Artemisia? İkisi de beni şaşırtmazdı. Ama beni öldürmek için gerçekten kutsal şeylere saygısızlık etmeye istekli olurlar mıydı? O kadar ileri gideceklerini hayal bile edemezdim ama belki de giderlerdi.

Ilion'da başka kim bana zarar vermek ister ki? Neden beni arıyorlardı? Bir haraç olmanın ötesinde, gerçekte kim olduğumu kimse bilmiyordu. Kimliğim bir sırdı.

Bu neden oluyordu?

Kim ve neden diye düşünmeye çalışırken, korsanların savaşmadan önce o kırmızı toprağı attıklarını hatırladım. Bu geceki adam öyle yapmamıştı. Aynı kişiler olduklarını sanmıyordum.

Bu da hayatıma son vermeye çalışan birden fazla savaşçı grubu olduğu anlamına geliyordu.

Korkunçtu.

Özellikle de arkasında kimin olduğunu bilmediğim zaman.

Beni revire götürdüler, orada Daphne acıdan inleyen başka bir yaralı acolyte'e yardım ediyordu.

"Io!" Daphne bizi gördüğünde şöyle dedi. "Burada olmana çok sevindim. Sana ihtiyacım var."

"Lia yaralandı," dedi beni yataklardan birine yatırırken. "Sol omzundan bıçaklanmış ve bıçak tamamen içeri girmiş."

"Herkes yaralı," diye mırıldandı Daphne nefesinin altından, ama yine de yanıma gelip beni inceledi. "Yarayı dağlamak hızlı bir düşünceydi."

"Arayan Lia'ydı," dedi Io. "Bunu yapmamı o söyledi."

"Muhtemelen hayatını kurtarmıştır." Daphne uzvumu test etti ve ben de sesimi tutamayarak boğuk bir inilti çıkardım. Sanki bana işkence ediyor gibiydi. "Yumruk yap."

Elim acı içinde itiraz etse de istediğini yaptım.

Daphne memnun bir şekilde başını salladı. "Hâlâ tam hareket açıklığına sahipsin, bu da bıçağın herhangi bir tendon ya da atardamara isabet etmediğini gösteriyor ki bunun için minnettar olmalısın. Sadece kası delip geçtiği için şanslısın."

O anda kendimi pek şanslı hissetmiyordum.

"Ağrınız için bir şeyler getireceğiz ve herkesi tedavi ettikten sonra cildinizi yatıştırmaya ve enfeksiyonla savaşmaya yardımcı olacak bir merhem yapacağız. Sonra da uyumana yardımcı olacak bir şey getireceğiz. Io, benimle gel," dedi Daphne. Biz geldiğimizde tedavi etmekte olduğu hastaya geri döndü.

Io yatağın üzerinde durdu, sağ elime uzandı ve onu sıktı. "Yapabilseydim burada seninle kalırdım."

Ben de onu sıktım. "Biliyorum. Öncesi için sana teşekkür etmeliyim. Bu gecenin zor olduğunu biliyorum. Ama hayatı koruduğunu hatırlamanı istiyorum. O beni ve diğerlerini öldürebilirdi."

Elimi bıraktı ve sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını yana büktü. "İçten içe bunu anlıyorum. Ben sadece... hiç düşünmemiştim

bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Senin de beni kurtarmak için aynı şeyi benim için yapacağını biliyorum."

"Binlerce kez," dedim ona. O sırada boynunda parmak şeklinde siyah-mor morluklar oluştuğunu fark ettim. O adamın soluk borusunu ezmemiş olması bir mucizeydi. Öldüğüne sevinmiştim, yoksa idari binaya geri dönüp işi kendim bitirecektim.

İo, Daphne'ye yardım etmeye gittiğinde Suri'nin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Ağrılı ve bitkin bir halde yatağa uzandım ve anahtarın dış hatlarını hissetmek için sağ elimi kesemin üzerinde gezdirdim. Hâlâ orada, Quynh'un bileziğinin hemen yanındaydı.

Anahtar kasa için olmalıydı. Muhtemelen Theano'dan başka kimsenin bilmediği gizli bir bölme saklanmıştı. Önemli değilse bunu neden yapsın ki?

Theano'nun kemerinde taşıdığı anahtarlara daha fazla dikkat etmeliydim, böylece bir eşleşme olup olmadığını anlayabilirdim.

Kasayı açıp açmayacağını öğrenmenin en azından bir iyi yolu vardı.

Beklemeli miydim? Antiope'nin devriye gezen muhafızların sayısını hemen artıracığından hiç şüphem yoktu. Bu yüzden belki de hazineye girmeyi ertelemek benim lehime daha iyi olurdu.

Şu anda bir hırsızlık girişiminde bulunmak için en iyi fiziksel durumda olmadığımдан bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sonra Zalira ve Ahyana, Suri ile birlikte revire geldiler. Görünüşe göre onları almaya gitmişti ve gittiği için rahatlamıştım. Zalira'nın gözü morarmaya başlamıştı ve Ahyana'nın dudağı patlamıştı.

"İyi misiniz?" Tam da onların bana aynı şeyi söylediği anda ben de onlara sordum.

"Biz iyiyiz," dedi Zalira. "Üç adam penceremize tırmandı. Ahyana'yı çağırabildim ve muhafızlar bize yardım etmeye gelene kadar onlarla savaştık. Uyanık olduğumuz ve sizi beklediğimiz için çok mutluyum. Uyuyor olsaydık ve farkında olmasaydık ne olurdu düşünebiliyor musun?" Kadın ürperdi.

Bütün bu durum çok sinir bozucuydu. "İlk etapta muhafızları nasıl geçtiler?"

Ahyana, "Muhafızları gözlemlemiş ve düzeni çözmüş olmalılar," diye önerdi. "Ama gizlice kaçmak yerine, içeri sızmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı."

"Neyin peşindeydiler?" Zalira sordu.

"Sanırım ben," dedim alçak bir sesle. "Io'ya saldıran adam 'Locrian'ı aradığını söylemişti."

"Neden?" Ahyana sordu ve ben sadece başımı sallayabildim. "Belki de tapınağa gitmeyi başardığım için benden nefret ediyorlardır?"

Şimdi başını sallayan Zalira'ydı. "Bu hiç mantıklı değil. Sırf burada hizmet ediyorsun diye kim tanrıçaya küfretme riskine girer ki?"

Hep soru, hiç cevap yok.

"Tapınaktan birinin onlara yardım ettiğini mi düşünüyorsunuz?" Tepkilerinin ne olacağından emin olmadığım için dikkatlice sordum.

Suri'nin kaşları sanki bu onu şaşırtmış gibi kalktı.

"Tabii ki hayır!" Ahyana dedi ki. "Birbirimize karşı yeminliyiz."

Evet, hepimiz birbirimizi korumaya yemin ettik ama bu, birilerinin bu kuralı teknik olarak aşmak için üçüncü bir tarafı vekil olarak kullanamayacağı anlamına gelmiyordu.

Daphne yaklaştı ve bana bir fincan uzattı. "Bunu iç." Sonra dikkatini diğer üçüne çevirdi. "Hepinizin odalarınıza dönmesi gerekiyor. Geç oldu."

Birbirimize iyi geceler diledik. Gittiler ve ağrı kesicinin işini yaptığını hissedebiliyordum.

Vücudum o kadar ağrımasa da içimi huzursuz bir his kapladı. İşlerin ne kadar kötü gidebileceğini fark ettim. Eğer uyuyor olsaydım, gece fantezi dünyama dalmış olsaydım, o adamlar odamıza girip hepimizi katledebilirlerdi.

Ertesi sabah erkenden uyandım, bedenim bu saatte kalkmaya alışkındı.

Geldiğimden beri rüyamda Jason'ı görmediğim ilk geceydi ve bu beni rahatsız ediyordu. Dün gece olanları ona anlatmak istiyordum.

Acının olmadığı bir yerde olmak için.

Belki de benim sahip olmadığım bir içgörüye sahipti. Bu çok saçmaydı çünkü hayal kuran bendim. Onun önereceği herhangi bir şey benim zaten düşündüğüm bir şey olurdu.

Ağrı kesicinin etkisi geçeli çok olmuştu ama kafam daha berraktı ve hareket edebiliyordum. Omzum hala sürekli bıçaklanıyormuşum gibi zonkluyordu ama oturabiliyordum. Acı katlanılabilirdi.

Kendime bir bardak su aldım ki bunu tek elle yapmak çok zordu. Bardağın tamamını bitirdiğimde Daphne beni kontrol etmek için yanıma geldi. Sol bileğimdeki nabızı hissetti ve sonra gözlerimin içine baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biraz daha iyiyim."

"Güzel. Şimdi neden uyumuyorsun? Birkaç saat daha uyuyacağını düşünmüştüm."

"Gidip tapınağı temizlemem gerek." Bıçaklandım diye sorumluluklarımın göz ardı edileceğini düşünmemiştim.

"Bugün değil," dedi. "Tanrıça sensiz de yapabilir. Erken kalkıyor olman da iyi bir şey. Özellikle de bu sabah sana başka bir yerde ihtiyaç duyulacağını düşündüğüm için."

"Nerede?"

Yüz hatlarından kaçamak bir ifade geçti. "Birkaç dakika içinde spor salonunda gerçekleşecek bir toplantı var. Yaralanmamış tüm rahibeler ve yardımcıları dün geceki olayları tartışmak üzere bir araya gelecek. Ve bence sen de katılmak isteyebilirsin."

O huzursuzluk hissi geri döndü ve midemde bir çukura neden oldu. Daphne başka bir şey söylemedi ve reviri terk etti. Io da burada değildi. Dün geceki hastalardan birkaçı da gitmişti.

Spor salonuna gitmem istediğimden biraz daha uzun sürdü. Tüm uzuvlarım çok sert ve tepkisizdi. Binaya giren kadınları gördüm ve adımlarımı hızlandırmaya çalıştım ama ancak bu kadar hızlı gidebilirdim.

Sonunda spor salonuna ulaştığımda Daphne'nin neden gelmem gerektiğini düşündüğünü anladım.

Saldırıdan ben sorumlu tutuluyordum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Theano kürsüde oturuyordu, iki yanında da Daphne ve Maia vardı. Her zaman yaptığı gibi başında bir peçe vardı.

Nysa adında bir rahibe konuşuyordu. Artemisia'nın adelphia'sının akıl hocasıydı ve beni her zaman rahatsız etmişti. Kürsüde durmuş, rahibeler üçlüsüne ve orada toplanan herkese hitap ediyordu.

Nysa, "Bir rahibe ve iki yardımcısı öldü," dedi. "Ciddi şekilde yaralananları saymıyorum bile."

Bu adamlar yakalanıp durdurulmadan önce çok fazla hasara yol açmışlardı. Pek çok kişiyi gafil avlamak için kesinlikle sürpriz unsurunu kullanmışlardı.

Buraya geldiğimden beri tapınakta ne kadar güvende olduğum defalarca söylenmişti ve şimdi bunun tamamen doğru olmadığına dair ölümcül kanıtlar vardı.

"Belki de hırsızlardı!" diye seslendi biri.

"Bu trajediyi başımıza Locrianlar getirdi," dedi Nysa, öneriyi görmezden gelerek. "Avluya girmeye cüret edenlerin icabına bakmış olsak da, bin yıldır hiç kimse tapınağın iç mahremiyetine giremedi. Ta ki dün geceye kadar."

Yakınlardaki bazı kadınlar beni orada dururken gördüler ve birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar.

Bu sadece Nysa'nın varsayımı mıydı? Umarım buradaki hiç kimse o adamların özellikle beni aradıklarını bilmiyordur. Zaten beni suçlamak istiyorlardı, öfke ve suçlamalarının ateşine odun atmayacaktım.

"Locrian'ı dışarı atmalıyız," dedi Artemisia odanın ortasından. "O buraya ait değil."

"O da hepinizle aynı yemini etti," diye araya girdi Maia öfkeyle. "Hizmet etmek için her türlü hakka sahip."

Nysa, Maia'nın son cümlesinin üzerine konuştu. "Her gün bir kurtarıcı için dua ediyoruz ama yine de tapınağımızın kapılarını bir yok ediciye açtık."

Ha. O kapılar bana açılmamıştı. İçeri girmek için savaşmak zorunda kalmıştım.

Bunu bilen başka biri var mı diye merak ettim.

"Neden biri bizi öldürmek istesin ki?" konuşan rahibeyi göremiyordum ama sesi tanıdık geliyordu. "Onlar asker miydi?"

Paralı askerler mi? Suikastçılar mı? İntikam peşinde koşan insanlar mı?"

Bu sözler bana sığınak talep eden kadını kovalayan adamları düşündürdü. Kız kardeşlerim bana kadınların daha önce de pek çok kez koruma talep ettiklerini söylemişti; belki de birileri rahibelerin kızmıştı?

Yine de bu beni neden aradıklarını açıklamıyordu.

Ilion'da gerçekten de Locris'ten bu kadar nefret eden insanlar var mıydı ki, sırf nefretleri için bile bile bana küfrediyorlardı? Çok zorlama görünüyordu.

Ya da ya gerçekten benim hatam olsaydı? Birkaç gece önce şehre inen bendim. Hetera evlerinin yakınında dövüştüğüm adamları düşündüm. Ya buraya sadece beni bulup cezalandırmak için gelmişlerse?

Belki de suçlu bendim. Sağ elimi karnımın üzerine koydum. Hasta olacaktım gibi hissediyordum.

"Hiçbir ayırt edici işaretleri yok ve herhangi bir soylu ya da kraliyet ailesinin mührünü taşımıyorlar." Antiope'nin sesi öfkeliydi. Her kaybı kişisel olarak algılayacağımı biliyordum. "Cepleri boştu. Kimliklerini ya da nereden geldiklerini tespit etmenin hiçbir yolu yok."

Bir başkası "Hükümetle temasa geçelim mi?" diye sordu.

"Bizim yapamayacağımız hiçbir şeyi onlar yapamaz," diyen Antiope bu fikri hemen reddetti. "Onların yardımına ihtiyacımız yok."

"Locrian'a sormalıyız. O burada," dedi Nysa beni göstererek. Tam önümdeki kadınlar ayrıldılar, böylece benimle kürsü arasında açık bir boşluk oluştu.

Maia endişeli, Daphne ise kızgın görünüyordu. Yaşlı kadın ayağa kalktı. "O adamların yaptıklarından Lia'yı sorumlu tutamayız. O da ciddi şekilde zarar gördü. Hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyoruz ve aksi yönde bir varsayımda bulunamayız. Kız kardeşlerimizden birine sırtımızı dönemeyiz."

Daphne tekrar yerine oturduğunda Theano ayağa kalktı. Etrafımdaki mırıltılar ve fısıltılar tamamen kesildi. "Locrian sorgulanacak." diye duyurdu.

Maia hemen, "Ben yaparım," diye teklif etti. "Ben de yardım ederim," dedi Nysa.

Theano başını salladı, peçesi bir ileri bir geri sallanıyordu. "Maia, Nysa'nın yardımıyla Locrian'ı sorgulayacak. Eğer içinizden herhangi birinizin

yararlı olabileceğini düşünüyorsanız, bunu bizimle paylaşmalısınız. Bu tapınağın güvenliği her zaman korunmalıdır. Çok fazla kız kardeşimizi kaybettik ve başkalarını da kaybetmeyeceğiz."

Kadınlar dağılmaya başladı ve Maia doğruca bana doğru yöneldi, Nysa da hemen arkasındaydı. Nabzım boğazımda dengesiz bir şekilde atıyordu. İçimi görecekler miydi? Yalan söylediğimi düşünürler miydi?

Ve eğer yaparlarsa, bana ne yapacaklardı? Üç kadın ölmüştü. Bu, ekstra temizlik görevleriyle sona erecek bir durum değildi.

Maia onu takip etmemi söyledi ve bizi konferans salonuna götürdü. Nysa arkamdan yürüdü, kafamın arkasına delikler açarak baktı. Demaratus'un duygularımı kontrol etmem konusundaki tavsiyesini düşündüm. Bu özellikle şimdi önemliydi. Amacıma ulaşmaya çok yaklaştım. Umarım saldırıdan doğrudan ya da dolaylı olarak ben sorumlu değilimdir.

Bunu söylemenin gerçek bir yolu olamazdı.

O adamlar beni avlıyor olsalar bile, yaptıkları benim suçum değildi. Onların günahlarının bedelini ödemek zorunda kalmamalıydım.

Konferans salonuna vardığımızda, ortadaki kürsüye oturabilmek için merdivenlerden aşağı indik. Hem Maia hem de Nysa karşımdaki sandalyelere oturdular. Nysa kollarını kavuşturdu, Maia ise yüzünde nazik bir gülümsemeyle bana doğru eğildi.

"Dün gece ne oldu?" diye sordu.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Bir yanım Maia'nın bazı sorularına gerçek cevaplar verebileceğini biliyordu ama bu çok büyük bir riskti. Özellikle de Nysa buradayken. Belki yalnız olsaydık ona karşı daha dürüst olabilirdim.

"Io ve ben geç saatlere kadar uyuyamadık. Bir ses duyduk ve araştırmak için dışarı çıktık. Bir adam Io'ya saldırdı, ben de onu korumak için adamı uzaklaştırdım. Kendimizi üst kattaki ofislerden birinde bulduk çünkü ben bir silah arıyordum. Adam beni bıçakladı ve Io kılıcını adamın boynuna saplayarak hayatımı kurtardı. Yaramı dağladı ve sonra revire gitmeme yardım etti."

Maia başını sallayarak, "Bu Io ve diğer adelphia'ların bana anlattığı hikâyenin aynısı," dedi.

"Evet, çok ama çok benziyor," dedi Nysa. Bana inanmadığı çok açıktı. "Kulağa prova edilmiş gibi geliyor."

Öyleydi.

Adelphia'mın diğer üyelerini ne zaman sorguladıklarını merak ettim. Dün gece geç saatlerde mi? Bu sabah erken saatlerde mi?

"Her zaman çok şüphesin," dedi Maia. Yüzünü bana dönerek, "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi? Odanı terk etmemeliydin. Bu yüzden korumalarımız var. Eğitiminde böyle yetenekli savaşçılara karşı koyacak kadar ilerlemedin."

"Zalira ve Ahyana adamların yatak odamıza da girdiğini söyledi." Maia'nın endişesinden dolayı bana ders vermek istediğini anlasam da, her halükarda kavganın ortasında kalacaktık.

"Evet, nedenmiş o?" Nysa sordu. "Silahlı adamlar neden özellikle senin odana girsin ki?"

"Bilmiyorum. O adam beni bıçaklarken niyetini bana itiraf etmedi." Alaycı olmamam gerektiğini biliyordum ama Daphne'nin de belirttiği gibi, başkalarının eylemlerinden ben sorumlu değildim.

Yaşananlar korkunç bir trajediymiş ve herhangi birinin hayatını kaybetmiş olması beni çok üzmüştü. Ama Nysa ya da Artemisia'nın beni tapınaktan atmasına izin vermeyecektim.

Bu kadar çok şey tehlikeyken olmaz.

Özellikle de hazine anahtarını nihayet elime geçirmişken.

Maia, "Yaptığı açıklama beni tatmin etti," dedi.

Nysa itiraz edemeden Maia elini kaldırdı. "Daphne zaten benim gibi oy kullanacağını, yaşananlardan Lia'nın sorumlu olmadığını söyledi. Theano'nun oy ne olursa olsun, çoğunluk bizde olacak."

Nysa ikimize de ters ters baktı ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. Onun öfkesini kazanmak için ne yaptığımdan emin değildim, ondan farklı bir ülkede doğmuş olmak dışında. Benden nefret etmek için hiçbir nedeni yoktu ama yine de nefret ediyor gibiydi.

Hışımınla salondan çıktı ve o gittikten sonra Maia'nın bütün tavrı değişti. Öfkeliydi.

"Dün gece sen ve Io'nun ne kadar dikkatsiz olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı? olabileceğini anlıyor musun? Kurallarımızın bir nedeni var, Lia. Merakın yüzünden onları göz ardı edemezsin!"

Bunu yapmadığımı söylemek istesem de, şimdi bunu söylemek için doğru zaman gibi görünmüyordu.

Maia beni yarım saat boyunca azarladı ama ilgili hikâyemi kabul etmiş görünüyordu. Hatta Io'yu koruduğum için beni övdü.

ama kendimi riske attığım için bana kızgındı.

Başımı salladım ve pişman görünmem için fazla bir şey gerekmedi. Tüm bu durum hakkında kendimi kötü hissediyordum. O adamların neden özellikle beni hedef aldıklarını bilmiyordum ve tapınaktaki kadınlara zarar verilmesinin nedeni olmak istemiyordum.

Yapılacak en iyi şey mümkün olan en kısa sürede hazineye girmeye çalışmak gibi görünüyordu. Gözü bulursam, yoluma devam edebilirdim ve o zaman başka saldırı olmazdı.

Sadece kız kardeşlerimi bana katılmaya ikna etmem gerekecekti - içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyordum.

Maia sözlerini bitirdi ve bana odama dönmemi söyledi. Uysalca başımı salladım ve dediğini yaptım. Ben idari binadan çıkarken irili ufaklı gruplar birbirleriyle konuşuyordu.

Gözleri üzerimdeydi. Burada olduğum ilk günkü gibi hissettim. Dışlanmış ve hor görülmüş. Tapınağa ölüm ve yıkım getirdiğim için suçlandım.

Odama döndüğümde kız kardeşlerim orada değildi. Kahvaltıda mıydılar? Başka biri tarafından sorgulanıyorlar mıydı?

Baş rahibe, belki?

Titrek bir nefes aldım. Io'nun Theano'ya karşı koyabileceğinden emin değildim.

Yatağıma uzandığımda, kitabın kenarlarına ulaşabilmek için yan tarafıma döndüm. *Çeşitli, tanımlanmamış mücevherler*, dedim kendi kendime.

Ama parmaklarım hiçbir şeye değmedi. Elimi uzattım, fark ettiğimden daha geriye itmiş olmalıyım diye düşündüm.

Orada değildi.

Paniğe kapıldığımı hissederek ayağa kalktım ve sağ elimle yatağı duvardan tamamen ayırdım.

Kitap gitmişti.

Sanki hiç sahip gibi. Kim almıştı?

Eğer onlar yapmış olsaydı kız kardeşlerim bana söylerdi. Zalira'nın dün geceki boğuşma sırasında ona rastladıysa sakladığını görebiliyordum ama hiçbir şey söylememişti.

Döndüklerinde onlara sorardım.

İçimdeki boşluk hissi daha da kötüleşti. Bir şekilde Adelpia'nın kitabı almadığını biliyordum.

Çalınmıştı.

Beni okurken yakalayan nöbetçi gardiyanı düşündüm. Bir şey söylemediği için fark etmediğini varsaymıştım ama ya yanılsaydım? Ya bunu yetkili birine bildirseydi?

Theano bu kitabı bir sır olarak saklamak isteyecektir. O tanrıçanın sözcüsüydü. Hepimizin uyduğu kural ve düzenlemeleri o aktarırdı. Eğer rahibelerin eskiden evlendiklerine, tapınağın onlara çeyiz sağladığına dair bir kanıt olsaydı, bunu yok etmek isteyecek ilk kişi o olurdu.

Bu onun bize öğrettiklerine ters düşerdi. Maia gibi birinin doğru olduğundan emin olduğu şeylere.

Tapınakta Theano'nun doktrin olduğuna karar verdiği şeyle çelişecek hiçbir yazılı tarih yoktu. Onun yanıldığını söyleyecek hiçbir dini metin yoktu. Ağzımda acı bir tatla, istediği her kuralı uydurabileceğini ve ona karşı çıkmanın hiçbir yolu olmayacağını fark ettim.

Rahibelerin dua ettiği kişiydi. Tanrıçanın yaşayan bir cisimleşmiş hali gibi davranılan kişi. Otoritesini sarsacak herhangi bir şey olmasını isteyeceğini hayal bile edemezdim.

Ama onu bulan tapınaktan biri olamazdı. Kitap yasak bir nesneydi ve burada biri bulmuş olsaydı çoktan Troas sokaklarında olurdum. Sadece bir bahane bekleyen insanlar vardı.

Dün gece bize saldıran adamlar olmalı. Bunu bu yüzden mi yapmışlardı? Belki de buraya özellikle beni öldürmek için değil, çaldığım kitabı geri almak için gelmişlerdi.

Bu da imkansız görünüyordu. Nereden bileceklerdi ki?

Kitabın bende olduğunu bilen tek kişinin Jason olduğunu fark ettiğimde kalbim tamamen durdu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Adelphia'm nihayet döndüğünde, onlara olan biten her şeyi anlattım. Bana sorulan soruları, suçlamaları. Tahmin ettiğim gibi, onlar da sorguya çekilmişti ama hepimiz olayların kendi versiyonuna sadık kalmıştık.

Bana yardım etmek için kendilerini ve buradaki yerlerini riske atıyorlarsa, en azından onlara elimden geldiğince gerçeği anlatacaktım.

"Başka bir şey daha var," dedim onlara. "Şehirdeyken kayıt ofisine gittim ve tapınakla ilgili eski bir kitap buldum. Son sayfa evlenen rahibelerin kayıtlarıyla doluydu ve tapınak onlara yüklü bir çeyiz sağlıyordu."

Hepimiz kendi yataklarımıza oturmuştuk ve herkes bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

"Okuyabiliyor musun?" Ahyana sordu.

Ben de bu soruyu bekliyordum. "Locris'teki tüm kadınlara okuma öğretilir."

"Rahibeler evleniyor mu? Bu doğru olamaz," dedi Io, sesi son derece üzgün geliyordu. Tapınağın ve inancının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve söylediklerime diğerlerinden daha duyarlı olması mantıklıydı. "İlişkilerden ve evlilikten uzak durmak tanrıçanın temel yeminlerinden biridir."

"Ne gördüğümü biliyorum," dedim ona.

"Belki de yanlış anladınız," dedi. "Yanlış anlamadım. Çok açıktı."

"Kitabın ne kadar eski olduğunu bilmediğini söylemiştin. Belki de çok uzun zaman öncesine aitti," dedi Ahyana ve Suri başını salladı.

"Hayır," diye araya girdi Io. "Bu mümkün olamaz."

Tanrıçaya ve tapınağa duyduğu bağlılık, onun gibi birinin bana inanmasını neredeyse imkânsız hale getirecekti. Keşke hâlâ kanıtım olsaydı.

Bir yanım ona kitabı gösterebilsem ve o da okuyabilse bile ikna olmayacağından şüpheleniyordu.

Ve bu beni endişelendirdi. "Kitaba ne olduğunu ya da kimin aldığını bilmiyorum. Dün gece saldıran adamlar olduğunu tahmin ediyorum ama bunu nasıl bildiklerini ya da neden istediklerini bilmiyorum."

Zalira parmaklarını bacağına vurdu. "Seni gördükten sonra odamıza döndüğümüzde her şeyin etrafa saçılmış olduğunu fark ettim. Kavga yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama şimdi düşününce ..."

Sanki onların da benim gibi her şeyi sorgulamasına neden oluyormuşum gibi kendimi kötü hissettim. Onları doğaları gereği daha şüpheli yapıyordum.

"Kitabın gizemi bir yana, bu gece hazineye girmeye çalışacağım." Ne cevap vereceklerinden emin olamadığım için nefesimi tuttum.

"Yaralanmışsın," diye gözlemledi Ahyana.

"Aslında bu mükemmel bir kılıf. Birisi anahtarın gittiğini ya da hazineye girildiğini fark ederse, bizden kim şüphelenir? Özellikle de benden?"

Zalira, "Antiope'nin muhafızları artıracağını siz de bizim kadar iyi biliyorsunuz," diye belirtti.

Başımı salladım. "Ayrıca herkesin başka bir saldırı beklentisiyle gergin bir durumda olacağını da biliyorum. Bence bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Bazı fikirlerim var."

"Planlardan hoşlanmadığını sanıyordum," diye alay etti Ahyana.

"Bu gece özel bir durum olacak. Neyin içine girdiğimizi tam olarak bilmiyoruz." En azından daha önce Theano'nun ofisinde binanın genel planını ve nelerle karşılaşabileceğimizi biliyorduk. Hazine için böyle bir bilgimiz yoktu. Hiçbirimiz binaya hiç girmemiştik.

İo uzun, derin bir iç çekti. "Peki. Biz de seninle geliyoruz."

Yardım edeceklerini ummuştum ama bunu hesaba katmamıştım. Daha iyi bilmeliydim.

"Güzel. Teşekkür . Bence şöyle yapmalıyız ..."

Geri kalanımız uyurken Zalira uyumadı ve nöbet tuttu. Buna çok ihtiyacım vardı ve o beni sarsarak uyandırana kadar derin ve rüyasız bir uyku çektim.

"geldi," dedi.

Etrafta dolaşıp diğerlerini uyandırdı ve ben de bu sefer tüm silahlarımı kuşandım. Tekrar ihtiyacım olduğunda kendimi onlarsız bulmak istemiyordum.

Gün boyunca planımızı birçok kez gözden geçirdik ve ne yapacağımızı kesinleştirdik. Muhtemelen bize daha fazlasını vermeliydim

ama her şeyin etrafımı sardığını hissettim.

Sanki bir şey beni acele etmeye zorluyordu.

Herkes hazır olduğunda, grup olarak yatakhane'nin ön kapısına doğru ilerledik. Binada başka kimse uyanık görünmüyordu. Ahyana Kunguru'yu omzuna aldı ve gizlice dışarı çıktık.

Hazine idari binadan daha uzaktaydı ve yenileri de dahil olmak üzere muhafızlarla karşılaşmak için pek çok fırsat olacaktı.

Bunu tek başıma yapmış olsaydım ve yakalansaydım, başımdan yaralandığımı ve sağlıklı düşünemediğimi kolayca açıklayabilirdim. Nerede olduğumu bilmiyordum. Yalan söyleyerek çıktım.

Ama hepimiz için? Bu büyük bir riskti.

Görülmemizin daha kolay olacağından bahsetmiyorum bile. Onların yardımına ve özel becerilerine ihtiyacım vardı ama bu konuda kendimi suçlu hissediyordum. Bu büyüklükte bir grupla yakalanırsak bunu açıklamak mümkün olmayacaktı.

Birkaçımızı geride bırakmaları için onlarla konuşmaya çalıştım ama kimse dinlemedi.

Parlak, dolunay berrak bir gökyüzünden aşağıya doğru ışıldıyordu. Her şeyi aydınlatıyor, bize yardım edeceğine güvendiğimiz gölgeleri siliyordu.

Fark edilirdik.

"Olamaz," diye

mırıldandım.

Zalira başını kaldırarak, "Bir dakika bekleyin," dedi.

Elbette, birkaç kalp atışı içinde gökyüzü aniden bulutlandı ve ayı tamamen kapattı. Hediyesi için çok minnettardım.

İlk kesişme noktasına vardığımızda Zalira'nın elinde bugün eğitim sırasında spor salonundan "ödünç aldığı" küçük bir yay ve oklar vardı. İki muhafız bizden çok uzak olmayan bir yerde sohbet ediyordu. Yayı kaldırdı ve başlarının üzerinden geniş bir atış yaptı, böylece ok onlardan yirmi metre ötedeki ahşap bir direğe saplandı.

Umduğumuz gibi, muhafızlar hemen tapınağın saldırı altında olabileceğini düşündüler. Kılıçlarını çektiler ve oka doğru koştular.

"Git!" Dedim ve ters yöne doğru ilerledim. Io bize, daha fazla muhafız oku kontrol etmek için yanımızdan geçerken arkasına saklanabileceğimiz büyük bir çalı sırasından bahsetmişti.

Her şey netleştğinde ayağa kalktık ve hazineye doğru koşmaya devam ettik. Keşke bina o kadar uzak olmasaydı.

Yarı yolda Ahyana Kunguru'ya uçmasını söyledi. Havalandı ve birkaç dakika sonra yüksek sesle ve tekrar tekrar seslenmeye başladı ve bir karga aya neden oldu. Onu takip eden daha yüksek sesler, daha ağır ayak sesleri duyduk. Gitti imiz her yerde karmaşaya neden oluyor, bir yol açıyorduk.

Birbiriyle yarı an pek çok duygu hissettim: Adelphia'mın yaptığım şeyin bedelini ödemek zorunda kalmasından korkuyordum, sonunda gözü elime alacağım için heyecanlıydım, hata yapmaktan endişeliydim.

Tüm bu duygular beni ileri itti. Kendime ba araca ımı söyledim. Bu nedense daha önce tapınak arazisinden gizlice ge ti im zamanlardan daha kolay görünüyordu. Belki de bunu daha önce birçok kez yaptığım içindir.

Sanki g zetleniyormu uz, korunuyormu uz gibi hissediyorduk. Sanki tanrıça yaptığımız şeyi kutsuyormu  gibi.

Hazineye ula tı ımızda Kunguru seslenmeye devam etti. İki muhafız ana kapının hemen içinde duruyordu. Ellerindeki mızrakları görebiliyorduk.

Io, "Umalım da bu i e yarasın." dedi.

Aralarına bir cam  i e fırlattı ve  i e paramparça oldu. Muhafızların ikisi de hemen yere yı ıldı.

"Ba ardın!" Ona söyledim. Bütün gününü benim kaz iste imden esinlenerek bu formülü bulmak için harcamı tı.

Hazineye doğru koşarken gözleri ı ıl ı ıl parlıyordu. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Aşırı doz vermekten korktu um için muhtemelen az verdim. Acele etmeliyiz."

Sanırım bir parçam,  n kapıdaki muhafızları geçersek kasayı hemen g rece imizi varsayıyordu.

Bunun yerine her duvar boyunca    kapı vardı.

"Yanlış kapılar," dedi Ahyana. "Babamız bize bundan bahsetmi ti. Büyük piramitleri inşa edenler, hırsızları kandırmak ve gerçek kapıdan uzaklaştırmak için kasıtlı olarak sahte kapılar yaratmı lar. Sahte olanlar kesin  l me götürür."

"Hangisini se ece iz?" Io nefes aldı.

Suri kendinden emin bir şekilde sa  duvardaki üçüncü kapıya doğru yürüdü ve elini kapıya dayadı. Onun i  d lerine güvendim. Anahtarı aldım ve kilide yerle tirdim. Biraz paslı gibiydi ve biraz takıldı ama sonunda döndü. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi i aretti? Kapıyı içeri ittim ve nefesimi tuttum.

Büyükannemin kitabında böyle yerlerde pusuya yatan canavarlar, hayatımızı sona erdirebilecek tuzaklar hakkında pek çok hikâye okumuştum.

Yukarıdaki gizli bir raftan kayan bir kaya parçası bizi ezecekti. Üzerine baskı uygulandığında yol verecek ve bizi aşağıdaki kazıklara saplayacak bir zemin.

Nefesimi tutarak ileriye doğru birkaç deneme adımı attım.

Hiçbir şey olmadı.

Birkaç tane daha. Hâlâ
güvendeyim. "Acele et,"
diye hatırlattı Io bana.

Kız kardeşime inanarak koridorda biraz daha ilerledim.

"Geri çekilin. Ben güvenli olduğundan emin olana kadar bekleyin," dedim onlara. Eğer bir tuzak kurulmuşsa, bu sadece benim başıma gelebilirdi. Koridorun karanlık uzunluğunu kat ederken nefesimi tuttum. Sanki etrafımdaki duvarlardaki taşlar nefes alıyor ve bir şekilde birbirlerine yaklaşıyorlarmış gibi hissediyordum. Sanki bana yaklaşacaklarmış gibi.

Sola doğru keskin bir dönüş yaptıktan sonra kendimi kasanın içinde buldum. Oda muazzamdı, tavana kadar zenginlik yığılmıştı. Süslü altın göğüs zırhları, altın ve bronz kabızalı çelik kılıçlar, yaldızlı mobilyalar, mücevherlerle kaplanmış ve parlak bir parlaklıkta cilalanmış miğferler gördüm. Çeşitli değerli metallerle kaplı her boyutta vazolar.

Çok sayıda ahşap masa mücevherlerle doluydu: küpeler, kolyeler, taşlar, bilezikler, yüzükler, omuz iğneleri, broşlar. Yığın yığın altın ve gümüş paralar. Gevşek mücevherler etrafa saçılmıştı.

"Çok fazla şey var." Bunların hepsine bakabilmemin imkânı yoktu. Tüm kız kardeşlerim buradayken bile saniyelerimiz vardı, saatlerimiz değil.

Beynimin bir kısmı, gözün ipek bir yastığın üzerine yerleştirildiği, kolayca bulunabilecek, beni bekleyen bir taş kaide olacağını hayal etmişti.

Kasaya ilk Suri girmişti. Ona döndüm. "Tanrıçanın gözü denen bir şey arıyorum. Sıradan bir mücevher değil. Gücü olacak. Toprakta hissettiğimiz gibi."

Başını salladı.

Ardından Io geldi, onu Zalira ve Ahyana takip etti. Etrafına bir göz attı ve nefesi kesildi. "Kimse bir şeye dokunmasın!"

"Neden?" Ben sordum.

"Kokuyu almıyor musun? Buradaki her şey ateş ejderhasının kanıyla kaplanmış."

"Ve?"

"Bu zehir!" dedi. "Bu odada çok uzun süre kalamayız bile. Onu içimize çekmemeliyiz. Eğer bilseydim, yanımda bir

çare." Sonra da hiç de Io'ya benzemeyen bir şekilde küfretti.

Bu kötüydü ama işe yarayabilirdi. Suri gözü bulduğunda onu yakalamak için pelerinimi kullandığımdan emin olacaktım.

Suri odanın enine ve boyuna, ileri geri yürüdü. İki kez. Üç kez. Bana geri döndü, başını sallarken yenilmiş görünüyordu.

Boğazımda safra yükseldi, midem sıkıştı, ellerim titremeye başladı.

"Hayır. Burada olmalı." Bakmaya başladım ve hemen fark ettim ki bu odadaki tek bir mücevher bile yeşil değildi. Gökkuşağının diğer tüm renkleri vardı ama yeşil yoktu.

Göz burada değildi.

Çılgınca hissetmeye başladım ve en yakın altın yığınınına uzandım, onu kazmak niyetindeydim.

Io kolumu tuttu ve çekiştirerek uzaklaştırdı. "Hayır! Lia, gitmeliyiz. Zamanımız kalmadı."

Suri onun yanındaydı, elini göğsüme koydu. Gözlerimin içine baktı ve başını salladı.

Hayır.

Bunun doğru olmasını istemedim. Buraya gelmek ve gözümü almak için çok şey yaşamış, her şeyimi feda etmiştim.

Beni itmek ve kasadan çıkarmak zorunda kaldılar. Ahyana, Io'nun iksirindeki cam parçalarını toplamakla meşgulken Zalira kapıyı kapattığından emin oldu. Io ona yardım etmeye gitti ama Suri elini sağ kolumun üzerinde tuttu. Mantıklı davranacağım konusunda bana güvenmediğini söyleyebilirdim.

Hazine muhafızları kıpırdanmaya başlamıştı ve biz de sessizce gecenin içine doğru kaçtık. Kunguru hala sesleniyordu ve geldiğimiz yoldan hızla geri dönebildik, görünmeden aynı yerlere saklandık.

Tek düşünebildiğim başarısız olduğumdu. Tek şansım vardı ve o da boşa gitmişti. Quynh bir hiç uğruna ölmüştü.

Boğazım yandı ve göğsümde dışarı atamadığım bir hıçkırık oluştu. Sessiz kalmak zorundaydık. Odamıza döndüğümüzde herkes aceleyle pelerinlerini ve silahlarını çıkarıp gardıroba sakladı.

Suri beni zorla yatağıma sokmak ve üzerime battaniye örtmek zorunda kaldı. Kendimi annesi tarafından yönlendirilen bir çocuk gibi hissediyordum. O kadar harap olmuşum, o kadar yıkılmışım ki hareket edemiyordum. Acı - fiziksel, duygusal, zihinsel- beni bunaltmıştı.

Suri'nin bu kadar çabuk tepki vermesi iyi bir Şeydi çünkü otuz saniye sonra bir gardiyan elinde fenerle odamıza girip bizi kontrol etti. Hiç kıpırdamadan durdum ve ruhumu mahveden birkaç kalp atışından sonra gitti.

Paayı kurtarmıştık ama bir kez daha elim boştu.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Gecenin geri kalanında dönüp durdum. Kız kardeşlerim çabucak uykuya daldılar, bunu anlayışla karşıladım. Uzun ve yorucu bir gece olmuştu. Kunguru'nun bizi izlemek için pencere kenarına geldiğini duydum. Uyumuş olabilirdim ama uyuduysam bile rüyalarımı hatırlayamıyordum.

Jason yok. Onun rüya versiyonuyla yüzleşmek istemem çok saçmaydı. Onunla yüz yüze konuşmalıyım. Kitaptan kime bahsetmiş olabileceğine dair cevaplara ihtiyacım vardı. Bunu bilen tek kişi oydu. Bu öyle bir ihanetti ki, eğer bunu o yaptıysa, onunla bir daha konuşabileceğimden emin değildim.

Çok daha öfkeli olabilirdim ama olmadım çünkü bir parçam onun bana bunu yapmayacağına inanıyordu.

Ama o değilse, kim?

Ertesi sabah tapınağı temizlemek için kalktım. Hâlâ ağrım vardı ama Daphne'nin birkaç saatte bir boğazımdan aşağı döktüğü merhemler ve ilaçlar işe . Sürekli, donuk, zonklayan ağrıyla başa çıkabilirdim. Önemli olan rutinime sadık kalmaktı. Dün gece devriye gezen muhafızlar, ilaç verilenler de dahil olmak üzere konuşacaklardı ama kanıt bırakmamaya dikkat etmiştik. Bu sabah yapmam gerekenden saparak kimsenin şüphesini çekemezdim.

Ancak su vazomu doldurmak için avluya çıktığımda çeşmenin tamamen kuru olduğunu fark ettim. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim ve süpürdükten sonra su serpemeyecektim.

Ne yapacağımdan emin değildim.

Rapor etmem gereken bir şey gibi görünüyordu. Maia'nın en güvenli bahis olduğuna karar verdim. Ders saatim gelene kadar etrafı kolaçan ettim ve konferans salonuna yöneldim. Beni karşıladı.

"Avludaki çeşme kurumuş," dedim ona, selamına karşılık verme zahmetine girmeden.

Yüzü soldu ve ayağa kalktı. "Emin misin?" "Evet."

"Odana dön," dedi.

İstediği gibi yaptım. Belli ki çeşmenin kuruması düzenli bir olay değildi, yoksa şekilde tepki vermezdi. Ne zaman ki

Yatak odama döndüğümde kız kardeşlerime olanları anlattım. Maia'nın tepkisi karşısında onlar da benim kadar şaşkındı.

Kimse önceki geceden bahsetmedi. Hepsi bu açmaktan korkuyor gibiydi. Başarısızlığımdan dolayı yaşadığım yıkım çok açıktı. Ne aradığımı sormadılar ve ben de onlara anlatmayı teklif etmedim. Onları güvende tutmanın en iyi yolu buydu. Sorgulanırlarsa yalan söylemek zorunda kalmayacaklardı. Neyin peşinde olduğumu bilmediklerini dürüstçe söyleyebileceklerdi.

Onları korumak için aklıma gelen tek yol buydu.

Kahvaltıya gittiğimizde kimse yemek yemiyordu. Onun yerine odada bir kargaşa . Yakınlardaki konuşmaları dinlediğimde, kadınların sadece bir önceki gece tek bir ok ve iki muhafızın bayıltilmasıyla sonuçlanan "saldırılar" konusunda endişeli olmadıkları, şimdi de bunları çeşmenin kurumasına bağladıkları ortaya çıktı.

Bu bir tür alamet olarak görülüyordu.

Yine kirli bakışlar ve mırıldanan sesler bana doğru yöneldi.

Yine de suçun sadece yarısını üstlenebilirdim. "Saldırımı" ben yönetmişim ama suya hiçbir şey yapmamışım.

Üç baş rahibe kürsüdeydi ve Antiope de onlara katılmıştı. Maia bize doğru döndü ve bana el salladı. Görünüşe göre sadece benim gelmemi istemişti ama kız kardeşlerim beni takip etti.

Yaklaştığımızda liderlerin hararetli bir tartışma içinde oldukları belliydi.

Daphne, "Birinin kaynağı araştırması ve suya ne olduğunu görmesi gerekiyor," diyordu.

"Beni gönderin," diye karşı çıktı Antiope. "Yanıma birkaç muhafız alacağım. Oraya gidip gelmek sadece bir günlük yol."

Theano, "Sana burada ihtiyaç var," dedi.

Maia gruba, "Beni uyaran Lia," dedi ve hepsi bana döndü. Beni neden işe dahil ettiğini merak ettim. Muhtemelen odadaki tüm suçlamalar göz önüne alındığında, çeşme hakkında onu bilgilendirdiğim için bana biraz itibar kazandırmak istemişti.

Kriz zamanlarında insanlar birilerini suçlamak, birilerinin sorumlu olmasını ve böylece dünyanın yeniden anlam kazanmasını istiyorlardı.

Ve görünüşe göre diğer rahibeler o kişinin ben olmamı istiyorlardı.

Maia'nın kendi yöntemiyle yardım etmeye çalışmasına minnettardım. Keşke ona bunun gereksiz olduğunu söyleyebilseydim. Dün geceden beri tapınakta bir geleceğim olup olmadığını merak ediyordum. Göz burada değildi. Göz burada değildi.

kalmak için bir sebep var mı? Jason'a bir mesaj gönderip Locris'e dönmeme yardım etmesini sağlayabilirim.

Sonra yeminleri düşündüm. Ulusumu kurtarmak için onları bozmaya hazırdım ama şimdi her şey farklıydı. Sanki yeminlerin üzerimdeki etkisi azalmak yerine artmıştı. Sözümün benim için bir anlamı vardı. Bu tapınağı ve içindeki insanları korumak için bir söz vermiştim. Eğer eve kaçarsam bunu yapmamış olurdum. Tanrıçaya hizmet etmemiş olurdum.

Rüyalarımda Demaratus bana bir noktada kaçmayı bırakıp gerçeklerle yüzleşmem gerektiğini söylemişti.

Belki de kastettiği buydu.

Artık durma ve yapacağımı söylediğim şeyi yapma zamanı gelmişti.

Sonra kader kararımı hemen uygulamaya koymaya karar vermiş gibi görünüyordu.

Test.

Antiope, "Bize saldıran adamlar suyumuzu kesmiş olabilirler.

Tedarik. Belki de kuşatmayı planlıyorlardır."

Io, tuvaletlerimizde de kullanılan nehir suyunun içmek için güvenli olmadığından bahsetmişti. İnsanları hasta ediyormuş. Eğer birileri kapılarımızı kuşatmayı planlıyorsa, temiz sudan mahrum kalmak onları hızlı bir şekilde teslim olmaya yönlendirebilirdi.

"İşte bu yüzden sana burada ihtiyaç var," dedi Theano Antiope'ye. Baş rahibe başını hafifçe sağa eğdi ve ardından, "Locrian ve kız kardeşlerini araştırmaları ve bulgularını rapor etmeleri için göndermeliyiz," dedi.

Ne?

Maia şaşkınlığımı ve endişemi paylaşıyor gibiydi. "Lia henüz tamamen iyileşmedi bile!"

Tapınağın daha yeni saldırıya uğradığından bahsetmiyorum bile. Theano gönderebileceği onca rahibe ve yardımcı arasından bizi mi seçmişti? En genci bizdik ve en az eğitimi biz almıştık.

Kız kardeşlerimle benim yaptıklarımızdan şüphelenmiş ve bunu bir ceza olarak mı kullanmak istemişti?

Aptal kız, ellerini temiz tutarken hepinizi ortadan kaldırmak istiyor.

Umarım bu doğru değildir. Diğerlerinin zarar görmesine neden olmak istemedim.

Onların da en az benim kadar şaşkın ve hayret içinde olduklarını anlamak için adelphia'mın yüz ifadelerini görmeme gerek yoktu.

Theano elini sallayarak "İyi olacak," dedi ve Maia'nın itirazını reddetti. Antiope de itiraz edecekmış gibi görünüyordu ama sessiz kaldı.

Akıl hocamın söyleyecek daha çok şeyi olduğunu görebiliyordum ama o savaş ustasının yolundan gitti ve sessiz kaldı.

Baş rahibe görünüşe göre konunun kapandığını düşünüyordu. "Toplansınlar ve hemen gitsinler."

Antiope başını sallayarak, "Onlara bir harita getireceğim," dedi ve oradan ayrıldı.

Daphne tuniğindeki bir kıvrımı sildi. "Lia'nın alması gereken merhemleri ve ilaçları getireceğim." Theano'nun dikte ettiği şey için sesinde bir küçümseme notası hissettiğimi düşündüm.

"Benimle gelin," dedi Maia bize. "Mutfakta durup size erzak yükleyeceğiz, ben de toplanmanıza yardım edeceğim."

Yüzünü göremesem de Theano'nun bakışlarının üzerimde olduğuna yemin edebilirdim.

Eğer bu görevinin bizi ölüme götüreceğini umuyorsa, acı bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Her şey çok çabuk oldu. Maia önümüzdeki birkaç gün için yeterli yiyecek ve su toplamamıza yardım etti. Ayrıca dikkat çekmememiz için tuniklerimizi basit bej renkli olanlarla değiştirmemizi sağladı. Daphne ilaçlarımla birlikte geldi ve Io'ya nasıl uygulayacağına dair talimatlar verdi. Antiope haritayı getirdi ve bize çeşmemize giden su kemerini besleyen yeraltı suyu kaynağının nerede başladığını gösterdi.

Daha önce de bahsettiği gibi, oraya ulaşmamız sadece bir gün, geri dönmemiz ise bir gün sürecekti.

Ayrıca her birimize silah dağıttı. "Yollardan uzak durun" dedi. "Sizin için güvenli olmayacaklar. Ve eğer biri sizi arıyorsa, bakacakları ilk yer orası olacaktır."

Uyarısı, göğsümün üzerine yerleşmiş olan büyük kayayı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Başımıza bir şey gelmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor gibiydi ve bu beni endişelendiriyordu.

Özellikle de fiziksel olarak en iyi durumda olmadığım için. Io'nun başka bir kavgaya karışmasını istemedim. Son karşılaşmamızdan sonra hâlâ travma geçirmiş görünüyordu. Son birkaç gündür onu birkaç kez ağlarken yakalamıştım.

Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğü bir anda. Acısını nasıl dindireceğini ya da onu tehlikeden uzak tutmak dışında ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordum.

Zor bir durumda kalırsak adelphia'mın geri kalanına güvenebileceğimi biliyordum. Saldırıya uğrarsak Io'nun saklanmasını sağladım. Antiope ve Maia bizi kemerin yanından geçirip sokağa çıkardılar. Tek yaptıkları bize buradan ayrılamayacağımızı söylemekken, burada, tapınağın dışında olmamıza izin vermeleri garip geliyordu.

Maia bize gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "göz kulak olun.

Güvende kal. Bana söz ver."

"Söz veriyoruz," dedi Io, ama sesi biraz titriyordu. "Her şey yoluna girecek," dedim ikisine de.

Ama akıl hocamız bana inanmıyor gibiydi. "Bu duvarların ötesinde dünyanın ne kadar tehlikeli olabileceğini gördünüz."

Beni sadece onun duyabileceği şekilde yaklaştım. "Bu duvarların *içinde* dünyanın ne kadar tehlikeli olabileceğini gördüm. Onları sana geri getireceğim. Yemin ederim."

Omuzları hafifçe gevşedi. Başını salladı ve bize veda etti.

Zalira ve Ahyana yolu gösterdiler. Şehri en iyi tanıyanlar onlardı ve labirente kolaylıkla geziniyorlardı. Kimse bize pek dikkat etmedi. Sokakta çok fazla insan vardı ve tapınak renklerimizi giymediğimiz için dikkat çekmiyorduk. Aralarına karıştık.

Şehirden güneye doğru çıkmamız uzun sürmedi. Ilion'un bu kısmına hiç gitmemiştim, manzara muhteşemdi. Göz alabildiğine uzanan ağaçlar, çimen ve çalılar. Yeşil bir okyanus.

Locris'in hiç böyle görünüp görünmediğini merak ettim.

Ve bir daha böyle görünüp görünmeyeceğini.

"Antiope'nin önerdiği şeyi yapalım ve yoldan çıkalım," dedi Zalira. Yakındaki bir ormana yöneldi ve bu benim için yepyeni bir deneyimdi. Daha önce de ağaç koruluklarında bulunmuştum ama onlar düzenli ve planlıydı. Burası ağaç gövdeleri ve çalılardan oluşan bir cümbüştü ve tepesinde yapraklardan oluşan bir gölgelik vardı. Kuşların cıvıltısını ve böceklerin vızıltısını duyabiliyordum.

"Hiç bu kadar güneye gitmemiştim," dedi Ahyana, sesine endişe karışarak. "Ya kaybolursak?"

"Güneş doğudan doğar ve batıdan batar," dedim. "Işığı görebildiğimiz sürece hangi yöne gittiğimizi bileceğiz."

Bu sahte bir rahatlıktı - hepimiz kaybolan, kaybolan ve bir daha eve dönemeyen insanların hikayelerini biliyorduk.

"Hangi yöne gideceğimizi biliyorum," dedi Zalira. "Beni takip edin."

Io kimseye belli etmeden, "Maia üzgün görünüyordu," dedi.

"Öyle dedi," diye onayladı Ahyana. "Sanırım bir tür tuzağa düşeceğimizden endişeleniyor."

Tam olarak düşündüğüm şeyi yankıladı. "Eğer birlikte , sanırım iyi olacağız."

"Eğer Maia bir tuzak olabileceğini düşünüyorsa, bu tapınaktan ya da şehirden ayrılmamızın güvenli olmadığı anlamına gelir," diye karşılık verdi Io, onu teselli etme çabamı görmezden gelerek.

"Baş rahibenin güvende olup olmayacağımızı umursadığını sanmıyorum," dedi Zalira.

Io başını salladı. "Bizi neden gönderdiklerini anlamıyorum."

"Sanırım en yeniler biz olduğumuz için bir şey olursa bizi en harcanabilir hale getiriyor. Ve olabileceğinden korkuyorum." Son kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim, özellikle de Io'nun yüzünü gördükten sonra.

Ahyana kaşlarını çatarak bir dalı başından uzaklaştırdı. "Umarım yanıyorsunuzdur."

Ben de öyle, ama öyle olmadığım hissine kapıldım.

BÖLÜM ELLİ ALTI

"Sence festivali kaçırarak mıyız?" İo yaklaşık iki saat yürüdükten sonra sordu.

"Zamanında döneceğiz," dedi Ahyana.

Acı dolu bir sesi geri ittim. Sırt çantamı sol omzumda taşıyamıyordum ve sağ omzum çantanın ağırlığından dolayı ağrıyordu.

Suri arkamdan geldi ve onu omzumdan kaldırdı.

"Bunu ben taşıyabilirim," dedim ona. Beni duymazdan geldi ve vücudunun her iki yanında birer sırt çantası olacak şekilde ön tarafına koydu.

"Bizden yardım isteyebilirsin," dedi Zalira, gözlerini yere dikerek.

Sadece kendisinin görebildiği bir yolu takip ediyor gibiydi.

"Bunu yapmaya alışık değilim."

Ahyana alaycı bir kahkaha atarak, "Fark ettik," dedi.

Anlamadılar. "Size İlion'a gelmeden önce dövüş eğitimi aldığımı söylemiştim."

"Fark ettiğimiz başka bir şey daha," diye cevap verdi.

"Bana öğreten adam 'birimiz hepimiz için' derdi. Kendimi savunmak, başkalarını ve ülkemi korumak benim sorumluluğumdur." Dudaklarımı birbirine bastırdım, neredeyse çok fazla şey itiraf ediyordum. "Kendi başıma elimden geleni yapmam ve başkalarına güvenmemem gerektiğini. Değer verdiklerimi kurtarmak için kendimi feda etmenin asil bir davranış olduğunu."

İo bana doğru yürürken Zalira, "Bu çok şeyi açıklıyor," dedi. Elini sağ omzuma koydu.

"Artık burada bizimle birliktesin," dedi. "Artık hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Hayatım boyunca her şeyden çok bir kız kardeşim olsun istedim ve şimdi dört tane var. Bize sahipsin. Her zaman senin için burada olacağız."

Ağlamamak için iç yanağımı ısırarak başımı salladım. Haklı olduğunu biliyordum. Sadece kendime güvenmek yerine, başarılı olmam için kız kardeşlerimin yardımına ihtiyacım olduğunu öğreniyordum.

Bu beni zayıf ya da aciz yapmazdı. Sadece birlikte daha güçlü olduğumuz anlamına geliyordu.

İo elini bıraktı. "Diğer türlü nasılsın?"

Nasıl hissettiğimi fark eden kişinin o olması mantıklıydı. "Ben bir başarısızım. Bir parçam uyuşmuş hissediyor. Bağlantısız. Umutsuz."

"Aradığın şey her neyse, insanlara zarar verecek mi?" Ahyana bana sordu.

"Hayır!" Hemen cevap verdim. "Binlerce hayat kurtaracak."

"Var olduğundan emin misin?"

"Sanırım öyle."

"O halde bir yerlerde olmalı," diye cevap verdi Ahyana. "Eğer tapınakta değilse, o zaman başka bir yerde. Ve eğer bu kadar çok kişiyi kurtaracaksa, onu bulmana yardım edeceğiz."

Yine onlara göz hakkında bir şeyler söyleme dürtüsüne kapıldım ama bir şey beni engelledi. Theano onları sorgularsa makul bir inkâr edilebilirliğe sahip olmalarını istiyordum. Bu, onları güvende tutmak için tek başıma taşıyabileceğim bir yükü.

"Sadece devam et," dedi Io. "Bir adım diğerinin önünde. Bu yolda hepimiz birlikteyiz."

Şimdi her bir gözümünden kaçan tek bir damla yaşa engel olamıyordum. Onları elimin tersiyle sildim. Ağlayarak hayal kırıklığımı ve hüsrânımı içimden atmak istiyordum. Kız kardeşlerimin bana izin vereceğini ve yargılamayacağını biliyordum ama şimdi zamanı değildi.

"Haklısın," dedim sesim titreyerek. "Devam etmek zorundayım." Başka bir seçenek yoktu. Sadece bir sonraki adımımın ne olacağını bilmiyordum çünkü başka nereye bakacağımı bilmiyordum.

Saraya mı?

İpucu olabilecek kitapları aramak için kütüphaneye dönüş mü?

Theano'nun kişisel odaları mı?

"Sana güveniyorum," dedi Io. "Yeniden toparlanacaksın. Sonraki adımlarınızı belirleyeceksiniz."

Yine haklıydı. Bunu yapmalıydım. Vazgeçemezdim.

Bana izin vermeyen grup iyi arkadaşım olduğu için .

Yemek için durduk ve Io hala iyileşmekte olan yarama merhem sürme fırsatını yakaladı.

Tuniğimi kenara çekti ve merakla, "Şuna bak. Omzunda bir yaprak izi var."

"Çünkü Theano'nun mührünü kullandın," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama düşünmüştüm. Hâlâ orada."

"Sürekli bir hatırlatma," dedim. Bunun yerine düz bir bıçak kullanmamış olması çok kötüydü, çünkü bu derinin pürüzsüz kalmasını sağlardı. Ama dilenciler seçici olamazdı.

Beni göze götürmeyen bir anahtarı aldığım için kalıcı bir yara izine sahip olmamdaki ironi gözümünden kaçmamıştı. Kesemi açtım ve anahtarı çıkardım, yere atmadan önce bir süre ona baktım. Ona bir daha ihtiyacım olmayacaktı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra yolumuza devam ettik ve gece çökmeden hemen önce Zalira bizi doğrudan kaynağa götürürken kaynağın yeraltı suyuna ulaştık.

Kasıtlı olarak kapatılmıştı. yarım daire şeklinde durduk. Kaynağın içine kayalar ve çamur doldurulmuştu.

Ve sadece herhangi bir
çamur değil. Kırmızı
renkli çamur.

Ayrıca etrafımızdaki her yerde kırmızı toprak vardı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kılıcımı çektim ve hızla bölgeyi gözlemledim.

Kız kardeşlerim de hemen silahlarını kınından çıkardılar.

"Ne oldu?" Zalira sordu.

"Şu kırmızı toprak. Daha önce de görmüştüm." Yavaşça döndüm, etrafımdaki her şeyi inceledim, yalnız olmadığımıza dair bir işaret aradım.

"Nerede?"

"Gemim korsanlar tarafından saldırıya uğradı. Bana özellikle benim ve kız kardeşim Locrians için geldiklerini söylediler. Saldırmadan önce döşeme tahtalarının üzerine bu kırmızı toprağı attılar." Hiçbir şey hissetmiyordum ama düşman kendilerini yeterince iyi gizlemişse bu hiçbir şey ifade etmezdi.

"Neden?" Io sordu.

"Bilmiyorum. Ve-" Neredeyse Jason'ın adını söyleyecektim ama şimdi onu gündeme getirmenin sırası değildi. "*Nikos*'taki hiç kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ve o gece Troas'ta aileme mesaj göndermek için dışarı çıktığımda, bir denizciye bu pisliği sorma fırsatını buldum ama yine de cevap alamadım. Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Bütün kız kardeşlerim başlarını salladı. "Hayır," diye ekledi Zalira.

"O adam-" Io cümlesini tamamlayamadı. "Tapınakta seni arayan kişi. Locrian'ı istediğini söyledi. Sence aynı kişiler mi?"

"Tapınaktaki adamlar yere hiç kırmızı toprak atmadılar." Bunun onlar için bir tür zorunluluk olup olmadığını bilmiyordum, ama buradaki pınarın toprağı düşünöldüğünde, tapınaktaki adamlar aynı gruptan olsaydı, oraya da toprak atacaklarını hayal edecek kadar önemli görünüyordu.

"Yani seni öldürmeye çalışan birden fazla savaşçı grubu mu var?" Ahyana sesi tizleşerek sordu.

"Görünüşe göre."

Zalira hafif bir gülümseme ve başını sallayarak, "O zaman seninle ormanda yalnız kaldığımıza çok sevindim," dedi.

Şaka yapabilmesinden memnun olsam da, saldırıya uğramak üzere olduğumuza dair korkumu yok edemiyordum. Özellikle de geçmişte karıştığım kavgaları gündeme getirdikten sonra.

Birkaç dakika geçtikten sonra, "Sanırım yalnızız," dedi.

Öyle görünüyordu. Diğerleri silahlarını çoktan kaldırmıştı ve ben de sonunda xiphos'umu kılıfına geri koydum.

"Kayaları temizlemeliyiz," dedi Io ve Suri başını salladı.

Taşlar o kadar büyük görünüyordu ki bunu nasıl başaracağımızı bilmiyordum. "Sanırım onları birlikte kaldırmayı deneyebiliriz."

En üsttekinin etrafında toplandık. Herkes ellerini altına soktu ve ben saydım. "Bir, iki, üç."

Taşı kaldırmak o kadar kolaydı ki neredeyse elimizden uçup gidecekti. Sanki kayalar yapraklar kadar hafifti.

"Ne kadar güçlü olduğumuzu hiç fark ettin mi?" Onu kenara koyduktan sonra sordum.

Zalira ve Ahyana karşılıklı bakıştılar ve sonra Ahyana cevap verdi, "Şu an dışında mı? Hayır."

"Erkeklerle çok kolay dövüşüyoruz," dedim. "Daha önce hiç böyle bir deneyimim olmamıştı."

"Geçen geceye kadar hiçbirimiz erkeklerle dövüşmemiştik," dedi Zalira, Io'nun yüzü düşerken. Gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını gördüm ama Suri oradaydı ve kolunu ona dolamıştı.

"Antrenman yaparken birçok adamla dövüştüm. Ve her seferinde yenildim. Bir süre kendime hakim olabildim ama sonunda yenildim. Onlar her zaman benden daha güçlüydü. Ama şimdi? Bir şey bizi aynı derecede güçlü yapıyor."

İlk başta sanki kimse ne cevap vereceğini bilemiyordu. Sessizlik içinde ağır kayaların geri kalanını kolayca taşıdık ve çamuru da temizledik. Çok geçmeden kaynak tekrar kabarmış ve yeniden akmaya başlamıştı. Hepimiz ellerimizi yıkadık ve mola vermek için pınarın kenarına oturduk.

Gerekli olduğundan değil. Hiçbirimiz yorgun ya da bitkin değildik.

"Bu gece geri dönmeliyiz," dedim. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum ve kırmızı toprak bu hissi daha da yoğunlaştırmıştı.

"Katılıyorum," dedi Zalira. "Buradan olabildiğince uzağa gitmeliyiz. yapabilirim."

"Kamp yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" İo sordu. "Uzun zaman oldu yolculuk. Uyumak istiyorum."

Bu doğrudu; son birkaç gündür pek uyuyamıyorduk. Ama baharla aramıza koyabildiğimiz kadar mesafe koymak daha önemli görünüyordu.

"Oylama yapalım," diye önerdi Ahyana. Üçe karşı ikiydi - hem Suri hem de İo kamp yapmak istiyordu, ancak Suri'nin sadece İo yalnız hissetmesin diye böyle oy kullandığından şüpheleniyordum.

Zalira bu kez sırt çantamı aldı ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladık. Kaynağın fişini çekmemiz çok uzun sürmemişti ve şu anda alacakaranlıktı.

İo yanımda yürüdü. "Daha önce söylediğin şeyi düşünmeden edemiyorum."

"Acayip derecede güçlü olmamız hakkında mı?"

"Hayır, Theano'nun ne kadar zamandır tapınağın baş rahibesi olduğunu konuşuyorduk. Nedense aklıma takıldı ve bugün Daphne ile ilacınız hakkında konuşurken ona bunu sordum."

"Ve?"

"Daphne on sekiz yaşındayken kendi ırkından geldiğinden beri Theano'nun baş rahibe olduğunu söyledi. Şimdi altmış dokuz yaşında."

Zihnim bu bilgiyi kabul etmeyi reddetti. "Bana Theano'nun yarım yüzyıldır tapınağın baş rahibesi olduğunu mu söylüyorsun?"

İo başını salladı, endişeli görünüyordu. "En düşük rahibe rütbesine ulaşmak yıllar alır. Birinin yüksek rahibe olmasının ne kadar süreceğini bile bilmiyorum."

"Bu mümkün değil. Bunun Theano'yu kaç yaşında yapacağını biliyor musun?" Bazı insanların seksenli yaşlarına kadar yaşadığını duymuş olsam da

doksanlı yıllar, son derece nadirdi. "Ve onun, ne bileyim, sesinin daha yaşlı çıkması gerekmez mi?"

Bana genç bir kadının sesi gibi geldi. Her zaman rahat hareket ediyor gibiydi ve yürüyüşündeki hiçbir şey daha yaşlı olabileceğini göstermiyordu. Bütün bu durum rahatsız ediciydi.

"Her şey kafa karıştırıcı," dedi Io. "Ve bugün bize kafamızı karıştıracak daha da fazla şey verdin."

"Bunun için üzgünüm," dedim.

"Olma. Hayatımı iyi niyetli bir yalanın altında yaşamaktansa gerçeği bilmeyi tercih ederim."

"İhmal yalanlarından bahsetmişken," dedi Ahyana, "rahibelere kırmızı topraktan bahsedecek miyiz? Belki ne anlama geldiğini bilirler."

Kalp atış hızım hafifçe arttı. "Yapamayız. Çünkü o zaman onlara korsanlardan ve insanların beni nasıl öldürmeye çalıştığından bahsetmek zorunda kalırım ve herkesi tehlikeye attığım için beni tapınaktan atarlar."

"Bunu yapmazlar," dedi Io, küçümseyerek.

"Zaten denediler. Geldiğim gece Theano beni sokağa atmak istedi." Onlara kalmama izin vermesinin tek nedeninin Aianteioi'nin haklarını talep etmem olduğunu söylemedim.

Io öfkeyle soluk soluğa kaldı. "Onlar ne?"

"Bu geçmişte kaldı," dedim ona. "Artık bir önemi yok."

"Bana kilitli kapıdan bahsettin, traşlı kafanı ve siyah tuniğini biliyordum ama seni dışarı atmaya çalıştıklarını hiç söylemedin!" Benim adıma kızgınlığını korudu ve uzun süre bu konu hakkında konuştu. Ay tepede parlak olsa da, orman örtüsü ışığı engelliyordu. Hava o kadar kararmıştı ki ellerimizi bile yüzümüzün önünde görmekte zorlanıyorduk.

"Hâlâ yolu bulabilirim," dedi Zalira, "ama ayağımız takılıp bir yerimizi incitmekten korkuyorum. Kamp yapmalıyız."

"Evet," diye kabul etti Io, yorgunluğu her halinden belliydi. Kendimi kötü hissettim çünkü o hepimizden çok daha kısaydı ve Zalira'nın uzun adımlarına ayak uydurmakta daha çok zorlanacağı belliydi.

Yine de kendimi bir hata yapmış gibi hissettim. Tapınağa kadar yürümeye devam etmek istedim. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Ahyana sırt çantasından çıra çıkarırken biz de birkaç dal ve çalı çırpı topladık. Suri çakmaktaşı ve taş kullanarak ateş yaktı ve Zalira

canlandı. Çabucak tuttu ve hepimiz biraz meyve ve ballı fındık yedik.

Jason'ın benim iyiliğim için kasten hazırladığı pasteli düşündüm ve bu anıya gülümsemekten kendimi alamadım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra ilk nöbeti almak için gönüllü oldum. Bölgeyi daha iyi gözlemleyebilmek için devrilmiş bir ağacın üzerine oturdum. Kız kardeşlerim yataklarına yerleştiler ve çabucak uykuya daldılar.

Zalira hariç. Gelip kütüğün üzerinde yanıma oturdu. "Yorulmadın mı?" diye sordum.

"Öyleyim," dedi. "Normalden bile daha fazla. Sanki takip etmek bir şekilde enerjimi tüketiyor."

Bütün gün ona sormak istediğim bir şey vardı. "Nasıl oluyor da tam olarak doğru yolu biliyorsun?"

Bir kütük daha verdiğinde ateş söndü. "Açıklaması zor. Toprakta, suyun eskiden nerede olduğunu hissedebiliyorum. Daha önce orada takip etmesi kolay bir boşluk vardı. Şimdi yeniden akmaya başladığına göre, sanki nerede olduğunu duyabiliyor ve hissedebiliyorum."

"Bu sihir gibi bir şey," dedim.

"Kadınların büyüü yoktur," diye hemen cevap verdi.

"Ya yaparsak? Ya farklı bir büyüümüz varsa? Belki bir çiçeği komutla açtıramayız ama yeraltı sularının izini sürebilir, kuşlarla konuşabilir, iyileştirici iksirler yapabilir ve gizli şeyleri bulabiliriz."

Zalira teklifimi kabul etmemiş gibi hafifçe gülümsedi. "Senin gücün ne olurdu?"

"Şimdiye kadar mı? Hayatta kalıyorum."

Hafifçe güldü ve sonra, "Bunun sihir olduğunu sanmıyorum. Bence bu sadece tanrıçaya hizmet ettiğinizde olan bir şey."

"Sanırım hepiniz bunu hafife alıyorsunuz ama bu özel bir şey. Gerçi dürüst olmak gerekirse, geçenlerde biri bana sıradan şeyler gördüğümü ve onları sihir zannettiğimi söyledi."

"Jason haklı."

"Ben söylemedim. Bunu nereden biliyorsun?" Ben talep ettim.

Başka bir gülümseme. "Sen doğrulayana kadar emin değildim. Ahyana ve ben tapınağa katılmadan önce aşık olduğum bir çocuk vardı. Stephanos." Gözleri hatırlayarak uzaklara dalan bir ifade aldı. "Evlenmek istiyorduk ama çeyizim olmadığı için ailesi buna izin vermiyordu."

Ve şimdi onunla birlikte olmasını engelleyecek yeminler etmişti.

"Ona söyledin mi? Onu sevdiğini?" Bu, sırtını dönemeyeceği bir bağıllık olurdu.

"Hayır. Söylemedim. O da bana hiç söylemedi." Kalbim onun için acıyordu.

Boğazını temizledi ve sonra dizimi okşadı. "Tüm bunlar iyi öpülmüş bir kadının nasıl görüldüğünü bildiğimi söylemek içindi. İyi geceler."

Zalira ayağa kalktı ve yatağının yanına gidip battaniyesine kıvrıldı ve çabucak uykuya daldı.

Beni karanlığa bakmaya ve son zamanlarda olan her şeyi düşünmeye bırakarak -Theano'nun ne kadar zamandır baş rahibe olduğunu, kaynağın tıkalı olduğunu, kırmızı toprağı, gözün başka bir yerde olduğunu öğrendim.

Özellikle de Zalira'nın benimle paylaştığı hikâyeden sonra düşüncelerim Jason'a dönüp duruyordu.

Oturduğum yerden çok uzakta olmayan bir çift ateşböceği gördüğümde, bana Jason'la ilk gördüğüm zamanı hatırlattı. Alçak bir dalın üzerinde kıpırdamadan oturuyor gibydiler, altın ışıkları yavaşça yanıp sönüyordu.

Büyüleyiciydiler.

Ani bir tiz uluma gece havasını delip geçti. Ürkütücüydü, tüylerimi ürpertti, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Neydi o?

Tüm adelphia'larım bu sesle hemen uyandı. Daha da uzaktan cevap veren bir uluma duyuldu ve Io'nun nefesi kesildi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Olağandışı bir şey gördün mü?" diye sordu, sesi paniklemiş gibiydi.

"Sadece birkaç ateşböceği." Onlara doğru işaret ettim. Bakışları işaret ettiğim yeri takip etti.

"Onlar ateşböceği değil. Onlar göz. Terawolves."

Kendi kendine tekrar tekrar "hayır" kelimesini mırıldanmaya başladı ve sonra "Gitmeliyiz. Herkes toparlansın ama ani hareketler yapmayın."

"Terawolves nedir?" Ben talep ettim.

Zalira yüzünü buruşturarak, "Lia, hayatta kalmak için gerçekten sihirli bir güce sahip olup olmadığını test etmek üzereyiz" dedi.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Eşyalarımı topladım, o altın gözleri görüş alanımda tutmaya özen gösterdim. "Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?"

"Terawolves yarı aether ejderhası, yarı kurttur. Onlar tanrıçanın oğlunun kutsal hayvanıdır," dedi Io alçak bir sesle. Annesine çekmiş, toprak ve metaller üzerinde hâkimiyet kurmuş olan oğlunun. "Savaş tanrısının ona bir armağanıydılar. Avlarını bir kez seçtiler mi, ölene kadar vazgeçmezler."

Ulumayı duyduğumdan beri içimde biriken korku kabardı ve sırtımın terlediğini hissettim.

"Ben sadece bir terawolf görüyorum," dedim. "Bunu halledebiliriz."

Io başını salladı. "Bu gözcü. Saldırmadan önce diğerlerinin gelmesini bekliyor. Sürü halinde avlanırlar."

"Biz de öyle," dedim hissettiğimden daha emin bir şekilde. Eğer hayatta kalacaksak, herkesin bunun gerçek bir olasılık olduğuna inanması gerekecekti. Kimsenin pes etmesine izin veremezdik.

"Neden bizi avlıyorlar?" Ahyana battaniyesini sırt çantasına tıktırarak konuştu.

"Bizi yemek için' dışında bir cevap mı arıyordun?" diye sordu ablası, sessizce hançerini çıkararak.

"Bizi kolay bir av olarak görmeyecekler," dedim.

Io kendi kendine mırıldanıyordu. "Isırıkları zehirli. Yavaş etki eder."

"Savaşarak mı kurtulacağız?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Io. "Hiçbir yolu yok. Kaçmak zorundayız ama ... oh! Şimdi hatırladım. Onlar hakkında okuduğumda, terawolves'un suyu geçemediği yazıyordu. Eğer bir su kütlesi bulabilirsek, güvende oluruz."

Zalira dizlerinin üzerine çöktü, ellerini toprağa dayadı ve gözlerini kapattı. "Buradan çok uzakta olmayan oldukça geniş bir nehir var."

Muhtemelen tapınak arazisini besleyenle aynıydı.

"Aether ejderhalarının gerçek olmadığını sanıyordum," dedi Ahyana. "Ve terawolves'ların hepsinin öldüğünü."

"Görünüşe göre değil," dedim ve xiphos'umu çıkarıp hazırlandım.

"Hiç durmadan nehre doğru koşmalıyız," dedi Io. "Onları göremiyor olmamız orada olmadıkları anlamına gelmez. Görünmez olabilirler."

Göremediğim bir düşman mı? Kalp atışlarım göğsümü dövüyordu. Bununla nasıl savaşılabildim ki?

Aptal kız, eğer düşmanını göremiyorsan, dinle!

Suri sessizce uzun dallar topluyor, tepesine bir şerit bez bağlıyor ve sonra onları ateşe atıyordu. Karanlık ormanda görebilmemiz için bir ışık kaynağı.

Ama bu aynı zamanda terawolves'un bizi takip etmesini de kolaylaştırır.

Başka seçeneğimiz yoktu. Düşme riskini göze alamazdık. Meşaleyi ondan aldım.

"Hazır mıyız?" Ben sordum. "Üç deyince, Zalira'yı takip edin." O gün ikinci kez saydım. "Bir, iki, üç!"

Zalira döndü ve koşmaya başladı, ben de bir süre geride kaldım, böylece en son ben olacaktım ve Io'nun geride kalmadığından emin olacaktım.

Birkaç saniye sonra grubumuzun arkasındaki çalılıklarda bir şeyin koştuğunu duydum ve büyük bir hayvanın ağır nefesleri ve telaşlı ayak sesleri bizi takip etti. Midemde korku çalkalanıyordu. Onlardan kaçıp kaçamayacağımızı bilmiyordum ama hepsiyle savaşacak durumda da değildim.

Kafamın içindeki sesin önerdiği gibi yaptım ve dinlemek için kulaklarımı zorladım.

Ava bir canavar daha katıldı, bir başkası ve bir başkası. Kaç tane olduklarını merak ettim, daha geride oldukları için duyamadığım kaç tane vardı.

Sağ tarafımda bir hırıltı duydum ve ardından bir şeyin bacaklarıma doğru savrulduğunu hissettim. Hemen xiphos'umu indirdim ve temas ettiğimde bir acı çılgılığıyla ödüllendirildim.

Bir sonraki de aynı şekilde soldan geldi ve ona da hazırdım.

Bu, terawolves'un tekrar saldırmamasına neden oldu, ama onları her zamanki gibi yakınımnda hissettim. Bizi köşeye sıkıştırmak için zaman kolluyorlardı.

Köşeye sıkışmanın ne kadar tehlikeli olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyordum. Io neredeyse tökezliyordu ve onu tutup dik tutmak için uzandım.

Terawolves'lerden biri bunu bir zayıflık olarak görüyor gibiydi ve ona saldırdı.

"Git!" Ona söyledim. Nerede olduğunu hissetmek zorundaydım ve xiphos'umu dışarı sapladım, ama sadece havaya savurdum.

Canavar parıldayarak göründü. Neredeyse benim kadar büyüktü, gümüş çizgili koyu renk kürkü, parlak beyaz dişleri ve gümüş pençeleri vardı. Kafasında kıvrımlı gümüş boynuzları vardı ve altın gözleri bana bakıyordu. Görünüşe göre

beni korkutmak amacıyla ortaya çıkmıştı ve işe yarıyordu. Hırladı ve gerildim, bir hamle yapmaya hazırlandım.

Saldırmadı.

Beni birlikte alt edebilmek için sürüsünün geri kalanını beklediğini fark ettim. Döndüm ve tam arkamda olduğunu hissederek koşmaya başladım.

Eğer Demaratus'u bir daha görürsem, beni bu kadar sık koşmaya zorladığı için tıraşlı kafasını öpecektim.

Orman aniden sona erdi ve bir açıklığa girdim ve tekrar görebiliyordum, parlak ay yolumu aydınlatıyordu. Meşalemi terawolf'a fırlattım ve geri çekildiğini duydum. İşte nehir oradaydı! Zalira, Ahyana ve Io'nun yüzerek karşıya geçtiklerini gördüm ama Suri bana en yakın sığılıkta duruyordu. Beni mi bekliyordu?

"Ben buradayım! Hadi gidelim!" Ona söyledim ve yanından geçip suya doğru koştum. Suya daldım ve birkaç kulaç atmıştım ki Suri'nin beni takip etmediğini fark ettim. Başımı çevirip ona baktım ve beni takip etmesi için seslendim.

Yüzündeki telaşlı ve panik ifadeden yüzme bilmediğini anladım.

Lanet okuyarak hemen döndüm ve geri koştum, ama ona ulaşmadan bir terawolf ormandan çıkıp doğruca ona doğru geldi.

"Suri!" Çığlık attım. "Dikkat et!" Sanki ağır çekimde hareket ediyordum. Su yüzünden yeterince hızlı gidemiyordum. Ona zamanında ulaşamayacaktım.

Terawolf'a doğru bir hamle yaptı ama o darbeden kurtuldu ve dişlerini diğer koluna geçirip onu yere çekti. Onu sürüklemeye başladı.

Sudan çıktım ve xiphos'umu boynunun arkasına sapladım. Yere yığıldı, dişleri hâlâ Suri'nin ön koluna sarılıydı. Çenesini açtım ve Suri titreyen uzvunu hızla geri çekti.

"Hadi, sana yardım edeyim," dedim. "Suyun içinde sırt üstü dön ve ben seni çekeyim." Deniz kenarında büyüdüğüm ve tüm hayatımı yüzerek geçirdiğim ve kardeşim Haemon'un bana çırpınan birini nasıl kurtaracağımı öğrettiği için minnettardım.

Suri paniğe kapılırsa ikimizi de boğabileceğini de biliyordum ve daha kötü bir ölüm düşünemiyordum. Yenmek tercih edilebilirdi.

Sürünün geri kalanı ağaçların arasından geçip bize kendilerini gösterirken biz de nehre doğru koştuk.

En az bir düzine kadar vardı, hepsi de kalın kasları ve iri dişleri üzerinde kıllarla kaplıydı ve şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeylerdi.

Nehir kenarına geldiler ve Suri'yi suyun içinden çekmemi izlediler. Üzerimdeki pelerin bizi aşağıya doğru sürüklüyordu ama onu çıkarmanın bir yolu yoktu. Bu şekilde yüzmek yorucu bir işti ve ben de hızla yoruluyordum.

Uyarıma rağmen, Suri nasıl başarısız olduğumu hissetmiş gibiydi ve elimde çırpınarak debelenmeye başladı. Onu yapmaması için uyarmaya çalıştım ama kollarım gevşedi ve ikimiz de aşağı doğru sürüklenmeye başladık. Şimdi tamamen paniklemiş olan bendim. Boğulmak en büyük korkumdu ve ikimizi de kurtaracak kadar güçlü değildim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bacaklarımı tekmeledim ama nafileydi. Çok güçsüzdüm.

Ama sonra kollarımda beni yukarı çeken eller hissettim. Zalira ve Ahyana suya girmiş ve ikimizi de kurtararak güvenli bir yere götürmüşlerdi.

Yorgun ve zor nefes alarak karşı kıyıya indik. Hepimiz yere çöktük ve terawolves'un yavaşça gözden kayboluşunu izledik, tek görebildiğimiz altın gözleri olana kadar göz kırparak kayboldular. Ormana yeniden girdiklerinde çalılırların ayrıldığını duydum.

"Bizi avlamaya devam edecekler," dedi Zalira. "Nehrin etrafında bir yol bulacaklardır. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

"Suri yaralandı," dedim. "İçlerinden biri onu ısırıldı."

Io çoktan hareket etmiş, yaraya bakıyordu. Suri'nin kolundaki bez sargıyı çıkardı ve Suri'nin dirseğinin yakınına sıkıca sardı. Sonra eğildi ve ağzını ısırik izinin etrafına sardı, emdi ve sonra bir şey tükürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Ahyana uzun dallar aramaya başlarken, "Zehrin olabildiğince çoğunu emiyor," dedi. "Suri için bir altlığa ihtiyacımız olacak. Eğer yürürse kanı daha hızlı pompalanacak ve zehri yayacaktır."

Zalira ona yardım etmeye gitti ama ben sadece Io'nun kardeşimizi kurtarmaya çalışmasını izleyebildim.

"Lia! Pelerinini bize ver!" Ahyana söyledi. Hâlâ benimkine sahip olan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Beni neredeyse boğacak olan pelerin şimdi Suri'ye yardım edecekti. Hızla çıkardım ve Ahyana'ya uzattım. Sırt çantasındaki ıslatılmış ipleri kullanarak pelerini Zalira ile birlikte inşa ettikleri ahşap çerçeveye bağlıyordu. Neden bir tane kullanmadıklarını merak ettim.

Ta ki pelerinlerimizin su geçirmemesi için lanolin yağıyla kaplandığını hatırlayana kadar. Battaniyelerimiz sırlıslam olacaktı.

"Yapabileceğim tek şey bu," dedi Io yarayı Suri'nin diğer kolundaki bezle sararken. "Bu yavaş bir zehir ve revirde bol miktarda antivenimiz var. Zamanımız var."

Umarım bu doğrudur.

Suri'yi altlığa bağladıktan sonra, Io ağlayarak yürürken onu çekmeye başladık. Tekrar karanlık ormana daldık ve yine görmekte zorlandık. Zalira'nın bir şeye takılıp düştüğünde birden fazla kez küfrettiğini duydum ama bizi güvenli bir şekilde geçirmeyi başardı.

Ana yolu bulduk ve Antiope'nin uyarısına rağmen dönüş yolunun geri kalanını bu yoldan gittik. Ormanın içine dönmekten daha hızlıydı ve daha güvenli hissettiriyordu.

Troas görüldüğünde, Io aniden yere yığıldı. Adını söyledim ve yanına koştum.

Ahyana, "Muhtemelen zehri emdiği için olmuştur," dedi. "Suri'yi kurtarmak için kendini riske attı." Onu Suri'nin yanındaki çöp kutusuna koyduk ve yolun geri kalanını sürükledik, çok çabuk yorulmamak için yer değiştirdik.

Sokaklar boştu, ama karşılaşmamamız gereken biriyle karşılaşsak diye xiphos'umu hep çekili tuttum. Aciliyet bizi acele etmeye itti ama yeterince hızlı olamayacağımız konusunda çok endişeliydim.

Bir yanım Jason'ın sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını diliyordu. Suri ve Io'yu kolayca kucağına alıp omuzlarına atabileceğini ve yolun geri kalanını koşarak gidebileceğini biliyordum.

Tapınağa vardığımızda muhafızlar birbirlerine seslenerek uyarıda bulundular. "Davetsiz misafirler!"

"Bunlar Zalira, Ahyana ve Lia!" Zalira onlara söyledi. "Şifacılar ihtiyacımız var!
Suri ve Io yaralandı!"

Muhafızlar yardıma geldi, kız kardeşlerimizi aldılar ve bizim için revire götürdüler. Biz de onları takip ettik.

Daphne'yi görmeyi bekliyordum ama orada değildi. Onun yerine tanımadığım yaşlı bir rahibe diğer şifacıları yönetiyor gibiydi.

"Antivenine ihtiyaçları var," dedim Io'nun ne dediğini hatırlayarak. "Terawolf ısırığı."

Baş şıfacının kaşları şaşkınlıkla kalktı ama istediğim şeyi almak için dolaba gitti ve hızlıca Suri ve Io'ya uyguladı.

Yataklardan birinin üzerine yığıldım. "İyi olacaklar mı?"

Şıfacılardan biri Io'nun ağzını çalkalarken bir diğeri Suri'nin kolundaki ısırtık izlerini inceliyor ve Io'nun yaptığı turnikeyi çıkarıyordu.

Baş şıfacı dedi ki, "Bunu sadece zaman gösterecek. Dua etmemiz ve umut etmemiz gerekecek."

Bunun dışında yapabileceğimiz bir şey olmalıydı. "Daphne nerede?" Yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

Üç şıfacı birbirlerine ağır bakışlar fırlattı.

Antiope ve Maia revire koştular, belli ki yeni uyanmışlardı. İkisi de birbirinin üzerine konuşarak ne olduğunu soruyordu, biz de elimizden geldiğince cevap vermeye çalıştık ama her şey birbirine karışmıştı.

Zalira gürültüyü kesti ve daha önce sorduğum soruyu tekrarladı. "Daphne nerede?"

Maia ellerini önünde kavuştururken çok üzgün görünüyordu ve "Bunu size söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama Daphne bu öğleden sonra vefat etti" dedi.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

"Ne?" diye sordum. Bana ne söylediğini anlayamadan sordum. Daphne'yi daha yeni görmüştük. Bana gayet sağlıklı görünmüştü.

"Bazen yaşlılarda olur," dedi Maia sağ omzuma vurarak. "Aniden ve hiçbir uyarı olmadan ölebilirler."

Daphne'nin hiçbir yanı bana yaşlı görünmemiştir. Çok daha genç bir kadın gibi hareket ediyor ve çalışıyordu. Io'ya baktım ve kalbim onun için kırıldı. Uyandığında çok yıkılmış olacaktı. Daphne'ye ne kadar saygı duyduğunu, ondan ne kadar çok şey öğrendiğini biliyordum.

"Geri kalanınız yaralandı mı?" Antiope sordu.

Üçümüz de başımızı salladık.

"O zaman benimle gel. Tam olarak ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Kısa bir süre tereddüt ettim. Suri kolları açıkta kaldığı için üzülecekti ama yapabileceğim bir şey yoktu. Şifacılar yaraya erişebilmeliydi.

Antiope ve Maia ile birlikte spor salonundaki savaş ustasının ofisine gittik ve orası tam da hayal ettiğim gibiydi. Temiz ve bozulmamış görünüyordu ama duvarların her santiminde silahlar asılıydı.

Hepimiz oturduktan sonra Antiope, "Baştan başla ve bize olan biten her şeyi anlat," dedi.

Zalira, Ahyana ve ben, onlara son yirmi dört saat içinde olan biten her şeyi anlattık.

İşimiz bittiğinde, savaş ustası bize inanmış gibi görünmüyordu. "Terawolves'un soyu tükendi," dedi.

"Suri'nin kolu aynı fikirde değil," diye niyet ettiğimden daha sert bir şekilde karşılık verdim.

Zalira da kendi alaycılığıyla katıldı. "Muhtemelen bizi yemeye çalıştıklarında onlara gerçek olmadıklarını söylemeliydik."

Kabalığımızdan dolayı bizi azarlamalarını ya da ders vermelerini beklerdim. Ama yapmadılar.

"Bu ne anlama geliyor?" Maia sanki biz odada değildik gibi Antiope'ye sordu.

"Bilmiyorum ve baş rahibeye bile soramayız." Antiope'nin sık sık böyle bir kayıp yaşamadığı hissine kapıldım.

"Neden ona soramıyorsun?" Ahyana sordu.

"Theano bu öğleden sonra çok hastalandı ve yatağa mahkum oldu."

Maia, Daphne'nin bu öğleden sonra öldüğünü söylememiş miydi? Bu zamanlama tesadüf müydü? Öyle olmalı. Bir olay diğerini nasıl etkileyebilirdi? Zihnim bulanıktı. Geri döndüğümüze ve onlara anlatmamız gereken önemli her şeyi paylaştığımıza göre yorgunluk nihayet çökmüştü.

Hepimiz kırmızı toprak kısmını atladık.

"Üçünüzün de odanıza dönüp uyumanız gerekiyor. Bu gece gördüklerinizi kimseye anlatmayın," diye talimat verdi Antiope. "Uyandıklarında Suri ve Io'ya da aynı şeyi söyleyeceğim."

Yine cevaplanmayacağını bildiğim bir yığın soruyla baş başa kaldım. Ve daha da kötüsü? Bir daha asla uyanamama tehlikesiyle karşı karşıya olan iki kız kardeş.

Ertesi sabah Nysa tarafından uyandırıldık. Artemisia ve adelphia'sının kalan üyeleriyle birlikte odamızda duruyordu. Tapınağa yapılan saldırıda öldürülen yardımcılardan biri Artemisia'nın kardeşliğinin bir parçasıydı. Bunun için beni suçlayıp suçlamadıklarını merak ettim. Yastığımın altındaki xiphos'umu kavradım, neler olduğundan emin değildim.

"Ayağa kalk," dedi Nysa. "Dün hastalanmadan önce Theano anahtarlarından birinin çalındığını söyledi. Hazine kasasını açıyor. Kasadan hiçbir şey kaybolmadı ve öyle kalmasını istiyoruz. Bana bir arama yapmamı emretti. Şu ana kadar bulamadık ve dün sadece siz gittiğiniz için ..."

Sesi kesildi ama ima ettiği şey açıktı. Elimizde olduğundan emindi.

Ve eğer dün bizi arasaydı, haklı olurdu. Ama şimdi Troas'ın güneyinde bir ormanda yatıyordu.

Artemisia odamızı dağıtırken bize sırttı. Yatak takımlarımızı, yastıklarımızı yırtıp açtılar ve tüm giysilerimizi, keselerimizi, sırt çantalarımızı gözden geçirdiler. Sahip olduğumuz her şey odanın ortasına atılırken ya da yok edilirken sessizce oturmak zorunda kaldık.

Kitabın çalınmış olması beni rahatlatmıştı. Şüphesiz, onu bulacaklardı ve benim de hiçbir açıklamam olmayacaktı.

"Burada değil," diye homurdandı Artemisia neredeyse. Anahtarı bulmayı umuyordu.

Ondan kurtulduğum için çok mutluydum. "Tabii ki değil," dedim.

Sesimdeki sırrı duymuştu, bir şey yaptığımı biliyordu ama bunu kanıtlaması mümkün değildi. Acı ve öfkeli hayal kırıklığı yüz hatlarına net bir şekilde kazınmıştı.

Bana doğru yaklaşırken ayağa kalktım. Eğer dövüşmek istiyorsa, ona bir tane vermeye hazırdım. Sol omzumdan dolayı muhtemelen beni kolayca alt edebilirdi ama biri bizi ayırmadan önce birkaç iyi vuruş yapabilirdim.

"Bir hata yapacaksın," dedi bana alçak bir sesle. "Ve yaptığında, seni açığa çıkarmak için orada olacağım. Kaybedeceksin."

Neyi kaybetmek?

"Ve senin bu tapınaktan uzaklaştırılmanı sağlayacağım. Bana bir kız kardeşe mal oldun. Varlığınla burayı kirletiyorsun ve hepimizi tehlikeye atıyorsun," diye tısladı bana.

Kendimi bile savunamadım. O haklıydı. "Kız kardeşin için üzgünüm."

Acımam onu daha da çileden çıkarmışa benziyordu ve kılıcını çekti.

"Artemisia!" Nysa seslendi. "Hadi gidelim."

Artemisia yol boyunca bana ters ters bakarken kadınlar ayrıldı ve Zalira içini çekti. "Şu dağınıklığa bak."

Ahyana, "Suri ve Io dönmeden önce burayı temizlemeliyiz," dedi ve sahip olduğu kolay iyimserliği kıskandım.

Kunguru pencereden içeri uçu ve Ahyana onu hemen azarladı. "İşte , yaramaz çocuk! ? Terawolves bizi yemeye çalıştı. Seni uyarı sistemimiz olarak kullanabilirdik."

Adam cevap olarak ona gıdıkladı ve bir drahmi vermek için yanına geldi. Kadın başını salladı ve gümüş parayı aldı. Bunları genellikle yatağının yanındaki küçük ahşap kutuda saklardı ama Artemisia içindekilerin hepsini yere dökmüşü.

Zalira yatak takımlarımızı yerine koymaya başlarken ben de temizlemesine yardım etmek için yanına gittim.

Io birkaç dakika sonra odamıza girdi ve herkesi şok etti.

Hepimiz ona sarılmak için koştuk.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Suri'nin aldığı kadar zehir almadım. Bir süre daha iyileşmeye çalışacak," dedi. "Burada ne oldu?"

"Nysa, Artemisia ve adelpia hazine anahtarını aramaya geldiler," dedim.

"Buldular mı?" diye sordu. Gözlerinin altında koyu torbalar ve ağzının etrafında solan kırmızı çizgiler vardı ve boynundaki mor ve siyah parmak çürükleri sarı ve yeşile dönmeye başlamıştı.

Dayak yemiş gibi görünüyordu. Yatağına oturmak için yanına gitti ve Zalira'nın önce onu toparlamış olmasına sevindim.

"Hayır, pınara giderken ormanda ondan kurtuldum," dedim. Io başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Güzel."

Ahyana onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Duydun mu?" "Daphne hakkında mı?" Gözyaşları anında oluştu ve Ahyana'nın gözlerinden aşağı süzölmeye başladı.

Yanaklarını. Burnunu çekti. "Bunun doğru olduğuna hala inanamıyorum. Gerçek gibi görünmüyor. Onu daha dün gördük ve gayet iyiydi. Sağlığı mükemmeldi."

"Aniden olabilir," dedim Maia'nın sözlerini yankılayarak. "Gerçekten çok üzgünüm. Ona ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

Zalira ve Ahyana da ona üzgün olduklarını söylediler ve Ahyana Io'ya sıkıca sarıldı.

"Festivalden sonra zeytin ağaçlarına yardım etmek için yakındaki bir çiftliğe gitmemiz gerekiyordu. Bu hâlâ gerçekleşecek mi bilmiyorum. Onu çok özleyeceğim," dedi Io.

Daphne'ye ve Io'nun kaybına duyduğumuz saygıdan dolayı uzun bir süre sessiz kaldık. Sonra kendimi tutamadım ve aklımı kurcalayan soruyu sormak zorunda kaldım. "Theano'nun Daphne'nin ölümüyle aynı anda hastalanmasını garip bulan başka biri var mı?"

"İki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Zalira açıklığa kavuşturmaya çalıştı. "Bence bu bir olasılık. Olmaması için çok garip görünüyor."

"Ne amaçla?" Ahyana sordu. "Birinin onlara zarar vermeye çalıştığını ve Theano sadece hastalanırken Daphne'nin ölmesine neden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Dün ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama ikisine birden kim saldırabilir ki?"

Zalira kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bence daha önemli olan soru, neden bu kadar çok şeyin aynı anda gerçekleştiği. Sanki bir şeyler yaklaşıyor ve her yeni şey bizi dehşet verici bir olaya daha da yaklaştırıyor."

Ne demek istediğini biliyordum. Ilion'a adım attığımdan beri böyle hissediyordum.

Zaman geri sayıyordu ama tamamen bittiğinde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonraki birkaç gün o kadar çok faaliyetle doluydu ki, yaşadığımız çılgın olaylar dizisi hakkında spekülasyon yapmak için fazla şansımız yoktu. Festivale hazırlanmak için yapılması gereken sayısız temizlik vardı.

Bazı yaşlı rahibeler Theano'nun durumu nedeniyle festivali iptal etme konusunda biraz gürültü kopardılar ama hemen reddedildiler. Festival herhangi bir kişi için vazgeçilemeyecek kadar önemliydi.

Daphne'nin ölümüyle boşalan liderlik pozisyonuna Antiope seçildi. Daphne için bir cenaze töreni yapılmasını bekliyordum ama yapılmadı. Hiçbir tantana olmadan sessizce toprağa gömüldü.

"O bir kadından doğdu ve bir kadına dönüyor," dedi Maia. "Yeryüzü tanrıçasının koynuna."

Suri hızla iyileşti ve bunun kısmen Io'nun revirde kalarak olası ilaçların hazırlanmasına yardımcı olmasından kaynaklandığını düşündüm. Antiveninle birlikte işe yaramış görünüyorlardı. Kız kardeşimizin sağlıklı ve bir bütün olarak aramıza dönmesi hepimizi heyecanlandırmıştı.

Kolunda da Io'nun yüzünde olduğu gibi kırmızı, soluk çizgiler olup olmadığını merak ettim ama Suri kollarını kapatmaya geri dönmüştü. Kız kardeşlerim diğer yara izlerini fark ettilerse de söylemediler.

Antiope ya da Maia'nın kaynağın başında keşfettiklerimizle ilgili bir açıklama yapmasını beklerken, hiçbir şey söylenmedi. Bizden de kabustan fırlamış yaratıklar tarafından saldırıya uğramamışız gibi davranarak işimize devam etmemiz bekleniyordu.

Maia ile ders yaparken Ahyana'nın bahsettiği konuyu, yani tapınaktaki birinin kırmızı kiri biliyor olabileceğini düşündüm. Maia anlattığı bir hikâye sırasında okyanustan bahsettiğinde sözünü keserek ona yolculuğumdan, korsanlar tarafından saldırıya uğradığımızdan ve kırmızı toprağı nasıl yaydıklarından bahsettim.

"Hiç böyle bir şey duydun mu?" Ben sordum. Kimse Maia'dan daha bilgili olamazdı.

"Hayır. Bu çok tuhaf görünüyor."

Başka bir çıkmaz sokak. Bunlarla karşılaşmaktan yorulmaya başlamıştım, özellikle de geçtiğimiz yılı bunlardan kaçınmak için eğitim alarak geçirmişken.

Ayrıca son iki gecedir rüyamda Jason'ı görmemiştim. Bir yanımla, akla gelebilecek her yönden çok yorgun olduğum için vücudumun kendini toparlamaya çalıştığını ve beni rüya görmeyeceğim kadar derin bir uykuya soktuğunu düşünüyordum.

Ama öyle hissetmedim. Daha çok benden kasıtlı olarak saklanıyormuş gibiydi.

Ve bundan hoşlanmadım.

Festival başlamadan önce mutfaklarda yardım etmemiz gerekiyordu çünkü konuklarımız için çok fazla yemek hazırlanıyordu.

İo kutlama sırasında neler olacağını anlattı. "Rıhtımdan başlayıp buraya kadar uzanacak bir geçit töreni. Troas halkı tarafından tören alayının başında olması için seçilen genç kadın, yaşayan tanrıça tarafından yönetilecek. Heykel için yeni bir tunik ve peçe getirme onuru ona verilecek."

Ardından, meyve ve çiçek dolu sepetler, şarap ve bal dolu tepsiler, havayı süsen kokusuyla dolduracak tütsü yakacakları, kurban olarak sunulacak zeytin dalları taşıyarak ayine katılacak olan şehrin tüm kadınlarını anlattı.

"Başlarına çelenkler içinde süsen takacaklar, saçları bağlanmamış, ayakları nalsız olacak. Yaklaşırken şarkı söyleyip dans edecekler, tanrıçaya büyük ilahiler söyleyecekler."

"Atları unutmayın," dedi Ahyana.

İo gülümsedi. "Oh, evet. Geçit töreninde tanrıçanın kızını temsil eden beş beyaz at olacak. Bunlar onun kutsal hayvanları."

Bu da atlarla daha az ilgilenmeme neden oldu. Terawolves'ten sonra, kutsal hayvanlara doymuştum. "Ve hiç erkek olmayacak mı?" diye sordum.

"Hayır, bu sadece kadınlar için bir festival. İzlemeye çalışan erkekler genellikle kanlı bir sonla karşılaşır" dedi. Bu cezayı kimin verdiğini merak ettim. Muhtemelen Antiope. "Alay yol boyunca duracak ve gelecek sezonun bereketini sağlamak için toprağa beş karık kazacak."

"Beş tanesi tanrıça için kutsaldır."

Başını salladı. "Bu aynı zamanda tanrıçanın yeni sürülmüş beş karıklı bir tarlada ölümlü bir adamla yattığı efsanesiyle de ilgilidir. İasion onun

yanlış hatırlamıyorsam. Tanrıçayı ölümlü bir çocukla hamile bıraktı ve bu çocuk tapınağının ilk baş rahibesi oldu."

Zalira başını sallayarak, "Bu yüzden bazı erkekler kadınları çok kaba bir şekilde sürmekten bahsediyor," dedi.

Tanrıça sevgili edinebilir ve çocuk sahibi olabilirken, rahibelerinin bunu yapmasına neden izin verilmediğini merak ediyordum.

Zalira, "Avluda kurbanların kesilebileceğı büyük bir şenlik ateşi olacak," diye ekledi. "Ateş söndükten sonra, iyi bir hasat sağlayacağı için bu küller ekim yapılacak tarlalara serpmek üzere toplanır."

"Ve şarap!" dedi Ahyana, gözleri dans ederek. "Çok fazla ballı şarap olacak. Şimdiye kadar tattığınız en saf, en tatlı şey."

"Hiçbiriniz içmemelisiniz çünkü içine nar suyu, safran ve yabani orkide tozu içeren bir karışım ekliyorlar," dedi lo parmağını sallayarak.

"Bu ne işe yarıyor?" Ben sordum ve Suri gülümserken kız kardeşlerim güldü.

Ahyana göz kırparak, "Kadınlara evlerine dönmek ve kocalarıyla birlikte kendi doğurganlıklarını artırmak için çok güçlü bir istek veriyor," dedi.

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" Ben sordum.

lo bana gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle. Bundan dokuz ay sonra çok sayıda çocuk doğacak." Utanmış gibi görünerek konuşmayı daha tarafsız bir konuya yönlendirdi.

Öğleden sonrasının geri kalanı uçup gitti ve avluda toplanma vaktimiz geldi. Kutlama şerefine herkese yeni bir tunik verilmişti. Bana bir tane verilmeyeceğini düşünmüştüm ama Maia bana kız kardeşleriminkiyle uyumlu açık yeşil bir tunik vererek beni şaşırttı.

"Sadece bu gece için," dedi. Mesajı anlamıştım; Theano bize hükmetmek için geri döndüğünde siyah tuniğimi giymeye devam edecektim.

Sessizce bekledik ve geçit töreninin uzaklardan gelen seslerini duyduk.

"Başladı!" Ahyana gizlemediğı bir neşeyle söyledi.

Son zamanlarda her şey o kadar zordu ki, bir eğlence gecesini dört gözle bekliyordum.

Neye bu kadar heyecanlandıklarını görmek için .

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Troaslı kadınlar yaklaştıkça müzik daha da yükseldi ve şarkı söylediklerini duyabiliyordum.

Io bana tam olarak anlayamadığım kelimeleri söyledi. "Şarkı söyleyin, bakireler ve anneler, tanrıçaya, bereket hanımına şarkı söyleyin. Kızının beş beyaz atı, baharı ve hasadı bize getirişinin bir sembolü olarak bizi ileriye taşıyor. Şehrinin içinden geçerken nasıl sandalsız ve saçlarımız bağızsızsa, sen de ayaklarımızın ve başlarımızın zarar görmemesini kutsa. Sana kurbanlar getirirken, karşılığında senin görkemli lütfunu istiyoruz. Bize bereketini ve yaşam armağanını bağışla. Selam sana tanrıça, bu halkı uyum ve refahla koru ve bize bir başka büyük hasat getir!"

"Bu çok güzel," dedim. Şarkıdan çok bir duaya benziyordu. Şarkıların kafiyeli olması gerektiğini sanıyordum.

Geçit töreni sonunda bize ulaştı ve onlara liderlik eden genç kadın beni çok etkiledi. Sanki tanrıçanın ta kendisi olabilirmiş gibi görünüyordu. Uzun, altın sarısı saçları, parlak yeşil gözleri ve narin yüz hatlarıyla son derece güzeldi. Beyaz tuniği koyu mavi ipliklerle işlenmişti ve muhtemelen geldiği soylu evden bahsediyordu. Heykel için yeni giysiler ve bir örtü taşıyan kadın, kemerli kapıdan girerken büyük bir saygı ve zarafet içindeydi.

Maia onu karşılamak ve tunik hediyesini kabul etmek için yanına gitti, muhtemelen Theano'nun yerine geçti.

"Ilion'un kızı Chryseis, bugün tanrıçaya vekâlet ederek ve heykelinin giymesi için böylesine lüks ve güzel giysiler getirerek bize büyük bir onur verdin. Böyle bir armağanla hepimizi onurlandırdın, tanrıça seni ve aileni kutsasın."

Bu ismi biliyordum. Chryseis.

Sonra aklıma geldi. Bu Ilion prensinin aşık olduğu kızın adıydı. Jason'ın da hoşlandığı kızın. Locris'teki sarayda verilen ziyafette bana ondan bahsetmişti.

Kız kardeşimle nişanlı adamın kız kardeşi.

İçimde mantıksız bir nefret ve kıskançlık alevlendi. Onun mükemmel solgun boğazını bıçaklamak istedim.

Ardından tören alayındaki diğer kadınlar da adaklarını şenlik ateşine koymaya başladılar ve her yeni adakla ateşin boyutu biraz daha büyüdü.

Varış.

Kız kardeşlerimle birlikte avlunun sessiz bir köşesine çekilmiş, olanları izliyordum. Sürpriz bir şekilde Suri bir şarap tulumuyla yaklaştı ve onu havada tuttu, gözleri sorguluyor, içmemizi istiyordu.

"Sana şarap hakkında ne demiştin?" Io kızgın bir şekilde sordu.

"Çok lezzetli olduğu için içmemiz gerektiğini ve birazını paylaşmanın adelphia'mız için bir bağ kurma deneyimi olacağını mı?" Ahyana umutla cevap verdi ve Io gülmek zorunda kaldı.

"Sakin daha sonra seni uyarmadığımı söyleme," dedi.

Deri bana uzatıldığında uzun, derin bir yudum aldım. Ahyana haklıydı, bu şimdiye kadar içtiğim en lezzetli şaraptı. Sulandırılmamış ve tatlıydı. Kendimi hemen daha sıcak ve daha parlak hissettim.

"Güzel, değil mi?" Zalira sırasını alarak sordu.

"İnanılmaz," dedim ona.

Deriyi bitene kadar içtik. Io hemen çakırkeyif oldu ve bize sırtarak hepimizi ne kadar çok sevdiğini söyledi.

Hâlâ kendim gibi hissediyordum ama daha gevşemiştin. Daha rahat. Sanki tüm sıkıntılarım geçici olarak silinmişti.

Şehirden gelen kadınlar da çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordlardı ve tapınak alanına girip çıkıyorlardı ve şarap ve yiyeceklerin kendilerine sunulduğu, sokakların kullanımları için kordon altına alındığı çevredeki mahalleye gidiyorlardı.

Rahibeler ve yardımcıları dışarıdaydı ve kimse umursamıyor gibiydi. Muhafızlar da oradaydı ama onlar da yiyip içiyor, kalabalığın geri kalanıyla birlikte gülüp sohbet ediyorlardı.

Keşke festival sırasında işlerin ne kadar lakayt olacağını önceden bilseydim de yine gizlice kaçmayı planlayabilseydim. İçecek şarabım da olmazdı. Hâlâ kendimi kontrol altında hissediyordum ama içtiklerimden dolayı tepki süremin biraz daha yavaş olabileceğinden endişeleniyordum. Kütüphane kazına karşı kazanma şansım üzerine kesinlikle kumar oynamazdım.

Ahyana ve Suri, Ahyana'nın tezahüratlarına bakılırsa kazanıyor gibi görüldüğü bir zar oyunu oynuyorlardı.

" bilmiyordum," diye biraz yüksek sesle ilan ettim.

"Size festivalden defalarca bahsettik," diye karşı çıktı Zalira, gökyüzüne bakabilmek için yere sırt üstü uzanarak. "Locris'te festival yapmıyor musunuz?"

"Hayır." Partilerimiz vardı ama tanrıçaya tapınmak için şehir çapında böyle etkinliklerimiz yoktu. Hepsi gitmişti.

Zalira bana üzgün bir yüz ifadesiyle baktı. "Babam festivalsız bir hayatın hansız bir yola benzediğini söylerdi."

"Güvenli mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Hanlar katiller ve hırsızlarla dolu korkunç yerlerdi.

Güldü ve sonra Io beni sarhoş bir şekilde eğitmeye karar verdi. "Festivaller gerekli çünkü buradaki herkes sürekli kıtlık korkusuyla yaşıyor, bu yüzden gelecek yılın bereketli olmasını sağlamak için dua etmeli ve ibadet etmeliyiz." Son kelimeyi doğru telaffuz etmeden önce birkaç kez tökezledi.

"Böyle bir yerde mi?" diye sordum. Bu bana inanılmaz gelmişti. Hiç bu kadar hayat dolu ve yeşil bir yerde bulunmamıştım.

"Bu daha önce de oldu," dedi. "Kıtlık ve arasındaki çizgi çok ince."

Zalira ellerini başının arkasına koydu ve başıyla onayladı. "Doğru miktarda ya da türde yağmur fırtınası olmadan sadece bir mevsim yeter. Buradaki insanlar sürekli olarak bir yandan endişe ve korku, diğer yandan da rahatlama ve minnettarlık arasında gidip geliyorlar."

"Ülkem son bin yıldır kıtlık altında." Duyurum kız kardeşlerimin moralini biraz bozmuş gibi görünüyordu ve bunun için kendimi kötü hissettim. Eğleniyorlardı ve ben bunu mahvetmek istemedim.

Müzisyenler kurulmuş ve şenlikli, hızlı tempolu şarkılar çalıyorlardı. Dans başladı ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Kibar ve nazik değildi, insanlar adımları takip etmiyordu. Bunun yerine daha ilkel bir havası vardı ve davul sesleri ile flütler ruhuma seslenerek beni de onlara katılmaya çağırıyordu.

Kendimi müziğin içinde kaybetmeme izin veremezdim. Son zamanlarda hayatıma kasteden onca girişimden sonra, en azından aklımı başımda tutmaya çalışmam gerektiğine karar verdim. İçgüdüsel olarak danslarına katılmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini anlamıştım.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum. Birazdan dönerim" dedim. Bir an ayağa kalkamayabilirim diye endişelendim ama iyiydim. Kafamı toparlamak için kalabalıktan uzaklaştım.

Rahibeler ve yardımcıları da saçlarını açmış ve yalınayak dolaşıyorlardı. Ayakkabısız olmanın beni daha rahat hissettirdiğini fark ettim.

Ayaklarımın altındaki topraktaki gücü net bir şekilde hissediyordum. Daha güçlü, daha mevcuttu. Sanki topraktan fıskırıp beni sarmak üzereydi.

Parmaklarımı çimenlerin içine sokmak için eğildim, elimi toprağa düz bir şekilde koydum.

Uğultu hissi arttı.

Geçen gece Zalira'ya söylediklerim mi? Kadınların sihirli olması hakkında? Buna inanmıştım. Nasıl işlediğini anlamıyordum ama kız kardeşlerimin özel olduğu ve yeteneklerinin tanrıça tarafından gönderildiği açıktı.

Gerçi kimse bana inanmıyor gibiydi.

Çömelirken sanki yalnız değilmişim gibi özel bir hissin farkına vardım. İlk başta kız kardeşlerimden birinin beni kontrol etmek için geldiğini düşündüm ama öyle değildi.

Kim olduğunu anladığımda nefesim kesildi.

Jason. Jason buradaydı.

Beni bekliyordu. Onu hissedebiliyordum, sanki o yakınımda olduğu için etrafımdaki her şey değişmişti.

Bir bank bulana kadar taş çit boyunca yürüdüm. Yukarı tırmandım ve kendimi kolayca duvarın tepesine çektim ve sonra aşağı atladım.

Ara sokak sessizdi; eğlenenlerin hiçbiri bu yönde değildi. Yalnızdım.

Hayal mi etmişim?

Sonra sert bir bedene doğru geri çekildim, bir el ağzımı kapattı, kalbim boğazıma kaçtı. Daha önce tahmin ettiğim gibi, reflekslerim en iyi durumda değildi ve kendimi içinde bulduğum tutuşu kırmak için ne yapacağımı düşünemiyordum.

"Lia, benim." Jason sözlerini tenime doğru üfledi.

Tüm vücudum rahatlayarak sarktı. Uzun zamandır olmak istediğim .
-Kollarında.

Sonra ona neden kızmam gerektiğini hatırladım.

Sokağın sonunda sanki biri gibi bir hareket vardı. Beni bıraktı ve ben de arkamı dönüp onu tuniğinin yakaladım ve görünmememiz için bir ağacın arkasına ittim. Görülmediğimizden emin olmak için başımı hafifçe dışarı eğdim.

"Beni öpmek istiyorsan tek yapman gereken sormaktı," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Beni bir ağaca itmene gerek yoktu."

"İstemiyorum..." Ona bakarken sözlerim yarım kaldı. Gerçekten ona baktım.

Çok, çok, çok yakışıklıydı. Her zaman bu kadar çekici miydi? Elimle aşırı ısınmış yüzümü yelpazelemek istedim ama kendimi tuttum.

Parmaklarım onun güçlü göğsüne yaslanacak şekilde gevşedi. Ona dokunmak, onunla birlikte olmak çok zevkliydi.

Bu bana eğitimde Suri'nin savunmamı aşır beni sırt üstü yere çarptığı zamanı hatırlattı. Ciğerlerime hava çekmek için mücadele etmişim, nefesim kesilmişti.

Sonunda geniş ve dolu bir nefes nasıl hissettiğimi hatırladım. Onu tekrar görmek de öyle bir şeydi - sanki günlerdir nefesimi tutuyormuşum ve ancak şimdi tekrar nefes alabiliyormuşum gibi.

"Burada olmamalısınız. Festivali izlemeye kalkışan erkeklerin sonu kanlı olur. Bunu bugün öğrendim."

"Şansımı deneyeceğim," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kılıç konusunda ne kadar yetenekli olursa olsun, Antiope kesinlikle zorlu bir rakip olacaktı. Hatta kazanabilirdi bile.

"Beni özledin mi?" diye sordu sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. Evet, onu özlemiştim.

Umutsuzca. Tamamen. Tamamen.

Kalbi elimin altında hızla atarken, kendi kalbim göğüs kafesine çarparak kendini zedelemeye çalışıyordu.

"Çünkü seni özledim," dedi ve sözleri midemin zevkle düğümlenmesine neden oldu.

Onun için duyduğum arzu kanıma işliyor, içimi dolduruyordu. Sadece ona yakın durmaktan bile vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. Bana dokunması için çaresizdim. Daha önce hiç fiziksel temas arzulamamıştım ama ellerini üzerime koymazsa oracıkta ölecektim.

Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi başparmağını uzatıp çene çizgimde gezdirdi. Bu çok küçük bir hareketti ama içimdeki ateşi baş döndürücü boyutlara ulaştırdı. Zevk ve özlemin bu baş döndürücü karışımı sinirlerimi paramparça etti.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ağızımdan doğrudan karnıma doğru arzu kıvılcımları gönderdi.

Jason da benimle aynı şeyleri hissediyormuş gibi bana dokundu.

Etrafımdaki her şey yumuşak, nazik bir parıltıya büründü ve net olarak görebildiğim tek şey oydu.

Elini çekti ve sanki beni öpecekmiş gibi başını öne eğdi. "Beni ısırmağın için teşekkür ederim."

"Ne?" diye sordum. Kafam çok karışmış bir şekilde sordum.

"Daha önce elimi ağzının üzerine koyduğumda. Bunu yaptığım için özür dilerim.

-"Ses çıkarıp dikkatleri üzerimize çekmeni istemedim." Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi ve beklentiyle ürperdim.

"Oh. Bir değil."

"Daha sonra ısırma isteyeceğın başka yerlerim de olabilir, şimdiden söyleyeyim, hiç umurumda değil," dedi ipeksi bir ses tonuyla ve bunun bende neden ona doğru yığılma isteğı uyandırdığını anlamadım.

Neden onu ısırayım ki? Bu tahrik edici olmamalıydı ama nedense öyleydi.

Belki de Jason'ın söylediğı ve yaptığı her şey onu daha çok istememe neden olduğu içindir.

Beynim bana bir şey hatırlatmaya çalıştı. Önemli bir şeyi. Ama dudaklarını başparmağının daha önce izlediğı yol boyunca gezdiriyordu - çenem boyunca ve kulağıma doğru. Kulak mememin dış kabuğuna değen nefesinin ılık, ıslak sıcaklığı neredeyse sonumu getiriyordu. Ona duyduğum arzunun tadını dilimin ucunda hissedebiliyordum.

"Kitap!" Aniden söyledim ve hemen ardından tüm o şehveti öfkeye dönüştürdüm. Bir adım geri çekilerek göğsünü ittim.

Şaşkın görünüyordu. "Kitap mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Baş muhasebeciden aldığım kitabı odamdan siz mi çaldınız?"

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. Eğer rol yapıyorsa, çok inandırıcıydı. "Hayır. Neden kitabı çalmaya yardım edip daha sonra senden alayım ki? Bildiğim kadarıyla senden başka kimse için bir değeri yok."

Ve görünüşe göre başka biri. "Bundan kimseye bahsettin mi? Kitaptan?"

"Kime söyleyeceğim ki?"

"Bu bir cevap değil!" Bedenim onunkine bastırmadığım için bana kızgındı ve bunu görmezden gelmek için çok uğraştım.

"Kimseye söylemedim,"

dedi. "Yemin et. Hayatın üzerine."

"Hayatım üzerine yemin ederim," dedi bir elini kalbinin üzerine koyarak.

"Daha da anlamlısı, senin hayatın üzerine yemin ederim."

Neden bu onun için daha anlamlı olsun ki? Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ya da benim öfkem, özlemim ve onun yakınlığı sağlıklı düşünmemi ya da mantıklı olmamı imkânsız hale getiriyordu.

Sesi, ballı bir şaraptan daha güçlü ve tehlikeli olan o alçak ve sarhoş edici tona büründü. "İnan bana, eğer odana girseydim, bu bir kitap çalmak için olmazdı."

Bakışları tepeden tırnağa formumun üzerinde yavaşça geziniyordu ve aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen sanki bana dokunuyor gibiydi.

"Oh?" Sesim de tıpkı nabzım gibi kararsızdı.

Bana rüyalarımda gördüğüm gibi hınzırca bir gülümseme verdi. "İlk önce yapmaktan zevk alacağım pek çok başka şey düşünebilirim."

Ona "Ne gibi?" diye sormak istedim ama bana vereceği cevabın kalan azıcık özdenetimimi de yok edeceğini biliyordum.

Şarap da kesinlikle buna yardımcı olmuyordu.

Onu daha fazla sorgulamayayım diye beni etkilemeye mi çalışıyordu? "Neden buradasın ki?"

"Festival devam ederken bu gece gizlice kaçmaya çalışabileceğinden endişelendim ve işte buradayız. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Bu seni ilgilendirmez." Gizlice çıkmayı planlamıyordum bile. Beni sandığı kadar iyi .

"I yap Biliyorum Sen," o cevap verdi, yapmak Ben farkına varmak o Son kısmı yanlışlıkla yüksek sesle söyledim.

Bunun üzerine nutkum tutuldu, kekeledim ve onu kazığa oturtacak esprili bir karşılık bulmaya çalıştım.

"Tapınak alanından ayrılmamalısın," dedi ben uygun bir yanıt bulamadan bocalarken. "Güvenli değil."

"Ama buradaki tek kişi sensin," dedim muzaffer bir edayla, sonunda bir şeyler söyleyebildiğim için gurur duyarak. "Senin için endişelenmeli miyim?"

"Evet."

Bunu ciddi bir şekilde, sanki bir uyarı gibi söylemişti. Onun yerine tehlikeli olabileceği gerçeği beni heyecanlandırdı.

Belki de haklıydı ve burada güvende değildim. Tapınağın çitlerinden geri tırmanabilmem için bana destek vermesini istemeliydim. Ama bunu yapmak istemedim. Hem kaçmak hem de kalmak istiyordum. Duygularım üzerinde böyle bir etkisi olmasından, tek bir ateşli bakışıyla beni küle çevirip içimi çatışmayla doldurabilmesinden nefret ediyordum.

Kısa bir iç geçirdi. "Lia, Lia, Lia."

Adımın hecelerini okşarken ağzının hareket etmesi hoşuma gidiyordu.

"Biliyor musun, sana Lia'nın bir takma ad olup olmadığını hiç sormadım."

Korku kalbimi parçaladı ve yüzümü kontrol altına almak için savaştım. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"İsimler önemlidir. Güçleri vardır. Özellikle de gerçek isimlerin."

Bu, tanrıçayı rüyamda gördüğüm ve uyanırken benimle konuştuğunu duyduğum zamanları düşünmeme neden oldu. Bana hep Euthalia derdi. Asla Thalia ya da Lia demezdi.

"Tanrıçanın adını biliyor musun?" diye sordum.

Rastgele soruma şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Onu kontrol etmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi, isimlerin gücü vardır. Ve söz konusu tanrılar olduğunda, onlar biraz köpek gibidir. Sadece onları isimleriyle çağırdığınızda gelirler."

Ilion'da bulduğum onca zaman boyunca, hiç kimsenin tanrıçadan herhangi bir isimle bahsettiğini duymamıştım. Aynı şey büyükannemin kitabı için de geçerliydi. "Adının ne olduğunu bilmiyorum."

Sonunda "Annem ona hep Damara derdi" demeden önce birkaç uzun kalp atışı boyunca tereddüt etti.

Damara. Zihnimde tekrarladım.

"Bu kadar değerli bir hediye karşılığında bir şey beklemeli miyim?" diye sordu o alaycı ses tonuyla.

Sanki öpücüklerimi pazarlık kozu olarak kullanacakmışım gibi. Onun için gerçekten bu kadar az şey mi ifade ediyorlardı? Onu öpmek istemem konunun dışındaydı. Kendimi onun üzerine atmamak için öfkeme bir çapa gibi tutundum. "Bu gece sevgilini gördüm."

"Hangisi?" Yüz ifadem karşısında güldü; beni kışkırtmak için sorduğu soru hedefini kolayca bulmuştu. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

"Chryseis. Ilion'daki her erkeğin arzuladığını söylediğin kadın mı? Prensin evlenmek istediği kadın mı?" Bir yanım hâlâ Prens Aleksandros'un dikkatini bu kadına çevireceğini ve onunla evleneceğini, böylece dilediğim şeyleri yapmakta özgür olacağımı umuyordu. Belki de ailem onun isteklerini defalarca geri çevirdikten sonra bunu yaptı.

"Ona kapımız açık," dedi. "Yeter ki evlilik ağına takılan ben olmayayım."

Yüzümü buruşturdum. Tabii ki evlilikten korkacaktı. "Aslında bir erkek için bu kadar tipik olman hayal kırıklığı yaratıyor. Kendini bir başkasına adamaktan korkuyorsun."

Bal rengi gözleri zevkle parlıyordu. Onunla en son gece birlikte olmuşum ve gözlerinin güzel gölgesini unutmuşum. Jason'ın Chryseis'i istemesinin beni rahatsız ettiğini ve bu kıskançlığa tutunmam gerektiğini kendime hatırlattım. "Çok güzel bir kız," diye isteksizce itiraf ettim, neredeyse beni yalanlamasına cesaret edecektim.

Tercih ettiği kişinin ben olduğumu kanıtlamak için.

Yapmasaydı anlardım. O benim olmadığım her şeydi, bende olmayan her şeye sahipti. Saçları da dahil.

Jason bana doğru bir adım attı. "Bu gece başka bir kadın görmedim."

"Onu gözden kaçırmak çok zordu," dedim. "Onu tam ön tarafa koymuşlar." "Lia, bu gece başka bir kadın görmedim."

Geçici olarak görme yetisini mi kaybetmişti? "Tüm mahalle ve tapınak alanı kadınlardan başka bir şeyle dolu değil."

Başka bir adım. "Bu gece *senden* başka kadın görmedim."

Sonunda ne söylediği kafama dank etti ve midem yerinden oynadı. Haklıydı, tehlikeliydi.

İçgüdülerim dikkatle kurgulanmış bir tuzağa düşmek üzere olduğum konusunda beni uyarıyordu. "O mükemmel."

"Chryseis'i istemiyorum," dedi, o kadar yaklaşmıştık ki neredeyse birbirimize değecektik.

"O zaman kimi istiyorsun?"

Cevabı ağzının benimkinin üzerinde sıcak bir şekilde hareket etmesi, kayması, bastırması ve çekmesiydi. Duyularımı öyle bir doldurdu ki, var olan tek şey oydu -tadı, ağır nefesi, tuz, deri ve iris kokusu, göz kapaklarımın kapanmasına neden olan dokunuşu.

Öpücük başlar başlamaz bitti ve ağaca yaslanmak için birkaç adım geri çekildi. Yüzünden silmek için can attığım bilmiş bir gülümseme takındı.

"Bunu neden yaptın?" Dudaklarım onu tekrar öpmem için beni zorluyordu.

"Seni susturmak için bildiğim en iyi yol bu."

Ona doğru yürüdüm, tüm gazabımı üzerine boşaltmaya kararlıyım. "Tüm çekilmez, kibirli, dayanılmaz-"

Ama bu sefer onu öpen bendim. Bedenlerimizi birbirine bastırdım, böylece ağaca sıkışıp kaldı. Ne yaptığımı fark ettiğim anda ondan uzaklaştım.

Onu tanrıçanın ağaçlarından birine doğru ittiğimde yeminimi bozmak istemek daha da kutsal şeylere saygısızlık gibi göründü.

"Yine mi antrenman yapıyoruz?" Kelimeleri neredeyse mırıldanıyordu. "Hamle sırası bende mi?"

Ona hayır demek niyetindeydim, tüm bunların bir hata olduğunu ve tapınağa geri dönmem gerektiğini söyleyecektim.

"İlerlememi engelleyecek misin?" diye sordu yaklaşırken.

Artık kelimeler üretemiyordum, başımı salladım. Tenim onun dokunuşunu beklerken uğuldadı, nabzım yavaş ve ağırdı.

Beni öpmedi. O kadar yakın durdu ki nefeslerimiz birbirine karıştı.

Sağ eli belime gitti ve parmaklarını kalça kemiğime geçirdi. "Tanrıça bu konuda ne derdi?"

Bana durmam için bir şans verdiğini anlamıştım. Kendimi ve verdiğim sözleri, onun da çok iyi bildiği yeminleri hatırlamam için. "Bana bir şeylerin değişme zamanının geldiğini söyledi."

Ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Tanrıça seninle konuşuyor, değil mi?"

"Bazen."

"Başka ne diyor? Geleceğinde uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı, nazik ve sabırlı bir adam gördüğünü söyledi mi?"

"Yapmadı." Yoksa öyle miydi? Geldiğimden beri gördüğüm rüyaların sebebi bu muydu? Belli ki rüyaları benimle iletişim aracı olarak kullanıyordu. Ya Jason'la olan bu etkileşimleri bana kasten gönderiyorsa?

Belki de hayatımda benim izin verdiğimden daha büyük bir rol oynaması gerekiyordu. Onu görmezden gelmeye, kendimden uzaklaştırmaya devam ettim ve kendime bundan bir şey çıkmayacağını söyledim.

Ya kaderinde daha fazlası olmak varsa?

Yoksa bana söylediklerini şu anki davranışım için bir gerekçe olarak mı kullanıyordum?

Beni öne doğru çekti, böylece kaslı vücuduyla aynı hizaya geldim. İç çekmemeye çalıştım. "Locris'e geri dönmek istemediğine emin misin?"

En azından gözü bulmak için tüm olasılıkları tüketene kadar Ilion'da kalmaya karar vermiş olsam da, eve dönmenin nasıl bir şey olacağını düşünmüştüm. "Beni götürür müsün?"

"Evet." Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Cesaretimi topladım ve ona cevabını en çok istediğim soruyu sordum. "Peki orada benimle kalır mısın?"

Beni acı verici bir süre bekletti. "Ailem Troas'ta. Hayatım burada. Ve denizde."

Ne kadar hayal kırıklığına uğradığıma inanamıyordum. "Hayatın Locris'te olamaz mıydı?"

"Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin." Kapalı göz kapaklarımın arasından kelimeleri mırıldandı. "Seninle oraya gitmeyi. Birlikte bir hayata başlamak."

Kalbim mutlulukla çırpındı. Evet diyen o muydu? Benimle gelmeyi kabul ediyor muydu?

Bize doğru gelen kadın sesleri vardı. Jason'ı duvarla ağacın arasına ittim ve vücudunu kendi vücudumla kapattım.

Yüz ifadesinden ne kadar hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

Eğlenen kadınlar açıkça sarhoştı ve bize hiç dikkat etmediler. Yanımızdan geçerken omuzlarının üzerinden bile bakmadılar.

"Yakalanacağız," dedim üzüntüyle geri çekilip onu dışarı çıkarırken. Onunla yeterince zaman geçirememiştim ama festival katılımcıları

Çevredeki tüm mahalleye yayılmıştı. Bizi bulacaklardı.

"Size daha önce de söylediğim gibi, sokaklardan çekilmemiz gerekiyor."

"Tekrar bir hetaera evine dönmeyeceğim." Onun zerine düşmelerini izleyecek havada değildim.

Sırıttı. "Hayır. Bir fikrim var. Benimle gelmek ister misin?" Jason elini uzatarak bana teklif etti.

Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Evet."

Onunla birlikte olacağım anlamına geliyor, nereye gitmek isterse peşinden gitmeye hazırdım.

Kafamın içindeki uyarı sesini duymazdan gelerek beni götürmesine izin verdim.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Avuç içi sıcak ve nasırlıydı ve elini tutma eylemi samimi hissettiriyordu. Bizi birbirimize bağlaması hoşuma gitti.

Yine de bu duygunun tadını çıkarmak için fazla zamanım olmadı çünkü fazla uzaklaşmadık. Beni sokağın karşısındaki küçük bir binanın kapısına kadar götürdü.

"Burası neresi?" Ben sordum.

"Emin değilim. Hadi öğrenelim," dedi. Elimi bıraktı ve ben de bir daha ona uzanmamak için parmaklarımı içeri kıvırdım.

Yakındaki vazoları kaldırmaya başladı ve birinin altında bir anahtar buldu. Başımı salladım. Keşke hazine anahtarını bulmak benim için de bu kadar kolay olsaydı. Anahtarı kilide soktu ve tık sesini duydum. Kapıyı iterek açtı.

Dışarısı aydınlık olmasına rağmen ana oda karanlıktı. Pencerelerin üzerine perdeler çekilmiş küçük bir evdi. "Buranın boş olduğunu nereden biliyordun?" O içeri girerken sordum.

"Eğitilmiş bir tahmin. Festival için bu mahalleyi kapatıyorlar ve mahalle sakinleri burayı terk ediyor."

Bunu biliyordum ama bu herkesin kurallara uyup evi boşalttığı anlamına gelmiyordu. "Bu izinsiz giriş değil mi?"

"Sen ben de söylemem," dedi.

"Hâlâ birinin evine zorla giriyoruz."

"Daha önce girmemen gereken yerlere girmekte hiç sorun yaşamamıştın," diyerek beni içeri girmeye ikna etti.

Ona karşı koymak imkânsızdı. İçeri girdim ve etrafa bakındım. İkinci bir katı yoktu ve bu yüzden her şey bu ana odadaydı. Bir masa ve iki sandalye, yemek pişirmek için bir şömine, duvarda asılı tencere ve tavalar.

Köşede kocaman bir yatak vardı ve nereye bakarsam bakayım gözüme çarpıyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Jason kapıyı kapattığında ve kilidin yerine oturduğunu duyduğumda daha da kötüleşti.

Tamamen yalnızdık. Rahatsız edilmeyecektik. Gecenin geri kalanında burada kalabilirdim ve kimsenin haberi olmazdı. Vücudum bu bilgiyle ağırıyordu.

Halka açık yerlerde beni tutkuyla öpmekle ilgili hiçbir sorunu olmamıştı. Özelde nasıl olurdu?

Kimsenin kazara bizi rahatsız edemeyeceği bir yerde mi?

"Bunu planlıyor muydun?" Biraz endişeli hissederek ona sordum.

"Nasıl yapabilirdim ki?" dedi küçük bir gülümsemeyle ve anahtarı masanın üzerine koydu. "Bu gece beni bulacağını bilmiyordum. Her şeyi ilerledikçe uyduruyorum."

Onun güvencesi göğsümde oluşan düğümü hafifletti. "Ben de aynıyım."

"Biliyorum." Tüm alanı dolduruyor gibiydi, geniş omuzları ve kaslı kolları diğer her şeyi engelliyordu. Beni buraya getirmeyi planlamış olsa bile, umursayacağımı sanmıyordum.

"Yeşil tuniğini ne kadar beğendiğimi söylemiş miydin?" diye sordu. "İçinde çok güzel görünüyorsun."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, sözlerini hemen reddederek. Kendimi Chryseis ile kıyaslamış ve kendimi tamamen eksik bulmuştum. Güzel değildim. Onun gibi değildim.

"Seviyorsun," diye ısrar etti. "O kadar çok ki kendimi tutmakta zorlanıyorum."

"Neyden?"

Soruma cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu: "Senden bu gece benimle kalmanı istesem, bunu düşünür müsün? Seninle bir gece geçirmeme izin verir misin?"

Sesindeki arzu, sorduğu sorular omurgamda bir yol açtı, tabanda patladı ve sonra uzuvlarıma yayıldı. Cevap veremedim.

Çünkü evet demekten korkuyordum.

Bana mahcup bir sırıtış attı ve ensesini ovuşturdu. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Yeminini bozmanı istemezdim."

Jason sormamış ama benim teklif etme ihtimalim çok yüksekti.

"Diri diri gömülmeye degeceğinden emin değilim," dedim, bir şakanın aramızda oluşan gerilimi azaltabileceğini umarak.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti. "Reddetmek daha iyi."

Onunla gördüğüm son rüyamda aniden gözümün önüne geldi. *Zamanı geldiğinde, evet de.*

O rüyanın anlamı bu muydu? Bir şekilde bu anın geleceğini biliyor ve kendimi onu kabul etmeye hazırlıyor muydum? Bunu kabul etmeye?

Sonra, sanki ruhlarımız birbirine bağılmış ve düşüncelerimi yüksek sesle gibi duyabiliyormuş gibi, "Seni hayal ediyorum. Neredeyse her

Gece."

Sesi o kadar yumuşaktı ki önce onu yanlış anladığımı sandım. "Öyle mi?"

"Evet. Ve sen beni hep çeviriyorsun. Bu şimdiye kadar yaşadığım en sinir bozucu şey."

Bunun üzerine gülümsemek zorunda kaldım. "Çoğu kadının sana söylemediğini tahmin ediyorum

Hayır."

O da sırtıttı ama gözlerindeki ifade tüylerimi diken etti.

"Genelde değil."

Birçoğundan sadece biri olduğumu hatırlatınca şehvetimin bir kısmı geri çekildi. "Belki de reddedilmek senin için iyidir."

Yaklaştı ve onun yakınlığı karşısında nefesim kesildi. "Bu benim için iyi değil. Her gece dudaklarımda senin adınla uyandığımı, terlediğimi, nefes nefese kaldığımı, sana uzandığımı, seni dişlerimi bile sızlatacak kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Bu görüntü beynime kazınırken dizlerimin bağı çözülme tehlikesi .

Boğazındaki kaslar çalışıyordu ve ellerini nazikçe çıplak omuzlarıma koydu. Temasla nefesim kesildi ve sonra ellerinin titrediğini, kararsız olduğunu fark ettim.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Her zaman kendinden çok emin, kendinden çok emin görünürdü.

Korkuyor muydu? Yoksa bu, beyanının doğru olduğunun, beni sadece bana yakın olmakla bile titreyecek kadar çok istediğinin bir göstergesi miydi?

"Neden senden uzak kalamıyorum?" Kelimeleri fısıldadım.

Sorumu bana tekrarladı. "Neden senden uzak duramıyorum?"

"Önce sana sordum."

Jason burnuyla saçlarımı okşamak için eğildi. "Cevabı bilmiyorum."

Ve hayatımda ilk kez, bir yanıt alamamaktan memnundum.

Burada onunla olmak yeterliydi.

Dudakları burnunun yerini aldı ve başımın yan tarafını öpmeye başlayarak yüzüme doğru ilerledi. Elleriyle ya da ağzıyla bana dokunduğu her yer sıcak ve ateşliydi. Parmaklarımı tünğine doladım, dik durabilmek için tüm gücümle kavradım.

"bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyorum," dedim nefes nefese.

"Bu çok gerçek," diye mırıldandı yanağıma karşı. "Rüyalarında ne yapıyorum?"

Elleri kollarımdan aşağı inmiş ve belime dayanmıştı. Beni kendisine yaklaştırdı, bizi birbirimize uydurdu.

Konuşmak zordu. "Beni havadan daha hafif hissettiriyorsun."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

Söyleyeceğim şey karşısında yanaklarım önceden renklendi. "Bana dokunuyorsun, beni öpüyorsun ve beni tatmin ediyorsun."

Keskin nefes alışını duydum ve içinden geçen ürpertiye hissettim.

"Bunu sana şimdi yapmamı ister misin?" Sesi boğuk, hırıltılı ve arzu doluydu.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı çünkü çok hızlı atıyordu. "Yapamam."

Şimdi gerçekten rüyalarımdeki gibiydi.

Elleri hareketsiz kaldı ve başını geriye çekti. Gözlerinin nasıl karardığını, göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü gördüm. "En çok nerene dokunmamı seviyorsun?"

Seçim yapmak imkansız olurdu.

Bu bir rüya değil, dedim kendi kendime. Bu soruya cevap vermenin gerçek dünyada sonuçları olacaktı. Yeminimi bozmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım. Çok baştan çıkarıcıydı ve bir şekilde her zaman en zayıf anlarımda ortaya çıkıyor gibiydi.

Ya da belki o benim zayıflığımdı.

"Bana ne istediğini söyle," diye ısrar ederken parmaklarını sahiplenici bir şekilde kalçalarımına soktu ve ben de lezzetli baskıdan inlememeye çalıştım.

Yine de cevap vermedim.

"Seni öpmemi ister misin?" diye sordu. "Eğer istemiyorsan, şimdi gideceğim."

Öpüşmeye hayır demek zorundaydım. Başımı sallamaya çalıştım ama işbirliği yapmayı reddetti. Sesim de öyle. Öpücüğünü o kadar çaresizce istiyordum ki başka bir şey düşünemiyordum. Her şey uçup gitti.

Ellerimi tuniğinin önünden boynuna doğru götürdüm. Kendimi konuşturdum. "Beni baştan çıkarmak için mi gönderildin? Bana kendimi unutturmak için mi?"

Başını salladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben de kendime aynı şeyi soruyorum. Sanki birbirimize çekilmiş, birlikte parlak bir şekilde yanmak için yaratılmış iki alev gibiyiz."

"Bu aynı zamanda birbirimizi yok edebileceğimiz anlamına da geliyor."

"Evet, ama ölmek için kötü bir yol olmazdı," dedi. "Teninin yumuşaklığını tenime değdirmeyi, parmaklarımla, ağzımla ve dilimle vücudunu keşfetmeyi hayal etmedim desem yalan olur. Altımda çözülüşünü izlemek."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama sözleri beni sıvı ve sıcak hale getirdi. Tarif ettiği şeyi fena halde istiyordum. Boğuk nefes alış verişlerimiz açlık ve özlemle kalınlaşarak gürültülü bir hal almıştı.

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattı bana.

Kavramaya bile başlayamayacağım yansımaları olacaktı. Umurunda değildi.

"Öp beni," diye davet ettim.

Elleriyle yüzümü çerçevelemek için uzandı ve sanki onun için kutsal bir şeymişim gibi hürmetle bana bakışı nefesimin kesilmesine neden oldu.

Sonra beni o kadar dikkatle öptü ki morarmıştım. Dudaklarımı ayırdı ve diliyle dilimi ustalıkla okşadı ve bu sefer inledim. Bir kılıç kadar keskin olan şehvet, zayıf düşene kadar beni tekrar tekrar deldi.

Rüyalarımızda aramızda geçenler asılsızdı. Tam olarak gerçek değildi. O rüya ortamında ona dokunmak ve onu öpmek gerçek hayatta olduğu gibi hissettirmiyordu. Yüz yüze olmak akla gelebilecek her açıdan katlanarak daha iyiydi.

"Bundan önce sadece birkaç kez öpüşmüş biri gibi öpüşmüyorsun," dedi bana öpücüklerinin arasında.

"Size söylediğim gibi, hızlı çalışırım. Ve mükemmel bir öğretmenim vardı."

Sırttı ama elleri sırtımda gezinirken ve ağzı durmaksızın ağzımda gezinirken o neşeli an çabucak kayboldu.

Elleri bedenimi terk etti ve dudaklarına karşı çıktım ama sonra yere çarpan metalin sesini duydum. Silahlarını çıkarıyordu. Beşten sonra saymayı bıraktım. Tüm saklanma yerlerinden etkilenmişim ve nereden geldiklerini sormak üzereydim, ama sonra bana tekrar dokunuyordu ve ben kayboldum.

Beni aylardır yemek yememiş gibi öptü ve ben de onun en sevdiği yiyeceklerle dolu bir masaydım. Beni yuttu. Dudakları ritmik, pürüzsüz, ısrarcıydı ve aynı zamanda her şeyi tüketiyordu.

Onu öperken kendimi kaybetmişim, alev alev yanıyor, ısı ve zevk yayıyor ama yanmıyordum.

Bu doğru değildi. Çünkü onun için yanıyordum, dokunduğu her yerimi haşlıyordu. Vücudumun hiçbir parçasının

tekrar kendiminmiş gibi. Burası her zaman Jason'ın dokunduğu, okşadığı ya da öptüğü bir yer olacaktı çünkü onu her yerimde hissedebiliyordum. Elleri ve parmakları yeni bir noktaya gittiğinde bile o hayali iz geride kalıyordu.

Sanki aynı anda her yerime dokunuyormuş gibiydi. "Sihir gibi hissediyorsun," dedim ağzının içine.

"Sen de öyle." diyecek kadar uzun süre beni öpmeyi bıraktı. Başımı salladım. "Ben sadece sıradan bir kadıyım."

Gözlerindeki o saygılı bakış geri geldi ve sert, ateş püskürten bir sesle, "Lia, sende kesinlikle sıradan bir şey yok," dedi.

Onu öpebilmek ve sözlerinin benim için ne anlama geldiğini gösterebilmek için boynunun arkasını kendime doğru çektim. Tahmin ettiği gibi, ateşlerimiz birlikte yandı, odayı ve ruhumu aydınlattı.

"Hâlâ beni görmek istiyor musun?" diye sordu aniden, şaşırtarak.

"Ne?" Kafam karışmış, ne yapacağımı şaşırmıştım.

Ta ki uzanıp tek eliyle omuz iğnesini çözdüğü ana kadar. Mavi tüniği beline kadar düştü ve kemeri tüniğin geri kalanını yerinde tuttu.

Bunu ben mi istemiştım? Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Rüyalarımnda görmüştüım. Ama o bunu nereden bilebilirdi ki?

Beni tekrar öptü ve ben sorumu unuttum, kendi adımı unuttum.

Teni sıcaaktı ve ellerimi ona doğru iterek geri çekildim. Onu görmek ve ona dokunmak istiyordum.

Küçük bir iç geçirdim. Göğsü o kadar mükemmeldi ki, bir kalıbını çıkarmak için en yakın heykel yapımcısına götürülmeliydi. Daha önce önerdiği şeyi yapmayı planlıyordum; onu parmaklarımla, ağzımla ve dilimle keşfedecektim.

Benimkinden çok farklı olan gövdesinin topografyasının haritasını çıkardım. Büyülenmiş bir halde parmak uçlarımla kaslarında gezdirdim ve keskin nefes alışlarıyla ödüllendirildim. O kaslar titredi ve sonra dokunuşumun altında sertleşti.

Karşılaşmalarımızda kendimi hep biraz dezavantajlı hissederdim, onun deneyimi çok açıktı ve benim deneyimsizliğim de bir o kadar göze batıyordu. Ama bu bana kendimi güç bendeymiş gibi hissettiriyordu. Sanki onu dizlerinin üzerine çöktürebilir, dokunuşum ve öpücüğüm için yalvarmasını sağlayabilirmişim gibi.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Bu beni cesaretlendirdi. Karnını öpmek için başımı eğdim ve dilimin onu tatmak için dışarı çıkmasına izin verdim. O kadar gırtlaktan bir ses çıkardı ki sanki göğsünün derinliklerinden kopup gelmiş gibiydi.

Elini başımın arkasında hissettim, masaj yapıyor ve aynı zamanda beni ona doğru tutuyordu. Tıpkı bu anı gördüğüm rüyadaki gibi. Yukarı doğru öptüm, dudaklarımı tenine değdirdim. Bu sıcak yumuşaklığın altında çok fazla güç vardı.

Parmakları saçlarımda kıvrıldı ve ağzımı kendine çekti, öpücüğü ihtiyaç ve arzuyla hamdı. Beni öyle bir titizlikle, öyle bir acımasızlıkla öptü ki yere yığılmak istedim.

Belime doladığı kolu olmasaydı, muhtemelen öyle yapardım.

Dudaklarını ayırdı. "Daha fazlasını ister misin?"

Ne sorduğunu kısmen anladım ama bu cevabımı değiştirmede. "Evet."

Eğildi, bir kolunu dizlerimin altına uzattı ve beni ayaklarımın üzerinden kaldırdı. Şaşkınlıkla iki kolumu da boynuna doladım. Beni göğsüne yasladı ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Seni yatağa götürüyorum."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Rüyalarımnda fikrimi değiştirmem, teslim olmam, boyun eğmem için bana yalvarması gerekiyordu, ama bu şimdi gerçekleşmiyordu.

İtiraz etmedim. Bunu istedim. Her şeyini.

Demaratus bana kendini kontrol etmenin son derece önemli olduğunu öğretilmişti. Ama Jason benimkini yok etmişti.

Sanki camdan yapılmışım gibi beni yavaşça yatağa yatırdı. Beni takip etti, kolları ve vücuduyla beni kafesledi. "Eğer gitmek istiyorsan, şimdi gitmelisin."

Çünkü yakında geri dönüşü olmayan bir noktadan geçebiliriz.

Başımı sallayarak ona dedim ki, "Gitmek istemiyorum. Burada seninle olmak istiyorum." Onunla yatmak, onunla çıplak olmak, tüm rüyalarımın kaldığı yerde neler olduğunu öğrenmek istiyordum.

Beni tekrar öptüğünde, hissettiğim fiziksel tutkudan çok daha fazlasıydı. Orada bir duygu vardı, ilettiği bir mesaj. Beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi öptü.

Beni önemsiyormuş gibi.

Ağzımı, yanaklarımı, çene hattımı öpücüklerle çizmek için aşağıya uzandı. Boğazıma kadar öptü, dudaklarını boynumda gezdirdi ve bu sinirlerimin bir ateş böceği gibi parlamasına neden oldu. Sonra boğazımın dibini öptü, titreyen nabzımı emdi ve ateşli hisler tenim boyunca kayarak ağzından dışarı ıktı.

Köprücük kemiğim boyunca ve sol omzuma doğru öperken parmaklarımı omuzlarına gömdüm. Daha fazla tenime erişmek için tuniğimi çekti ve yarama dokunduğunda tısladım. Dokunulduğunda hassaslaşıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

Görebilmesi için tuniği omzumdan çektim. "Bıaklandım."

Gözleri kararmış, öfke doluydu. "Kimi öldürmek zorundayım?"

Yine, sözleri beni heyecanlandırmamalıydı ama heyecanlandırdı. "Tapınakta saldırıya uğradık. Başka bir yardımcı bunu yapan adamın icabına baktı bile."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Birkaç gün önce."

Gözleri inanamayarak açıldı. "Ve bu halde duvara mı tırmandın?"

"Acımıyor." Ve bu doğrudu. O dokunana kadar bunu hiç düşünmemiştim. "Acısa bile, sana yakın olmak için acı çekmeye değer."

Uzun bir duraklama oldu, gözlerinde anlamadığım bir ifade vardı ve sonra konuştu. "Bunu çok iyi anlıyorum."

Ne demek istediğini sormadan beni tekrar öpmeye başladı.

Öpücükler küçük, narin, dudaklarının benimkilere sürtünmesiyle başladı. Ama kız kardeşlerimin ateş yaktığı gibi o da benim zevkimi inşa etti. Daha küçük şeylerle başladı, dudaklarının benimkilere geçici dokunuşuyla, parmak uçlarının tenimdeki fısıltısıyla, yumuşak bir zevk mırıltısıyla, onları biriktirdi. Sonra onları tutuşturdu, dokunuşu sert, dudakları talepkârdı, ta ki ben alev alev yanana ve ulaşabildiği her şeyi tüketmeye hazır olana kadar.

Bu zevk içime ılık bir bal gibi yayılırken, öpücüğü yanmaya ve yakmaya devam etti. Hâlâ içimde kalmış olabilecek tüm şüpheleri yakıp kül etti. Parmaklarını saçlarımda düğümlemek için uzandı, dili benimkine karşı aceleyle hareket ederken beni yerinde tuttu. Öpüşleri sıcaktı, bizi birbirimize doladı. Io'nun omzuma bastırdığı mühür gibi yakıcıydılar ve ben de onu yakmak için elimden geleni yaptım.

Bu her şeydi - tüm dikkatinin sadece bana odaklanması ve niyetlenmesi, parmaklarının etimi kavraması, göğsünün benimkini sıyırması. Beni yeni yaratılmış bir kılıcın kızgın bir ateşe saplanması gibi hissettiriyordu ve öpücüğü ve dokunuşuyla beni yeni bir şeye dönüştürüyordu.

Ne derse desin Jason sihirliydi. Doğrudan derisinden ve dudaklarından yayılan bir tür iksir yaratmıştı ve ben buna karşı çaresizdim. Sanki kan dolaşıma bir hastalık gibi ve varlığımın her parçasına bulaşan özel bir tür zehre sahip, şekil değiştiren bir terawolf gibiydi. Tek çözüm onu öpmeye devam etmek, daha fazla dokunmak, ona karşı hareket etmektir.

Sanki hem tedavi hem de hastalık oymuş gibi.

Tuniğimi hafifçe çekiştirdi ve ağzını köprücük kemiğimin altında ve göğsümün hemen üzerinde bir deri noktasına yapıştırdı. Emdi ve derimi çekiştirirken dişlerini hissettim. Ona doğru eğildim, gözlerim bulanıklaştı, beni işaretlerken içimden ateş fişkırdı.

Bitirdiğinde geri çekildi ve yaptığı işi inceledi. Aşağı baktım ve cildimin kızardığını gördüm.

"Sen benimsin," dedi bana tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

"Ve sen de benimsin." Ona yaklaşmam gerekiyordu. Vücudunu bana yaslamasını isteyerek onu çekiştirdim.

Başını iki yana salladı. "Seni incitmek istemiyorum." "İncitmeyeceksin," diye söz verdim. "Ben güçlüyüm."

"Fark ettim," dedi sırtarak.

"Lütfen." Daha birkaç dakika önce bana daha fazlası için yalvarabileceğini düşünmüştüm ve şimdi bunu yapan bendim.

Utanmadım bile.

Bana istediğimi verdi ve kendini üzerime kaydırды ve sonra yavaşça aşağı indirdi. Gergin vücudu sonunda kendini bana karşı şekillendirdiğinde bir inilti çıkardım. Bu hem bir rahatlama hem de yeni bir şey için bir talepti.

Ağzı benimkini bulduğunda, aç ve tüketirken, onun da bunu benim kadar sevdiğini fark ettim. Belki daha da fazla. Birbirimize sarıldık, bacaklarından biri benimkinin arasına yerleşti. Sanki birbirimize sahip olmaya çalışıyorduk, her öpücük bir öncekinden daha aç ve daha derindi.

Doğru anahtarı, doğru kapıyı ve şimdi beni bekleyen hazineye ulaşacaktım.

Sonra öpücüğü yavaşlattı, kasıtlı olarak evcilleştirdi. Sanki beni istiyordu, ama bir şekilde hassasiyeti ve tekniği, inşa ettiği ateşe sadece daha fazla yakıt ekledi.

"Her zaman çok acelecisin," dedi burnunu burnuma dayayarak. "Bütün gece bizim. Bunu kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin. Bunun sürmesini istiyorum."

İhtiyaçtan o kadar akılsızdım ki, kelimeleri onun kullandığı şekilde anlamıyordum.

"Ama önce, bu içime işliyor," dedi. Yuvarlanarak uzaklaştı ve sanki biri derimi yırtmış gibiydi.

Sonra tuniğimi yukarı itti ve elini sol bacağımda gezdirdi. Beni öpmek için eğildi ve eli kılıcıma geldiğinde dudaklarıma karşı sırtıttığını hissettim. Beni silahsızlandırdı ve yere fırlattı.

Parmakları iç uyluğumun çıplak tenine değdiğinde, oradaki kayışları çözüp kılıfı çekerek ve onu da bıraktığında titredim, nefesim hızlandı. İnanılmaz bir histi.

"Daha iyi," dedi ama parmakları hâlâ kalçamda geziniyordu ve ben titrememi durduramıyordum.

Elini çekti ve yine itiraz etmek istedim ama sonra tekrar üstüme çıktı ve omurgamda tüm sinirlerimi dolaşan bir zevk vızıltısı başladı. Bir şeye ihtiyacım vardı. Ondan daha fazla bir şeye. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu hisler içimde birikiyor, dışarı çıkmak için can atıyordu.

Beni yavaşça öpmeye niyetlenmiş gibiydi ama planladığı gibi olmadı. Buna izin vermedim. Ağzını yağmaladım ve o da hemen karşılık verdi.

Sözünü kesti ve "Bekleyebiliriz-" dedi.

Ama ben onun sözünü kestim. "Bana unutturmana ihtiyacım var." Yüzümü usulca okşamak için uzandı.

"Neyi unutmamı?" "Yarın senden ayrılacağımı unutmamı."

Sonra beni istediğim gibi, arzuladığım gibi öptü. Elleri vücudumda, kıvrımlarımda sıvı gibi hareket ediyor, ardında sıcaklık bırakıyordu. Onu kendime doğru çektim, bir şey arıyordum.

Tapınak avlusundaki şenlik ateşinden bile daha büyük, birlikte çok sıcak ve parlak bir şekilde yandık.

Kalçalarını tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde bana doğru bastırdı ve bu diğer tüm duyularımın kapanmasına neden oldu. Başka hiçbir şey göremiyor, duyamıyor, tadamıyor ya da koklayamıyordum - içimde yarattığı beyaz-sıcak arzu dalgaları tarafından tüketiliyordum. Ona doğru yükseldim. Bana karşı hareket etmeye devam ederken ateş kemiklerimi yaktı.

Şimdi ısırma dürtüsünü anlıyordum. Yutmak için. Tüketme. Dişlerimi boynunun omzuyla birleştirdiği yere batırdım ve o zevkle inledi.

Dilim ve dudaklarımla onu yatıştırdım, teninin tuzluluğunu tekrar tattım. İnkâr edilemeyecek kadar lezzetliydi.

"Bu gece içtiğim şaraptan bile daha iyisin ve o enfesti." Bu sözleri onun güçlü boynuna mırıldandım.

Hemen . "Festivalde içiyor muydun? Duvardan geçmeden önce mi?"

"Evet." Bunun ne alakası var?

Jason inanamayarak bir inilti çıkardı ve elleriyle gözlerini kapatarak sırt üstü yuvarlandı. "O şarabın içinde ne olduğunu biliyorum! O şarabın kutlama yapanlara ne yaptığını herkes bilir." Bana bakabilmek için ellerini yüzünden indirdi. "Kendinde değilsin. Muhakeme yeteneğin zayıflamış."

"Olmadı!"

"Yarın bunun anısıyla uyanacaksın ve neredeyse yaptığımız şey için kendinden nefret edeceksin."

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Neden konuşuyorduk? Konuşmak istemiyordum. Biraz şarap içmiş olmamın bir önemi yoktu. Bu önemsizdi. Beni tekrar öpmesi için onu ikna edebileceğime emindim.

Ona doğru eğildim ama yataktan fırladı ve odanın uzak köşesine gitti. "Geri dönmelisin."

"Seni bırakmak istemiyorum."

Sesi hırıltılı ve işkence gibiydi. "Seni durdurmadan ve kalman için ikna etmeden önce git."

Kalbim hem kırılıyor hem de beklentiyle çarpıyordu. Yatakta doğruldum, çıplak ayaklarım yere temas ediyordu.

"Şimdi, Lia." Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, adımları acı çekiyormuş gibi söyledi.

Kılıcımı ve kınımı aldım ve kendimi tutamayarak ona doğru bir adım attım.

Başını iki yana salladı. "Eğer beni bir daha öpersen, seni o yatağa geri götürürüm ve gitmene izin vermem. Ve aslında bunu istemezsin."

Jason beni reddediyordu. Çünkü kendi kararlarımı veremeyeceğimi düşünüyordu. Sağlıklı düşünemediğimi düşünüyordu. Kapıya doğru yürüdüm ve kilidini açtım, sokağa çıkarken kapıyı fırlatarak açtım.

Öfke ve aşağılanma içimdeki her boşluğu doldurdu. Bu iyi bir şeydi çünkü vücudum beni geri dönmeye ve onunla o yatağa hapsolme teklifini kabul etmeye zorluyordu. Parti yayıldığı için duvardan geri tırmanmaya gerek yoktu. Neyse ki kimse evden çıktığımı fark etmemiş gibiydi ve hepsi kutlamalarına odaklanmıştı. Ara sokaktan çıkıp caddeye çıktığımda biri bana ağzına kadar dolu bir bardak şarap uzattı. Aldım ve hepsini kana kana içtim. Damarlarıma sıcaklık doldu.

İçinde ne tür gizemli maddeler olduğu umurumda değildi. Her ne iseler, hızlı etki ediyor olmalıydılar çünkü öfkemi hemen yiyip bitiriyor, arkamı dönüp gitmek isteyen yanıma daha yüksek bir ses veriyordu.

Sadece kalan küçük gurur kırıntısı beni bunu yapmaktan alıkoydu. O küçük eve dönmeyi ne kadar uzun süre düşünürsem, bana o kadar

iyi bir fikirdi. Dikkatimi daşıtmak için kız kardeşlerimi aradım ama bu kalabalıkta onları bulmak imkânsızdı. Odama dönüp uyumam gerektiğini biliyordum.

İtiraf etmek utanç vericiydi ama bir yanım uykuya daldığımda hayalimdeki Jason'ı göreceğimi umuyordu çünkü gerçek Jason'dan pek memnun değildim.

Kadın kalabalığı arasında ilerlerken, elinde bir kadeh şarapla müzik eşliğinde sallanan Io'ya rastladım. Gözleri cam gibiydi, yanakları parlak pembeydi.

"Lia! İşte buradasın!" diye haykırdı ve bana sarılmak için koştu. "Nerelerdeydin? Yürüyüşünü beğendin mi?"

Biraz ötede Zalira'yı gördüm ve sırtarak "Jason?" diye seslendi. Hiçbir şey belli etmek istemediğim için ondan tarafa döndüm. Az önce olanları yeniden yaşamak istemiyordum.

"Yürüyüş düşündüğüm gibi gitmedi," dedim Io'ya.

"Zavallı ellerin çok boş. Bir içkiye ihtiyacın var!" Yoldan geçen bir görevlinin tepsisinden bir tane aldı ve bana uzattı.

Bunu yaptığımda bana "Sence tanrıçanın dokunabileceğin bedeni var mı, yoksa yıldızlar gibi eterden mi yapılmış?" diye sordu.

"Ya tanrıçanın aşkın doğasını tartışabilirim ya da daha fazla şarap içebilirim. İkisini birden yapamam."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "İç!"

Ben de tekrar hızlıca içtim. Bir sıcaklık daha.

Kolunu benimkine doladı. "Gel ve benimle otur!"

Gizlice yatmak istedim. Yastığımı başımın üzerine koyup bu günün bitmesine izin vermek. Ama sarhoş Io'nun beni takip edeceği ve tüm hikâyeyi ağzımdan alana kadar sorular soracağı izlenimine kapılmıştım. Rol yapmak daha kolaydı.

Bir banka doğru yürürken biraz tökezledim. Dengesiz olduğumu fark ettim. Belki artık ben de sarhoştum. Orada içtiğim büyük bir bardaktı. Daha önce içtiklerimden ve şu anda yanımda taşıdığımдан bahsetmiyorum bile.

Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Garip bir deneyimdi. Hem Io hem de ben mesafeyi yanlış değerlendirerek biraz fazla sert oturduk ve şarabımızın bir kısmını yere sıçrattık. O kahkahalara boğuldu ve ben de kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Az önceki atları gördün mü? Beyaz atlara bayılırım!" diye haykırdı.

"Ben yapmadım. Kutsal hayvanlarla ilgilenmediğime karar verdim." Bu da bana terawolves'u düşündürdü ve aklımın bir köşesinde bir şey canlanmaya başladı. Bu, Io'nun o yaratıklar tarafından saldırıya uğradığımız gece söylediği bir cümleydi ve ben o anın sıcaklığıyla bunu gözden kaçırmıştım.

Onlar hakkında okuduğumda.

Io okuyabilir.

"Okumayı nereden biliyorsun?" Ona sordum.

"Ne?" Kelimeyi haykırdı ve sonra güldü. "Neden okuyabildiğimi sanıyorsun?"

"Çünkü yapabileceğini söylemiştin. Terawolves gecesi."

Ne söylediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi yukarı ve sağa baktı. "Yaptım, değil mi? Bunu yapmamalıydım."

"Neden olmasın?"

Kararsız bir parmağını dudaklarına götürdü ve susturucu bir ses çıkardı. "Çünkü bu bir sır."

"Neymiş o?"

"Sana söyleyeceğim. Benim sırrımı," diye ekledi gereksiz yere. "Sanırım senin bütün sırlarını zaten biliyorum," dedim ona.

"Yapamazsın!" dedi ısrarla, başını sallayarak. "Bunu değil. Bunu kimse bilmiyor. Ne Zalira, ne Ahyana. Suri bile."

Bu ciddiye. "Anlat bana."

Io önce solumuza, sonra sağımıza baktı ve bana doğru eğilip sözcükleri gevelemeye başladı. "Ben bir prensesim."

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Bir an için yanlışlıkla konuşup kendi geçmişimi açığa vurduğumu düşündüm ama hayır, bu sözleri yüksek sesle söyleyen kesinlikle Io'ydu.

"Bir prenses mi?" Doğru duyduğumdan emin olmak için sordum. Başını salladı. "Evet."

"Ilion'dan mı?" Açıkladım.

"Tek kişi. Ve tapınağa katılmak için saraydan kaçtım." Sesi kendinden memnun geliyordu.

"Bunu neden yaptın?" Ben de aynı şeyi yapmıştım ama çok farklı nedenlerle. Io ile aramızdaki bağın bir başka yönünün de bu olduğunu fark ettim. Fark ettiğimden çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

"Sana söylemiştim. Üvey annem benden yaşça büyük bir adamla görücü usulü bir evlilik yapmak istedi." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu ama yine de bir şekilde onları gevelemeyi başarıyordu.

Burada Io'nun sır saklamaktan aciz olduğunu düşünüyordum ama benden büyük bir sır saklıyormuş. Hepimizden.

Bir içki daha almadan önce gülererek, "Neredeyse baldızım olacaktın," dedim.

"O yaşlı, iğrenç adamla bir akrabalığın mı var?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

Beynimin bir kısmı dilimi tutmam konusunda beni uyardı ama o benimle böylesine muazzam bir sırrı paylaştıysa benim de aynısını yapmak zorunda olmam mantıklı görünüyordu. "Prenses olan tek kişi sen değilsin. Ben de bir prensesim. Ve kardeşinle nişanlıydım."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Sen Locris Prensesi Thalia mısın? Xander'la evlenmen mi gerekiyordu?"

Xander mı? Alexandros'un takma adı olmalı. Ne olursa olsun, kendi gizli kimliğimi açıklamak neredeyse onun kaldırabileceğinden daha fazla bilgi gibi görünüyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, ağzı hâlâ açıktı.

"Sanırım artık onunla evlenemem," dedim şarabımı bitirmeden önce.

"Hayır. Yemin ettin. Bize, tapınağa ve tanrıçaya."

"Evet, yaptım. Bana mahkumsun."

Yüzünde alışık olduğum gülümseme tekrar belirdi. "Çok sevindim!" Gülümsemesi tekrar soldu. "Kız kardeşlerimize benim gerçekte kim olduğumu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Onlara söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Sen de onlara benden bahsetmeyeceğine söz verir misin?"

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim Adelphia'mıza söylemeyeceğim."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve fincanımı yere bıraktım. Çok yorgundum ve tuvaleti kullanıp yatağa gitmem gerekiyordu. Eğildim ve Io'nun alnına yüksek sesle bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, neredeyse kayınbiraderim."

"İyi geceler, rahibeye dönüşen prenses dostum. Prensес rahibe oldu," diye düzeltti ve bana neşeli bir el salladı.

Yatakhaneye dönüş yolunu bulmam gerekenden daha uzun sürdü. Tuvaleti kullandıktan sonra odamıza girdim. Kunguru pencere kenarındaydı ve bana ciyak ciyak bağıırıyordu ama onu görmezden geldim. Çok, çok yorgundum.

Yatağıma tırmandım ve uykuya dalmak için yan döndüm.

Daha önceki düşüncelerim aklıma geldi. Sanki bir şey kaçırmışım gibi.

Okuyabilirsin.

Eğer okuyabilseydi, bu kitabı alabileceği anlamına geliyordu. Kitabı kendisi okuyabilir ve içeriğini bizzat gözden geçirebilirdi. Rahibe evlilikleri ve çeyizleri hakkında keşfettiklerini ona anlattığımda çok üzölmüştü. Ya gerçeğı saklamak istediye? Ve bunu yapmak için kitabı yok ettiye?

Yine de ona inanamadım. O aldaticı görünmüyordu tip.

Demaratus'un sesi kafamı doldurdu.

Aptal kız! Bir yardımcı olmak için hile yaptı ve gerçek kimliğini sakladı. herkesten!

Bu doğıruıdu. Ve eğer istediğini elde etmek için hile yapmaya ve geçmişі hakkında yalan söylemeye istekliye, bu kadar güçlü bir şekilde inandığı bir şeyi korumak için çalmaya da istekli olabilirdi.

Pencereden gelen bir sesle irkilerek uyandım. Doğıruıdum ve pencere kenarında odamıza atlamak üzere olan bir adam olduğunu gördüm.

Kılıcım kayıptı. Çılgınca yastığımın altını karıştırdım ama orada değildi. Ne yapmıştım ona?

Sonra adam harekete geçti ve yatağıma doğru koştu. Derin bir nefes aldım, çılgılık atmaya niyetliydim, böylece gardiyanı bana yardım etmesi için çekebilir, kız kardeşlerimi uyandırabilirdim.

"Sana gizlice gireceğimi söylemiştim." Jason'ın sesi beni hemen sakinleştirdi ve rahatladığım için omuzlarım düştü. Yatağımda yanıma oturdu ve kollarımı ona dolamamak için hala sahip olduğum tüm gücü harcadım.

Reddedildiği için ona kızgındım. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

"Antiope seni öldürecek," dedim.

"Kim?"

"Benim savaş ustam. O bir İskit-" Başımı salladım. Bunu ona neden açıklıyordum ki? "Gitmek zorundasın."

"Henüz değil. Sanırım yarım kalan bir işimiz var."

Hain kalbim heyecanla yerinden fırladı. "Çok yüksek sesle konuşuyorsun. Herkesi ."

Omzunun üzerinden baktı. "Kim?"

Bütün kız kardeşlerimin yatakları boştu. Başıma doğru uzandım ve saçlarımın uzun tellerini parmak uçlarımda hissettim.

Oh. Bu başka bir rüyaydı. Gerçek değildi. Bu sadece benim ateşli hayal gücümün Jason'ı buraya getirmesiydi, böylece onun ustalıklı başlattığı işi bitirebilecektik.

Yatağa girdiğimde umduğum şey buydu ama heyecanlanmak yerine kendimi zavallı hissettim.

"buradan," dedim ona. "Uyumam lazım."

Elime uzandı ve kendi eliyle tuttu ve bu istenen etkiyi yarattı. Ona tekrar gitmesini söylemedim. Savunmamı bir kez daha aşmasına izin verdim.

Kendimi hiçbir zaman zayıf görmemiştim ama söz konusu o olduğunda bunun doğru olmadığını çabucak öğreniyordum.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Aramızda var olan şeyle neden savaşıyorsun?" diye sordu.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Nedenini biliyorsun. Hiçbir şey ."

"Tanrıça öyle olmasını istese bile mi?"

"Bunu daha önce de söylemiştiniz. O istemiyor. Yasaları birlikte olamayacağımızı söylüyor."

Bir omzunu silkti. "Bizi birbirimize bağlayan onun büyüü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir rüya," dedi, gözleri benimkilere dönmeden önce odaya bakarak. "Ama ben buradayım."

"Ve tabii buradayım," dedim. Bunun konuyla ne ilgisi vardı ki?

O güzel gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Evet, sen kendi yatağındasın, ben de benimkindeyim ama bu boşlukta birlikte var oluyoruz."

Şimdi elimi onunkinden çektim. "Ne demek istiyorsun? Bunun gerçek olduğunu mu? Seni hayal etmiyorum, gerçekten burada mısın?"

Başımı salladı.

"Bu olamaz" diye itiraz ettim.

"Olamaz."

"Aramızda olan her şeyin gerçek olduğunu mu söylüyorsun? İkimiz de bunca zamandır burada rüyalarımızda mıydık?"

"Evet."

Aklıma görüntüler hücum etti ve başımı ellerimin arasına aldım. Yaptığımız onca şey, birbirimize söylediğimiz onca söz, hepsi gerçekten yaşanmış mıydı? "Bana söylediğin her şey ..."

Cümleyi tamamlayamadığım için sözümü yarıda kestim.

Elini düz bir şekilde uzattı ve bana uzattı. Ona tekrar dokunmak isteyip istemediğimi benim seçimime bıraktı. Kendime engel olamadım ve elini tuttum. Bunu yaptığımda vücudundaki gerginliğin nasıl kaybolduğunu gördüm.

"Sana söylediğim her şeyde ciddiydim," dedi ve kalbim yerinde dondu, atmaya reddetti.

Bana aşık olduğunu neredeyse itiraf etmişti.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye sordum.

"Bildiğini sanıyordum!"

Bu gerçek bir olasılık olamayacak kadar tuhaftı. "Ya da ben rüya görüyorum ve sen bana bunları söylüyorsun. Hayal gücümün bir ürünü olmadığını nereden bileceğim?"

Hafifçe gülümsedi. "Bilmiyorum. Daha önce hiç gerçekliğimi kanıtlamak zorunda kalmamıştım."

Eli benimkini nazikçe sıktı ve ben hala ne olduğunu tam olarak anlayamadan birleştiklerimiz yere baktım.

"Seni binlerce kez öptüm," dedi, "kader izin verseydi binlerce kez daha öperdim. Sana o sözü verdiğimde? Her kelimesinde ciddiydim. Nasıl hissettiğimi biliyorsun, Lia. Sana defalarca gösterdim. Seni kurtarmak için hayatımdan seve seve vazgeçerim."

Kalbim ona inanmayı çok istiyordu ama yine de çaresiz zihnimin bunu uydurmuş olmasından korkuyordum.

"Aramızdaki bağı hissediyor musun?" diye sordu o içimi titreten gür sesiyle.

Hissettiklerimi geri yuttum. "Ne bağlantısı?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. Sanki kaderimizde birlikte olmak varmış gibi. Sanki tanrıçanın kendisi bunu emretmiş gibi. Sanki sen benim için yaratılmışsın. O kadar çok şey hissediyorum ki seni her gördüğümde kendimi unutuyorum ve tek istediğim sana dokunmak, seni öpmek ve dünyanın yok olup gitmesine izin vermek."

Ben de aynı şeyi istiyordum, bu yüzden birbirimizden uzak durmalıydık. "Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Bana anlattığın bu hikâyeye inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum."

Elimi yüzüne doğru kaldırdı. "Seni bir daha gördüğümde elini öpeceğim. İşte böyle." Sıcak ağzını elimin arkasına bastırdı ve parmaklarım ona uzanmak isteyerek sıkıştı.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştın."

"Doğru. Bunun gerçek olduğunu ve başından beri böyle olduğunu bu şekilde anlayacaksın." Elim tekrar öptü ve sonra yatağa geri koydu. "Çünkü seni göreceğim. Yolumuzda engeller olacak ama kaderimizde var. Kaderimizde var. Bizi ve ne olacağımızı biliyorum. Seni tanıyorum."

Başımı salladım. "Kimse beni gerçekten tanımıyor."

"Ama ben biliyorum." Durakladı ve sonra sordu: "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Beni seviyor musun?"

"Bilmiyorum." Ona verebileceğim tek cevap buydu. Aynı zamanda gerçektir.

Cevap vermeyişim onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Bence anlıyorsun. Bunu anlaman için zamana ihtiyacın olabilir ama birbirimize ait olduğumuzu göreceksin."

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemek için çok uğraştım. Planlarım bunu imkânsız kılsa bile, umutsuzca bir parçası olmak istediğim bir resim çiziyordu. "Eğer söylediklerinin hepsi doğruysa ve gerçekten buradaysan, bana evet dememi söylerken ne demek istedin? Festivalden mi bahsediyordun?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama aniden ortadan kayboldu ve ben karanlık yatak odamda yalnız kaldım.

"Jason?"

Yatağımın altındaki zemin çöktü ve düşüyordum. Bir gümbürtüyle kır çiçekleriyle dolu bir çayıra düştüm. Uzaklarda onu gördüm. Adını söyledim ama hareket etmedi ya da cevap vermedi. Ona doğru koştım ama hiçbir ilerleme kaydedemiyordum. Ne kadar çok ya da ne kadar uzun koşarsam koşayım hiç yaklaşmadı. Ona ulaşamıyordum.

Manzara etrafımda dönüyordu ve ben Locris'e geri dönmüştüm. Ama benim bildiğim Locris değildi. Ilion'a benziyordu. Her yer yemyeşildi. Ağaçlar, çiçekler, her türden bitki, etrafımda çiçek açıyor ve büyüyordu.

Önce süsenleri kokladım, sonra dönüp benden çok uzakta olmayan tanrıçayı gördüm. Bana duyduğu, insan anlayışının ötesine geçen sevgisi karşısında bir kez daha şaşkına döndüm. O kadar güzel ve ışıltılıydı ki bir an için konuşamadım.

Ama bu fırsatın geçip gitmesine izin vermeyecektim.

"Mümkün olan bu mu?" Ona sordum. "Locris bu şekilde restore edilebilir mi? Ulusumu kurtaracak kişi ben mi olacağım?"

Bana ihtiyaç duyacağınız bir zaman gelecek. O zaman, adımı çağırın.

Bu ne anlama geliyor? Adını söylemek mi? Sadece Damara diyecektim ve o da ortaya mı çıkacaktı? Ve ne, bana kayıp gözün yönünü mü gösterecekti?

"Anlamıyorum," dedim ama parıldayan altın ve yeşil bir ışığa dönüşerek gözden kayboldu.

Gerçek anlamda uyandığımda, birkaç dakika yatağımda uzandım, etrafımda uyuyan kız kardeşlerimi dinledim ve rüyamda gördüklerimi düşündüm.

Adımı söyle.

Artık tanrıçaya ihtiyacım vardı. Bana gözün tam olarak nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Kalbim göğsümdede bir an gibi çınlarken, kelimeyi soludum.

"Damara."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde doğruldum ve kararımdan hemen pişman oldum. Başım o kadar çok ağrıyordu ki sanki biri çekiçe vuruyormuş gibiydi. Küçük bir inilti çıkardım ve sanki acıyı uzaklaştırabilecekmişim gibi ellerimi kafatasıma dayadım.

Baş ağrısından sonra fark ettiğim ikinci şey, o anda hissettiğim pişmanlık seliydi.

Jason dün geceki tepkimi doğru tahmin etmişti.

Onu düşünmek başımın daha da ağrmasına neden oluyordu. O evde bana muhakeme yeteneğimin tehlikede olduğunu söylediğinde ona kızmıştım. Sarhoş olduğumu düşünmemiştim. Ama dün gece Io'ya itiraf ettiklerimi düşünürsek, aklımın başımda olmadığı açıktı.

Yatağına baktım ama boştu. Çoktan uyanmıştı. Ona söylediklerimi hatırlamayacağını umuyordum.

Bilse bile, fark eder miydi? Ben de onun sırrını biliyordum. Bunun ortaya çıkmasını da göze alamazdı. Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğu için onu tapınaktan atarlardı.

Karşılıklı garantili imha.

Bunca zaman Prens Alexandros'u bir tür canavar olarak hayal etmiştim ama Io onun kız kardeşiye, o kadar da kötü biri olamazdı.

Ya da belki de vücudumdaki şarap artıkları konuşuyordu.

İçki içmeyi düşündüğümde aklıma hemen Jason ve son yüz yüze karşılaşmamız geldi ve ayık olsaydım her şeyin farklı olup olmayacağını merak ettim. Yine de aynı seçimi yapacağımdan oldukça emindim. Onu o kadar çok istemiştim ki, şimdi bile onun için yanıp tutuşuyordum.

Bu yanlış bir karar olurdu. Bunu mantıklı bir şekilde anladım. Verdiğim sözleri biliyordum. Onunla bu tür şeyler yapamazdım. Özellikle de gözü bulmak ve Locris'i dün gece rüyamda gördüğüm haline döndürmek istiyorsam. Tanrıçanın, temel yasalarından birine küfreden bir yardımcısına yardım etmekle ilgilenmeyeceğini hayal ettim.

Ama şimdi diğer rahibelerin neden canlı canlı gömülmeyi göze aldıklarını anlıyordum. Yaşadıklarına bakılırsa, buna biraz olsun değmiş bile olabilirdi.

Jason için her şeyi bir kenara atmaya ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde derin bir iç çektim. Bana hiçbir söz vermeyen bir adam için, evlilik ya da ilişki istemeyen bir adam için, benden sıkılır sıkılmaz mutlu bir şekilde başka bir kadına bir adam için.

Tam bir aptaldım. Daha önce hiç böyle bir aşağılanma hissetmemiştim. Çivili şarap algılarımı ve düşüncelerimi değiştirmeden her şeyi açıkça görebiliyordum. Eğer kalsaydım büyük bir hata yapmış olurum.

Rüyalarımda onunla olanları nasıl yorumlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten orada olduğunu ve her şeyin gerçek olduğunu mu söylüyordu?

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Aslında beni umursamayan değersiz bir adam için her şeyi mahvetmeye bu kadar yaklaşmadığıma beni ikna etmeye çalışan kendi ruhum olmalıydı. Onu benim için ölmeye hazır, sadık bir aşık olarak resmetmek.

O öyle biri değildi.

O zaman seni neden gönderdi? diye sordu küçük bir ses bana. Eğer seni önemsemeseydi, dün gece senden faydalanabilirdi ve sen de bunu memnuniyetle karşılardın.

Onu onurlu bir adam olarak değil, sadece bencil biri olarak düşünmek istiyordum. Bu işleri kolaylaştırdı. Belki de beni gerçekten istemiyordu. Belki de sadece benim için üzülmüş ve işlerin çok ileri gitmesine izin vermişti. Kim bilebilirdi ki?

Kendimden öğrenerek tuvalete gittim ve Io'yu orada mutlu bir şekilde yüzünü fırçalarken ve kendi kendine bir melodi ıslık çalarken buldum.

"Çok gürültülü," diye mırıldandım. "Nasıl akşamdan kalma değilsin?"

"Bitkiler ve ilaçlar konusunda yetenekli olduğunuzda, akşamdan kalma tedaviniz olur. İşte sana bir tane. Biraz suya ekle ve iç," dedi ve elime küçük bir şişe tutuşturdu.

"Sen benim en sevdiğim insansın," dedim ona, bunu gerçekten kast ederek.

"Bunu bana söyleyen ilk kız kardeş sen değilsin," dedi göz kırparak.

"Io, dün gece hakkında ..." Sesimin kesilmesine izin verdim, konuyu ona nasıl açacağımdan emin değildim. Eğer artık hatırlamayacak kadar sarhoş olmuşsa, bu konuyu kesinlikle açmak istemiyordum.

"Ne olmuş ona? Her şey kocaman bir bulanıklık," dedi. "Sanırım dans vardı, belki de müzik. Şarap olduğunu biliyorum."

Gülümsedim. Sırrım güvendeymiş gibi görünüyordu. "Yok bir şey. Sadece iyi vakit geçiriyor gibiydin."

Başını salladı. "Öyleydim. Ve son zamanlarda her şey o kadar zordu ki böyle bir geceye gerçekten ihtiyacım vardı."

"Almış sevindim." Bir an bekledim ve sonra "Bu kadar erken ne yapıyorsun?" dedim.

"Tryphosa, yeni baş şifacı, Daphne'nin yerini alan mı?" Sesinin Daphne'nin ismine takıldığını duydum ama devam etti. "Yakınlarda zeytin ağaçlarıyla ilgili yardımımızı isteyen bir çiftlik var ve biz de yardıma gidiyoruz. Sadece birkaç gün sürecek."

Daphne'nin öldüğünü öğrendiğinde bu yolculuktan bahsetmişti. "Sence bu güvenli mi?"

"Çiftlik şehir surlarından çok uzakta değil. Birkaç kişi olacağız ve sanırım iyi olacağız. Tryphosa'ya bundan bahsedip Antiope'den bir ya da iki muhafız daha isteyip istemeyeceğini sorabilirim."

Yaşadığımız onca saldırı ve kayıptan sonra tapınak alanından ayrılması fikri hoşuma gitmiyordu ama bu benim seçimim değildi. "İyi şanslar ve güvenli yolculuklar. Seni özleyeceğiz."

"Siz farkına varmadan geri dönmüş olacağım," diye söz verdi.

Tuvaletten döndüğümde gitmişti ve ben de ev işlerimi tamamlamak için acele ettim. Avlu tamamen darmadağınktı ve sabahki dersimden önce her şeyi bitirmem mümkün değildi. Tapınağın kendisine odaklandım ve sonra avluda elimden gelenin en iyisini yaptım. Yardıma ihtiyacım olacaktı.

Eğitimim sırasında Maia bana tanrıçanın kardeşlerinden ve onların buradan uzakta, dünyanın farklı bölgelerini nasıl yönettiklerinden bahsediyordu.

"Tanrıçanın adı Damara mı?" Denizlere hükmeden tanrıçanın kız kardeşi hakkında konuşurken sözünü keserek sordum.

Keskin bir nefes çekti. "Bu kelimeyi nereden duydun?"

"Festivalde. Bazı kadınların konuşmalarına kulak misafiri oldum." Bir yalan daha, ama ona Jason hakkında hiçbir şey söylemeyecektim.

"Bu tanrıçanın adı değil. Damara, bazen onun için kullanılan ve 'yaşamın anası' anlamına gelen bir unvan. Biz onun gerçek adını söylemeyiz. Çok kutsaldır."

Ya da Jason'ın önerdiği gibi, bunu bilirim bana bir tür güç verecekti. Tanrıça da rüyamda bana aslında aynı şeyi söylememiş miydi?

Bunu saklamalarına şaşmamalı.

Görevimin başarılı olması için öğrenmem gereken bir başka şey daha var.

Günün geri kalanında kız kardeşlerimden hiçbiri festival konusunu açmadığı için minnettardım. Zalira bile... Jason konusunda benimle daha fazla alay etmesini bekliyordum. Dün gece belli ki onunla birlikte olduğumuzu sezmişti ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Bu durum beni biraz kuşkulandırdı çünkü soru sormamak hepsinin karakterine aykırı görünüyordu.

Yine de, gözü ararken araştırmak isteyebileceğim potansiyel ilgi noktalarının haritasını çıkarmama yardımcı olmaları için yalvardığımda hepsi yardımcı oldu. Önemli kütüphaneleri olan bazı özel konutlar, dini metinlere sahip olabilecek rıhtım yakınındaki kitapçılar, saray.

Io'nun eski evine giden gizli bir yol bilip bilmediğini merak ettim. Döndüğünde ona sormam gerekecekti.

Yemek yerken dışarıda bir kargaşa oldu. Kadınların birbirlerine seslendiğini duydum, Antiope'nin ayağa kalktığını ve elinde silahıyla dışarı koştuğunu gördüm.

Yine saldırı altında mıydık?

Yemek salonundaki herkes dışarıya, avluya boşaldı. Sokakta birkaç blok boyunca sıralanmış askerler vardı. Silahlı ve zırhlı.

Hepsi tapınağa bakıyor.

Sanki kuşatma yapmak üzerelermiş gibi.

Antiope kılıcını çekmiş, önünde toplanan orduya bakıyordu. O sırada askerler ayrılarak caddenin ortasında bir patika oluşturdular.

Siyah aygırlar bir savaş arabasını çekerek yavaşça bize doğru ilerliyordu. Kimin geldiğini göremiyordum ve birdenbire bunu yapmamın hayati derecede acil olduğunu hissettim. Daha iyi görebilmek için tapınağın avlusuna çıkan basamakları tırmandım.

Kız kardeşlerim beni takip etti.

" oluyor?" Ahyana sordu. "Savaşmak zorunda mı kalacağız?"

Sayıcı bizden çok üstündüler. Eğer bu bir savaş olsaydı, eninde sonunda kaybederdik.

Savaş arabası acı verici bir şekilde yavaş hareket ediyor, kemerli geçide ulaşmadan önce bir gösteri yaratmaya çalışıyordu. Gözdağı vermek, onu süren kişinin zenginliğini ve gücünü göstermek içindi.

Nihayet geldiğinde dizginleri tutan adamı tanıdığımı fark ettim. Uzun boylu, kaslı ve bir savaşçı gibi yapılıydı. Mavi dövmeler neredeyse

Solgun, açıkta kalan derisinin her yerinde. Koyu gri bir tünüğü ve açık renk gözleri vardı.

Ve parlak kıvıll saçlar.

Onu tanıyordum. Öfke görüşümü renklendirirken, içimde adrenalın yükseldi. Homurdanarak topuklarımın üzerinde döndüm, niyetim yatakhaneye dönmekti.

"Nereye gidiyorsun?" Zalira sordu.

"Kız kardeşimi öldüren adam bu," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Kılıcımı alıyorum çünkü onu ezip geçeceğim."

"Tapınaktan ayrılamazsın," dedi Ahyana. "Sokağı adımını attığın anda sana zarar verebilir."

"Deneyebilir." Şimdi onu görüş alanıma almışken, hayatıyla kaçmasına izin vermeyecektim.

Aldığı şeyden sonra bunu bana borçluydu.

"Silahını alma," dedi Zalira bana. "Neler olduğunu öğrenmeden olmaz. Oraya koşup tüm o askerlerin önünde adamı öldüremezsın."

O haklıydı ama ben onun haklı olmasını istemiyordum. Xiphos'umu doğrudan göğsüne sapladığımda gözlerindeki ifadeyi görmek istedim, böylece kalbinin yok edilmesinin nasıl bir his olduğunu tam olarak bilecekti.

Çünkü o benimkini yok etmişti.

Kıvıll saçlı iblis, dizginlerini arabanın arkasında duran bir askere verdi ve ardından iki elini havaya kaldırarak kalabalığın sessiz olmasını istedi.

"Ben Thrax, Prens Alexandros'un kraliyet muhafızlarının kaptanıyım. Prenses için geldim."

Io için mi? Buraya girmek için hile yaptığını, tanrıçaya hizmet etmenin hayatındaki en önemli şey olduğunu biliyordum ama ailesinin bilgisi ya da izni olmadan mı katılmıştı?

Sonunda izini bulmuşlar ve onu geri istemeye mi karar vermişlerdi? Onu görücü usulü evliliğe zorlarlar mıydı?

"Burada prenses falan yok," diye küçümseyerek karşılık verdi Antiope. "Burada sadece tanrıçanın hizmetkârları var."

"Aranızda yabancı bir prenses barındırıyorsunuz," dedi Thrax ve sonra benimle göz teması kurar gibi oldu.

Kalbim ayaklarımın dibine düştü.

Hayır, hayır, hayır.

Bu gerçekleşmiyordu.

Zamanım tükenmişti.

"Size söylediğim gibi," diye karşılık verdi Antiope, "burada sadece alçakgönüllü hizmetkârlar var."

"Prenses Thalia'nın Prens Alexandros ile yaptığı nişan sözleşmesini onurlandırmak için geldim."

Bu tapınak kalabalık görünüyordu Kafam karıştı, değişik tokuş bakışlar ve birbirlerine fısıldıyorlardı.

Kimi kastettiğini anlamaları uzun sürmeyecekti. "Burada Thalia adında kimse yok," dedi Antiope.

Bakışları hâlâ benimkilere kilitliydi, "Locrialı bakire. Onu bana teslim etmeni talep ediyorum."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kraliyet ailesi tapınakta olduğumu nereden biliyordu? İlk düşüncem tanıgın onlara söylemiş olması gerektiği idi. Beni Altın Kuzu'da görmüş, kim olduğumu anlamış ve bir şekilde saraya söylemişti.

İkinci düşüncem Io'nun herkese anlatmış olması gerektiği idi. Ama o burada bile değildi ve ben ona daha yeni güvenmiştim. Sırrımı şimdiden nasıl paylaşmış olabilirdi? Paylaşmayacağına yemin etmişti.

Ya da belki festivaldeki biri bizi duymuş ve bilgiyi prene aktarmıştır. Muhtemelen bunun için onlara iyi bir para ödenmiştir.

Io'ya söylemem çok aptalcaydı. Eğer çenemi kapalı tutsaydım, bunlar olmayacaktı.

O şarap dün gece beni pek çok kötü karara sürükledi. Avludaki tüm gözler bana doğru döndü. Bazıları sorgulayan, bazıları ise suçlayan ifadeler takınmıştı.

Ahyana "Bu doğru mu?" diye sorarken Suri'nin kaşları kalktı.

En azından şimdi elimde Io'nun sessiz kaldığına dair bir kanıt vardı. İlk söylediği kişiler kız kardeşlerimiz olurdu.

"Evet, bu doğru."

Ahyana yıkılmış görünüyordu. "Neden bize söylemedin?"

"Nedenini biliyorsun," diye araya girdi Zalira. "Artık kim olduğunu bildiklerine göre burada kalmasına asla izin vermezler."

"Hiçbir şey söylemedim çünkü bunun olmasını engellemeye çalışıyordum. Prens, tahttaki iddiasını sağlamlaştırmak için onunla evlenmemi talep edecek. En azından bir haftam daha olduğunu umuyordum. Bunu senden sakladığım için özür dilerim. Ama gördüğünüz gibi, bu sırrın ortaya çıkması yaptığım her şeyi tehlikeye atacak."

Yakında başka seçeneğim kalmayacaktı. Theano'nun beni bu Thrax'a seve seve teslim edeceğini ve ona yaklaşıp yaklaşmaz onu öldüreceğimi hayal ettim. Bu da yakında kral olacak kişiye ve onun kişisel temsilcisine karşı işlediğim suçlardan dolayı ya hapse gireceğim ya da idam edileceğim anlamına geliyordu.

Beni şaşırtan bir şekilde Antiope bana döndü ve "Lia, bu adamla gitmek ister misin?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Bakışlarını kaptana çevirdi. "İşte. Onu duydunuz. Sizinle gelmek istemiyor. Bizim korumamız altında ve tapınak alanını terk etmeyecek. Buradaki hiçbir kadın sizin gibiler tarafından alınmayacak. Gelip onu sahiplenmeye çalışabilirsiniz ama bunu tavsiye etmem."

Herkesin sonu ölüm olacaktı. Kraliyet ailesi ve tapınak arasında bir savaşın sebebi olmak üzereydim.

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Tapınak kuşatıldı ve Prenses Thalia teslim edilene kadar da kuşatılmaya devam edecek. Kimsenin ayrılmasına ve içeri malzeme sokulmasına izin verilmeyecek."

"Io," diye nefes aldı Ahyana. "O ve diğerleri geri dönebilecekler mi? Yoksa onları esir mi alacaklar?"

"Io'ya zarar vermezler," dedim kendimden emin bir şekilde. "O iyi olacak." Ne de olsa bunlar onun insanlarıydı.

Yine de Tryphosa ve diğer yardımcılara ne olabileceğini tahmin edemedim.

Antiope kaşlarını çattı. Bu tehditten hoşlanmadığını görebiliyordum. Hatta oraya gidip kralın ordusunu tek başına ortadan kaldırabilirdi.

Okuduğum tarihi kuşatmalar genellikle istila edilen halklar için iyi sonuçlanmıyordu. Bu Thrax beni Quynh'dan mahrum bırakmıştı ve şimdi de bizi açlıktan öldürecek.

Bizi teslim olmaktan başka seçeneğimizin olmadığı bir pozisyona zorlamak için.

Kız kardeşlerime daha fazla zarar vermesine izin veremezdim. Ama onunla gidersem, her şey bitecekti. Locris mahvolacaktı ve aradığım cevapları asla alamayacaktım.

"İçeri dönün!" Antiope kalabalığa seslendi ve hepimiz yemek odasına dolduk. Yine isimler, küfürler ve ölmemi istedikleri her hallerinden belli olan kadınların bakışlarına maruz kaldım.

Bu yeni bir şey değildi ama başa çıkması hiç kolay değildi.

Kız kardeşlerim yanımda sıralandı, omuz omuza. Gerekirse bana yardım etmek için savaşacaklarını biliyordum.

Antiope kürsüye çıkıp, "Çenenizi kapatın!" diye emredinceye kadar bir sürü bağırış çağırış ve karışıklık oldu. Şimdi! Bu tür bir düzensizliğe izin vermeyeceğim!"

"Yiyecek kaynağımız sınırsız değil!" dedi yaşlı bir rahibe. "Bir süre idare ederiz ama eninde sonunda tükeneceğiz."

"doyurabiliriz," dedi Antiope.

"Ya su kaynağımızı yine keserlerse?"

Bundan prensin adamları mı sorumluydu? Ama öyle olsalardı, Io bir şey söylemez miydi? Kırmızı toprağı tanımaz mıydı?

Ya da belki de kendi kimliğini ele verme riskine girmemek için sessiz kalmıştı.

Bu, *Nikos*'a yapılan korsan saldırısından Prens Alexandros'un sorumlu olduğu anlamına mı geliyordu? Bunu neden yapmış olabilir?

Değerli Chryseis'ile evlenebilmek için ben Ilion'a gelmeden beni ortadan kaldırmak mı istemişti?

Bu hiç mantıklı değildi. Sözleşmeyi iptal edebilirdi. Ödemesi gereken bir ceza olurdu ama kesinlikle karşılayabilirdi. İstedğini elde etmek için hayatıma son vermek zorunda değildi. Ve neden şimdi teslim olmamı istesin ki?

Pınarı durduran her kimse prens için çalışmıyordu.

"Şimdi dışarı çıkıp çeşmeden doldurabildiğimiz kadar vazo dolduracağız," dedi Antiope. "Yardımcılarımızdan birine yapılan saldırı hepimize yapılmış sayılır. Prens bizim eylemlerimizi ya da seçimlerimizi belirleyemez. Biz ona tabi değiliz. Biz tek bir kardeşliğiz."

"Teslim olmalıyım," dedim başımı sallayarak. Antiope'nin toparlayıcı konuşmasına rağmen herkesin onun gibi düşünmediğini görebiliyordum. "Herkesi tehlikeye atmayacağım."

Birçokları için bir tane. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Antiope'yi duymadın mı?" Zalira önümde durarak şöyle dedi. "Birlikte duruyoruz. Biz kardeşiz."

Kalbim onun sözleriyle sıkıştı, onlara inanmak istiyordum ama bunun sonunda nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

Sonsuza kadar dayanamazdım. Tapınaktaki kadınlar da dayanamazdı.

Sonunda buradaki herkesi kurtarmak için prensin istediğini yapmak zorunda kalacaktım.

Ve bunu isteyerek yaparım.

Yine de Locris'i kurtarmanın bir yolunu bulurdum. Bu değişmeyecek.

Değişecek olan şey adelphia'mı her gün görebilmekti. Bir noktada bunun ne olursa olsun gerçekleşeceğini biliyordum ama kendime karşı dürüst olursam, hepsini benimle birlikte Locris'e dönmeye ikna etmeyi ve Jason'ın gemimize kaptanlık etmesini hayal etmiştim.

Bu saçma bir fanteziydi ve bunu düşünmemeliydim bile.

"Herkes sorumluluklarına geri dönsün!" Antiope kargaşanın içinden bağırdı. "Kararımız değişirse, size haber vereceğiz!"

Zalira beni kolumdan tuttu ve kız kardeşlerimizi odamıza geri götürdü. Kapı kapandığında, "Seni dışarı kaçırmamız gerekiyor" dedi.

Ahyana heyecanla başını salladı. "Evet! Seni tapınaktan çıkaracağız ve sonra güvende olacaksın. Aradığın şeyi bulana kadar Troas'ta saklanabilirsin ve sonra evine dönebilirsin. Bütün sikkelerimi alabilirsin." Ağır kutusunun yanına gitti. "Onlara ihtiyacım yok."

Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Drahmilerini ne zamandır biriktirdiğini biliyordum. "Paranı almayacağım."

"Parayı çalan o olduğu için aslında Kunguru'nun parası ama o da senin almanı isterdi."

Suri pencereye gitti ve dışarı baktı, sanki ellerinde meşalelerle kafamı isteyen bir kalabalık görmeyi bekliyordu.

"Ayrılmanın bir yolu olmayacak," dedim. "Dışarıda kaç asker olduğunu gördün mü? Thrax tüm tapınağı kuşattıklarını söyledi. Onları asla gizlice geçemeyeceğim. Dikkat dağıtıcı unsurlar ve bulut örtüsü olsa bile."

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Zalira başını sallayarak. "Bir yolu olmalı. Buraya gelip seni yakalamalarına ve istemediğin bir evliliğe zorlamalarına izin vermeyeceğim."

"Çok az seçeneğimiz kalabilir." Demaratus beni gerçekçi olmaya itmişti. Sonucun büyük olasılıkla ne olacağını bilirim, ona hazırlanabilir ve hatta belki de onu atlatmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Her zaman bir seçenek vardır! Sadece onu bulmak zorundayız," diye karşı çıktı Zalira. "Ama bu arada, birimiz her zaman seninle birlikte olmalı. İleride işlerin senin için güvenli olacağını sanmıyorum."

Tapınağın dışını kastettiğini düşünmüştüm ama kısa süre sonra daha büyük tehdidin içeriden geldiğini keşfettim.

Ordu ayrılmadı. Sözlerine sadık kalarak tapınak duvarlarının dışında ciddi bir kuşatma başlattılar. Tapınağın içine hiç girmediler ama oldukları yerde kaldılar. Hiçbir habercinin ya da malzemenin içeri girip çıkmasına izin vermediler. Kilerlerimiz iyi stoklanmıştı ve mevcut her vazo suyla doldurulmuştu. Gereksiz görünüyordu çünkü su akmaya devam ediyordu.

Thrax her akşam yemek saatinde arabasıyla kemerli geçide gelir ve aynı anonsu yapardı. Adı, prensin kraliyet muhafızlarının kaptanı olduğu ve sözleşmeyi yerine getirmek için kendisine teslim edilmemi talep ettiği.

Geldiğinde onu görmek için hep dışarı çıkardım, fırsatını bulur bulmaz kanını akıtmak için yapacağım her şeyi planlardım.

Aramızda gerçek bir ordu yokken.

Zalira, Ahyana ve Suri gizlice kaçmam için bir plan yapmaya çalıştılar ama düşündükleri hiçbir şey uygulanabilir değildi. Mengene çok sıkı uygulanmıştı. Kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Dördüncü günün sabahında, sabah işlerimi yapmak için dışarı çıktım. Kız kardeşlerim dün gece geç saatlere kadar komplo kurmuşlardı ve bu sabah hiçbirini uyandırmak istememiştim. Dinlenmeyi hak etmişlerdi.

Bir vazoya su dolduruyordum ki başımın arkasına sert bir şey çarptı. Dizlerim tutmadı ve düşüşümü hafifletmek için omzumun üzerine döndüm. Başım zonklayarak hızla yuvarlandım ve xiphos'umu çıkarıp tekrar ayağa kalktım.

Artemisia elinde bir asa ve arkasında adelphia'sının geri kalan üyeleriyle birlikte ayağa kalktı. "Bir kez daha tapınağa beladan başka bir şey getirmiyorsun. Hepimizi öldürteceksin. Bu gerçekleşmeden önce seni teslim edeceğim."

Bu kızlardan birkaçı Seçilmişler'in bir parçasıydı. Bu kolay bir dövüş olmayacaktı. Sadece sayıca az değildim, aynı zamanda üstündüm de. Dövüş konusunda benden daha yetenekliydim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. İntikamımı almak için yeterince yaklaşımdan başka bir sebep olmasa bile, sonuçlarının ne olacağına bakmaksızın kendimi Thrax'a teslim etmeliydim.

Ama Artemisia'nın beni zorlamasına izin vermeyecektim. Kendi şartlarımla, kendi seçtiğim şekilde gidecektim.

Süpürgemi almak için eğildim ve sapını çalılardan ayırdım. Hepsi sopa kullanıyordu, bu da onlara kılıcıma göre mesafe avantajı sağlıyordu. Bana saldırılarını bekliyordum ama saldırmadılar.

"Kanamayı izlemekten ne kadar zevk alacağımı biliyor musun?" Artemisia sordu. "Buraya geliyorsun ve savunduğumuz her şeye ihanet ediyorsun. Bu tapınağı ve hizmet eden tüm insanları kirletiyorsun. Ulusunuz çok fazla ölümden ve çok fazla kaostan sorumlu. Bir kız kardeşi aldın

benden. Bizi lanetledin ve işleri yoluna koymanın tek yolu kanlı bir kurbandır.
Bu tapınağı terk etmeniz için birden fazla yol var."

Artık belirsiz tehditler yok, iyi geçiniyormuş gibi yapmak
yok. Beni öldürmeye niyetliydi.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Her zaman onun böyle biri olduğundan şüphelenmiştim - kana susamış, kötü, kendinden daha zayıf olanları avlayan - ama şimdi beni haklı çıkarmıştı. Silahlarımı daha sıkı kavradım.

"Beni savaşmadan alamayacaksın."

Bana kötü niyetli bir sırıtış attı. "Oh, kesinlikle buna güveniyorum."

Kız kardeşleri aynı anda farklı yönlerden saldırmak niyetiyle dağıldılar. Antiope'nin bize öğrettiği sürpriz taktiklerini kullanamazdım. Onlar da biliyordu ve bekliyorlardı.

Geri geri gitmeye devam ettim ama sonunda gerçek bir duvara çarpacaktım. Muhtemelen yapmaya çalıştıkları şey de buydu. Beni köşeye sıkıştırmaya zorluyorlardı.

Bir ayağımı diğerinin üzerinden geçirerek taş çitten uzaklaştım ve tapınağa doğru geri döndüm.

Kadınlardan biri öne atılarak asasını bana doğru savurdu. Süpürgenin sapını karnına saplayarak iki büküm olmasına neden oldum ve hemen ardından bir sonraki saldırganı kılıcımınla karşılamak için döndüm.

Ben meşgulken, biri asasını hala iyileşmekte olan sol omzuma sapladı ve acı içinde küfrederek geri çekildim ve sıkışıp kaldığım durgunluğu kırdım.

"Çok, çok kırılğan," dedi Artemisia, kız kardeşlerinin bana saldırmasını izlerken. "Neden bu kadar çok insanın senin ölmeni istediğini hiç kendine sordun mu?"

Dikkatimi dağıtmak istedi ama ben buna izin vermedim. Tüm kız kardeşlerini görüş tuttum ve içlerinden biri saldırmak için arkama geçmeye çalıştığında, ben oradaydım ve darbesini engellemeye hazırdım.

Ancak karşı yönden gelen kadını durduracak kadar hızlı değildim ve kürek kemiklerime sertçe vurarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Asasını uzaklaştırdım ve gruplarının sınırında kalabilmek için tekrar geri çalıştım, ancak artık bunu yapmama izin vermiyorlardı. Çemberlerini daha da daralttılar ve beni bitirmek için harekete geçtiler.

Engellediğim başka bir yumruk daha ama bu, kafama yönelik olanı kaçırdığım anlamına geliyordu. Bu darbe beni yere düşürdü ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Gözlerimi kaldırdığımda içlerinden birinin yere düştüğünü, diğerinin de bir şeyle vurularak yana savrulduğunu gördüm.

Kız kardeşlerim.

Suri, Artemisia'nın adelphia'larından biriyle boğuşurken Zalira bir diğlerinin yüzüne yumruk attı. Ahyana kendi asasını havaya savurdu ve ardından ona ulaşmaya çalışan bir saldırgana sertçe indirdi.

Io'yu gördüm.

Io buradaydı. Güvendeydi.

Yanında Antiope de vardı.

"Neler oluyor?" Antiope sordu. Belli ki yatağından kaldırılmıştı ve hiç memnun görünmüyordu.

"Lia ev işlerini yaparken ona saldırmışlar," dedi Io. "Birkaç dakika önce geldiğimizde her şeyi gördüm."

"Yalan söylüyor," dedi Artemisia.

"Burada olmak için bir nedeni olan tek kişi benim," dedim, burnumdan akan kana dokunmak için uzandım. "Beni pusuya düşürdün."

"Seninle burada buluşmamı söyledin ve sonra bana saldırmaya çalıştın," diye karşı çıktı. Antiope'nin ona inanıp inanmadığını anlayamadım.

"Biz kardeşiz," diye öfkeleni Antiope. "Ve birbirimize saldırmak tapınağın kurallarına aykırıdır."

Artemisia, "O benim kız kardeşim değil," dedi ve sonra yüzüme tükürdü.

"Bu senin seçimin değil!" Antiope kükredi. "Derhal odalarınıza dönün. Cezanızın ne olacağı konusunda Nysa'ya danışacağım. Dua et de sürgün olmasın."

Artemisia'nın adelphia'sının geri kalanı asalarını aldı ve yatakhanelerine doğru yola koyuldu. Bana yaklaştığında Artemisia eğildi ve "Bu iş daha bitmedi" dedi.

"Her yerde, her zaman," dedim ona. "Senden korkmuyorum." "O zaman düşündüğünden de büyük bir aptalsın."

O gitti ve kız kardeşlerim ayağa kalkmama yardım etmek için yanıma geldi. Dayak yemekten çok yorulmuştum. Beni revire götürdüler.

"Tapınağa nasıl girdin?" Io'ya sordum.

"Bilmiyorum. Sadece geçmemize izin verdiler. Bir asker bana buradan kimsenin ayrılmasına izin vermeyeceklerini ve herhangi bir malzemenin içeri girmesine izin vermeyeceklerini, ancak rahibelerin geri dönmesine izin vermelerinde bir sorun olmadığını söyledi."

Hikayesinde paylaşmadığı daha fazla şey olup olmadığını merak ettim. Bunu başarmalarını mümkün kılan şey onun soylu kanı mıydı?

Ne olursa olsun, döndüğüne sevinmişim. Hepimiz onun için endişelenmiştik. Ahyana, Io'yu yatakhaneye dönüp ikna etti. Zalira

Tryphosa beni muayene edip iyi olduğumu söylerken yanımda kaldı. "Burada bir çürük var gibi görünüyor."

Tuniğim hafifçe kaymıştı ve işaret ettiği yer Jason'ın tenimi ağzına aldığı yerdı. Yanaklarımın pembeleştiğini hissettim. "Bu birkaç gündür var."

Başını salladı. "Su iç, dinlen. Bunun zamanla çoğu şeyi iyileştirdiğini görüyorum."

Zalira ile yemekhaneye doğru yürürken, "Ne düşünüyordun? Sana hiçbir yere yalnız gitme demedim mi?"

"Biliyorum. Özür dilerim. Açıkçası Artemisia'nın bunu beni öldürmek için altın bir fırsat olarak değerlendirebileceği aklıma gelmedi."

"Benim için öyleydi," dedi. "Buradaki herkes yeminlerine gerektiği gibi saygı göstermiyor."

Ben de dahil.

Suçluluk duygumu yuttum.

"Her zaman biri olacağına dair bana söz ver," dedi. "Söz veriyorum."

"Güzel. Artık Io döndüğüne göre, belki seni gizlice çıkarmanın bir yolunu bulmamıza yardım edebilir. Seni ölü gösterecek bir iksiri olabilir ve seni bu şekilde dışarı çıkarabiliriz."

Beni ölü gibi gösterecek bir iksir için hayatımı riske atmak istediğimden emin değildim. Io'yu tanıyorsam, biraz fazla işe yarayabilirdi.

"Bugün beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Biz bunun için buradayız. Bize her zaman güvenebilirsiniz. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bunu sakın unutma."

"Yapmayacağım."

Onlara sahip olduğum için çok mutluydum. Kız kardeşlerim benimle omuz omuza durdukları sürece başıma kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi hissetmemi sağladılar.

Kuşatmanın beşinci günü bu düşünceyi tamamen yok etti.

Theano , eski korkunç geri dönmüştü. Her yemekte kendisine dua ediliyor, peçesinin arkasından hepimize bakıyor, eğitim sırasında her hareketimizi izliyordu. Maia'ya beni getirmesini söyledi. Theano'nun ofisine girdik ve bu odada bulunduğum son canlı ve korkunç anılarımla sarsıldım.

"Otur."

Baş rahibenin istediğini yaptım. Maia kapı aralığında kaldı. Benimle oturmadı ama beni yalnız da bırakmadı. Bunun bir nedeni olup olmadığını merak ettim.

Antiope birkaç saniye sonra geldiğinde cevabımı almıştım. Bu sadece bir sorgulama değildi. Benimle ve tapındaki yerimle ilgili bir karar vereceklerdi.

Geçmişimi öğrendiklerinde beni görevden alacakları konusunda çok endişeliydim ve artık bunun için de zaman dolmuştu.

"Aianteioi olduğunuzu söylediğinizde kraliyet mensubu olduğunuzu tahmin etmeliydim. Ama Ajax'ın pek çok gayrimeşru çocuğu vardı, değil mi?" Theano hafifçe kıpırdandı ve ardından, "Peki Prenses Thalia, sizi neden tapınakta tutmalıyız? Soylu ya da kraliyet ailelerinin kızlarının bize katılmasına karşı bir kuralımız var."

Ona verecek bir cevabım yoktu.

Neyse ki Maia devreye girdi. "Bu politika sadece Ilionian kızları için geçerli."

Theano kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Ezberden okuyabilirim," dedi Maia. "Ve açıkça 'Ilionian' yazıyor. Lia Ilionian değil. Dolayısıyla Locrian olduğu bu kurala tabi olamaz."

Maia dünyadaki en iyi akıl hocasıydı. Keşke ona sarılabilseydim.

Theano'nun kendini toparlaması birkaç dakika aldı. "Her ne olsun, prensesin masasında Ilion prensinden gelen bir evlilik teklifi var. Onu düşmanımız haline getirmeyi göze alamayız."

"Bize savaş ilan etmedi," diye önerdi Antiope. "Sadece tapınak alanını terk edemeyeceğimizi söyledi. Zaten genelde bunu yapmamaya çalışırız."

Eğer yumuk yumuk olmuş elleri bir gösterge ise, baş rahibeye yöneltilen mantık seviyesi onu çileden çıkarmışa benziyordu. Ama cevap verirken sesi eşitti. "Elçimin yaklaşmasına izin verilmiyor. Troas vatandaşlarından hediye ve kurban alamıyoruz, bu da yetki alanımızdaki kadın sığınma evlerine malzeme gönderemeyeceğimiz anlamına geliyor."

Theano bunu benim hatammış gibi söyledi. Bir orduyu dışarıda kamp kurması için yönlendiren ben değildim.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Gitmelerini sağla."

Alay etmemek çok zordu. "Kaptan her gün, ben onunla gitmeyi kabul etmediğim sürece gitmeyeceklerini söylüyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu çıkmaz sona ermek zorunda. Buna müsamaha gösterilemez. Bugün bu yüzbaşı ile konuşmanız ve onu sokağı boşaltmaya ikna etmeniz gerekecek."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

Birkaç vuruş daha . "Maia senin yetenekli bir kız olduğunu iddia ediyor. Bir şeyler bulacağınıza eminim."

Elini kapıya doğru sallayarak gidebileceğimi işaret etti. Thrax ve askerlerinin gitmesini nasıl sağlayacaktım?

Belki de Zalira'nın doğru bir fikri vardı ve yapılacak en iyi şey tapınaktan çıkmanın bir yolunu bulmaktır, böylece kaçmak zorunda kalacaklardı.

"Lia'nın kalmasına izin verilip verilmeyeceğini hâlâ oyluyor muyuz?" Maia sordu.

"Sizin de açıkça belirttiğiniz gibi, Prenses Thalia bu yasaya tabi değil. Oylama yapmak için bir neden göremiyorum. Hepiniz gidebilirsiniz," dedi Theano.

Antiope ayrılmadan önce kısa bir süre omzumu sıktı. Maia'yla birlikte yatakhane doğru yürürken, "Ne yapmam gerekiyor? Onları nasıl göndereceğimi bilmiyorum."

Özellikle de şu ana kadar aklıma gelen tüm planlar Thrax'ın boğazını kesmek üzerine kurulu olduğu için. Bunun pazarlık açısından pek iyi olacağını düşünmüyordum.

"Bazı rahibelerle konuşup bir şeyler bulmaya çalışacağım," dedi özür dileyerek. "Prens hakkında çok korkunç hikâyeler duydum. O saraya gitmeni istemiyorum. Güvende olmazsın."

Bu her şeyi bin kat daha kötü hale getirdi. Io'yu bulur bulmaz, ağabeyinin sakın Maia'yı bile endişelendirecek ne yaptığını bana anlatması için onu zorlayacaktım.

Ama Io'ya sormama gerek kalmadı.

Çünkü prens varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verdi.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

Bugünün farklı olacağına dair ilk ipucumuz çalan boru sesleriydi. Troas'taki yarışa başlarken bu boruların çalınması aklıma geldi ve bu düşünceyi bir kenara itmek zorunda kaldım.

Sonra tellalların "Prens Alexandros'a yol açın!" diye bağırdıklarını duyduk. Yol açın!"

Sözleri insanları sokaktan uzaklaştırmak yerine tam tersi bir etki yarattı. Mahalle sakinleri prensi görebilmek için pencerelerinden dışarı sarktı ve kaldırımları doldurdu.

Ahyana bana "Bir yılı aşkın süredir onu kimse görmedi" dedi. "Devlet törenlerine katılmıyor ve saraydan dışarı çıkmıyor. Çirkin olduğunu söylüyorlar."

Io, muhtemelen Ahyana'nın bana söylediklerini duymayacak kadar uzaktaydı. Onu susturmak istedim ama nedenini sormasını göze alamadım. Io'nun duygularının incinmesini istemedim.

Io'ya doğru yürüdüm ve kolumu omuzlarına doladım. "İyi misin?"

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Onu çok uzun zamandır görmedim. Üzgünüm, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama onu çok özledim."

"O halde onu tekrar görebileceğinize sevindim." Şahsen onun makul ve mantıklı bir adam olacağını ve Theano'nun bana emrettiği şeyi umuyordum - bu kuşatmayı sona erdirmenin bir yolunu bulmak ve böylece hayatın normale dönmesini sağlamak.

Arabası, kraliyet ailesinin rengi olan morla kaplanmış beyaz atlar tarafından çekiliyordu. İnsanlar yanından geçerken onu alkışlıyor, yaklaştıkça korna sesleri daha da yükseliyordu. Arkasında uzun bir tören alayı vardı.

Prens Alexandros kesinlikle bir gösteri yapıyordu.

Bu benim çıkarım için miydi? Neredeyse gülümseyecektim. Bu bir kayıptı. Tapınağı terk etmem için beni korkutmayacaktı. Ya da zenginliğiyle beni etkileyemezdi. O kadar sığ biri değildim.

Savaş arabası kemerli geçide ulaştı ve boynuzlar aniden durdu.

Avluyu dolduran kadınlar yüzünden onu göremedim.

"Prenses Thalia, ortaya çıkın!" Bu Thrax'ın sesiydi. Son birkaç gündür onu tanıyacak kadar çok duymuştum, onun Rs'lerini yuvarlamasına neden olan o aksanını.

"Benimle gelmek ister misin?" Io'ya sordum. Kardeşiyle yeniden bir araya gelme şansına sahip olmasını istedim.

"Yapamam. Eğer yaparsam, herkes kim olduğumu öğrenir."

Bunu hiç düşünmemiştim. Io'nun gerçek kimliğini bilen tek kişi bendim. "Anlıyorum."

"Ben odamıza gidiyorum." Geriye doğru birkaç adım attı ve sonra, "Lia, çok ama çok üzgünüm," dedi.

Tuhaf tepkisi karşısında kaşlarını çattım ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladım. Kolayca ayrılmadılar ve insanlardan birden fazla kez çekilmelerini istemek zorunda kaldım.

Ama sonra son çizgiyi aştım, sadece gördüm. Jason'ı gördüm.

Jason orada Thrax'la birlikte duruyordu. O ne yapıyordu?

Rüya görmediğimden, bunun gerçekten yaşandığından emin olmak için kendimi çimdikledim.

İşte o zaman koyu mor tünığının kesimini fark ettim. Kalitesi, kenarlarındaki pahalı ve detaylı işlemler. Kendinden emin duruşu.

Yüzündeki öfke.

Ama beni görünce şaşırmadı. Sadece öfke vardı.

Bu sahneyi yanlış yorumluyordum. Öyle olmalıydım. Belki de prensin habercisiydi. "Sen ne-"

Thrax bana, "Prens Alexandros'un önünde diz çökeceksin," dedi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesim kesiliyordu ve sırtımdan ter boşandığını hissediyordum.

Bir rüya değil. Bir haberci değil.

Jason, Prens Alexandros'tu.

Tanrıça adına.

"Diz çökmeyeceğim," dedim boğazım düğümlenerek. "O benim prensim değil."

Zihnim allak bullak olmuştu. Neler oluyordu? Jason, Alexandros muydu? Bu durumu için tutarlı düşünceleri bir araya getiremiyormuşum gibi hissediyordum.

Thrax benim saygısızlığım karşısında kılıcını çekti ve ben de aynısını yaptım. Dövüşü memnuniyetle karşılarım.

"Kılıcını koy," dedi Jason. Hayır, Jason değil. Alexandros. Alexandros, Thrax'a silahını indirmesini söyledi.

Prensinin ona emrettiği gibi yaptı ve kılıcını kınına soktu.

Ancak ben yapmadım.

Bunun yerine kılıcımı o kadar sert kavradım ki elimde kalıcı izler bırakacağımdan endişelendim.

Alexandros benim Prenses Thalia olmama şaşırmadı.

Bunu biliyordu. Kim olduğumu tam olarak bildiğini yüzünden anladım. Beni bekliyordu.

Beynim cevaplanamayan sorularla dolup taşıyordu. Ne zamandır biliyordu?

Başından beri mi?

Neden başka biri gibi davranmıştı?

Ne amaçla? Tüm bunların amacı neydi?

Io, Jason ve Alexandros'un aynı kişi olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi az önce benden özür dilemişti?

Tüm bunlar, bunca zamandır manipüle edildiğimin tamamen farkında olmadan, mutlulukla içine girdiğim dev bir tuzak mıydı?

Zamanı geldiğinde, evet deyin.

Piç kurusu. Başından beri neler olduğunu çok iyi biliyordu. Bu ana doğru gittiğimizi biliyordu ve yuvarlanıp kendimi ona sunmamı bekliyordu.

Aramızda geçen her şey bir yalandı. Beni yıpratmış, kandırmış ve aramızdaki her etkileşimde beni manipüle etmişti. Bu evliliği kabul etmem için beni baştan çıkarmak amacıyla kadın-erkek ilişkileri konusundaki deneyimsizliğimden ve saflığımdan yararlanmıştı.

Ve ben buna kanacak kadar aptaldım. Hatta ona aşık olduğumu düşünecek kadar.

Şimdi beni zorluyor, itaat etmem için sevdiğim insanları tehdit ediyordu.

Ve tüm bunları, aşırı gümrük vergileriyle ulusumu yok ettikten, ticaret az sayıdaki malın değerini düşürerek bizi yavaş yavaş ölüme sürükledikten sonra yaptı.

Kardeşimin ölmesinin sebebi oydu.

Tüm bunlar hakkında onunla yüzleşemedim bile. Etrafımızda yüzlerce tanık vardı - ordusu, tapınaktaki kadınlar, bu sahneyi izlemek için dışarı çıkmış olan halk. Kişisel meselemin Troas'ın dedikodusu olmasına izin veremezdim.

Dişlerimi sıkarak kılıcımı kaldırdım. Onun kanını akıtamazdım. Ona bu şekilde davranma zevkini tattıramazdım.

Henüz değil.

"Ne istiyorsun, Alexandros?" Adını vurgulayarak söyledim.

İrkilmedi bile.

Ancak Thrax elini tekrar kabzasına koydu. "Bu Prens Alexandros."

Bekçi köpeğini görmezden gelerek dikkatimi kraliyet yalancısına yönelttim ve cevap vermesini bekledim.

Üzerine basmadan ve teknik olarak avluya girmeden kemere yaklaşabildiği kadar yaklaştı. "Ne istediğimi biliyorsun. İmzalanmış bir nişan sözleşmemiz var. Dışarı çık ve sözünü tut."

Öfkelenmek, bağırarak ve ona yaptıklarını itiraf ettirmek istedim. Beni nasıl kullandığını, beni nasıl zorladığını. Başından beri bana karşı dürüst olsaydı, kim olduğunu ve ne istediğini itiraf etseydi ona daha fazla saygı duyardım.

Bu tür hedefli, sürekli aldatmacalara hiç saygı .

Bu yüzden ben de sıraya girdim, böylece herkes ne söylediğimizi duymadan konuşabilecektik.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "O sözleşmeyi ateşe verebilirsin. Top haline getirip okyanusa atabilirsin. İstersen ye, umurumda değil."

Bal rengi gözleri öfkeyle parladı. "Benimle evleneceksin. Burada senin için başka seçenek yok."

"Hizmet etmek için yemin ettiğim tapınakta kalacağım," diye karşılık verdim.

Alexandros daha yakına eğildi, böylece bir sonraki kelimeleri tenime doğru üfleyebildi. "Belki de gidip baş rahibenize festival gecesi benimle ne yaptığınızı anlatmalıyım."

Nefesim kesildi. Hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar kötü vurmak istememiştim. "Seni piç kurusu."

"Sizi temin ederim, annemle babam evliydi ve ben tamamen meşruyum."

Öfke bir su ejderhası gibi etrafımı sardı, tüm sınırlarım ve dişlerim beni ona saldırmaya itti. "Senin sözüne karşı benimki."

"Benim sözüm kraliyet sözüdür," diye karşı çıktı.

"Benimki de öyle. Senin sayende artık hepsi biliyor."

Başını salladı ve kollarını arkasında kavuşturdu. "İkimiz de bir sorunun olmadığını bildiğimiz halde burada durup dindarmış gibi davranma.

ettiğin yeminleri bozmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun."

Yine o kadar öfkeliydim ki fiziksel saldırıda bulunacağımdan korkuyordum.

Onu.

Takım elbisesini itti. "Gideceksin ve benimle evleneceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Thrax'a da söylediğim gibi, Alexandros benim prensim değildi. O benim

bana emir veremezdi. Ona tabi değildim.

Bizi ayıran sadece görünmez bir çizgi vardı. Elini uzatıp beni kendine çekebileceğini, arabasına zorla bindirebileceğini fark ettim.

Bu kadar kolay bir şekilde göz ardı ettiği yasalar şu anda beni güvende tutan tek şeydi. Tapınağa giremezdi ve beni evliliğe zorlayamazdı. Kabul etmek zorundaydım.

Bu yüzden bana bir şeyler yaptırmak için bu kadar kurnazlık yapmıştı.

Yani.

Ayrıca Antiope'nin bir bahane bulmak için yanıp tutuştuğunu da biliyor olmalıydı.

ve birkaç askeri katledin.

Bakışları sıcak ve yoğundu ve ona ne kadar kızgın olsam da, onu suçladığım onca şeye rağmen, bedenimin tepki verdiğini hissedebiliyordum. Beni bir adım öne çıkmaya, beni tekrar öpmesi anlamına gelecekse onunla gitmeye teşvik ediyordu.

Küçük bir tiksinti sesi çıkardım. Tek düşünebildiğim, biz burada dururken, bu kadar çok kişi tarafından izlenirken, göğsümde hâlâ onun yaptığı izi taşıyor olduğumdu. Bunu göremediği için mutluydum. Kimse göremediği için.

Ama orada olduğunu biliyordum.

"Mantıksız davranıyorsun," dedi. "Babanla yaptığınız sözleşmeye sadık kalın."

Benimle onur hakkında mı konuşmak istedi?

"Sana son bir şans veriyorum," dedi. "Yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

"Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye tısladım ona.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Yarın sana en kötü halimi gösterdiğimde bunu hatırla - bunu yapmamı sen söyledin."

Sonra uzandı ve elimi o kadar hızlı yakaladı ki tepki verecek zamanım . Bir an için hayal ettiğim şeyi yapabileceğinden ve beni ayırım çizgisinin üzerine çekmeye çalışabileceğinden endişelendim.

Ama bunu riske atmaya cesaret edemezdi. "Bırak beni!" Ona söyledim.

Dikkatle bana baktı ve bakışlarını benimkilerden ayırmadan elimi ağzına götürüp öptü.

Boğazım kendi içine kapandı.

Sonra Alexandros dönüp arabasına bindi, beyaz aygırlarını sokağa geri döndürdü ve geldiğinden çok daha hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Elimi karnıma götürdüm ve tam bir şok içinde avluya geri döndüm.

Aldatmacanın ne kadar derinlere indiğini bana göstermişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Yaşam büyücülerinin gücü hakkında çok sınırlı bir anlayışa sahiptim. Rüyaları birbirine bağlayabilirler miydi?

Ben uyurken bile beni baştan çıkarmak için güçlerini kullanmış mıydı?

Alexandros'tan ya da çevresinden alabileceğim herhangi bir cevap yoktu ama tapınakta bana cevap verebilecek biri vardı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odama girdiğimde kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Bu diğer kız kardeşlerim için uygun bir an değildi ve onların da beni takip edeceğini biliyordum.

Bu Io ve benim aramda olacaktı.

Yatağında oturmuş ağlıyordu. Bana baktı, gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Çok ama çok üzgünüm," dedi. "Ona senden bahsettiğim için geldi."

Sanki karnıma yumruk atmış gibiydi. Io'nun ona kim olduğumu söylemiş olabileceği ihtimalini düşünmüş ve bunu imkânsız görerek hemen reddetmiştim. Ama bana ihanet etmişti. "Bana kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin."

"Adelphia'mıza söylemeyeceğime söz verdim ve . Xander'a söylemek zorundaydım."

Bu aile ve teknik detaylara olan takıntıları! Şimdi kılı kırk yarmanın sırası değildi. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Pek çok nedeni var," dedi, gözyaşlarını kurulamaya ve benimle konuşabilmek için sesini sabitlemeye çalışarak. "Çok üzgünüm. Bana kızgın olduğunuzu biliyorum. Ama ülkemin üvey annemin eline düşmesine izin veremem. Küçük üvey kardeşime taht için oyun oynuyor. Burada sandığınızdan çok daha fazlası söz konusu. Çok daha büyük bir resim."

"Yani kardeşini kral yapmak için beni kurban mı ettin?"

"Hayır, Lia, bu öyle bir şey değil." İçini çekti. "Her şeyi yanlış açıklıyorum."

"Alexandros'un Jason olduğunu biliyor muydun?" diye sordum. Io şaşkın bir yüz ifadesi takındı. "Ne?"

"Onunla tanıştığımda bana adının Jason olduğunu söyledi. Onunla görüşüyordum. Onu öpüyordum. Ve ..." Sesimin kesilmesine izin verdim. İşlerin ne kadar ileri gitmesine izin verdiğimi ona söylemeyecektim.

Kısa bir an için şok olmuş gibi göründü ama sonra hemen toparlandı. "Bu iyi, değil mi?" diye sordu umutla. "Birbirinizden hoşlanıyorsunuz. Bu işleri kolaylaştıracaktır."

"Hayır, bu iyi değil! Onunla evlenmeyi kabul etmem için bunca zamandır beni kandırıyordu."

Başını iki yana salladı. "Bu Xander'ın yapacağı bir şey değil."

Burada durup onun şeytani kardeşini savunmasına izin vermeyecektim. "Kim olduğumu ne zamandır biliyor?"

Ne kadar zamandır benimle alay ediyor, öpüyor ve boyun eğmem için beni manipüle ediyordu?

"Onu festivalde, yatmadan önce gördüm. Tapınağa gelir ve iyi olduğumdan emin olmak için düzenli olarak beni kontrol eder. Seninle konuştuktan sonraydı. Bana üvey annemizin yaptığı bazı hamlelerden bahsetti ve ben de ona senin kim olduğunu söyledim. Tahtın onun eline geçmemesi için seninle evlenmesi gerekiyor."

Io Alexandros'la mı konuştu? Bunun birden fazla kez olduğunu fark ettim. "Şehre gizlice girdiğim gün. Yalnız gitmem konusunda endişeliydin. Ona söyledin. O da beni böyle buldu."

"Evet." Sesi perişan geliyordu. "Ama sana başka biri olduğunu söylediğini bilmiyordum."

Bunların tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Mutlu kazalar. Ancak tüm bu zaman boyunca arkasında daha sinsî bir tasarım vardı.

Locris'e adım attığı andan beri biliyor muydu? Beni göstermesi için saraydan birine rüşvet vermiş olabilir. Sonra da tam bir aptal gibi ağaçlı avluya gidip onu öptüm. Beni yakalamaya çalışmasına bile izin vermemiştim. Bir balığın bilerek ağa yüzmesi gibi, gönüllü olarak kendini yakalıyordu.

Sert bir şekilde yatağıma yığıldım.

Vücut dilinden, Io'nun beni rahatlatmak istediği belliydi. Beni incitmekten nefret ettiğini biliyordum ama bu ihanetinin acısını azaltmıyordu. Kim olduğumu bilmesinin sebebinin o olduğunu düşünmüyordum. Bir süredir bildiğine inanıyordum ama yine de güvenimi kırmaya bu kadar istekli olması canımı yakıyordu. Ona zaten bilmediği bir şey söylememişti ama itirafı onu planladığından daha erken davranmaya zorlamış olabilirdi.

"Bir evliliğe zorlanmamak için saraydan ayrıldım," dedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Senin için bunu istemiyorum ama kardeşimi sevdiğimi ve onun iyi bir adam olduğunu da bilmeni istiyorum."

Jason ya da Alexandros, yalancı, aldatıcı, kadın düşkünü, bencil, aşağılık biriydi. . . Onu adlandırmak için yeterince kötü bir kelime bile bulamadım. Demaratus kendi standartlarına uygun performans göstermediğimiz için bize küfrederken daha dikkatli olmalıydım.

Ama bunların hiçbirini Io'ya söyleyemezdim. Kardeşinin gerçekte nasıl biri olduğu konusunda onu asla ikna edemezdim. "Sen öyle diyorsan."

"Kardeşimin yarasının nasıl olduğunu biliyor musun?" demeden önce aramızda birkaç sessiz an geçti.

"Kıskanç bir sevgilisi olan bir kadın hakkında bir şeyler söyledi."

Cevabımı beğenmemiş gibi kaşlarını çattı. "Üvey annem yabancı bir prensle evleneceğimden, güçlü bir evlilik yapacağım ve sonra da taç için Xander'a destek vereceğimden endişeleniyordu. Beni ortadan kaldırmaya karar verdi ve bir kızın öldürülmesinin kimsenin umurunda olmayacağını düşündü. Xander onun suikastçılarıyla savaştı ama yüzünde onun ihanetini hatırlatan kalıcı bir iz kaldı."

Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Io'nun bunu istediğini görebiliyordum ama bu ikisinin de ihanetlerini silmedi.

"Bu girişim başarısız olunca, beni yandaşlarından biriyle evlendirmeye çalıştı ve ben de onun yerine buraya geldim."

Başımı ellerimin arasına aldım. Çok fazla acı, çok fazla kafa karışıklığı, çok fazla duygu vardı.

"Başka bir şey daha var," diye ekledi.

"Başka ne olabilir ki?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum. Duymak isteyeceğimi düşündüğü ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordum.

Kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. Sanki nereden başlayacağını düşünüyormuş gibi. "Gençken hayatımı tehdit eden bir hastalığa yakalandım. Hiçbir yaşam büyücüsü beni iyileştiremedi. Hiçbir ilaç ya da iksir beni iyileştiremedi. Doktorlar babama öleceğimi söylediler. Son çare olarak babam beni tapınağa getirdi. Beni alan kişi Daphne'ydı. Beni çiçek bahçesine getirdi ve yere yatırıp gitti. Tanrıça bana orada göründü."

Ona ne kadar kızgın olsam da hikâyesine kapılmaktan kendimi alamadım. "En çok hatırladığım şey onun ne kadar güzel ve sevgi dolu olduğuydu. "En çok hatırladığım şey

Altın rengi saçları ve yeşil gözleriyle parlıyordu. Yanımda yere diz çöktü ve bana ne istediğini sordu. Yaşamak istediğimi söyledim. Eğer hayatımı kurtarırsa kendimi ona adayacağımı söyledim. Uzandı ve başıma dokundu. Hemen iyileştim ve o zamandan beri bu hastalıktan muzdarip değilim."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ona geliyorum. Beni iyileştirdikten sonra alnımdan öptü ve benim için özel bir görevi olduğunu söyledi.

yerine getirmek. Bana kurtarıcısını korumam gerektiğini söyledi. Tüm Ilion'u kurtarolan kişiyi. Yapacağıma dair ona söz verdim."

Artık sabırsızlanmaya başlamıştım. "Ve?"

"Ve sen de vaat edilen kurtarıcısın, Lia. Burada, tapınakta güvende değilsin. Bence sarayda daha güvende olacaksın. Xander sana bir şey olmasına izin vermez."

Derin bir nefes çektim. Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Ben Ilion'un kurtarıcısı değilim." Yine de her yerin yanıp kül olduğunu görmek beni mutlu ederdi.

Özellikle de Alexandros'un kim olduğunu ve ne yaptığını öğrendikten sonra.

"Öylesin," diye ısrar etti. "Seninle tanıştığım ilk andan beri bundan şüpheleniyordum."

Şimdi ayağa kalkmış, ondan olabildiğince uzaklaşabilmek için en uzaktaki duvara doğru yürüyordum. "Ciddi olamazsın."

". Birden fazla şekilde alevle öpüldün. Kızıl saçların, seni yaktığım zamanki tenin. Ve sol omzunda tanrıçanın işaretini taşıyorsun. Mühür. Bu onun sembolü."

"Hayır, bu Theano'nun mührü, başka bir şey değil." "İşaretlenmişsin."

"Senin tarafından!"

Sanki saçmalayan benmişim gibi başını salladı. "Kehanet hiçbir zaman kişinin işaretle doğduğunu söylemedi, sadece onu taşıyacağını söyledi. Ki sen taşıyorsun. Kaderinde büyüü geri getirmek ve Ilion'u kurtarmak var. Tanrıçaya verdiğim sözü tutacağım ve senin güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve sana kardeşimden daha iyi göz kulak olacak birini düşünemiyorum."

Io şu anda söylediklerinde ciddi olamazdı. Hepsi saçmalıktı. Ulusunu koruması beklenebilecek son kişi bendim. Locris'ten ayrıldığımdan beri beni öldürmeye çalışmaktan başka bir şey yapmayan bu insanlar için hiçbir şey feda edemezdin.

Kız kardeşleriniz hariç, diye hatırlattı bir ses bana ve hemen sustum o.

"Gitmeni istiyorum," dedim ona. Her şey çok , özellikle de Orada oturmuş beni izliyordu.

Ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olursa buradayım." Kapıya doğru yürüdü ve kilidi açtı. Sonra kapı aralığında durakladı. "Olması gerekeni yaptım.

Bitti. Seni incittiğim için özür dilerim. Bunu yapmak istemezdim." Sorun onun yapmış olmasıydı.

Kapıyı kapattı ve beni sessizlik içinde bıraktı.

Io'nun "vaat edilmiş kurtarıcı" saçmalığını düşünemiyordum bile. Bu başka bir günün sorunuydu.

Benim ilk sorunum kardeşiyle ilgiliydi.

Jason, Alexandros'tu.

Bunu ne kadar söylesem de bir türlü kabullenemiyordum. Tanıdığım Jason bugün tanıştığım adama hiç benzemiyordu.

Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordum. Beni etkilemeye çalışması gerekmez miydi? Evlilik teklifini kabul etmem için beni kandırması gerekmez miydi?

Belki de içten içe beni kandırdığı için kendine kızıyordu. Hayır, bu olamazdı. Alexandros bana istediği sonuca ulaşmak için ne gerekiyorsa yapabilecek bir adam gibi görünmüştü.

Cevabımın ne bildiği için mi kızgındı?

*Kimse beni gerçekten
tanımıyor. Ama ben
tanıyorum.*

Hayal kırıklığıyla yastığımı aldım ve odanın öbür ucuna fırlattım.

Bana başka ne söylediğini hatırladım. Yirmi dört saat içinde geri döneceğini ve elinden gelenin en kötüsünü yapacağını söylemişti.

En kötüsü, diye alay ettim. Deneyebilirdi. Ben buna hazır olurdum.

Kendime onun dünyanın en zengin uluslarından birinin prensi olduğunu hatırlatana kadar da böyle hissediyordum. Elinde çok fazla kaynak vardı.

Alexandros'un en kötüsü beni yok edebilir.

Odamdan çıkmayı reddettim. Ev işlerimi yapmıyor, eğitime ya da derslerime gitmiyordum. Kız kardeşlerimin hepsi benimle konuşmaya çalıştı ama ben konuşmadım. Io o gece ya da ertesi gün odamıza geri gelmedi. Nerede uyuduğundan emin değildim ve umurumda da değildi.

Benden uzak durduğu sürece.

Ben de yemek yemiyordum. Kunguru odaya gelip benim için çilek ve ekmek parçaları bırakmaya devam etti.

Hem Demaratus'un hem de Antiope'nin bana kendimi hazırlamamı, yemek yememi ve uyumamı, böylece düşmanımınla yüzleşmeye hazır olmamı söyleyeceklerini bilsem de bunu yapamazdım. Özellikle de uyuyamadım. Alexandros rüyalarımın girebilirdi ve ben artık onunla rüyalar aleminde uğraşmak istemiyordum. Onunla işim bitmişti. Uyanık kaldım ve bana sarılmakta ısrar eden Kunguru'yu sevdim.

Cevabım hayır olacaktı. Alexandros'un bana söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemezdi.

Reddetmek bencilce görünebilirdi, rahibeleri ve yardımcıları tehlikeye atabilirdi ama artık tapınağa asla saldırmayacağını biliyordum. Küçük kız kardeşi buradaydı. Konuşmak ve göz kulak olmak için saraydan gizlice kaçtığı kişi. Onu korumak için hayatını nasıl tehlikeye attığına dair bana anlattığı hikâyeye bakılırsa, bir saldırı başlatıp onu tehlikeye atması mümkün değildi.

Theano'ya onu birkaç kez öptüğümü söylemekle tehdit ettiği için bu kadar kolay pes edeceğimi düşündüyse, ne derse desin beni gerçekten hiç tanııyordu.

Tüm o güzel sözlerini, vaatlerini ve sözlerini düşündüm. Hiçbirinde ciddi değildi. Sadece bal gibi yediğim daha fazla manipölasyon.

Pasteli gibi.

Kendi düşüncelerimin bana ihanet etmeye devam etmesine üzülererek inledim. Beni nasıl ve ucuz yiyecek parçalarının beni nasıl kazandığını hatırlamak istemiyordum.

Ya da bana onu sevdiğimi söyletmek için ne kadar uğraştığını. Söyleseydim onunla evlenmeyi reddedemezdim. Bu beni ona bağlardı. Bu yüzden bana gerçek kelimeleri asla söylememiştii. Tanrıça bunların yanlış olduğunu bilirdi ve o da cezalandırılırdı.

Ama bunu söylememi istemiştii. Beni tuzağa düşürmek için. Aramızdaki her şey bir yalandı.

Adelphia'mın benim için endişelendiğini biliyordum. İçlerinden biri sürekli yanımdaydı. Tuvalete gittiğimde bile.

Ve bunun beni diğer insanlardan korumak için mi yoksa kendimden korumak için mi olduğunu bilmiyordum.

Her şeyi kafamda evirip çeviriyor, bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Döndüğünde en kötüsünün ne olduğunu görmeye karar verdim ve sonra oradan devam edecektim. Belki de Zalira haklıydı ve ben

gizlice kaçmalıyım. Hâlâ bunun yapılabileceğini düşünmüyordum ama burada oturup birinin gelip bana suikast düzenlemesini ya da Alexandros'un beni veya değer verdiğim insanları cezalandırmanın bir yolunu bulmasını beklemekten daha iyiydi.

Kız kardeşlerime güvenmeli, onların beni açıkça istedikleri şekilde desteklemelerine izin vermeliydim.

Ama bu artık benim savaşımdı ve sadece benim savaşımdı. Tüm bunlarla kendi başıma nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekecekti çünkü onun talebinin etkilediği tek kişi bendim.

Borular prensin dönüşünü duyurduğunda kılıcımı aldım ve kuşandım.

"Bununla ne yapacaksın?" Ahyna endişesini belli ederek sordu.

Cevap vermedim.

Bunun yerine avluya çıktım ve üç kız kardeşim beni takip ederken toplanan kalabalığın arasından ite kaka ilerledim.

Io yine de uzak durdu.

Ama diğer herkes gösteri için buradaydı.

Prens Alexandros arabasını çekti ve aşağı atladı. Dün durduğu yere geri geldi ve ben de aynısını yaptım.

"Cevabınız değişti mi?" diye sordu.

"Selam yok mu? Sağlığımı sormak istemiyor musun? Günümün iyi geçip geçmediğini? Bana deniz yolculuklarınızdan bahsetmek istemiyor musunuz? Beni ne kadar iyi tanıdığınızı söylemek?"

İrkildi ama bu sadece bir anlık bir irkilmeydi. "İşin bitti mi?"

"Bitirdim. Cevabım değişmedi."

Alexandros birkaç saniye bekledikten sonra birkaç adım geri çekildi. "Sana ne getirdiğini görünce fikrini değiştireceksin. Mahkûmu getirin!"

Mahkûm mu? Paniğe kapılmış zihnim, bana zarar vermek için yakalamış olabileceği insanların listesini gözden geçirdi. Ailem mi? Kallisto? Demaratus?

Nefesim kesildi ve ciğerlerime hava çekmek için mücadele ettim. Sevdiğim birini ne kadar zamandır hapishanesinde kilitli tutuyordu?

Gözlerimi ona diktim. Arkadaşı Thrax'ı öldürdükten sonra, sırada o vardı. *Yemin ederim.*

Thrax mahkûmu öne çıkaran kişiydi, eli mahkûmun sol kolunun altındaydı. Mahkûmun başında kaba, bej bir başlık vardı ve kim olduğunu göremiyordum. Bilekleri de ayak bilekleri gibi zincirliydi.

Attıkları her adımda kalbim daha yüksek sesle atıyordu. Kılıcımı çıkardım.

Gittikçe yaklaşıyor.

"Bu kadar mesafe yeter!" Alexandros bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan onlara seslendi. "Çıkarın şunu."

Boğazım yanıyordu ve her şey çok yavaş gerçekleşiyor gibiydi. Thrax uzanıp başlığı mahkûmdan çekerken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Yüzlerini açığa çıkarıyorlar.

Boğuk bir ıstırap sesi çıkardım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sanki karnımdan bıçaklanmış gibiydim, öyle sert bir darbe almıştım ki ruhum bedenimi terk etmişti.

Quynh.

Quynh yaşıyordu.

Konuşamıyordum, nefes alamıyordum, bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Garip bir soğukluk hissi tüm bedenimi kaplarken uzuvlarım titriyordu. Bu gerçekten oluyor muydu?

Alexandros göz hizama kadar çömeldi. Öfkesi dalga dalga yayılıyordu ama sesi soğuk ve kesindi. "Tapınağı terk edeceksin ve benimle evleneceksin. Hemen şimdi. Yoksa ..." Bakışları Quynh'a kaydı ve kalbim korkudan duracak gibi oldu.

Yoksa ne olur?

Yoksa onu öldürecek miydi?

Bu adamı ya da neler yapabileceğini bilmiyordum. Tahtını ele geçirdiğinden emin olmak için neler yapabileceğini. Alexandros'un en kötüsünü yapması hayal edebileceğimin de ötesindeydi. Bana başka seçenek bırakmamıştı.

Çünkü zayıflıklarımı biliyordu.

Bana yaklaşmasına izin vermiştim ve o da bu bilgiyi beni köşeye sıkıştırmak için kullanmış, bana hiçbir çıkış yolu bırakmamıştı. Demaratus beni tuzığa düşmeme izin vermemem konusunda defalarca uyarmıştı ve benim saflığım, yanlış yere duyduğum güven bunun olmasına izin vermişti.

Bu savaşı kaybetmiştim. Ve eğer şartlarını kabul etmezsem, kız kardeşimi kaybedebilirdim.

Çılgınca bir dehşet keskin, buz gibi parmaklarıyla boğazımı sıktı. Başımı salladım. Hayır, korkunun beni ele geçirmesine izin veremezdim. Düşünemezdim, harekete geçemezdim. Duygularıma hakim olmalıydım. O korkmuş, hastalıklı hissi öfkeye dönüştürdüm. Bildiğim öfkeye. Kontrol edebileceğim bir öfke.

Kanım damarlarımda hızla çarpıyor, hissettiğim tek şey erimiş öfke olana kadar soğukluğu kovalıyordu. Bakışlarımı prense diktim. Bu savaşı kaybetmeyecektim. Benim de onun zayıflıklarını bildiğimi unutmuştu. Kazanamayacaktı. Ona izin vermeyecektim. Yine de gözü bulacak ve Locris'e geri dönecektim.

İntikamımı aldıktan sonra.

Prens Alexandros kız kardeşimi hapsetmenin bedelini ödeyecekti. Beni kandırmaya çalıştığı için. Beni bu evliliğe zorladığı için onu pişman edeceğim.

O zaman Quynh'a zarar vermekle tehdit ettiği için onu öldürürdüm.

Omurgama güç ve kararlılık aşılanırken, bir zamanlar hayatım buna bağlı olsa bile bir Ilionian'la evlenmeyeceğimi ilan ettiğimi hatırladım, ama kız kardeşimin hayatı söz konusuysa bunu yapacağım ortaya çıktı.

"Evet." Kelime ağzımdan acı bir şekilde döküldü, göğsüm kabardı. "Evet, seninle evleneceğim."

YAZARIN NOTU

Hikayemi okuduğunuz için teŖekkür ederim (uçurum askısı için üzgün değilim)! Okumayı seven iki ebeveynle büyüdüm; biri romantik, diğeri fantastik kitapları severdi. Evimizi dolduran kitaplar bunlardı. Ve kesinlikle bayıldığım eğlenceli, hafif romantik komediler yazma ayrıcalığına sahip oldum. Ancak ne zaman bir röportajda bana "BaŖka hangi yazmak istersiniz?" diye sorulsa cevabım hep aynı oluyor: fantezi. Bu iki edebi aşkıma tek bir hikayede birleŖtirebilmek bir hayalin gerekleŖmesi idi, bu yüzden umarım siz de benim yazmaya bayıldığım kadar okumaktan keyif almıŖsınızdır.

Bu kitabın fikri bir Wikipedia girdisinden geldi. Birkaç yıl önce *The Seat Filler* adlı kitabımı yazıyordum ve Yunan mitolojisindeki Cassandra karakteri hakkında bir satır ekleyecektim. Apollo'nun tekliflerini reddeden Truva prensesiydi ve Apollo onu her zaman geleceği görmesi ama asla inanılmaması için lanetlemişti. (Truvalılara o büyük tahta atın içinde Yunanlılar olduğunu söylemeye alıŖtı ama kimse dinlemedi). Referansı doğru kullandığımdan emin değildim, bu yüzden hemen onu araŖtırdım. BaŖına gelenleri okuduğumda, Küçük Ajax'ın Athena'nın tapınağında ona saldırdığına ve ülkesi Locris'in onun iğrenç eylemlerini telafi etmek için nasıl iki bakire sağlamak zorunda kaldığına dair bir not vardı. (Athena Yunanlıların onu o anda cezalandırmasını istemiŖti ama yapmadılar. Bu yüzden Truva SavaŖı sona erdikten sonra gemilerini rotalarından çıkarıp yok ettirdi. Ajax'ın korkunç bir sonla karŖılaŖtığını bilmek hoŖunuza gidebilir-Athena Zeus'un yıldırımını ödünc alıp Ajax'ın gemisine fırlatmış ve neredeyse herkesi öldürmüŖtür. Denizler kasıp kavrulurken bir kayaya tutunan Ajax, tanrıların bile onu yenemeyeceğiyle övünür. Bu iddiadan özellikle rahatsız olan Poseidon kayayı ikiye böldü ve ardından Ajax'ı okyanusa çekip boğdu). Locrialı bakireler de aynı denizi defalarca geçerek Athena'nın tapınağına ulaŖmaya alıŖacaklardı, ancak "oraya canlı varabilirlerse".

Wikipedia girişindeki o tek satır beni çok etkiledi ve bu hikayenin fikri hemen kafamda şekillenmeye başladı.

Tıpkı Truva Savaşı'nda olduğu gibi, Locrialı bakireler de gerçetti. Akademisyenler uzun süre Troya sokaklarında avlanıp öldürölüp öldürölmediklerini ya da bunun sadece sembolik bir jest olup olmadığını ve bakirelerin cezalarını çektikten sonra evlerine dönüp dönmediklerini tartışmışlardır. Lykophron'un *Alexandra*'sı gibi şiirlerde ve Apollodorus, Plutarkhos, Strabon ve Timaios'un tarihlerinde bakire ritüelinden bahsedilmiştir. Ritüelin yerine getirilmesiyle ilgili bir anlaşmazlık olduğunda Kral Antigonos'tan hakemlik yapması istenmiştir; bakire seçimi ve Aiantioi'ye (Ajax'ın soyundan gelenler) nasıl davranılması gerektiğine dair kararı/yönergesi modern zamanlarda Oiantheia'da keşfedilen bir taşta kazanmıştır. Locrialı bakireler Küçük Ajax'ın suçları yüzünden bin yıllığına Troya'ya gönderilmişlerdir. Bu genç kadınlar ve nesilden nesile nelere katlanmış olabilecekleri hakkında çok fazla araştırma yapılmadı. Bana onların hikâyesinin küçük bir kısmını anlatma fırsatı verildiği için onur duyuyorum.

Bu serinin bir sonraki kitabı haberdar olmak istiyorsanız, www.sariahwilson.com adresinden bültenime kaydolmayı unutmayın.

Ve eğer isterseniz, Amazon'da, Goodreads'te veya istediğiniz başka bir yerde yorum bırakmanızı çok isterim. Teşekkür ederim!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap benim için bir duanın cevabı gibiydi. Ailem ve ben son birkaç yıldır gerçekten karanlık ve zor zamanlardan geçtik ve bu kitabı satmak bizi maddi olarak kurtardı. Bu yüzden bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim, çünkü bu hikaye benim için her şey demek.

Teşekkür edecek o kadar çok insan var ki. Genelde menajerimle başlamak ama bu sefer öyle yapacağım. Bazı büyük tıbbi borçlarımı ödemek için bir yol bulmaya çalışırken, menajerime kesinlikle hayran olduğum bir kitap fikrim olduğunu ve belki onu satıp her şeyi bir çırpıda ödeyemdiğimi söyledim. Bu çok saçma bir hayaldi ve bana bunu söylemeye hakkı vardı. Bunun yerine "Hadi yapalım" dedi. Yolun her adımında bana inandı ve hedefime ulaşabileceğimizden bir kez bile şüphe etmedi. Ve haklıydı da. Sarah Younger, sen her şeyin ötesine geçtin ve ben sana çok ama çok minnettarım. Edebi xiphos'unu ve kalkanını kullanarak benim için savaştığın için teşekkür .

Ve bu kitabı satın alan sevgili editörüm Alison Dasho'ya teşekkür ederim. İnternetteki özel okuyucu grubumda bir romantik roman yazmaya başlayacağımı duyurmuştum. Birlikte üzerinde çalıştığımız başka bir kitap hakkında telefon görüşmesi yaptığımızda, ona planladığım seriden bahsedip bahsetmeyeceğimi sordu. Tüm anlattıklarım boyunca nefesi kesildi ve bu beni diğer insanların gerçekten okumak isteyeceğine inandırdı. Çok uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey olan seriyi ön siparişle satın almayı teklif ettiğinde, tamamen şaşkına döndüm ve çok minnettar oldum. Bana ve bu seriye inandığın ve son beş yıldır bana harika bir editör olduğun için teşekkür ederim. Seni özleyeceğim.

Bu projeyi devralan yeni editörüm Lauren Plude'a teşekkür ederim. Yazarlar her zaman "öksüz kalmış" el yazmalarıyla ilgili korku hikayeleri duyarlar ve ben de bu kitaba ne olacağı konusunda çok endişeliydim. Ama sen de Alison kadar heyecanla işe koyuldun ve emin ellerde olduğumu biliyordum. Tüm bu sıkı çalışmanız ve emeğiniz için minnettarım.

ve sizinle çalışacağım için çok heyecanlıyım. Bu serinin nereye gitmesi gerektiği konusunda çok iyi fikirleriniz var!

Sayısız kitapta benimle birlikte çalışmış olan gelişim editörüm Charlotte Herscher'e şükranlarımı sunuyorum. Bu kitapta editoryal katkınızın ne kadar az olduğunu görmek, bana kitabı ne kadar sevdiğinizi ve hikâyeye nasıl kapıldığınızı anlatan bir sürü not bırakmanız çok eğlenceliydi. Bunun olması beni çok mutlu ediyor! Tavsiyeleriniz her zamanki gibi çok takdir edildi. (Ve daha büyük bir uçurum askısı yapmamanın nedeni de o. Kitabı Quynh hakkındaki açıklamayla bitirecektim).

Montlake ekibine -Kris Beecroft, Karah Nichols, Anh Schlupe ve Stef Sloma- özel bir teşekkür; onlar olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Çok sayıdaki hatalarımı ve devamlılık hatalarımı bulup düzeltmeme yardımcı olan (ve hoşunuza giden şeyler hakkında notlarınızı bıraktığınız için) redaktörlere ve düzeltmenlere teşekkürler. Bu muhteşem kapak için Elizabeth Turner Stokes'a teşekkür ederim! Kesinlikle çarpıcı ve bayıldım.

Birçok tarih akademisyenine çok şey borçluyum, ancak özellikle James M. Redfield (*The Locrian Maidens: Love and Death in Greek Italy*), Dennis D. Hughes (*Human Sacrifice in Ancient Greece*) ve Simon Hornblower'ı (*Lykophron: Alexandra: Yunanca Metin, Çeviri, Yorum ve Giriş*) anmak isterim. Ayrıca doçent Seth Jeppesen'e içgörüsü ve Lia'nın tapınak kardeşliği için "adelfia" kelimesini bulduğu için müteşekkirim. Stephanie Rosera'ya terawolves'a isim verdiği için teşekkür ederim. Brandon Sanderson'a fantezi yazarlığı dersiniz ve beni öğrencilerinizle konuşmaya davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Özel okuyucu grubuma desteğiniz, coşkunuz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Onlar benim için dünyalara bedel!

Romantizmin yolunu açan yazarlara teşekkürlerimi gönderiyorum - iki büyük aşkımın tek bir türde birleşmesinden dolayı çok heyecanlıyım!

Her zaman olduğu gibi, #BenSoloDeservedBetter ve #SoDoesRey'i unutmayın.

Çocuklarım için, yaptığım her şey sizin için. Anneniz olduğum için çok minnettarım.

Ve Kevin için, sen her gün "bir kişi için birçok kişi"nin örneğini veriyorsun. Sen başıma gelen en güzel şeysin.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2020 Jordan Batt

Sariah Wilson, *Hypnotized by Love*, *Almost Like Being in Love*, *The Hollywood Jinx*, *The Chemistry of Love*, *The Paid Bridesmaid*, *The Seat Filler*, *Roommaid*, *Just a Boyfriend*, *Royals of Monterra* serisi ve #Lovestruck romanlarının *USA Today* çoksatan yazarıdır. Ruh eşine delicesine, tutkuyla aşıktır ve sonsuza dek mutlu sonlara ateşli bir şekilde inanmaktadır - bu yüzden romantizm yazmaktadır. Şu anda Utah'ta ailesi ve çeşitli evcil hayvanlarıyla birlikte yaşıyor ve dondurmaya ömür boyu sürecek bir bağlılık duyuyor. Daha fazla bilgi için www.sariahwilson.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

